

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Swept me away from the very first page. . . . Truly magical." —**GENEVIEVE GORNICHEC**,
bestselling author of *The Wind's Heart* and *A River Enchanted*

A FIRE ENDLESS

An Elements of Cadence Novel

REBECCA ROSS

Internationally Bestselling Author of *A River Enchanted*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A I IRE NDLESS .Us,...(.)

RL bECCA ROSS

Adanmışlık

*Suzie Townsend
için, Olağanüstü Ajan.*

*Bu kitaba (ve ondan önceki beş kitaba) kattığınız tüm
sihir için teşekkür ederim.*

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası İthaf

Harita 1

Harita 2

Önsöz

Birinci Bölüm: Küller İçin Bir Şarkı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

İkinci Bölüm: Korlar İçin Bir Şarkı

15.Bölüm

Bölüm 16

Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24

Üçüncü Bölüm: Tutuşturmak için

Bir Şarkı Bölüm 25

Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35

Dördüncü Bölüm: Orman Ateşi İçin

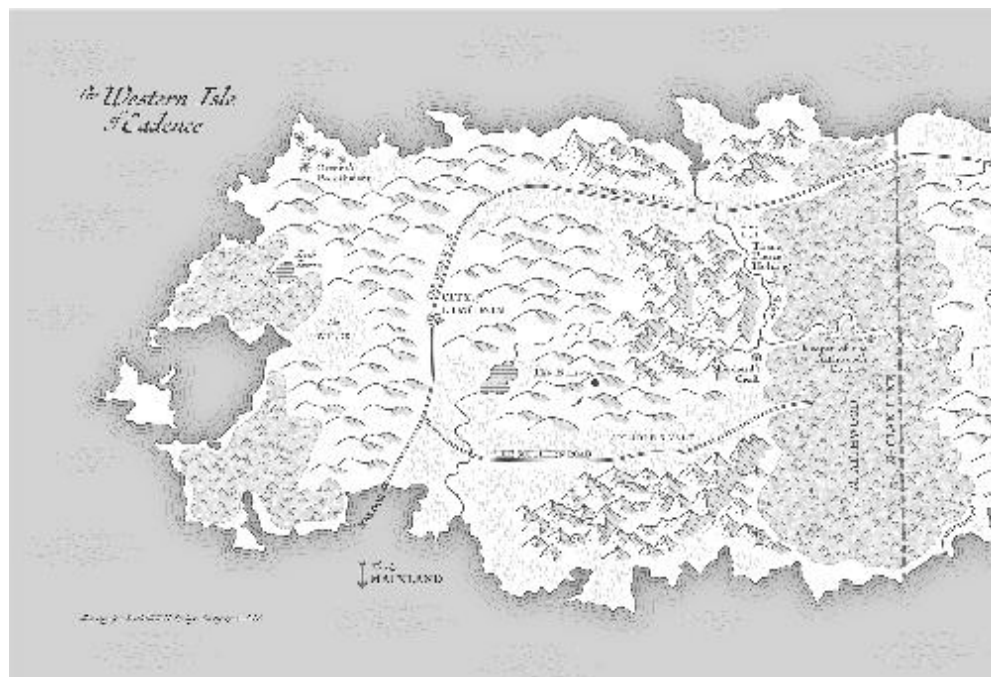
Bir Şarkı Bölüm 36

Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45

*Teşekkür Yazar
Hakkında*

*Ayrıca Rebecca Ross
tarafından Telif
Hakkı
Yayıncı Hakkında*

Harita 1

Harita 2

Önsöz

Bir zamanlar Kae ellerinde binlerce kelime taşımıştı. Bir rüzgar ruhu olarak, hem kırılğan hem de keskin olan şeyleri kucaklamanın gücünden keyif almıştı ve onları serbest bırakmayı seçtiğinde her zaman bir zevk olmuştu. Derinden havaya, melodik olandan kaba yontulmuş olana kadar pek çok sesin tınlarını ve dokularını hissetmek. Bir keresinde, dedikodu ve haberlerin parmaklarının arasından eriyip Cadence tepelerine yayılmasına izin vermiş, insanoğlunun kelimeleri dolu gibi ya da devedikenini gibi yakaladıklarında nasıl tepki verdiklerini izlemişti.

Bu onu eğlendirmekte hiç başarısız olmamıştı.

Ama o zamanlar daha genç, daha aç ve kendinden emin değildi. Yaşlı ruhlar kanatlarının kenarlarını ısırarak onları yırtık pırtık ve zayıf hale getirmekten zevk aldıkları, rotalarını geçersiz kılmaya hevesli oldukları zamanlardı. Kral Bane, en yakın yoldaşları yıpranmış kanatları ve ölümlü sesleri olsa bile onu henüz gözde habercisi olarak atamamıştı. Kae, Doğu Cadence üzerinde süzülüp anılarını yâd ederken, o daha basit dönemi ancak şimdi tam anlamıyla takdir edebiliyordu.

Her şeyin değişmeye başladığı bir an gelmişti. Kae'nin geriye dönüp baktığında tam olarak saptayabildiği ve varoluşundaki bir dikiş olduğunu fark ettiği bir an.

Lorna Tamerlaine ve müziği.

Kae, ozanın denize, toprağa seslenişini sık sık gölgelerden izlemiş olsa da, Lorna hiçbir zaman havanın ruhları için şarkı söylememişti. Kae ilk başta Lorna'yı rahatlatmıştı.

rüzgârları çağırmamıştı ama de ruhu onu ne kadar sık arzuluyordu. Lorna'nın notalarının sadece onun için hazırlandığını bilmek ve onları iliklerinde hissetmek.

İşte o an Kae kelimeleri taşımayı ve onları başka yerlere ulaştırmayı bırakmıştı. Çünkü Bane'in Lorna'nın ne yaptığını, toprak ve su için oynadığını, bu ruhlardan onay ve hayranlık topladığını fark etseydi ona ne yapacağını biliyordu.

Ve fırtınalı bir kuzey rüzgârıyla var olan, bir zamanlar dedikodulara gülüp Cadence'ın kırlarında kanatlarını çırpın Kae, Lorna çok genç yaşta öldüğünde kalbinin parçalandığını hissetmişti.

Şimdi adanın doğu yakası üzerinde uçuyor, zirveleri ve vadileri, göllerin pırıl pırıl yüzlerini ve nehirlerin şırıl şırıl akan yollarını hayranlıkla seyrediyordu. Kulübe bacalarından dumanlar yükseliyor, bahçeler yaz meyveleriyle dolup taşıyor ve koyun sürüleri yamaçlarda otluyordu. Kae klan sınırına yaklaşırken havadaki basınç büyük ölçüde değişti.

Kanatları tepki olarak titredi, çivit rengi saçları yüzüne dolandı. Bu onu korkutmak ve sinmesini sağlamak için yapılan bir hareketti ve kralın onu çağırdığını biliyordu. Raporunu vermek için dönmekte gecikmişti ve kral sabırsızlanıyordu.

İç çekerek, Kae yukarı doğru uçtu.

Cadence'ın goblenini geride bıraktı ve bulut katmanlarını yararak ışığın sonsuz karanlığa dönüşmesini izledi. Etrafında zamanın donduğunu hissedebiliyordu; burada, rüzgârın salonunda ne gün ne de saat vardı. Takımyıldızların arasında korunmuştu. Bu his bir zamanlar Kae için sarsıcı olmuştu: adadaki insanlar arasında zamanın bu kadar engelsiz aktığını gözlemlemek ve sonra onu güve yemiş bir pelerin gibi geride bırakmak.

Amacını unutma, diye düşündü Kae ölümlü zamanın son saniyesi çatlayıp kanatlarından buz gibi düşerken.

Kendini bu buluşmaya hazırlaması gerekiyordu çünkü Bane, Jack Tamerlaine hakkında sorular soracaktı.

Bahçelere ulaştı, bir korku telaşını, bir direniş acısını bastırdı. Kral bunları içinde hissedebilirdi ve onun göze alamazdı. Kanatlarını sırtına yaslayarak, kar ve dondan örülmüş çiçek sıralarının arasından nefes alıp vererek yürümeye başladı. Kanatları bir yusufçuğun kanatlarını andırıyordu ve renkleri sadece ona aitti -gün batımının geceye teslim olan tonu. Gümüş rengi damarlarla kaplı koyu leylak rengi. Salona doğru ilerlemeye devam ederken mangallarda yanan yıldızların ışıltısını yakaladılar.

Ayaklarının altındaki bulutların arasından şimşekler çaktı. Kae bunun acısını tabanlarında hissetti ve tekrar sinme dürtüsüyle savaştı. Yıllarca onun onaylamamasının ışığını ve kırbacını hissettikten sonra bunun ne kadar refleksif olduğundan nefret ediyordu.

O zaman onu beklemek zorunda kaldığı için kızgındı.

Kae titredi ve salonun sütunları arasında yürürken kendini destekledi. Tüm keten saçlı saray çoktan toplanmıştı, kanatları boyun eğmişlerdi. Bir zamanlar ona uçmayı öğretmiş ve aynı zamanda kanatlarını parçalamış olan yaşlı ruhlar onun yaklaşmasını izliyordu. Ona hem korku hem de huşu ile bakan, onun yerini elçi olarak almak isteyen daha genç ruhlar. Kae krala yaklaşırken gözlerinin ağırlığı ve sessizlikleri nefes almasını zorlaştırıyordu.

Bane gelişini izledi, gözleri kor gibiydi, ifadesi o kadar durgundu ki kireç taşından oyulmuş olabilirdi. Kan kırmızısı kanatları bir otorite gösterisiyle dışa doğru açılmıştı ve elinde şimşekle aydınlatılmış bir mızrak vardı.

Kae kuzey rüzgârının önünde diz çöktü çünkü başka seçeneği yoktu. Ama merak ediyordu: *Sana son kez ne zaman diz çökeceğim?*

"Kae," dedi Bane, sahte bir sabırla adını söyleyerek. "Beni neden bekletiyorsun?"

Sayırsız cevap düşündü, hepsi de gerçeğe dayanıyordu. *Çünkü senden nefret ediyorum. Çünkü artık senin hizmetkârın değilim. Çünkü emirlerinle işim bitti.*

Ama o, "Bağışlayın beni kralım. Gelmeliydim daha erken."

"Ozandan ne haber?" diye sordu. Her ne kadar sakın görünmeye çalışsa da Kae onun sesindeki aksaklığı duymuştu. Jack Tamerlaine kralı inanılmaz derecede paranoyak yapmıştı.

Kae doğruldu. Zırhının gümüş ağı o hareket ettikçe çınlıyordu.

"Can çekişiyor," diye cevap verdi, Jack'i dokumacının avlusunda diz çökmüş, elindeki balçığa bakarken nasıl bıraktığını düşünerek.

"Peki çalışıyor mu? Şarkı söylüyor mu?"

Kae kendi türünün yalan söyleyemeyeceğini biliyordu. Bu Bane'e cevap vermeyi zorlaştırıyordu, ama Lorna'dan beri . . . Kae onu savuşturmakta .

"Üzüntüsü ona ağırlık veriyor gibi görünüyor," dedi ki bu doğrudu. Adaira gittiğinden beri Jack kendisinin sadece bir gölgesiydi. "Oynamak istemiyor."

Bane sessizdi.

Koridorda fısıltılar dönmeye başladığında Kae nefesini tuttu. Omzunun üzerinden akrabalarına bakma isteğine direndi.

"Bu ozan zayıf görünüyor, tıpkı meyve bahçesinin bize gösterdiği gibi," diye söze başladı ama Bane ayağa kalkınca sözlerini kısa kesti. Uzun gölgesi kürsünün merdivenlerinden aşağı dalgalanarak Kae'ye soğuk bir şokla dokundu.

"*Zayıf* görüldüğünü söylüyorsunuz," diye yineledi kral. "Ama yine de hepimizi çağırdı. Açık alanda oynamaya cesaret ediyor. Ona karşı merhametliydim, değil mi? Defalarca ona davranışlarını düzeltmesi ve müziği bir kenara bırakması için zaman verdim. Ama o

reddediyor, bu da bana onu daha fazla cezalandırmaktan başka seçenek bırakmıyor."

Kae ağzını kapattı, sivri dişleri birbirine çarpıyordu. Lorna zeki bir müzisyendi; kendisinden önceki Doğu Ozanı'ndan öğrenmişti, o da Bane'e ve ruhlar âlemine karşı dikkatli davranmış ve on yıllarca zarar görmeden çalmıştı. Ama Jack'e böyle bir fırsat verilmemişti, Lorna o Cadence'a dönmeden önce ölmüştü. Bazen Kae, son zamanlarda yapması emredildiği gibi onu izliyor ve cisimleşip ona şunu söylemekten başka bir şey istemiyordu-

"Kır Çiçekleri'nden Whin'bir mesaj götürmeni istiyorum," dedi Bane, Kae'yi hazırlıksız yakalayarak.

"Ne mesajı, kralım?"

"Dokumacının kail avlusunu lanetleyecek."

Kae nefes verdi ama omurgasında bir ürperti dolaştı. "Mirin Tamerlaine'in bahçesi mi?"

"Evet. Bu ozanı *besleyen*Whin, tüm ekinlerin, tüm meyvelerin, tüm besinlerin bir anda solmasını ve ben tekrar büyüyebileceklerini söyleyene kadar uykuda kalmasını sağlamaktır. Ve bu onu beslemeye çalışan diğer bahçeler için de geçerli. Eğer bu her doğu kail bahçesiye, öyle olsun. Bırakın kıtlık gelsin. Ozan pahasına acı çekmek ölümlülere zarar vermez."

Salonda daha fazla fısıltı dolaşıyordu. Açıklamalar ve ünlemler, sevinç patlamaları. Kae rüzgar ruhlarının yarısının - kralın sarayını oluşturanların

-Bane'in zalimliğini destekliyorlardı. Bu olayın onların güzergahında gelişmesini izlemek eğlenceli olacaktı. Ama sessiz kalanlar... Kae onların da kendisi gibi bundan bıkip bıkmadıklarını merak ediyordu. Bane'in toprağa, suya ve ateşe saçma sapan emirler vermesini izlemekten. Kendi eğlencesi için insanoğluna acı çektirmekten.

"Tereddüt mü ediyorsun, Kae?" Bane onun sessizliğine dikkat çekerek, "Tereddüt ediyorsun," dedi.

"Kralım, tek merak ettiğim Kır Çiçekleri'nden Whin ve onun toprak ruhlarının bu emri anlamsız ve belki de çok geniş kapsamlı bulup bulmayacakları."

Kral gülümsedi. Kae haddini aştığını biliyordu ama yine de Bane kürsünün merdivenlerinden inerken kendini tuttu. Adam onunla yüz yüze gelmek üzereydi ve Kae titremeye başladı.

"Benden korkuyor musun, Kae?"

Yalan söyleyemezdi. "Evet, Kralım." dedi.

Bane onun önünde durdu. Kanatlarındaki şimşek kokusunu ve ona saldırmak üzere olup olmadığını merak etti.

"Whin emrimi anlamsız bulacaktır," diye kabul etti. "Ama söyle ona, eğer bu ozanı adadan açlıktan öldürmeyi reddederse, bunu saltanatıma karşı bir meydan okuma olarak görürüm ve yanıklığımı daha da yayarım. Bakirelerinin birer birer düşüşünü izleyecek ve kardeşleri kökünden taşına, dalından çiçeğine kadar hastalanacak. Dünyayı harap etmek için yapacaklarımın sonu gelmeyecek ve bana *hizmet ettiklerini* hatırlamaları gerekecek."

Kae bunun basit bir yolu olmadığını fark etti. Whin Bane'in emrine uymayı seçse bile, insanlar ve toprak ruhları yine de acı çekecekti. Halkın çoğu için kuzey rüzgârının, onun altındaki en güçlü ikinci ruh olan toprak ruhları tarafından tehdit edildiği aşikârdı. Whin sık sık kralın anlamsız emirlerini yerine getirmeyi reddediyordu. Ondan korkmuyordu; şimşegi ya da yanığı çarptığında sinmiyordu ve Kae ona hayret etmekten kendini alamıyordu.

Ve böylece Kae aptalca ve cesurca bir şey söyledi.

"Kır Çiçekleri'nin Leydi Whin'inden korkuyor musunuz Kral?"

Bane yüzüne o kadar hızlı vurdu ki Kae elinin geldiğini bile göremedi. Darbe onu sarstı ama dik durmayı başardı, gözleri sızlıyordu. Bir kükreme onu doldurdu

Kulakları; kendi düşünceleri mi yoksa kanat çırparak kaçan saray mensupları mı olduğunu bilmiyordu.

"Mesajımı taşımayı , Kae?" diye sordu.

Kae bunu hayal etmek için kendine bir an verdi - bu mesajı Whin'e taşıdığını. Kadının yüzünde belirecek tiksintiyi, gözlerinin nasıl yanacağını. Bu anlamsız bir mesajdı çünkü Kae, Whin'in Jack'i adadan aç bırakmayacağını *biliyordu*. Sadece Bane'e meydan okumak için değil, Jack'in müziği onlara bir umut ışığı olduğu için de reddedecekti ve eğer Cadence'ı terk ederse, yasaklanmış hayalleri tuzla buz olacaktı.

"Evet," diye fısıldadı Kae, onun ışıldayan gözlerine bakarak. "Başka bir tane bul."

Ondan uzaklaştı, meydan okuması kendisini baş döndürücü ve güçlü hissettiriyordu.

Ama o daha iyi bilmeliydi.

Bir an ayaktaydı. Sonra, Bane yerde bir delik açmıştı, gece kadar karanlık ve boşlukla uğuldayan bir delik. Kae'yi deliğin üzerinde asılı tutuyordu; hareket edemiyor, nefes alamıyordu. Sadece düşünebilir ve içine düşmek zorunda olduğu mürekkepli çembere bakabilirdi.

Yine , onun bunu yapacağına inanmıyordu.

"Seni sürgün ediyorum, Kuzey Rüzgârı'nın Kae'si," dedi Bane. "Artık benim gözde elçilerimden biri değilsin. Sen benim utancım, yüz karamsarlığımsın. Seni yeryüzüne ve sevdiğin ölümlülere sürüyorum ve eğer bir kez daha yükselmek ve sarayına katılmak istersen ... kurnaz olman gerekecek küçüğüm. Bu kadar alçaldıktan sonra yükselmek kolay bir iş olmayacak."

Sırtında yakıcı bir acı vardı. Kae haykırdı. Daha önce hiç böyle bir acı hissetmemişti - sanki kürek kemiklerinin arasına bir yıldız sıkışmış gibi yanıyordu - ve buna neyin sebep olduğunu fark etmedi, ta ki Bane elinde iki sağ kanadıyla, parçalanmış ve gevşek bir şekilde karşısında durana kadar.

İki kanadı. Gün batımının geceye karışan gölgesi. ona ait olan gölge. Kırılmış, çalınmış. Kuzey kralının ellerinde sallanıyor.

Kızın yüzündeki ifadeye güldü.

Sırtından aşağı sıcak ve yoğun kanın akmaya başladığını hissetti. Zırhından ve bacağına aşağı doğru akmaya devam ederken havaya tatlı bir koku yaydı ve çıplak ayak parmaklarından boşluğa damladı. Altın damlaları.

"Defol git, toprak aşığı!" Bane gürledi ve geriye kalan sarayı, onun mahvoluşunu görmeye aç olan tüm keskin dişli ruhlar, onun sürgününe güldü ve neşelendi.

tutuşuna karşı koyacak, alaylarına cevap verecek gücü yoktu. Boğazında acı, gözyaşları ve aşağılanma düğümlendi ve aniden bulutlardaki delikten soğuk bir gece gökyüzüne düştü. Sağ kanatlarının koparıldığını bilse de, kalan sol kanatlarıyla havaya hükmetmeye ve süzölmeye çalıştı.

Buluttan düşürölen bir öölümlü gibi, ayakları üzerinde sallanıyor ve yuvarlanıyordu.

Sonunda Kae havayı parmak uçlarının altına almayı başardı. Diğer çift kanadını sırtına yaklaştırmak zorundaydı, yoksa yırtılacaklardı. Zamanın değışmeye ve yeniden hareket etmeye başlamasını izledi. Gecenin, güneşin aydınlattığı prizmalar ve masmavi bir gökyüzü ile gündüze dönüşmeye başlamasını izledi. Çok aşağısındaki Cadence Adası'görebiliyordu, köpöklü gri bir denizle çevrili uzun, yemyeşil bir toprak parçası.

Kae kendini dönüştürmeye, bedenini havaya çalıştı. Ancak tezahür etmiş formuna kilitlendiğini fark etti. Uzuvarı, saçları, kalan sol kanatları, derisi ve kemikleri fiziksel dünyada sıkışıp kalmıştı. Bane'in bir başka cezası olduğunu biliyordu. Toprakla karşılaştığında onu öldürecek, kıracaktı.

Whin'in onu çalıların arasında bulup bulamayacağını merak etti.

Bulutların yüzünde eridiğini hissetti ve parmaklarının arasından geçen rüzgârın tıslamasını dinledi. Gözlerini kapattı ve düşüşe tamamen teslim oldu.

Birinci Bölüm
Küller İçin Bir Şarkı

Bölüm 1

Bir çocuk denizde boğulmuştu.

Sidra Tamerlaine nemli kumların üzerindeki cesedin yanına diz çökerek nabzını yokladı. Teni soğuk ve mavi renkteydi, gözleri açıktı ve sanki başka bir dünyaya bakıyormuş gibi parlıyordu. Altın yosunlar kahverengi saçlarına şekilsiz bir taç gibi yapışmıştı ve ağzının kenarlarından su damlıyor, kırık kabuklar ve kan akıntılarıyla parlıyordu.

Onu geri getirmeye çalışmış, suya atlamış ve gelgitlerden çekip çıkarmıştı. Onu kıyıya sürüklemiş ve göğsünü pompalayarak ağzına nefes vermişti. Tekrar tekrar, sanki önce ruhunu sonra da ciğerlerini ve kalbini çekebilecekmiş gibi. Ama çok geçmeden onun içindeki sonsuz denizin tadına varmıştı -salamura ve soğuk derinlikler ve yanardöner köpük- ve Sidra o zaman gerçeği kabul etmişti.

İyileştirme konusunda ne kadar yetenekli olduğunun, kaç yarayı diktiğinin ya da kaç kırık kemiği düzelttiğinin, kaç ateşi ve hastalığı kovduğunun bir önemi yoktu. Zanaatına kaç yılını adadığı, yaşam ve ölüm arasındaki çizgide yürüdüğü önemli değildi. Bunu kurtarmak için çok geç kalmıştı ve çocuğun süt gibi gözlerini kapatırken Sidra'ya denizin tehlikesi hatırlatıldı.

"Kıyıda balık tutuyorduk," dedi çocuğun arkadaşlarından biri. Sidra'nın yanında dururken sözlerinin temposu umut doluydu. Arkadaşını hayata döndürebileceği umuduyla. "Bir an Hamish ayaktaydı, sonra

Şuradaki kaya. Sonra bir baktım, ayağı kaydı ve suya düştü. Ona botlarıyla yüzmemesini *söyledim* ama botlarını çıkarmayı reddetti!"

Sidra sessizdi, gelgitlerin çekilişini ve akışını dinliyordu. Denizin hem öfkeli hem de belki de özür dileyen köpüklü kükremesi, bu çocuğun boğulmasının su ruhlarının suçu olmadığını söylüyor gibiydi.

Bakışları Hamish'in ayaklarına kaydı. Denizde yüzen tüm ada çocuklarının yapması gerektiği gibi, arkadaşları çıplak ayaklıyken, onun tabaklanmış deriden botları dizlerine kadar bağlıydı. Büyükannesi bir keresinde ona çoğu şifacının önsezi yeteneğine sahip olduğunu, tuhaflıkları ne olursa olsun her zaman bu hisleri takip etmesi gerektiğini söylemişti ve şimdi aniden kollarında dalgalanan tüyleri açıklayamıyordu. Neredeyse bot bağlarına uzanacaktı ama sonra elini bıraktı ve onun yerine etrafında duran üç çocuğa döndü.

"Leydi Sidra?"

Keşke birkaç dakika önce burada olsaydım, diye düşündü.

O öğleden sonra rüzgâr doğudan sert esiyordu. Sidra elinde bir sepet sıcak yulaf keki ve birkaç şişe bitkisel tonikle sahili çevreleyen kuzey yolunda gözlerini kısarak sert rüzgâra karşı yürüyordu. Çocukların çılgınca bağırışları dikkatini çekmiş ve onlara yardım etmek için acele etmişti ama sonunda çok geç kalmıştı.

"Ölmüş olamaz," dedi çocuklardan biri, Sidra uzanıp kolunu tutana kadar tekrar tekrar. "Ölmüş olamaz! Siz bir *şifacısınız* leydim. Onu kurtarabilirsiniz!"

Sidra'nın boğazı daralmış, konuşmasına izin vermeyecek kadar daralmıştı.

Konuşuyordu ama yüz ifadesi, etrafında toplanan ve rüzgârda titreyen çocuklara yeterince şey anlatmış olmalıydı. Hava kasvetli bir hal aldı.

"Git ve Hamish'in babasını, annesini getir," dedi sonunda. Tırnaklarının altında ve parmaklarının arasında kum birikmişti. Kumun dişlerini kapladığını hissedebiliyordu. "Ben burada onunla bekleyeceğim."

Üç çocuğun kıyı şeridi boyunca çimenli bir tepeciğe doğru kıvrılan patıkaya doğru koşuşturmalarını, botlarını, öğle yemeği paketlerini ve balık ağlarını aceleyle bırakmalarını izledi. Gün ortasıydı ve güneş en tepedeydi, kıyıdaki gölgeleri kısaltıyordu. Gökyüzü bulutsuz ve acımasızca parlaktı ve Sidra dinlemek için bir anlığına gözlerini kapattı.

Adada tam yaz mevsimiydi. Geceler ılık ve yıldızlarla doluydu, öğleden sonraları fırtına esiyordu ve bahçeler hasat zamanı yaklaşan yumuşak, koyu balçıkla doluydu. Yabani asmalarda tatlı meyveler yetişir, gelgit alçaldığında kaya girdaplarında kırlangıçlar toplanır ve tepelerde, annelerini çalıların ve diz boyu kır çiçeklerinin arasından takip eden yavrular sık sık görülebilirdi. Bu, Doğu Kadans'ta cömertliği ve huzuruyla bilinen bir mevsimdi. Hem çalışma hem de dinlenme mevsimiydi ama Sidra kendini hiç bu kadar boş, yorgun ve belirsiz hissetmemişti.

Bu yaz farklıydı, sanki gündönümü ile sonbahar ekinoksu arasına yeni bir ara girmişti. Ama belki de her şey biraz daha uğursuz tarafa kaydığı ve Sidra hâlâ günlerinin nasıl geçmesi gerektiğine alışmaya çalıştığı için böyle hissediyordu.

Adaira'nın batıya doğru yola çıkmasından bu yana dört hafta geçtiğine inanamıyordu. Bazı sabahlar Sidra'nın onu en son kucakladığı gün dünmüş gibi geliyordu, bazılarıysa yıllar geçmiş gibi.

Gelgit kabardı ve Sidra'nın ayak bileklerini bir çift soğuk, uzun tırnaklı el gibi kavradı. Onu anın içine geri çekti. İrkilerek gözlerini açtı ve güneşe karşı gözlerini kısıtı. Siyah saçları örgüsünden ayrılmıştı ve sezgilerini dinlerken kollarından aşağı deniz suyu damlıyordu.

Hamish'in nemli botlarının bağcıklarını çözmeye başladı.

Soldaki soyulunca soluk bir bacak ve çocuğun hâlâ büyümekte olan kocaman bir ayağı ortaya çıktı. Sıra dışı bir şey yoktu. Belki de Sidra yanıliyordu. Neredeyse araştırmasını durduracaktı, ama sonra gelgit sanki onu zorluyormuş gibi tekrar geldi. Köpük, kırık deniz kabukluları ve bir köpekbalığı dişinin kancası etrafında dönüyordu.

Sağ botunu çıkardı, deri bir sıçramayla sığ suya düştü.

Sidra dondu kaldı.

Hamish'in alt bacağının tamamı yeni oluşmuş bir çürüğe benzer şekilde mor ve mavi beneklerle kaplıydı. Damarları belirgindi ve altın rengiyle parılıyordu. Renk değişikliği bacağından yukarı doğru ilerliyor gibiydi ve dizini ele geçirmenin eşiğindeydi. Belli ki rahatsızlığını arkadaşlarından botunun altında saklamıştı ve bu kadar yayıldığına göre bir süredir gizliyor olmalıydı.

Sidra daha önce hiç bu kadar doğaüstü bir hastalık görmemişti ve geçmişte iyileştirdiği büyülü hastalıkları düşündü. İki tür vardı: büyülü kılıçların açtığı yaralar ve büyü kullanmanın sonucu olarak ortaya çıkan hastalıklar. Sırları örtülere dokuyan dokumacılar ve büyülerini çeliğe döven demirciler. Ağlarını tılsımlarla düğümleyen balıkçılar ve deriden ve hayallerden ayakkabı yapan ayakkabıcılar. Doğuda, kişinin zanaatıyla büyü yapmasının acı verici, fiziksel bir bedeli vardı ve Sidra'nın semptomları hafifletmek için bir dizi toniği vardı.

Ama Hamish'in bacağı? Buna neyin sebep olduğunu anlayamamıştı. Yara yoktu, bu yüzden renk değişikliği bir bıçaktan kaynaklanmış olamazdı. Ve bu belirtiyi daha önce başka büyü kullananlarda hiç görmemişti. Jack'te bile, ruhlar için şarkı söylediği zaman.

Neden bana gelmedin? Çocuğa ağlamak istedi. Bunu neden saklıyordun?

Sidra uzaktan bağırışlar duyabiliyordu. Hamish'in babası geliyordu. Hamish'in ailesine gizemli durumundan bahsedip bahsetmediğinden emin değildi ama büyük ihtimalle bahsetmemişti. Eğer bilselerdi onu tedavi için Sidra'ya getirirlerdi.

Hamish'in botlarını çabucak ayağına bağıladı ve benekli derisini gizledi. Bu daha sonra konuşulacak bir konuydu, çünkü keder Hamish'in anne ve babasının kalbini kavramak ve bu sıcak yaz gününü paramparça etmek üzereydi.

Gelgit bir fısıltıyla çekildi. Kuzey gökyüzünde bulutlar oluşmaya başladı. Rüzgârlar yön değıştirdi ve tepede bir kuzgun gâklarken hava aniden serinledi.

Sidra Hamish'in yanında kaldı. Çocuğı neyin etkilediğinden emin değildi. Muhtemelen derisinin altına sızıp kanını lekeleyen, onu suda ağırlaştıran ve boğulmasına neden olan şey neydi?

Tek bildiğı daha önce hiç böyle bir şey görmediğıydi.

Kilometrelerce içeride, Torin aynı kavisli güneşin ve masmavi gökyüzünün altında durmuş, güneydeki bir meyve bahçesine bakıyordu. Hava yoğun ve çürümüştü. İçine çekmekten başka çaresi yoktu; nemli toprak, ağlayan ağaçlar, bozulmuş meyveler. Tadına bakarken bile gördüklerini tam olarak kabul etmek istemiyordu.

"Bunu ilk ne zaman fark ettin?" diye sordu, bakışları elma ağaçlarında ve yarıklarından sızan sıvıda kalmıştı. Özsü yoğun ve menekşe rengindeydi; ışıktâ parlıyordu, sanki viskozitesinin içinde küçük altın parçaları asılı duruyormuş gibi.

Çiftçi Rodina seksenine merdiven . Torin'in yanında durmuş, boyu neredeyse onun omzuna ulaşıyordu ve güneş ışığına karşı kaşlarını çatmıştı. Görünüşe bakılırsa, hasta meyve bahçesi için en ufak bir endişe duymuyordu. Ama Torin onun ekose şalını nasıl daha da yaklaştırdığını fark etti.

Sanki büyülu iplerin altına saklanmak istiyormuş gibi omuzlarına sarıldı.

"İki hafta önce, Laird," diye yanıtladı Rodina. "Başta hiçbir şey düşünmemiştim. Sadece tek bir ağaçtı. Ama sonra o sıradaki diğer ağaçlara da yayılmaya başladı. Korkarım yakında tüm meyve bahçemi ele geçirecek ve mahsulüm olacak."

Torin'in bakışları yere kaydı. Çimenlerin üzerinde küçük, olgunlaşmamış elmalar vardı. Meyveler hasta ağaçlardan erken dökülüyordu ve etlerinin etli olduğunu söyleyebilirdi. Bazı elmalar çürümeye başlamış, kurtlarla kıvranan çekirdekleri ortaya çıkmıştı.

Botunun burnuyla elmalardan birini neredeyse dürtecekti ama kendini durdurdu. "Meyvelerden herhangi birine dokundun mu Rodina? Ya da ağaçlara?"

"Elbette hayır, Laird."

"Meyve bahçenizi başka kimse ziyaret etti mi?"

"Kiralık yardımcım," dedi Rodina. "Yanıklığı ilk gören oydu."

"Peki o kim?"

"Hamish Brindle."

Torin anılarını gözden geçirirken bir an sessiz kaldı. Yüzleri tanıyabilmesine rağmen isimleri hatırlamakta hiçbir zaman iyi olmamıştı. Kaptandan dönme bir kuş için gerçekten de bir lanetti bu. Sanki büyüyle isim uydurabilen Sidra'ya hayranlık duyuyordu. Son zamanlarda onu pek çok kez büyük bir utançtan kurtarmıştı. Geçen ayın stresini suçluyordu.

Rodina, Torin'in içinde bulunduğu ikilemi sezerek, "Kahverengi saçlı ve kaşlarının yerinde iki tırtıl olan sırık gibi bir delikanlı," diye ekledi. "On dört yaşında, fazla konuşmuyor ama olabildiğince zeki. Çok da çalışkan. Ona bir görev verdiğimde asla şikayet etmez."

Torin başını salladı ve bu ismin neden tanıdık anladı. Hamish Brindle, James ve Trista'nın en küçük oğluydu, bir çiftçi ve öğretmendi. Çocuk kısa süre önce Doğu Muhafızları'na katılmaya ilgi göstermişti. Her ne kadar Torin

haftalar önce kaptanlık unvanını bırakmak zorunda kalmış ve bu görevi ikinci komutanı Yvaine'e devretmişti. Uzun süredir acı çeken Yvaine, neyse ki onun istediği gibi gelip gitmesine, kışlada kahvaltı etmesine, tatbikatlar sırasında yeşil alanı gözlemlemesine ve sanki Torin, Adaira'nın çok doğal bir şekilde üstlendiği rolü öğrenmeye çalışan yeni laird değil de hâlâ onlardan biriymiş gibi yeni acemileri değerlendirmesine izin veriyordu.

Ama gerçek şu ki, bir şeyleri bırakıp gitmek onun için her zaman zor olmuştu. Ona uygun olan rolleri. olduğu yerleri. Sevdiği *insanları*.

"Bu sabah Hamish burada mıydı?" diye sordu Torin . O omuzlarına çekilen bir kefen gibi yumuşak, ona dokunan soğuğu görmezden gelemedi. Meyve bahçesine bakarken bir ürperti bastırdı.

Rodina, "Sabah arkadaşlarıyla balık tutmak için izin aldı," dedi. "Neden, Laird? Onunla konuşman mı gerekiyor?"

"Sanırım yapmalıyım, evet." Torin Rodina'yı nazikçe ağaçlardan uzaklaştırdı. Çürümüş koku onları çiftçinin bahçesine kadar takip etti. "Ondan meyve bahçeni iple bağlamasını isteyeceğim. Bu arada ağaçlara ya da meyvelere dokunmayın. Bu hakkında daha fazla şey öğrenene kadar olmaz."

"Peki ya benim mahsulüm ne olacak, Laird?" Rodina bahçenin paslı kapısında duraklayarak sordu. Kedilerinden biri -Torin kaç tane olduğunu bilmek bile istemiyordu- yanındaki taş duvarın üzerine sıçradı ve koluna sürtünerek miyavladı.

Torin tereddüt etti ama kadının kararlı bakışlarını üzerinde tuttu. Kadın mahsulünün kurtarılabileceğine inanıyordu ama Torin meyve bahçesinde çok daha fazlasının olduğunu hissediyordu. Jack ve Adaira suyun, toprağın ve rüzgârın halkıyla oynayıp sohbet ettiklerinden beri Torin adanın ruhları hakkında daha çok şey öğrenmeye başlamıştı. Bir kere hiyerarşileri. Sınırları ve güçleri. Krallarına karşı besledikleri korku, Kuzey Rüzgârı'nın Felaketi. Bu

ruhlar aleminde her şey yolunda değilmış gibi görünüyordu. Bütün ağaçlar yanıklığa yenik düşerse hiç şaşırmayacaktı.

-Elini saçlarında gezdirirken daha önce hiç görmediği bir ı ışık olduğunu fark etti. Ve neredeyse yirmi yedi yıldır adanın doğu yakasında dolaşıyordu.

Gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeye, "Ekinlerin için endişelenmemeye çalış," dedi. "İplerin sağlam bir şekilde yerine oturduğundan emin olmak için yakında döneceğim."

Rodina başını salladı ama Torin'in atına binişini izlerken kaşları çatılmıştı. Belki de Torin gibi o da de çok daha yaşlı olan ağaçların umutsuz kaderini sezmişti. Kökleri Cadence'ın yüzeyinin altında, Torin'in sadece hayal edebileceği büyü lü bir yere doğru eğri büğrü ve derin bir şekilde uzanıyordu.

Bu halk gizemli ve kaprisliydi, sadece bir ozanın müziğine cevap verirlerdi ve Torin'in bildiği kadarıyla, Jack ve Adaira onların tezahür ettiğini gören tek yaşayan Tamerlaine'lerdi. Yine de Tamerlaine'lerin büyük bir kısmı toprağa, suya, rüzgâra ve ateşe tapıyordu. Sidra'nın bağlılığının aksine Torin bunu nadiren yapardı. Ancak yetersiz övgülerine rağmen Torin onların ilmiyle büyümüş t ü. Babası Graeme ona her gece ruhlarla ilgili hikâyeleri ekmek gibi yedirmiş t i ve Torin Cadence'ta insan ve ruh arasındaki dengeyi, bir tarafın diğerini etkilediğini biliyordu.

Karayoluyla Brindle'ların çiftliğine doğru ilerlerken seçenekleri üzerinde düşündü. Torin, önünde yol boyunca yürüyen bir kadın ve bir çocuk gördüğünde, alışlagelmiş öğleden sonra fırtınası dinmek üzereydi ve gölgeler soğumuşt u. Bir nefes sonra bu ikilinin Jack'in annesi Mirin ve küçük kızı Frae olduğunu anladı. Torin atını durdurmak için dizginledi.

Mirin başıyla onu işaret ederek, "Kaptan-Lider, " dedi.

Torin bu selamlaşmaya alışmış tı. Yeni unvanı için eski yarıya indirildi. "Laird "in

ya da klanın onu her zaman "Kaptan" olarak görüp görmeyeceği.

"Mirin, Fraedah," diye selamladı onları, Mirin'in elinde bir turla taşıdığını fark etti. "Görünüşe göre bir kutlamaya gidiyorsunuz?"

"Kutlama değil, hayır," dedi dokumacı, sesi ağırlaşmıştı. "Sanırım rüzgârdaki haberleri duymadınız?"

Torin'in midesi sıkıştı. Genellikle Sidra ya da babası onu çağırırsa diye rüzgârı . Ama o gün dikkati dağılmıştı. "Ne oldu?"

Mirin Frae'ye baktı. Genç kızın bakışları yere düşerken gözleri iri ve hüzünlüydü. Sanki ona çarpan haberi görmek gibiydi.

"Ne oldu Mirin?" Torin sordu. Aygırı onun gerginliğini hissetti, yoldan saptı ve büyük toynaklarının altında bir papatya kümesini ezdi.

"Bir çocuk denizde boğuldu."

"Hangi çocuk?"

"Trista'nın en küçük oğlu," dedi Mirin. "Hamish."

Gerçeğin Torin'in içine işlemesi bir an aldı. Ama anladığında, kaburgalarının arasına bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Güçlkle konuşabildi ve atını ileri doğru iterek Brindle'ların çiftliğine giden yolun geri kalanını dörtnala koştu.

Brindle çiftliğine vardığında sarı saçları dağılmış, diz boyu botları ve ekosesi çamurla benek benek olmuştu. Bir kalabalık çoktan toplanmıştı. Arabalar, atlar ve bastonlar çiftliğin avlusuna giden yolu doldurmuştu. Ön kapı ardına kadar açıktı ve içeriden kederli sesler sızıyordu.

Torin atından indi ve atını bir karaağacın yanında topallayarak bıraktı. Ama dalların altında tereddüt etti, kararsızlık içindeydi. Ellerine, yara izleriyle işaretlenmiş nasırlı avuç içlerine baktı. Tamerlaine'in mühür yüzüğü işaret parmağındaydı, klanının mührü altın üzerine karmaşık bir şekilde işlenmişti. Ardıçtan bir halkanın içinden sıçrayan on iki köşeli bir geyik. Bazen ona bakmaya, yüzüğü hissetmeye ihtiyaç duyuyordu.

Bunun bir kabus olmadığını kendine hatırlatmak için parmaklarını esnettiğinde etini kesti.

Beş hafta içinde üç farklı lair bu yüzüğü takmıştı.

Alastair. Adaira. Ve şimdi de Torin.

Mezarında dinlenen Alastair. Adaira, artık Breccanlar'la birlikte yaşıyordu. Ve Torin, çobanlığın yükünü ve korkutucu gücünü asla istememişti. Yine de, bir yemin gibi parmağında yerini bulmuştu.

Torin elini yumruk yaparak kapattı ve yüzüğün fırtına ışığında parlamasını izledi.

Hayır, bundan uyanamayacaktı.

Birkaç damla yağmur yağmaya başladı; gözlerini kapadı, kalbini sabitledi. Düşüncelerindeki karmaşayı çözmeye çalıştı: yanmış meyve bahçesinin gizemi, o bahçede çalışan delikanlının şimdi boğulmuş olması ve kalpleri kırılmış ebeveynler. Torin o kulübeye adım attığında aileye ne söyleyebilirdi? Acılarını onarmak için ne yapabilirdi?

Eğer insanlar kaptanlığın onu çobanlığa düşünüyorlarsa, yanılıyorlardı. Çünkü Torin, emir vermenin, yapıyı takip etmenin ve çözümler bulmanın onu geniş bir halkı bir bütün olarak temsil etmeye, onların hayallerini, umutlarını, korkularını, endişelerini ve kederlerini taşımayı içeren bir role hazırlamadığını fark etmeye başlamıştı.

Adi, diye düşündü, göğsünde bir sancı hissederek.

Bugünlerde onun üzerinde sık sık durmasına izin vermiyordu çünkü aklı *hep* en kötüsüne gidiyordu. Adaira'yı batıdaki holdingde zincirlerle bağlı olarak hayal etti. Onu hasta ve kötü muamele görmüş olarak hayal etti. Ya da ölüp batıdaki balçığa gömüldüğünü. Ya da belki de kan bağı olan ailesi ve klanıyla mutluydu ve diğer akrabalarını, doğudaki arkadaşlarını unutmuştu.

Gerçekten mi, Torin?

Onu yanında, saçları örgülü, elbisesi çamur içinde, kollarını kavuşturmuş ve sesinde alaycı bir tını, karamsarlığını dürtmeye hazır bir şekilde dururken hayal edebiliyordu. Kuzeniydi ama daha çok hep istediği ama asla sahip olamadığı küçük kız kardeşi gibiydi. Onun varlığını neredeyse hissedebiliyordu, çünkü iyi ve kötü günlerinde hep yanında olmuştu. İki vahşi yürekli çocuk olduklarından beri fundalıklarda birbirleriyle yarışmışlar, denizde yüzmüşler, mağaraları keşfetmişlerdi. Ve sonra büyüdüklerinde, kalp kırıklıkları ve el düğünleri, doğumlar ve ölümler boyunca.

Adaira her zaman onun yanındaydı. Ama şimdi Torin alay ediyor, kendini azarlıyordu. Bunu daha iyi bilmeliydi. Hayatındaki tüm kadınlar sanki onları kaybetmekle lanetlenmiş gibi hafızasından silinip gitmişti. Annesi. İlk karısı Donella. Maisie, onu batıdan kurtarmalarından önce yaz ortasında birkaç günlüğüne. Ve şimdi de Adaira.

Sanırım ölmüş olsaydım bilirdin, dedi.

"Yapar mıydım?" Torin acı bir şekilde karşılık verdi, bu sözler onun hayalini kırmıştı. "O zaman neden bana yazmıyorsun?"

Rüzgâr alnındaki saçları kaldırarak esti. Yalnızdı, üstündeki dalların arasından fısıldayan yağmurdan başka bir şey yoktu. Torin gözlerini açtı, nerede olduğunu hatırladı. Ne yapması gerektiğini.

Bahçeye doğru yürüdü ve kulübenin eşiğinden geçti.

Gözlerinin içerideki ışığa alışması biraz zaman aldı ama kısa süre sonra ortak salonda toplanmış insanları gördü. Aileye getirilen yiyecekleri gördü: ekmek sepetleri, peynir ve tereyağı çömllekleri, kızarmış et ve patates tabakları, otlar, bal ve meyveler ve dumanı tüten bir demlik çay. Açık bir kapının hemen ötesinde, çocuk Hamish'in sanki sadece uyuyormuş gibi bir yatağa yatırıldığını gördü.

"Laird."

James Brindle yas tutan kalabalığın arasından çıkarak onu selamladı. Torin elini uzattı ama sonra James'i kucakladı.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi James bir sonra, Torin'in bakışlarıyla buluşabilmek için geri adım atarak. Çiftçinin gözleri ağlamaktan kızarmış, teni solgunlaşmıştı. Omuzları sanki üzerine büyük bir ağırlık binmiş gibi çökmüştü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Torin. "Sen ve Trista önümüzdeki günlerde neye ihtiyacınız olursa lütfen bana bildirin."

Klanın *yine* bir çocuk kaybettiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Torin, iz bırakmadan ortadan kaybolan kızlarla ilgili korkunç bir gizemi çözmüş gibi görünüyordu: Batı Cadence'ın varisi Moray Breccan kaçırma suçlarını itiraf etmişti ve şu anda Tamerlaine zindanlarında cezasını çekiyordu. Kızların hepsi güvenli bir şekilde ailelerine teslim edilmişti ama Torin'in Hamish'i geri getirmesinin hiçbir yolu yoktu.

James başını salladı ve Torin'in kolunu şaşırtıcı bir güçle kavradı. "Görmen gereken bir şey var, Laird. Gel benimle. Sidra. . . Sidra da burada."

Torin'in vücudundaki gerginlik onun adını duyunca hafifledi ve James'i küçük yatak odasına kadar takip etti.

Hızla çevreyi inceledi: rutubet kokan taş duvarlar, fırtına koptuğunda tıkırdayan kilitli kepenkleri olan dar bir pencere, ahşap bir masanın üzerinde mum eriterek yanan bir dizi mum. Hamish yatakta uzanmış, en iyi giysilerini giymiş, ellerini göğsünün üzerinde birleştirmişti. Trista yanında oturmuş, ekose şalıyla gözlerini siliyordu. Sidra, elbisesinin eteklerini kum kaplamış, ciddi bir aura ile yakınında duruyor.

James kapıyı kapattı ve odada sadece dördü ve çocuğun cesedi kaldı. Torin Sidra'ya baktı, Sidra "Bir şeyi görmen gerekiyor Torin," dediğinde kalbi hızlandı.

"Göster o zaman."

Sidra yatağın yanına gitti. Trista'ya bir şeyler mırıldandı, Trista ayağa kalkarken bir hıçkırığı ekosenin içine bastırdı. James bir kolunu karısının omuzlarına doladı ve Torin'in Sidra'nın Hamish'in sağ botunu çıkarışını izleyebilmesi için geri çekildiler.

Ne beklediğini bilmiyordu ama bu ona meyve bahçesinin yanıklığını hatırlatan bir bacak değildi. Aynı renk, aynı büyüleyici altın ışıltısı.

"Bu rahatsızlığın ne olduğundan emin değilim," dedi Sidra. Sesi yumuşaktı ama dudağını ısırmişti ve Torin bunun endişeli olduğu anlamına geldiğini biliyordu. "James ve Trista bunun farkında değillerdi, bu yüzden Hamish'in ne kadar süredir acı çektiğini ya da buna neyin sebep olduğunu bilmenin bir yolu yok. Derisinde ne bir yara ne de bir kırık var. Bunun ne olabileceğine dair elimde bir isim yok."

Torin'in bir şüphesi vardı. Panik göğsünde kabarmaya başladı, boğazına tırmandı, dişlerini takırdattı. Ama onu bastırdı. Üç derin nefes aldı. Ayrılmış dudaklarının arasından verdi. *Sakinleşti*. Sakin olmaya ihtiyacı vardı. Ve böyle bir haber yayılıp rüzgârda savrulmadan, klan arasında korku ve endişe yaymadan önce şüphelerinden emin olmalıydı.

Torin, James ve Trista'ya bakarak, "Bunu gördüğüm için üzgünüm," dedi. "Ben de sizin ve oğlunuzun başına gelenler için üzgünüm. Henüz cevaplarım yok ama umarım yakında olur."

Trista omzuna doğru ağlamaya devam ederken James başını eğdi.

Torin'gözleri Sidra'ya döndü ve sanki aklından geçenleri okumuş gibiydi. Hamish'in çizmesinin bağlarını yeniden bağlamaya başlamadan önce ona hafifçe başını salladı ve benekli deriyi gizledi.

Torin çobanlığı devraldığından beri Sidra, kocasıyla yalnız kalmak istiyorsa bunun geceleri, yatak odalarında olması gerektiğini öğrenmişti,

Sık sık fısıldaşıyor ve aralarında uyumaya kararlı olan kızlarının etrafında manevralar yapıyorlardı.

Sidra masasında oturmuş, o gün gözlemlediği her şeyi şifa kayıtlarına yazıyordu. Tüy kalemi parşömene çizik atıyor, Hamish'in bacağıyla ilgili hatırlayabildiği her ayrıntıyı sayfalara dolduruyordu. Renk, koku, doku, ağırlık, sıcaklık. Hepsi ölüm sonrası muayenenin bir parçası olduğu için bu ayrıntıların ne kadar yardımcı olacağını bilmiyordu ve elinin titrediğini fark ederek durakladı.

Uzun bir gün olmuştu, onu tüketen bir gün. Torin yatakta Maisie'ye bir hikâye okurken onu dinledi.

Üçü de kalede yaşıyor olmalıydı. Geniş odaları, goblenlerle kaplı duvarları ve ışığı prizmalara ayıran pervazlı pencereleriyle lordun kamarasında, ateşleriyle, çarşaflarıyla ve temizlikleriyle ilgilenecek hizmetkârlarla birlikte yaşıyor olmalıydılar. Ama gerçek şu ki, tepedeki bu küçük çiftlik onların eviydi ve hiçbirisi buradan ayrılmak istemiyordu. Lairdship onlara örümcek ağları gibi yapışmış olsa bile.

Sidra işinden başını kaldırdı ve önündeki duvarda asılı duran benekli aynada Torin ve Maisie' yansımasını yakaladı. Kızlarının gözlerinin giderek ağırlaşmasını, babasının derin sesiyle yavaş yavaş uykuya dalmasını izledi.

Maisie altı yaşına yeni basmıştı. Sidra onu ilk kucağına aldığından beri bu zaman geçtiğine inanmak zordu ve bazen Torin ve Maisie'yle tanışmadan önce hayatının nasıl olduğunu düşünüyordu. Sidra gençti, gizliden gizliye huzursuzdu. Büyükannesinin zanaatını öğrenen, koyunlarla ve babasının kail bahçesiyle ilgilenen bir şifacıydı ve *başka* bir şeye aç olmasına rağmen hayatının öngörülebilir, önceden yazılmış olduğuna inanıyordu. Onu buraya, bu ana getiren bir şey.

Maisie horlamaya başlayınca Torin masal kitabını kapattı. "Onu yatağına taşıyayım mı?" diye sordu, sol kolu kızının uyuyan formunun altında sıkışıp kalmıştı. Odalarının köşesine yerleştirdikleri küçük karyolayı gösterdi. Günlerdir Maisie'yi kendi yatağında uyuması için ikna etmeye çalışıyorlardı ama nafile. Kendini onların arasına sıkıştırmak istiyordu ve başlangıçta bu Sidra için rahatlatıcı olmuştu. Geceleri hem Maisie'nin hem de Torin'in yanında olması. Ama Torin'i sık sık ay ışığında Maisie'nin yayılmış figürünün üzerinden kendisine bakarken yakalıyordu.

Bu günlerde ikisi de yaratıcı olmak zorundaydı; köşelerde, tozlu depolarda ve hatta Maisie uyurken mutfak masasının üzerinde hızlı anlar çalışıyorlardı.

Sidra, "Hayır, bırakın bu gece bizimle uyusun," dedi.

Kaçınılmaz olarak James ve Trista'yı ve o gece kollarının nasıl ağrımış olabileceğini düşündü. Sidra kısa bir süre önce bu acının hissetmişti mürekkebinin kapatıp tüy kalemini bırakmadan önce uzun bir süre Maisie'ye bakmaktan kendini alamadı.

Sidra kayıtlarını tekrar okurken birkaç dakika geçti. Birden odanın ne kadar sessiz olduğunu fark etti; duvarların ötesinde rüzgâr bile esmiyordu. Ölümcül bir fırtınadan önceki sessizlik gibi ürkütücüydü ve Sidra sandalyede dönerek Torin'in de uyuyup uyumadığını merak etti. Torin uyanıktı, kaşları çatılmış bir halde odanın gölgelerine bakıyordu. Çok uzaklarda, sıkıntılı düşünceler içinde kaybolmuş gibiydi.

Sidra, Maisie uyanmasın diye sesini alçaltarak, "Daha önce benimle konuşmak istemişsin," dedi. "Hamish hakkında."

Torin'in dikkati keskinleşti. "Evet. Size söylemek üzere olduğum şeyi ailesinin duymasını istemedim."

Sidra ürpererek ayağa kalktı. "Ne oldu?"

"Önce yatağına gel. Benden çok uzaktasın." kaplayan korkuya rağmen gülümsedi.

Mumları teker teker söndürmeye başladı, ta ki sadece yatağın kendi tarafına giden yolu aydınlatan bir fener kalana kadar.

Yorganın altından kayarak Torin'le , kızları aralarında rüya görüyordu.

Torin bir süre sessiz kaldı. Maisie'nin saçlarını okşadı, sanki yumuşak, elle tutulur bir şey hissetmeye ihtiyacı varmış gibi. Ama sonra yanmış meyve bahçesinden bahsetmeye başladı. Parlayan, sızan özsuğu. Çürümüş, olgunlaşmamış meyveler. Hamish'in baktığı ağaçlardan düşmüş.

Sidra'nın kalbi boğazında düğümlendi. Kelimeler boğazında düğümleniyordu: "Yanıklığı ağaçlardan kapmış. Ruhlardan."

Torin onun bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Sakalında ve saçının birkaç telinde gümüş vardı. O anda ruhu kadim ve hüzünlü hissediyordu ve Sidra elini uzatıp onun elini izledi.

"Evet," diye fısıldadı Torin. "Sanırım o da öyle yaptı."

"Sence bunun Jack'in müziğıyle bir ilgisi var mı?" Torin dalgınlaştı. Sidra onun aklından geçenleri okuyabiliyordu.

Torin lair olduğunda, Jack ikisine de Lorna Tamerlaine'in bir zamanlar her yıl denizin ve toprağın ruhları için çaldığını söylemişti. Onun sunduğı övgüler doğunun gelişmesini sağlamıştı ve klanın şimdiki ozanı olarak Jack de aynısını yapacaktı. Bu, halka duyulan saygıdan ötürü sadece laird ve ozanın bildiğı bir sırdı ama böyle bir sırrı Sidra'dan saklamak imkânsızdı çünkü Sidra, Jack'ruhlar için şarkı söylediğinden şüphelenmeye başlamıştı bile. Bu onu her seferinde hasta ediyordu.

"Toprak ve deniz için şarkı söyledi," dedi Torin. "Geçen ay Adaira ile birlikte kızları ararken."

"Ama aynı zamanda birkaç gün boyunca fırtınaya neden olan rüzgar için de oynadı."

Torin yüzünü buruşturdu. "Belki de kuzey rüzgârı yaptığımız bir şeyden hoşnut değildir?"

"Evet, belki," dedi Sidra. "Ama bu meyve bahçesini kendim görmek isterim."

"İçinde cevaplar bulacağını düşünüyor musun Sid?"

Sidra'nın dudakları aralandı ama tereddüt etti. Henüz güvence vermek . Hele de derin sularda yüzüyormuş gibi hissederken.

"Emin değilim, Torin. Ama yanıklığın çok daha sıkıntılı bir şeyin belirtisi olduğuna ve cevabı sadece hastalıklı ağaçların ruhlarının bildiğine inanmaya başlıyorum. Bu da demek oluyor ki. . ."

Torin iç geçirdi başını arkaya yaslayarak tavana baktı. "Jack'in dünya için tekrar şarkı söylemesine ihtiyacımız var."

Bölüm 2

"*Kahretsin.*"

Jack'in botu bir gübre yığınının içinde kaydı. Neredeyse dengesini kaybedecekti ve kendini yakalamak için kollarını savurdu ama küçük kız kardeşinin iri gözlü bakışlarını görmeden önce değil. Frae durmuştu, sanki laneti onu çiğnenmiş toprakta dondurmuştu.

"Öyle demek istemedim," demek için acele etti Jack. Ama yalan uydurma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Bütün gün bok gibiydi -geçen *ay da* bok gibiydi- ve o da Frae de bir yandan bahçenin mümkün olduğunca büyük bir kısmını korurken bir yandan da komşunun ineğini bahçeden kovmaya çalışıyorlardı.

İnek böğürerek Frae'nin dikkatini tekrar çekti. "Olamaz!" diye bağırdı düve tarlayı adımlamaya başladığında. Fasulyeler.

Jack ineği ileriye, avlu kapısının açık olduğu yere doğru sürdü. Hayvan panikledi ve etrafta dönerek sapları çalkaladı ve Jack'in onu durdurmak için tekrar gübre yığınının içine girmekten başka çaresi kalmadı.

"*Jack!*"

Sağına baktı, Mirin taş patikada durmuş, elinde bir şerit ekose tutuyordu. Ona ne demek istediğini sormasına gerek kalmadı; ineği arka bahçeye kadar kovalamadan önce uzanıp kumaşı aldı.

Birkaç kesik ve kaçıştan sonra Jack sonunda ekoseyi ineğin boynuna geçirerek gevşek bir ip oluşturdu. İç çekerek hasarı inceledi. Frae harap olmuş görünüyordu.

"Her şey yoluna girecek küçük kardeşim," dedi çenesinin altına vurarak.

Kış geldiğinde Frae yakında dokuz yaşına basacaktı ama Jack'in onunla ilk tanıştığı aydan bu yana çoktan büyümüştü. Boyu yarım el genişliği kadar uzamıştı ve Jack sonunda onun kadar uzayıp uzamayacağını merak ediyordu.

Annesi ve kız kardeşi bahçeyi onarmaya başlarken, Jack ineği ileri doğru çekti. Hayvanı birkaç kilometre kuzeye, Elliott'ların fundalıklarla kaplı tepeler arasında neredeyse gizlenmiş olan çiftliğine götürmeden önce kapıyı kilitlediğinden emin oldu.

Elliott'lar son Breccan baskınında her şeylerini kaybetmişti. Hayvanları toplanmış ve klan sınırının ötesine sürülmüştü. Evleri ve ek binaları yakılmıştı. Ama çiftlikleri yavaş yavaş onarılıyordu. Yeni bir kulübe, depo ve ambar daha yeni inşa edilmişti ama çitler öncelik listesinde daha alt sıralardaydı ve hâlâ bakımsızdı. Yeni inek sürüleri sık sık Mirin'in arazisine sürükleniyordu ve bu noktada bir köpek satın almak isteyen Jack, hayvanları itaatkâr bir şekilde geri getirmişti. Ama tüm bunlardan sıkılmaya başlamıştı. Aynı günü tekrar tekrar yaşıyormuş gibi hissediyordu.

Sol tarafa bakarken göğsü ağrıyordu; sabah güneşinin ışıklarıyla benek benek olmuş Aithwood ağaçları sık ve karışık bir şekilde büyümüştü. Bu ağaçların ötesinde klan sınırı, klan sınırının ötesinde de batı vardı. Mirin'in Breccanlar'ın bölgesine bu kadar yakın yaşaması bir zamanlar Jack'i endişelendirmişti. Yıllar önce, o daha çocukken, batı klanı evlerini basmış ve kışlık erzaklarını çalmıştı. O gece hâlâ zihninde canlıydı, korku ve nefretle örselenmiş bir hatıraydı.

Ancak kışın getirdiği endişe, diğer tarafı geçilemeyen bir sınır olan klan çizgisinin büyüyle bile Tamerlaines için bir yaşam biçimiydi. Breccanlar yiyecek çalmak için ve izinsiz girdiler.

hayvanları, genellikle yağsız, soğuk aylarda. Doğu Muhafızları üzerlerine gelmeden önce hızlıca saldırmaları .

Bu, Breccalıların klan soyunun büyülenmesi için ödemek zorunda oldukları bedeldi. Kolaylıkla büyü yapabilseler de, Breccanların ihtiyaçlarını karşılamakta zorlandı ve hayatta kalmak için hırsızlığa başvurdular. Tamerlainler için durum tam tersiydi: büyü yapmak onları hasta ediyordu ama kışı rahat geçirmelerini sağlayacak bol miktarda kaynağa sahiptiler. Klanlar çatıştığında baskınların şiddeti ve ara sıra dökülen kanlar bu yüzdendi. Jack, Adaira'nın batıda olmasıyla birlikte bu durumun değişip değişmeyeceğini merak ediyordu.

Moray karşılığında kendini vermişti. Adaira batıda kaldığı sürece ikiz kardeşi de doğuda zincirlenmiş olarak kalacaktı. Jack, batı lordu Innes Breccan'ın Adaira'ya nasıl baktığını görmüş olsa da, bu bir tutsağa karşılık başka bir tutsaktı. Innes, Adaira'yı bir koz ya da zincire vurulması gereken bir düşman olarak değil, kaybedilmiş bir kız olarak, gerçek ortaya çıktığına göre artık tanımak istediği biri olarak görüyordu.

Ada'da barış olmasını istiyorum, demişti Adaira esir değişimi anlaşılmaya varıldığında Innes'e. *Eğer seninle batıya gelirim, Tamerlaine topraklarına yapılan baskınların sona ermesini isterim.*

Innes hiçbir söz vermemişti ama Jack, karısı hakkında bildiklerini bildiğinden, Adaira'nın baskınların yeniden ortaya çıkmasını önlemek, adada en azından geçici bir barış sağlamak için elinden gelen her şeyi yapacağından şüpheleniyordu. Cadence'e o kadar bağlıydı ki, görevi kalbine tercih etmiş ve Jack'i geride bırakıp gitmişti.

Batı'da müzik yasaktır.

Adaira, ayrılmadan sadece birkaç dakika önce bu değirmen taşını onun üzerine düşürmüştü. Müzisyen olan ilk aşkı olmadan onun için bir hayat düşünemiyordu. Ama Jack o acı verici değiş tokuşu yeniden yaşadıkça

Adaira'nın da batıda olabildiğince tehditkâr görünmek istemediğini fark etti. Ve Jack iki açıdan tehdit oluşturunuyordu: Bir ozan olarak ve onu yıllar önce Tamerlaine'lere veren Breccan'ın gayrimeşru oğlu olarak.

Jack şimdi nefes nefese kalmıştı. İnek toynaklarını onun arkasında sürükledi.

"Bana sadece iki kez mektup yazdı, biliyorsun," dedi ineğeta tepeye vardıklarında. Uzakta Elliott'ların çiftliğini görebiliyordu. "Neredeyse beş hafta içinde *iki* kez, sanki benim için çok meşgulumuş gibi, Breccanlar ne yapıyorsa onu yapıyor."

Sonunda bu kelimeleri yüksek sesle söylemek iyi hissettirdi. Taş gibi yuttuğu sözcükleri. Ama Jack güney rüzgârını sırtında hissediyor, saçlarını karıştırıyordu. Eğer dikkat etmezse, esinti sözlerini başkalarının duyması için kanatlarında taşıyacaktı ve Jack zaten yeterince utanç çekmişti.

Yine de inekle konuşmaya devam etti.

"Tabii ki, ilk başta beni özlediğini söyledi. Ona doğrudan cevap yazmadım."

Düve onun dirseğine burnunu soktu.

Jack kaşlarını çatarak ona baktı. "Tamam, mektubu gelir gelmez ona yazdım. Ama göndermek için bekledim. Aslında beş gün."

Beş uzun ve korkunç gün geçirmişlerdi. Jack'in yaraları ve gururu vardı ve Adaira ona ihtiyacı olmadığını açıkça belli etmişti. Sonunda, mektubunu göndermek için bu kadar beklemenin ne kadar büyük bir hata olduğunu anladı. Çünkü Adaira sanki aralarındaki uçurumun büyüdüğünü hissetmiş gibi cevap vermeden önce uzun günler geçmesine izin vermişti. Ama belki de her ikisi de kendilerini olması en muhtemel şeyden korumaya çalışıyorlardı -anlaşmaları zorunlu bir yıl ve bir gün sürdükten sonra el bağlarının kopması- çünkü Jack ikisinin de bu şekilde yaşayarak nasıl evli kalabileceklerini göremiyordu.

Elini göğsünün üzerine koydu, sikkenin yarısının tuniğinin altında saklandığını . Adaira'nın hâlâ kendisininkini takıp takmadığını merak etti. Altın sikke aralarında paylaştırılmıştı ve el sıkışmalarında her birine bir yarısı verilmişti. Bu onların yeminlerinin sembolüydü ve Jack onu henüz boynundan çıkarmamıştı.

Düve böğürdü.

Jack iç çekti. "Aslında en son ben yazdım. Ona dokuz gün önce yazdım. Henüz cevap vermediğini duyunca şok olacaksınız."

Rüzgar şiddetlendi.

Jack kısa bir süreliğine gözlerini kapattı ama rüzgâr bu sözleri klan sınırının ötesine, batının gölgeleri arasından süzülerek Adaira'nın olduğu yere taşırırsa ne olacağını merak etti. Rüzgârda onun sesini duyarsa ne yapardı? Ona yazar mıydı, yanına gelmesini söyler miydi?

Onun istediği de buydu.

Adaira'nın batıda ona katılmasını istemesini istiyordu. Onu tekrar kendisiyle birlikte olmaya davet etmesini. Çünkü onu yanına alması için yalvarmaya dayanamıyordu ve istenmediği bir yerde olmaktan korkuyordu. Kendini böyle bir duruma sokmayı reddediyordu ve bu yüzden Adaira'nın onlara ne karar vermesini beklerken tamamen dirençli görünmekten başka çaresi yoktu.

"Bu adil değil, biliyorsun," diye seslendi bir ses ve Jack irkildi, sanki biri aklını okumuş gibi hissetti.

Hayatının kırıldığını ve alışılmadık bir şekilde yeniden şekillendiğini bildiğiniz halde, böyle bir yükü tek başına bırakmanız adil değil.

Jack boğazındaki düğümü yutarak gözlerini kapadı. Hendry Elliott'ın onu karşılamak için çimenli tepeye doğru yürüdüğünü görebiliyordu, yaşlı adamın yüzünde bir gülümseme ve toprak izi vardı. Hendry, "Çitleri yükseltmek için harcadığım onca çabaya rağmen inekler yine de bir yolunu buluyor," dedi. "Özür dilerim, Bir kez daha, eğer sizi ya da annenizi rahatsız ettilerse."

"Özür gerek yok," dedi Jack, sonunda sorunlu ineği teslim ederken. "Umarım seninle ve kendi ineğinle her şey yolundadır."

Hendry, Jack'i daha yakından inceleyerek, "Yeterince iyi, teşekkürler," dedi. "Sen nasılsın, Bard?"

Jack dişlerinin birbirine vurduğunu hissetti. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Yaşlı adam ona sadece üzgün bir gülümsemeye karşılık verdi ve Jack sanki yeni bir arkadaş edinmiş gibi ineğin böğrünü okşayarak dikkatini dağıttı.

Hendry'ye ve düveye neşeyle veda etti ve annesinin çiftliğine doğru uzun bir yürüyüşe başlamak için geri döndü. Toprak, ayaklarının otların ve çalılarının üzerinde nasıl sürüklendiğini hissetmiş olmalıydı ve kilometreler eriyip gitti, tepeler katlandı. Bazen toprağın ruhları iyilikseverdi ve bozkırda seyahat etmek karayolundan çok daha hızlı hale geliyordu. Diğer zamanlarda ise ağaçları, kayaları, çimenleri, manzaranın yükselişini ve alçalışını değiştirdikçe yaramazlıkları yabani otlar gibi yeşeriyordu. Jack, ruhlar manzarayı değiştirdikten sonra adada birkaç kez kaybolmuştu, bir kez de yakın zamanda; Mirin'in kulübesinin görüldüğünü görünce şükretti.

Bacadan çıkan duman öğle güneşini lekeliyordu. Kulübe taştan inşa edilmişti ve sazdan bir çatısı vardı. Batıdan doğuya doğru akan hain bir nehrin dolambaçlı yoluna bakan bir tepenin üzerinde oturuyordu. Her şeyi değiştiren bir nehir.

Jack akıntıların uzaktan gelen ışıltısını görmezden geldi, onun yerine yaklaşırken kail avlusunu incelemeyi tercih . Annesi ve Frae sıraları ellerinden geldiğince iyileştirmişlerdi ve Jack kulübeye adım attığında yapması gereken her şeyi düşünüyordu -bir sonraki yağmurdan önce çatıyı onarmak, Frae'nin Brindle'lar için bir turta daha pişirmesine yardım etmek, sapan alıştırması için daha fazla nehir taşı toplamak-.

"Turta için meyveleri hazırladın mı, Frae?" Jack içerideki gölgeler üzerine düşerken soruyordu. Ev tanıdık kokularla doluydu; yün tozu, saman

Taze pişmiş ekmeklerin altın sarısı, winkle çorbasının tuzlu kokusu. Kafasını kaldırdığında Mirin'in dokuma tezgâhında dokuma yaptığını, Frae'nin de ya ona yardım ettiğini ya da masada okul dersleriyle meşgul olduğunu görmeyi bekliyordu. Annesinin ortak salonunda kök salmış bir ağaç gibi dikilirken bulmayı umduğu son kişi Torin Tamerlaine'di.

Jack aniden durdu ve Torin'in bakışlarıyla karşılaştı. Laird ocağın yanında duruyordu; ateşin ışığı deri ceketine gömülü gümüşü, kınlı kılıcının kabzasını, saçlarının altın rengini ve otuzuna birkaç yıl kalmasına rağmen sakalında kırağı gibi parlayan griyi yakalıyordu. Kıpırmızı ekosesini tutturan yakut bir broş omzunda parıldıyordu.

"Laird," dedi Jack, endişeleri katlanarak artıyordu. Torin buraya iyi bir şey için gelmiş olamazdı. Hiçbir zaman sosyal bir ziyarette bulunmamıştı.

Torin dikkatli bir sesle, "Jack," diye karşılık verdi ve Jack o anda Torin'in ondan bir şey istediğini anladı, Jack'in büyük olasılıkla vermek istemeyeceği bir şey.

Jack'in bakışları dokuma tezgâhından uzaklaşan annesine kaydı. Turta hamuru açmakta olan Frae'ye.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, gözleri sonunda Torin'e döndü.

"Evet," diye yanıtladı Torin. "Seninle biraz konuşmak istiyorum, Jack."

"Bahçenin hemen dışında olacağız," dedi Mirin, Frae'nin eline uzanıp onu arka kapıya doğru yönlendirerek.

Jack küçük kız kardeşinin turta hamurunu bırakmasını izledi ve ona endişeli bir bakış attı. Ona gülümsedi ve başını salladı, kendi zihnini rahatlatmaya çalışırken bile onu rahatlatmayı umuyordu.

Çok geçmeden, kapılar ve panjurlar rüzgârın merakına karşı kilitlendiğinde, kulübe sessizliğe gömüldü. Jack elini hırıltılı saçlarında gezdirdi; parmaklarında koyu bronz rengini alan saçlar bugünlerde uzamıştı. İpler

Sol şakağında parlayan gümüş, Bane'in gazabıyla yüzleştğini ve hayatta kaldığını hatırlatıyordu. Ölüme bu kadar sonra bir daha ruhlar için oynamayacaktı.

"Size içecek bir şey getirebilir miyim, Laird?" diye sordu.

Torin ocağın yanındaki yerinden kıpırdamamıştı. Ama ağzı sert bir çizgi halindeydi ve parmakları yan tarafına doğru seğiriyordu. "Sadece Torin. Ve hayır. Seni beklerken annen bana bir fincan çay yaptı."

Jack'in çocukken her yönden Torin gibi olmayı ne kadar çok istediğini düşünmek tuhaftı, çünkü Torin cesur, güçlü ve muhafızların saygın bir üyesiydi. Şimdi ise Jack'in hayranlık duyduğu -ve zaman zaman inatçı bir şekilde sinir bozucu bulduğu- ve en önemlisi güvendiği bir arkadaşıydı.

"O zaman neden geldin?" Jack söyledi.

"Ruhlar için çalmanı istiyorum."

Jack tereddüt etti. Halk için şarkı söylemeyi düşünürken bile ellerinde, şakaklarında bir acı hissediyordu. Ama bu, Doğu'nun Ozanı olarak görevinin bir parçasıydı. "Ben zaten su ve toprak için çaldım."

"Biliyorum," dedi Torin, "ama bir sorun var ve ruhlarla konuşmam ." Hastalıklı meyve bahçesini ve hastalığın Hamish Brindle'a nasıl geçtiğini anlattı.

"Dün boğulan çocuk mu?" Jack kaşlarını kaldırarak sordu.

"Evet," dedi Torin. "Bu da bana ruhlar âleminde öyle bir huzursuzluk olduğunu düşündürüyor ki, bu huzursuzluk bizim âlemimize de sıçradı ve cehaletimiz yüzünden daha da kötüye gidecek. Hasta meyve bahçesinden bir ruh çıkarabilirseniz, belki bize neler olduğunu ve iyileştirmek için neler yapılabileceğini söyleyebilirler. O zaman kendimizi korumak ve yanıklığın yayılmasını önlemek için ne yapabileceğimizi biliriz."

Jack, Lorna'nın baladını tekrar çağırmak için ileri toprak periler ya da

kendi müziğini bestelemesi gerekiyordu. Kendi notalarını mürekkeple yazmayı hayal etmeye çalıştığında boğazına taş kaçmış gibi hissediyordu. Kendini çok *boş* hissediyordu.

Jack ocaktaki mavi yürekli ateşe bakarken Sanki arkasında biri duruyormuş gibi sırtında ani bir sıcaklık hissetti. Nerede olsa tanıyacağı kadar tanıdık bir sesin saçlarına fısıldadığını duydu.

Bu senin anın, yaşlı tehdit. Meyve bahçesi için oyna.

Jack dayanamadı: Adaira'nın arkasında durduğunu görecekmış gibi omzunun üzerinden baktı. Ama tek gördüğü, panjurdaki bir çitadan içeri sızan güneş ışığıydı.

Böyle bir anda ona musallat olmasına şaşırmış olabilirdi ama o daha iyisini biliyordu. Çünkü Adaira onu en başta *bu* yüzden Cadence'a geri çağırmıştı. Ondan denizden gelen ruhlara şarkı söylemesini, toprağın ruhlarına mırıldanmasını, rüzgârın ruhlarını çekmesini istemişti. Ve Jack, sanki adanın gelgitlerinin, kayalarının ve rüzgârlarının bir parçasıymış gibi, onun istediğini yapmıştı. Kendinden şüphe ettiğinde bile bunu yapmıştı, çünkü Adaira onun ellerine, sesine ve müziğine inanmıştı.

"Bunu ben *de* yapardım," dedi Jack, bakışları Torin'e dönerek. "Ama bir arpım yok. Benimki hava için çaldığımda kuzey rüzgârı tarafından mahvedildi."

"Lorna'nın ki sende."

"Evet, salon için olan büyük arpı. Bana daha küçük bir şey lazım. Ruhlara çalmak için onların bulunduğu yere gitmeliyim. Onların alanında oturmak için."

"Lorna'nın da bir tane olduğunu düşünmüyor musun?" Torin karşı çıktı. "Onca yıl gizlice onlar için çaldı. Tıpkı senin yaz ortasında yaptığın gibi. Kalede bir yerlerde başka bir küçük arp daha vardır mutlaka."

Jack keskin bir nefes aldı, bir karşılık vermeye hazırды. Ama kelimeler nefesinde eridi; Torin'in haklı olduğunu biliyordu. Lorna

bir yerlerde saklı başka bir arp olmalı.

"Acıdan korkuyor musun, Jack?" Torin nazikçe sordu. "Sidra bana ruhlar için şarkı söyledikten sonra fiziksel olarak acı çektiğini söyledi. Bunun farkında olmam gereken bir şey olduğunu söyledi. Onlara seslendiğinde yanında olacağım. Adaira'nın bir zamanlar olduğu gibi."

Jack ona ters ters baktı. "değil."

"O zaman başka bir nedeni var mı?"

Torin'in sorusu Jack'in sertleşmesine neden oldu. Dikkatinin odanın içinde dolaşmasına izin verdi. Mutfak masasının üzerindeki turta hamuru şeritlerine ve yazdan kalma bir kavanoz kırmızı meyveye. Köşedeki dokuma tezgâhının ağzında sayısız iplikten çıkan bir desen vardı. Frae'nin okul kitapları yığını, açık bir sayfanın üzerinde duran sapanına.

Jack bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Kederine nasıl bir şekil, bir isim vereceğini bilmiyordu çünkü son bir aydır *gayet iyi* idare ediyor, acısının yüzeyin altında kaynamasına izin veriyordu. Uyuyor, yemek yiyor, çiftlikte çalışıyordu. Yine de bu işlerde onun için hiçbir keyif yoktu. Sadece hava alıyordu, bunu biliyordu ve bundan nefret ediyordu.

Gerçek şu ki, canı oynamak istemiyordu. Adaira gittiğinden beri tutkusunun azalmasına izin vermişti. Bunun için yüreği yoktu. Ama Torin ve ada yeniden şarkı söylemesine ihtiyaç duyarsa, Jack müziğinin kalıntılarını ortaya çıkarabilirdi. Kuzey rüzgârının çalmayı bırakması yönündeki uyarısından sonra, bugünlerde bunu yapmak tehlikeli olsa bile.

"Pekala," dedi. "Eğer bir arp bulabilirsek, meyve bahçesi için çalacağım."

Torin rahatladığını gizleyemeyerek, "Güzel," dedi. "Şimdi kaleye gidelim. Bende bir iskelet anahtar var. Hiçbir oda gözümüzden kaçmayacak."

Jack gözünü kırpamadan Torin yanından geçip ön kapıya doğru ilerledi.

Bu gün plana uygun gitmiyor, diye düşündü Jack içten içe homurdanarak, sanki saatlerini önemli görevlerle planlamış gibi. Tabii ki öyle yapmamıştı. Ama Torin'in var olan ya da olmayan bir arpa aramak için her goblenin arkasına bakmaya ve her taşın altını üstüne getirmeye kararlı olması nedeniyle Jack'in saatlerce şatoda mahsur kalma ihtimali vardı.

Jack kaptı ve Torin'i eşiğe kadar takip etmeye başladı, ancak botlarının evin içine gübre izi bıraktığını fark etti.

Mirin'in bunu gördüğünde nasıl tepki vereceğini hayal ederek kısa durdu.

Jack iç çekti.

"Kahretsin.

"

Bölüm 3

Üç yıl boyunca Doğu Muhafızları Kaptanı olarak görev yapmanın yanı sıra Alastair Tamerlaine'in yeğeni olan Torin'in kalenin her köşesini bildiği düşünülebilirdi. Daha önce varlığından haberdar olmadığı pek çok gizli kapı ve oda olduğunu keşfedince şaşırmıştı. Kaçınılmaz olarak, Adaira'nın bunlardan olup olmadığını merak etti.

Jack iç çekerek, "Burada ondan iz yok," dedi ve giysilerindeki tozu fırçaladı.

Torin odayı inceledi. Her köşede, hem kendisinin hem de Jack'in özenle aradığı bir yığın sandık vardı. Kararmaya yüz tutmuş şamdanlar, güve yemiş şam kumaşları, harts ve ayın evrelerini gösteren küçük duvar halıları, bronz kaplar, demir ızgaralar, ekose battaniyeler ve gümüş lavabolar bulmuşlardı. Ancak saatlerce araştırdıktan sonra Lorna'nın ikinci arpına dair hiçbir iz bulamamışlardı.

Jack orada olmadığı konusunda ısrar etmesine rağmen, işe müzik kulesinden başlamışlardı. Güney kulesinden başlayarak koridorlar boyunca ilerlemişler ve girilmedik kapı bırakmamışlardı. İkisi de flora ve faunayla oyulmuş kapılardan, demir ve gümüş kafesli kapılardan, eşiklerinden geçmek için ikisinin de eğilmek zorunda kaldığı kadar küçük kapılardan geçmişlerdi. Gölge duvarlarda saklanan utangaç kapılar ve meşale ışığında parıltıya gururlu yaldızlı kapılar. Torin neredeyse kendini yeniden bir delikanlı gibi hissediyor, bu kapılardan birinin mutlaka açılacağı merakına kapılıyordu.

başka bir yer, başka bir âlem. Tıpkı küçükken babasının ona sık sık anlattığı peri portalları gibi.

Hayal kırıklığına uğramıştı, kapılar depolara, toplantı odalarına ve bazıları hizmetkârların yaşadığı olağanüstü sayıda yatak odasına açılıyordu.

Şimdi, saatler sonra, Torin Jack'in yorgun ve eve dönmek için endişeli olduğunu hissedebiliyordu. Ama Torin hiçbir zaman bir mücadeleden ya da araştırmadan kolayca vazgeçen biri olmamıştı. Sandıklardan birine yaslanarak, "Henüz aramadığımız bir dizi oda var. Alastair'in kanadı."

Jack'in kara gözleri esrarengizdi. Ama elinin geniş bir hareketiyle ve biraz da öfkeyle Torin'i yolu göstermeye çağırırdı.

Evet, önce lordun kanadını aramaları gerekirdi, hatta belki de müzik kulesinden önce, ama Torin o odalara girmekte tereddüt etmişti. Hem unutmak istediği hem de yeniden yaşamayı arzuladığı eski anılarla doluydu. Aynı zamanda, artık lord olduğu için Sidra ve Maisie'yle birlikte yaşaması gereken odalardı ve içlerinde ne bulacağından emin değildi.

Torin halı kaplı merdivenlerden yukarı çıktı, sonra goblenlerle kaplı geniş bir koridordan aşağı indi. Şatonun bu kısmı sessizdi ve öğleden sonra güneşini alıyordu. Ama Torin lordun kapısına yaklaştığında durup dinledi. Uzaktan gelen sesleri duyabiliyordu. Hizmetçiler işlerine devam ediyorlardı. Kâhya Edna, birini azarlıyordu. Yemek vakti yaklaşırken kahkahalar ve tencere çınlamaları.

"Her olabilir," dedi Jack.

Torin irkildi. Ne kadar zamandır burada duruyorlardı? Yüzü kızararak dişlerinin arasından nefes verdi ve demir anahtarı kapıya soktu.

Adaira bile bu mahallede yaşamamıştı. Torin onları en son şereflendirdiğinde Alastair ölüm döşeğindeydi ve için nefes nefese kalmıştı. için kızını, için kim olduğunu soruyordu.

yok, Tilting Thom'un yamaçlarında bir yerlerde Jack'le birlikte periler için şarkı söylerken.

Torin kapıların açılmasına izin verdi.

Derin gölgelere baktı, sanki Edna yerlerin temizlenmesini emretmiş gibi hafif cila kokusu aldı. Yavaşça eşiği geçti ve hafızasının onu uzak duvara yönlendirmesine izin verdi. Perdeleri teker teker açarak kemerli pencereleri ortaya çıkardı. Güneş ışığı nehirleri odaya akıyor, büyük yatağı ve kırmızı baldakenini, yankıları bastıran ve başka türlü kasvetli bir yere renk katan tabloları ve duvar halılarını, beyaz çarşafarla kaplı mobilyaları aydınlatıyordu.

Jack de onu takip etti. Ana odayla ilgilenmiyor gibi görünerek kuzey duvarındaki, iç odalardan oluşan bir peteğe açılan kapıya yöneldi. Kapının kilidi açıktı ve Torin arkasından yaklaşırken içeri süzüldü. Birkaç gardırop, karo zeminli ve vitray pencereli bir banyo odası, iki yatak odası daha, ocaklı bir oturma odası ve küçük bir kütüphane ile karşılaştılar.

Torin kendini *Maisie'nin burayı çok seveceğini* düşünürken buldu. Ama Sidra'nın bu odalarda yaşadığını hayal etmeye çalıştığında tek düşünebildiği, kalenin kail avlusuna çıkmak için ne kadar yürümesi gerektiği idi. Soğuk koridorlardan ve merdivenlerden aşağı iniyor, sayısız lentonun altından geçiyordu. Bu kanatta bulutlara topraktan daha yakındılar. Bir vadide büyümüş, babasının sürüsüyle dolaşmış ve her gün ninesiyle birlikte bahçeyle ilgilenmiş olan Sidra bu mesafeyi hissedecekti.

"Bu kilitli," diye Jack, bu sözünü demir bir kolun sabırsız çınlaması izledi.

Torin kaşlarını çatarak kanadın koridorunun derinliklerine doğru yürüdü. Jack'i duvara asılı bir duvar halısının altında durmuş, Torin'in hiç fark etmeyeceği bir kapıyı çekerken buldu.

"Orada bir kapı olduğunu nereden biliyordun?" diye sordu sertçe.

Jack goblenin ağırlığından sıyrıldı, saçları köpük köpüktü. "Adaira ve benim odalarımızı birbirine bağlayan gizli bir kapımız vardı. Burada da benzer bir şey olabileceğini düşündüm."

Torin homurdandı, dolan şüpheden nefret ediyordu. Kendisini bir sahtekâr gibi hissetmesine neden olan şüphe. Ama Jack'in kapıyı bulabilmesi için dokumayı durdurmasıyla anahtarla birlikte ilerledi.

İç çekerek kilidi açtı.

Torin gizli odaya adımını attığında ürperdiğini, tüylerinin diken diken olduğunu gizleyemedi. Altıgen şeklindeydi, kitap rafları ve elmas camlı pencerelerle doluydu. Yukarıdaki kirişlerden uzun, renkli kurdeleler sarkıyordu; bazıları kuru çiçekler ve devedikenleriyle tutturulmuş, diğerleri el yapımı yıldızlarla dizilmişti. Tek boynuzlu bir atı tasvir eden yıpranmış bir halı yere serilmişti ve ortasında bir sehpa, yüksek arkalıklı bir sandalye ve minderlerin üzerinde duran küçük bir arp vardı.

"İşte," dedi Torin, ağzı aniden kurumuştı. "Bunu çalabilir misin?"

Jack arpa yaklaşmak için onun yanından geçti. Sanki başka birinin enstrümanına dokunmaktan korkuyormuş gibi bir dakika sürdü. Ama sanki arp onu bekliyormuş gibi görünüyordu. Sonunda Jack arpı eline aldı ve yakından incelemek için sandalyeye oturdu.

"Evet," dedi. "Lorna'nın ölümünden beri ona özenle bakılıyor."

"Kim tarafından? Alastair mi?" Torin yüksek sesle düşündü, yan masadaki gümüş demliğe ve bulanık, yarı sarhoş çay bardağına dikkat ettiAmcasının o sandalyede oturup çayını yudumladığını ve Lorna'nın enstrümanını dün gibi elinde tuttuğunu hayal eden Torin yine ürperdi.

Jack tellerden birini kopararak, "Hayır," diye cevap verdi. Nota odanın içinde yankılandı, tatlı ama yalnız bir ses. "Adaira, sanırım. Bana Lorna'nın bir keresinde ona nasıl çalınacağını öğretmeye çalıştığını ama müziği hiç sevmediğini söylemişti.

Ellerini. Ama enstrümanlara nasıl bakılacağını öğrenmişti. Sanırım ben dönene kadar onların bakımını o yapıyordu."

Adada müziğin vefasız olduğu iyi bilinirdi. Çok az sayıda insan enstrüman kullanabilirdi ve o zaman bile sadece bir ozan ve bir arp ruhları çekebilirdi. Torin kendini bildi bileli, Lorna'nın ölümü ile Jack'in dönüşü arasındaki birkaç yıl hariç, Doğu'da ilim ve tarihi türküler söyleyen bir ozan hep vardı. Ama müzik, klan soyu oluşmadan çok önce de adadaki yaşamlarının bir parçasıydı.

Torin, Jack'in bakışlarıyla karşılaştı.

Çenesi sıkılırken ozanın gözleri parladı. Bakışlarını ilk ayıran o oldu ve dikkatini arpı incelemeye verdi. Torin o anı kitap raflarını gözden geçirmek için kullandı, sonra Jack'e ihtiyacı olan mahremiyeti sağlarken birkaç kitabı geri çekti.

Başka hangi sırları saklıyordun, Adi? Torin rafları incelerken merak etti. Sonunda bakışları, yaprakları arasında gevşek bir parşömen bulunan bir kitaba takıldı. Cildi raftan çekti ve içine sıkıştırılmış kâğıdın bir çocuk çizimi olduğunu görünce şaşırdı. Bunun Adaira'nın eski çizimlerinden biri olduğunu hemen anladı.

Sopa gibi üç insan tasvir etmişti ama Torin onları tanıdı. Adaira kendini çizmişti, Alastair ve Lorna'nın arasında duruyor ve onların ellerini tutuyordu. Sadece bir çocuğun hayal edebileceği gibi, bir at gökyüzünde onların üzerinde geziniyordu. Kâğıdın bir köşesini devedikenleri, diğer köşesini de yıldızlar kaplamıştı. Resmin altında Lorna'nın adı R harfinin tersiyle yazılmıştı ve Torin göğsü çatlayacakmış gibi hissedene kadar gülümsedi.

Her şey çok çabuk oldu, diye düşündü. Adaira'nın kökenleri hakkındaki gerçek ortaya çıktığında, Torin'in bu haberin onu nasıl etkilediğini düşünecek zamanı bile olmamıştı.

duygular. Ve sonra inkârın içinde debelenmek daha kolay gelmişti. Doğu'daki son günlerinin anısını boğmak daha kolaydı.

Ama şimdi hayal ediyordu.

Adaira'nın bir yalanla büyüdüğünü anladığında ne hissettiğini merak ediyordu: Alastair ve Lorna'nın herkesi inandırdığı gibi sevdiği anne babasının kanından doğan kızı değil, en büyük düşmanları olan batı lordunun çocuğu olduğunu. Klan soyundan çalınmış ve bir bebekken gizlice Lorna Tamerlaine'in kollarına bırakılmıştı. Bir zamanlar ona hayran olan klan ona sırt çevirdiğinde ne hissetmişti, kendini Moray ile değiştirdiğinde rahatlamış mıydı?

Torin kitabı kapattı, onun çizimine bir an daha bakamadı. Kendini durduramadan, "Sence doğuya dönecek mi Jack?" diye sordu.

"Bunun olacağını sanmıyorum." Jack arptan hüzünlü bir nota daha kopardı. "Moray'ın bizim holdingde kefareti ödediğine inanana kadar olmaz."

Bu on yıl demekti. Adaira'nın ikiz kardeşi Tamerlaine'lere karşı korkunç bir suç işlemiş, acımasız bir intikam eylemiyle kızlarını kaçırmıştı. Doğunun Adaira'yı kan bağına sahip olduğu ailesinden alıkoymuş olması, Moray'ın Tamerlaine kızlarını tekrar tekrar kaçıırken yaptıklarını haklı çıkarıyordu. Tüm bu kaçırma olaylarının Alastair'i kızı hakkındaki gerçeği açıklamaya teşvik edeceği umuduyla; Adaira'ya batıya kendi başına dönme şansı verecek bir ifşa.

"Adaira mektuplarında size hiç endişe verecek bir şey söyledi mi?" Torin daha sonra sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Jack, ama gözleri kısıldı. "Neden? Sana başının belada olduğunu düşündürecek bir şey mi yazdı?"

Torin raftaki kitapların yaldızlı sırtlarını inceledi. "Bana neredeyse hiç yazmadı. Sadece bir mektup, ayrıldıktan kısa bir süre sonra, yerleştiğini bildirmek için ve

iyi gidiyordu. Sidra için de öyle." Parmak uçlarındaki tozları silerek durakladı. "Ama o zamandan beri ona gönderdiğim mektupların hiçbirine yanıt vermedi. Sidra bunun tek sebebinin Adi'nin ailesiyle bağ kurmaya çalışması ve bunun için bizden uzaklaşmaya ihtiyaç duyması olduğuna inanıyor. Ama acaba mektuplarını engelliyorlar da benim yazdıklarım ona hiç ulaşmıyor mu?"

"Şu anda bir sonraki cevabını bekliyorum," dedi Jack, kolunun altına sıkıştırdığı arpıyla ayağa kalkarak. "Ama bana tehlikede olduğuna inanmam için hiçbir sebep vermedi. Bence Sidra haklı ve Adaira aramıza mesafe koymayı tercih ediyor. Innes Breccan'ın ona zarar vermek isteyeceğini hayal etmekte zorlanıyorum, hele de varisi zindanlarımızda zincirlenmişken. Ama Innes'in bizi hem Moray hem de Adaira için hâlâ tehdit olarak görmesine de şaşırمام, belki de batılı laird mektuplarınızı rahatsız edici buluyordur. Belki de dediğiniz gibi müdahale etmekten başka çaresi olmadığını düşünüyordur. Yine de bu konuda ne yapabiliriz?"

Hiçbir şey.

Breccalılarla bir savaş başlatmak dışında hiçbir şey yapamazlardı ki Torin bunu yapmak istemiyordu.

"Ona tekrar yazacak mısın, Jack?" Torin sordu. "Ve cevap verdiğinde bana haber verir misin?"

Jack bir an sessiz kaldı ama yüzü solmuştu ve yanaklarında sanki nefesini tutuyormuş gibi garip, çukur bir ifade vardı. Jack o sırada Adaira için de endişeleniyordu. Torin'in iyiliği için sakinliğini korumaya çalışıyordu.

"Evet, sana haber veririm," dedi ozan. "Meyve bahçesinin şarkısını hazırlamak için şimdi gitmeliyim."

Torin minnettarlığını başıyla onayladı ama Jack kanattan ayrıldıktan sonra birkaç dakika daha odada kaldı. Sonunda Torin ana yatak odasına döndü. Örtülü mobilyalara, amcasının içinde öldüğü yatağa baktı.

Birinin ölmesi ile gitmesi arasında çok büyük bir fark vardı. Alastair ölmüştü ama Adaira gitmeyi seçmişti. Torin onun adada barışı korumak, kış akınlarını önlemek ve Tamerlaine'lerin Moray'i çatışmadan hapsedmelerini sağlamak için bunu yaptığını bilse de, Adaira'nın kararı yine de içinde bir sürü duyguya yol açmıştı. Elinde olmadan annesine karşı duyduğu o tanıdık, buz gibi kızgınlığı yeniden canlandırdı. Küçük bir çocukken onu arkasına bile bakmadan terk eden kendi kanından olan annesine.

Ama gerçek şuydu ki, Adaira'nın Innes Breccan'la böylesine korkunç bir pazarlık yapmasına ve kendisini Moray'le takas etmesine izin verdiği *kendisine* kızgındı. Adaira'nın yönetme hakkından vazgeçmesine ve batının esiri olmasına izin verdiği için. Tamerlaine klanına, onlar için fedakârlıktan başka bir şey yapmamışken ona bu kadar çabuk sırt çevirdiği için kızgındı. Adanın diğer tarafında ona neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı için kızgındı.

Ne tür bir lorddu?

Yatağın örtüsünü, ardından çarşafı ve yastıkları sürükledi. Mobilyaların üstünü battaniyeleri söktü ve parşömenlerin, tüy kalemlerin ve devrilmek üzere olan uzun bir viski şişesinin bulunduğu masayı ortaya çıkardı. Torin, Alastair'in en sevdiği içki olduğunu bildiği cam şişeyi eline aldı. Şişeye baktı, onu duvara fırlatıp yüzlerce yanardöner parçaya ayrılmasını izlemek istiyordu. Ama bunun yerine içini çekti ve içindeki kavurucu buz, melankoliye dönüşerek eridi.

Teslim olan Torin yere oturdu. havada toz zerrecikleri dönüyordu. Yalnız odayı düzensiz seslerle dolduran nefes alışverişlerini dinledi.

Bir laird'in nasıl olması *gerektiğini* biliyordu.

Klan için bir ses. Bireysel ihtiyaçları ve sorunları dinleyerek bunların karşılanmasına ve çözülmesine yardımcı olan biri. Hayatın tüm yönlerini iyileştirmek için çabalayan bir lider.

Eğitimden iyileştirme önlemlerine, tarla arazisinden bina onarımına, yasalardan kaynaklara ve adalete kadar. Halkını tanıyan ve yolda karşılaştıklarında onları kolayca selamlayabilen biri. Doğunun ruhlarla dengede kalmasını sağlayan ve aynı şekilde Breccalılara ve onların akınlarına karşı bir kalkan kişi.

Adaira tüm bu sorumlulukları zahmetsizce yerine getirmişti ve Torin, onun ve babasının bunu nasıl yaptıklarına daha fazla dikkat etmiş olmayı diliyordu. Şimdi bile, kilometrelerce uzakta, Adaira doğuya kalkan olurken, o bir yerde oturmuş, yanlış giden her şeyi aklına getirmeye çalışıyordu.

Demir parmaklıklı kapı sert bir şekilde çalındı.

Torin irkildi. Ama konuşamayacak, kendini ayağa kaldıramayacak kadar düşmüştü. Tahtanın gıcırdayarak açılmasını ve Edna'nın görünmesini izledi.

"Laird? Bir ses duydum," dedi. Bu bilge kadın kaleyle ilgilendiği yıllar boyunca her şeyi görmüştü ama Torin'in yerde oturduğunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Her şey yolunda mı?"

"sorun değil," dedi ve yaklaşmasını engellemek için elini kaldırdı. "Ben sadece Sidra için odayı hazırlıyordum. Yakında taşınacağız."

"*Oh.*" Edna'nın sesi şaşırmaktan çok memnun olmuş gibiydi. "Bu harika bir haber, Laird. İkinizin ve tatlı kızınızın burada bize katılmasını umuyorduk. Eşyalarımı hazırlamam gereken bir tarih var mı?"

Torin, Sidra'nın bu odaya adım atışını hayal etti. Burası kaderinde onun yanında uyumak olan odaydı; her gece onun ağzından iç çekeceği ve onu tenine saracağı bir oda. Adada geçirecekleri günlerin geri kalanında onları izleyecek ve koruyacak olan duvarlardı bunlar.

Torin boğazını temizleyerek, "Gelecek hafta," dedi. "Ve bu karışıklık için endişelenme. Ben ilgileneneğim."

"Nasıl isterseniz, Laird." Edna başını eğdi ve kapıyı arkasından kilitleyerek uzaklaştı.

Torin başını arkaya yaslayarak inledi. Gözlerini tavandaki ahşap kirişlere dikti. Yalnız olmak hem bir merhem hem de bir ıstıraptı ama sonunda yanındaki viski şişesini hatırladı.

Cam, solmakta olan güneş ışığını yakalayarak Torin'in elini kehribar rengine boyadı.

Şişeyi açtı ve yanmış odun ve tütsülenmiş bal kokusunu içine çekti. Bir yudum içti. Sonra bir yudum daha.

Ateş yaralarının acısını dindirene kadar içti.

Sidra Rodina Grime'in kapısını çaldı, kolunun kıvrımından bir sepet sarkıyordu. Çürümüş meyve bahçesinin kulübenin arkasında, gözden uzakta olduğunu biliyordu ama Sidra esen rüzgârda çürümüşlüğün kokusunu alabiliyordu. Mayalanmış bir tatlılık, ekşi bir tang ile bağlanmış.

Rodina kapıyı açtığında bir ürperti bastırdı.

"İçeri gel Sidra," dedi Rodina, boğumlu eliyle onu içeri çağırarak "Seni bekleyen bir fincan çayım var."

Sidra gülümsedi ve çiftçinin peşinden tertemiz mutfığa girdi. Sepetinde bir turta getirmişti, Rodina'nın genellikle duygusuz ve soğuk görünmesine rağmen yaşlı kadının Hamish'in ölümüyle sarsıldığını biliyordu. Eşi yıllar önce öldüğünden beri burada kedileri, koyunları ve meyve bahçesiyle yalnız yaşıyordu. Büyük olasılıkla olanlar hakkında konuşacak birine ihtiyacı vardı.

Sidra ikisine de birer dilim turta kesip kedilerden birini masadan uzaklaştırırken Rodina hasır arkalıklı bir sandalyeye yerleşti. Fazla konuşmayı sevmeyen, huysuz ve çekingen bir kadındı. Ama ani ölümlerde kalbi köklerine kadar sarsan bir şeyler vardı. Özellikle de ölüm bu kadar genç birini çalmışsa.

"İyi, dürüst bir delikanlı," dedi Rodina, sanki üşümüş gibi ekose şalını ön tarafına doğru kaydırarak. Sidra'dan turtayı aldı ama çay koymak için hiçbir çaba göstermedi, Sidra da öyle yaptı. "Hiç şikâyet etmezdi. Her gün tam zamanında, gün doğarken burada olurdu. Hiç çocuğum olmadığı için çiftliğimi ona bırakmayı düşünüyordum. Oraya çok iyi bakardı, bakardı."

Sidra çaydanlığı bıraktı. Çayına bir kaşık bal ve krema karıştırdı, Rodina başıyla onaylayınca ona da aynısını yaptı. İkinci bir kedi masanın üzerine atladı ve Sidra yaşlı kadının karşısındaki sandalyeye otururken tekiri kucağına aldı.

Bir süre Rodina'nın Hamish'i övmesini dinledi, yiyip çayını yudumlarken kedi kucağında mırıldandı. Bu sırada Sidra'nın zihni dönüp duruyordu. Rodina'ya Hamish'in kendi bahçesinden kaptığı yanıklık yüzünden boğulduğunu nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Böyle bir haberi verip vermemesi *gerektiğini de bilmiyordu* ama Sidra'nın toplayabildiği kadar çok cevaba da ihtiyacı vardı.

"Bunu senden daha fazla saklayamam," diye mırıldandı Rodina aniden yüzünü buruşturarak, çarpık ön dişlerini göstererek. "Dün meyve bahçeme bakmaya geldiğinde kocana yalan söyledim."

"Peki ne hakkında yalan söyledin?" Sidra sessizce sordu. Kucağındaki kedi mırıldanmayı kesti ve havadaki gerilimi hissederek tek gözünü araladı.

Rodina, "Torin bana hasta ağaçlarıma ya da meyvelerine dokunup dokunmadığımı sordu," diye başladı. Tereddüt etti, ekose şalını tekrar kaydırdı. Sidra bu kez nedenini fark etti. Çiftçi sağ elini saklıyordu. Çayı bu yüzden doldurmamıştı ve turtasını bu kadar yavaş yemesinin nedeni de buydu.

Sidra ayağa kalktı. Kedi ama ayaklarının üzerine düştü, ama Sidra onun hoşnutsuz miyavlamasını zar zor duyabildi.

"Lütfen elinizi muayene edebilir miyim, Rodina?"

"Sanırım başka seçeneğim yok," dedi Rodina üzüntüyle. "Ama lütfen dikkatli ol Sidra. Eğer bunu benden öğrenirsen, kocan kellemi alır."

"Öyle bir şey yapmayacak," dedi Sidra masanın etrafında dolaşarak. "Ayrıca, hastalığı birbirimizden kapmayacağımıza inanmak için iyi nedenlerim var. Sadece enfekte olmuş ağaçlardan ve meyvelerden."

Rodina kaşlarını çatı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Sidra çiftçinin omzuna nazik bir dokunuş yaptı. "Çünkü Hamish'in bacağında da vardı. O ve kardeşlerinden biri zaman zaman aynı çizmeleri giyer ve aynı yatakta uyurlardı. Ve Hamish'in bir süredir bu hastalığa yakalandığına inanmak için nedenlerim olsa da kardeşi bu hastalığa yakalanmadı."

Rodina'nın gözleri yaşlarla doldu. Sidra gözyaşlarının düştüğünü görmeden önce gözlerini kaçırdı. "Yakalamış olabileceğinden endişelendim. Bir şeyler *söylemeliydim*."

"Pişmanlık için zaman yok, Rodina. Bilmiyordun, Hamish de bilmiyordu. Ama artık bu sorundan haberdar olduğumuza göre, olabildiğince çabuk cevaplar bulmam gerekiyor. Ve sen de bana bu konuda yardımcı olabilirsin."

Sidra bekledi. Sonunda Rodina başını salladı ve elini uzattı.

Elmalardan birini dört gün önce almıştı. Sidra yanıklığın avucunun topuğunda küçük, zararsız görünen bir çürük olarak başladığı yeri görebiliyordu. Rodina her sabah bunun büyüdüğünü fark etmişti. Artık avucunun tamamı benekli mor ve maviydi. Buna karşılık avucunun çizgileri altın telkâriyle ıslıl ıslıl parlıyordu. Belki de hastalığın parmaklarının iç kıvrımlarına yayılmasına bir uyku daha kalmıştı.

Sidra dikkatli olmak için Rodina'nın eline dokunmaktan kaçındı ama onu yakından inceledi ve Rodina'nın ona verebileceği tüm belirtileri not etti. Eli sık sık ağrıyordu; parmakları sertleşmişti. Hareket kabiliyeti engellenmişti ama Rodina'nın

Şişmiş eklemler bundan sorumlu olabilir. Son zamanlarda daha fazla baş ağrısı ve birkaç gündür de mide rahatsızlığı vardı.

"Beni iyileştirebileceğini düşünüyor musun Sidra?" diye sordu çiftçi. Sesi sertti ama tonu Sidra'yı yanıltmamıştı. Sahte umutlara karşı temkinliydi.

Sidra tüy kalemini yere bıraktı. "Dürüst olmak gerekirse mi? Emin değilim Rodina. Ama sana yardım etmek, yayılmasını engellemek ve rahatsızlığını hafifletmek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Sepetine uzandı ve evde hazırladığı tonik ve merhemlerden birkaç şişe çıkardı. Bunlar başka bir hasta için ayrılmıştı ama Sidra Rodina'nın hemen bir şeyler almaya başlamasını istiyordu.

Talimatları yazdı ve kitabından bir sayfa kopardı.

Rodina içini çekti ve enfekte olmuş elini tekrar ekosenin altına sakladı. "Teşekkür ederim."

"Yarın sabah seni ziyarete geleceğim," dedi Sidra. "Ama o zamana kadar bana ihtiyacın olursa, rüzgârda beni çağır."

Çiftçi başını salladı ve sonra kaşlarını kaldırdı. "Sanırım meyve bahçesini kendiniz görmek istiyorsunuz?"

"Evet."

"Düşündüğüm gibi." Rodina arka kapıyı işaret etti. "Kail avlusunun hemen ötesinde. Ama lütfen dikkatli ol Sidra."

Sidra, yanında miyavlayan bir kedi ve kuzey rüzgârından başka bir şey olmadan yanmış meyve bahçesinin önünde durdu. Ağaçları inceledi, sanki onlar da kendisini izliyormuş gibi hissederek elma ağacındaki çürükleri, esintiyle titreyen dalları, sıçrayan meyveleri, yavaşça damlayan kirli özsuğu inceledi.

İlk aklına gelen şeylerden biri, hastalığın Adaira'nın gidişiyle bağlantılı olabileceğiydi. Doğu ondan vazgeçer vazgeçmez acı çekmeye başlamıştı. Sidra, Adaira'nın Tamerlaine'ler arasındaki varlığının adayı geçici bir dengede tutup tutmadığını merak . Dengesi bozulmuş muydu?

Klan sınırını geçtiğinden beri? Ya da belki Tamerlainler sonunda adanın diğer tarafından çaldıkları için cezalandırılıyorlardı. Adaira'yı alıp suçluluk duymadan kendilerininmiş gibi yetiştirmişlerdi, neredeyse Breccalıların kışın doğuyu yağmaladıkları kadar kolay bir şekilde.

Ama şimdi onu gördüğünde Sidra bu yanıklığı daha önce başka bir korulukta gördüğünü fark etti. Orada acı çeken bir ağaç vardı -Sidra mor ve altın rengi kanarken ruhun ıstırabını hissetmişti- ve ona dokunup rahatlatmak için elini uzatmıştı, ancak toprak tarafından bunu yapmaması emredilmişti.

O halde bu bela yeni bir gelişme değildi. Ada'da yaz ortasından beri -Adaira'nın gidişinden önce- vardı ama son zamanlarda bir şey onu daha da kötüleştirmişti. Acı çeken başka yerler de olabilirdi, doğudaki başka ağaçlar da bu hastalığı klana bulaştırabilirdi.

Torin'in resmi bir duyuru yapması gerekiyordu.

Sidra bir adım geri çekildi, gitmeye hazırlanıyordu. Rüzgâr şiddetlendi, saçlarını gözlerine sürüklerken ve şalını çekiştirirken şok edici bir soğuk patlaması oldu. Botunun topuğu yumuşak bir şeyin üzerinden kaydığını ama dengesini yeniden sağladı. Uzun otlara kaşlarını çatarak ayağını kaldırdı ve bakmak için eteğini yukarı çekti.

Çürük elmalardan biri sabah ışığında parlıyordu. Şimdi sol botunun topuğuna bulaşmıştı, menekşe ve altın rengi bir çizgi ve kıvranan bir solucan. Sanki büyülenmiş de taşla dönüşmüş gibi uyuşmuş bir halde ayağına bakıyordu. Sidra çürük elmanın oraya nasıl geldiğini anlamakta güçlük çekiyordu; yaklaşırken çok dikkatli davranmıştı. Etrafında otlardan ve kail avlusuna geri kaçan kediden başka bir şey yoktu.

Çizmesinin topuğunu dikkatlice sildi ve Rodina'nın çürümüş meyveleri ağaçların altına itmek için kenara koyduğu tırmığı kullandı, dalların altına basmamaya dikkat etti.

Çizmelerinde sadece küçük bir altın izi kalmıştı. Eve yalınayak yürümesi ve ayakkabılarını hemen dışarıdaki ateş çukurunda yakması gerektiğini fark etti. Bu hareket tarzı ilk başta biraz aşırı geldi ve düşüncelerini sakinleştirmeye çalıştı.

Rodina gibi o da meyveye çıplak teniyle dokunmamıştı. Sadece ayakkabısının topuğu temas etmişti ama aynı şeyin Hamish'e de olup olmadığını merak etti. Acaba yanıklık onun çizmesinin deri derisinden sızmış mıydı?

"Merak etme," diye fısıldadı Sidra botlarını çıkarırken, topuklarına dokunmamaya dikkat ederek. Yol boyunca yürüdü, çıplak ayakları güneşin kavurduğu toprakla ısınmıştı. Adımlarını hızlandırdıkça sepet kolundan sallanıyor, botlar parmak uçlarından sarkıyordu.

İyi olacaksın.

Bölüm 4

Adaira rüzgârdan harap olmuş bir kulübede durmuş, yere yığılmış cesede bakıyordu.

Bir sandalye, küçük bir kase parritch birlikte devrilmişti. Yerdeki yulaflar, şimdi kanla lekelenmiş, saz ve çalı duvarlardaki çatlaklardan sinekleri çekiyordu. Alçak kirişlerden sarkan otlar, Adaira'nın örgülü saçlarına tozlu tutamlar bırakıyordu ve uzun bir süre odadaki tek ses, ocaktaki torfun içinde yanarken çıtırdayan ateş oldu. Panjurlar esintiyi engellemek için kapalıydı ve ev gün ortasında bile gölgelerle doluydu. Ama güneş batıdaki bulutların arasından nadiren yanardı.

İliklerine bir ürperiti yerleştirdi ve Adaira titredi.

İçerinin loşluğuna rağmen, merhumun beyaz lekeli saçları ve yıpranmış giysileriyle zayıf bir adam olduğunu görebiliyordu. Kolları eğri açılarla tutturulmuştu ve omzunda düğümlenen büyümlü mavi ekose, boynunu değil ama kalbini korumuştur. Kesilen boğazından akan kan çoktan kurumuş, kış ortası ışığında şarabın gölgesi gibi altında bir daire oluşturmuştu.

Adaira kaçırmak istedi. *Uzaklara bak*, diye fısıldadı kalbi ama yine de bakışları adamın üzerinde sabit kaldı. Daha önce ölümün yanı sıra korkunç yaralar da görmüştü ama hiç cinayet işlenen bir odada durmamıştı.

Innes Breccan Adaira'nın yanında bir şeyler söylüyordu, sesi nemli tahtayı kesmeye çalışan bir bıçak gibi derin ve hırıltılıydı. Batılı laird asla duygularının gardını düşürmesine izin veren biri değildi -soğuk, hesapçı bir muammaydı- ama onunla dört hafta yaşadktan sonra Adaira annesinin sesinde iki şey duyabiliyordu: Innes bitkin haldeydi, sanki uzun zamandır uyumamış gibiydi ve topraklarında bir adamın öldürölmesine hiç şaşırmasıı.

"Büyölü bir silah mıydı, Rab?" Innes sordu. "Eğer öyleyse, bana ne tür olduğunu söyleyebilir misin?"

Adaira'nın annesinden beklediğı ilk soru bu *değildi*. Ama Adaira büyüöl silahların kıt olduğı bir yerde büyümüştü. Sadece birkaç Tamerlaine demircisi onları dövmenin maliyetini üstlenmeye istekliydi. Batıda, neredeyse her Breccalı bir tane taşırdı.

Rab Pierce cesedi daha yakından incelemek için çömeldi. Deri zırhı hareket ettikçe gıcırđıyor, elini uzattığında mavi ekose göğsünün üzerinde kırışıyor. Beş yirmisine yeni basmıştı ve kaslı bir vücudu olmasına rağmen yüzü hâlâ gençliğin verdiğı bir yuvarlaklığı sahipti. Saman rengi saçları kısa kesilmişti ve her zaman güneş yanığı gibi görünüyordu. Adaira bunun Rab'in rüzgâr ve yağmura karşı at sürerek geçirdiğı onca saatten kaynaklandığını tahmin etti, çünkü bulutlar batıda kalın ve alçak bir şekilde asılı duruyordu.

Rab'in adamın boynunu incelemesini izledi. Sonunda başını salladı.

"Sıradan bir bıçakla yapılmış gibi görünüyor," dedi Rab, Innes'e bakarak. "Büyük ihtimalle bir dirk, Laird. Ayrıca kulübenin ve ambarın da boş olduğunu fark ettim, otlaklar da öyle. Bu adam annemin en güvenilir çobanlarından biriydi."

"Birinin onu yiyeceklerini ve hayvanlarını çalmak için öldürdüğünü mü söylüyorsunuz?" diye sordu Adaira. Şaşırmış gibi görünmek istemiyordu ama ensesindeki soğuk şüphe damlasını da görmezden gelemiyordu.

Bu ölü adamın çiftliği klan sınırından çok uzakta değildi ve koyunlarının aslında Tamerlaine'lerden çalınıp çalınmadığını merak etti. Geçmişte Breccan akınlarından kazanç sağlayıp Tamerlaine mallarını ve hayvanlarını kendi malı olarak mı almıştı?

Adaira'nın öldürülen adama duyduğu şefkat azalmaya başladı. Çocukken endişe ve dehşet dolu kış gecelerini hatırladı. Koridorlarda koşuşturan ayak sesleri ve çatlak kapılardan süzülen seslerle uyandığını hatırladı. Alastair ve Lorna'nın emirler verdiğini ve Breccalıların hırsızlıklarından muzdarip Tamerlaine'leri savunmak ve onlara yardım etmek için muhafızları topladığını hatırladı.

günlerde Adaira baskınların *neden* yapıldığını tam olarak anlayamamıştı. Tek bildiği ona aktarılan fikirlerdi: Breccanlar onların düşmanıydı. Klanları kana susamış, duygusuz, açgözlü ve soğuk kalpliydi. Doğunun masum insanlarını avlıyorlardı.

Adaira büyüdükçe önyargıların gücünü öğrenmiş ve gerçeği özlemle arar olmuştu. Bir klanı diğerinden daha iyi gösteren belirli bir eğimle aktarılmayan gerçekler için. Adanın ilmini araştırmış ve Breccalıların Cadence büyüyle bölünmeden önce bile yağma yaptıklarını keşfetmişti. Vahşi ve gururlu bir halkın torunları olan Breccanlar ellerinde kılıçları, ateşli öfkeleri ve sahiplenici bağlarıyla doğmuşlardı.

Ancak Joan Tamerlaine ve Fingal Breccan'ın talihsiz evlilikleri ve ölümleriyle klan hattı oluştuğunda, Cadence'ın batı yakası gerçekten bocalamaya başlamıştı. Kail bahçeniz sizi kış boyunca besleyemedikten sonra elinizdeki büyüün ne faydası vardı? Eğer koyunlarınız otlayacak ot bulamıyorsa, sonsuz miktarda büyü lü kılıç ve örtü ne işe yarardı? Suyunuz bulanıksa ve rüzgâr kuzeyden o kadar sert esiyorsa

evlerinizi ve ek binalarınızı güneye bakan kapılarla yeniden inşa etmek ister misiniz?

Adaira, batıda yaşayıp topraklarının cimriliğini, güneş ışığının eksikliğini, kuzey rüzgârının sürekli tehdidini kendi gözleriyle görene kadar Breccanlılar için nasıl olduğunu hâlâ kavrayamamıştı. Yazın yiyeceklerini kış boyunca yeteceğini umarak karneye bağladıklarını ama kaçınılmaz olarak yetmediğini gördü. Tamerlaine'lerden çalmanın kendi klanlarından çalmaktan ne kadar daha kolay olduğunu gördü.

Vadide pek çok mezarın yanından geçmişti. Çocukların ve gençlerin mezarları.

Kar yağıdığında açlıktan ölüp  lmediklerini merak etmek yüreğini sızlatıyordu.

Rab'in kapüşonlu gözleri, sanki onun düşüncelerini duymuş gibi Adaira'ya kaydı. Adaira gözünü kırpmadan Rab'in bakışlarını tuttu.

Rab Pierce hakkında    şey biliyordu.

Birincisi, Batı'nın on    tahtından birinin gözde oğluydu. Bu nedenle, geniş bir toprak parçasını miras alacaktı ve güçlü bir soylu olarak kabul ediliyordu.

 kincisi, Adaira'yla sık sık yollarının kesişmesini planlıyormuş gibi hem en uygun hem de en *uygunsuz* anlarda ortaya çıkıyor gibiydi.

    c s n n bakışları sık sık boynunda taşıdığı yarım paraya takılıyordu.

Rab sonunda ayağı kalkarak, "Evet, biri ondan çalmış," dedi. "Ama sadece bu yaz kıtlık olduğı ve d kk nlar azaldığı için." Dikkati Innes'e döndü, gözleri yumuşadı, yalvarmaya başladı. "Laird, bilgeliğinizi rica ediyorum."

Adaira bu ifadenin ne anlama geldiğinden tam olarak emin değıldi - sanki başka bir ima daha vardı - ama annesi biliyordu. Innes, " steğınızı değılendireceğim. Eğer bu adamın koyunları  alındıysa, bir iz takip edebilmelisiniz.

sürüldükleri yere kadar iz sürüp suçluyu bulacağız. Bu arada, lütfen onun gömülmesiyle ilgilenin."

Rab başını eğdi.

Adaira, Innes'i kulübeden, ekinlerin ince ve seyrek büyüdüğü, meyvelerin sert rüzgârlar ve çok az güneş ışığı nedeniyle küçük olduğu kasvetli bir kail avlusuna kadar takip etti. Kapıda annesinin atının yanında beklettiği ata bindi.

İki kadın çamurlu bir yolda ilerlerken bulutlar alçaktan sarkıyor, tepeleri ve tüm zaman duygusunu yutuyordu. Hava sislenmeye başladığında Adaira ıslak havayı içine çekti, nemin yüzünde ve kollarında boncuk boncuk olduğunu hissetti ama giydiği büyülü mavi ekose onu sıcak ve kuru tuttu. Doğuda, Mirin Tamerlaine'in onu dokumasının ne kadar mal olduğunu bildiği için neredeyse her yerde giydiği büyülü *bir* ekose şala sahipti. Ancak batıda Adaira'ya *beş tane* ve geceleri altında uyuması için büyülü bir battaniye verilmişti. Breccanlar arasında büyülü kıyafetlerin yaygınlığı onu şaşırtmaya devam ediyordu.

Adaira'nın dikkati aniden sol tarafına, Aithwood'un sık ve karışık büyüdüğünü bildiği yere çekildi. Açık bir gün olsaydı, ormanı görebilecek ve belki de hemen ötesindeki tarlanın üzerindeki kulübeyi hayal edebilecekti.

Jack'in büyüdüğü yer. Onu en son gördüğü yer.

Innes aniden, "Burada duralım," dedi ve atını yoldan çevirdi.

Adaira *nerede* durduklarını -pusun içinden hiçbir yapı ya da tarla göremiyordu- ama annesini takip etti. Innes'in çamura bulanmış bir inek patikasından gittiği anlaşılıyordu ve attan indiğinde Adaira daha da şaşırdı.

Innes atını eğri büğrü bir üvez ağacının altında bıraktı ve bir derenin üzerinden geçerek tek kelime etmeden ya da geriye dönüp bakmadan sisin içinde kayboldu. Laird'in onu beklemeyeceğini anlayan Adaira koyun postundan yapılmış eyerinden aceleyle kayd. Atını Innes'inkinin yanına bıraktı ve onun peşinden koşarak derenin üzerinden geçti ve bakır rengi çalılıklarla aşınmış bir patikayı takip etti.

Neler olduğunu anlamaya çalışıyordu ama bu Innes'le birlikte kale duvarlarının ötesine dördüncü geçiydi. Adaira gri havaya karşı gözlerini zorladı ama annesinden hiçbir iz göremedi. Adımlarını hızlandırdı, çalılar dizlerine sürtünüyordu ama doğru yönde yürüyüp yürümediğini bilmiyordu. Laird'in onu test edip, itaat edip etmeyeceğini ve tereddüt etmeden takip edip etmeyeceğini görmek için mi yoksa belki de arazinin nasıl karşılayacağını değerlendirmek için mi olduğunu bilmiyordu. Tepeler kayacak ve onu bir anakaralı gibi günlerce mahsur bırakacak mıydı? Ait olmayan biri gibi.

Adaira, ruhların onu kandırmaya çalışıp çalışmayacağını görmek için henüz tek başına batıya doğru yola çıkmamıştı. Kaleden birkaç kez ayrıldığında Innes'le birlikteydi ve halk böyle bir lordu kandırmaktan daha iyisini biliyor gibiydi. Ancak Adaira batıdaki ruhların yaramazlık yapamayacak kadar zayıf ve yorgun olmalarına da şaşırmasdı.

Dudaklarını araladı ama sonra annesinin arkasından seslenme isteğini bastırdı.

İzlediği yola dikkat ederek görüşünü keskinleştirdi. Her dokuz adımda bir işaret gibi kaya beliriyordu. Elleri yaza inat soğuktu ve derin nefesler alırken bulutların tadını alabiliyordu ama eğretili otları arasında ilerlerken artık daha kararlıydı.

Ve sonra hissetti.

Devasa bir şeye yaklaşıyordu. Bir yapı ya da büyük olasılıkla bir tepe, çünkü havanın tadı aniden balçık gibi gelmişti.

Adaira yüzündeki rüzgârın nasıl hafiflediğini ve sesin değiştiğini fark etti. Tepenin sisler içinde bir gölge gibi belirmesiyle adımlarını yavaşlattı. Innes tepenin eteğinde durmuş onu bekliyordu.

"Sana burayı göstermek istedim," dedi laird. "Olur da burada barınmanız gerekirse diye."

"Nedir bu?" Adaira kısık gözlerle tepeyi inceleyerek sordu.

"Yaklaş da kapıyı nasıl bulduğunu izle."

Innes yamaçtan çıkıntı yapan büyük bir taş dokunduğunda Adaira ilerledi. Taşın içinde mavi bir ışık parladı, bir göz gibi yanıp söndü ve yerdeki taşlar tepki olarak titreşmeye başladı. Adaira geri adım attı, taşlar yükselip yamaçta bir lento halinde toplanırken telaşlandı. Ardından pürüzsüz, soluk ahşaptan yapılmış bir kapı belirdi ve Adaira inanamayarak neredeyse gülecekti.

"Bu bir ruh portalı mı?"

"Bu bir yuva," diye yanıtladı Innes. "Büyülü ateşte dövülmüş aletlerle yapılmış bir rüzgâr barınağı. Batıya yayılmış on tane var. Güneye bakan kapılarıyla çoğunu fark etmek kolay ama bazılarının yerini bulmak zor. Bu da öyle bir oyuk. Büyükannem laird olduğu dönemde burayı bizzat inşa etmişti ve eğer bir kuzey fırtınasında mahsur kalırsanız ya da saklanacak bir yere ihtiyacınız olursa buraya gelmelisiniz."

Adaira sessizdi. Doğuda rüzgâr barınaklarına ihtiyaçları yoktu ve bu fikir ona garip ama ilgi çekici gelmişti. Innes'in kendisinden fiziksel bir tepki beklediğini hissederek başını salladı.

Laird döndü ve kapıyı açtı. Yuvaya adım attı ama Adaira tereddüt etti, çekinceden kaskatı kesilmişti. Innes'in onu kandırmadığını nereden biliyordu? Innes'in onu hapsedilmek üzere bir yeraltı inine getirmediğini nereden biliyordu?

Adaira, batıya varır varmaz hapsedilmeyi beklediğini inkâr edemezdi. İkizi

Kardeşi Tamerlaine'lerin kalesinde zincirlenmişti, bu yüzden Innes'in de ona benzer bir şey yapacağını varsaymak doğaldı. Ne de olsa Adaira Breccalıların tutsağı olmayı kabul etmişti ve barış korunduğu sũrece ona uygun gũrdũkleri her şeyi yapabilirlerdi.

Ama batıda geãirdiđi zaman pek de beklediği gibi geãmemiřti.

Innes ona şatoda, koruma altında olan ve kimsenin hak iddia edemediği topraklar iãin kullanılan bir terim olan "vahşi doğaya" bakan rahat bir yatak odası vermişti. Avlanmak, bina yapmak ve orada yetişen her şeyi toplamak yasaktı. Vahşi doğada seyahat etmek isteyen Breccalılar geyik patikalarında ve onaylanmış yollarda kalmak zorundaydı. Adaira'ya garip bir gereklilikler listesi gibi gelmişti ama gelişmek iãin mũcadele eden bir toprak iãin, laird'in onu korumak iãin yasaları uygulaması mantıklı geliyordu.

Adaira ilk haftasında odasından neredeyse hiã ııkımmamıştı. Pencerelelerinin önünde durmuş, sisin vahşi doğanın üzerine inişini izlemiş ve her saat başı kalenin kulesinde ıalan ıanı dinleyerek zamanı tutmuştu. Batının garip ve hüzünlü bir şekilde güzel olduğunu düşünmüştü.  izgileri daha sert, renkleri daha soluktu ve genel hissi ıaresizlikti. Manzara Adaira'ya bir rüyayı ya da bir ağıtı hatırlatıyordu. Hem tanıdık hem de yeniydi ve gözlerini ondan ayırmakta zorlanıyordu. Acaba bu da arazinin az sayıdaki ama ıekici cazibesinin bir parıası mıydı diye düşündü - acımasız dürüstlüğünün yanı sıra evcilleşmemiş havası.

Innes'in onu odasına kilitlemeyeceğini anladığında, Adaira yeni sınırlarını test etmeye başlamıştı. Breccanlar'ın kalesinde muhafız olmadan hareket edebileceğini öğrenmişti. Ancak bazı yerler ona yasaktı. Innes'e ne zaman gitmeyi planladığını söylediği sũrece yeraltı sarnıcında yıkanabilirdi ve Adaira gel iãin Aşk ve Karanlık, sıcak sular . ve büyük bir mağara. Ancak sarnıı, ortak bir yer olmasına rağmen, o gittiğinde her zaman terk edilmişti.

Innes onun diğerk klan üyeleriyle tanışmasını istemiyordu. Adaira, onu izleyen bir kadın muhafız dışında tek başına yüzüyordu. Sanki Adaira kendini boğmaya kalkışabilirmiş gibi.

Kütüphanede kitap da okuyabilirdi. Bahçeleri ve ahırları ziyaret edebilirdi ama Innes ya da Adaira'nın babası ve lordun eşı David olmadan kale arazisinden ayrılamazdı. Kalenin güney ya da doğu kanatlarında ya da mahkûmların tutulduğu ambarda dolaşamazdı. Yemeklerini odasının mahremiyetinde ya da ailesiyle birlikte onların odasında yemesine izin veriliyordu. Mektup yazabiliyordu ama her zaman önce David'e teslim etmesi gerekiyordu ve David de ona gelen mektupları getiriyordu.

Adaira'nın Torin'in, Jack'in ve Sidra'nın mektuplarındaki balmumu oynandığını fark etmesi uzun sürmemiştii. Babası mektubu ona vermeden önce okuyordu, bu da büyük olasılıkla doğruya gönderdiği kelimeleri de okuduğu anlamına geliyordu. Bu vahiy karşısında öfkelenmek istedi ve öfkesinin haklı olacağını biliyordu.

Ama o aptal değildi.

Elbette onun mektuplarını okuyarak doğulu ailesiyle birlikte onların ölümünü planlamadığından emin olmak istiyorlardı. Elbette ona henüz güvenmiyorlardı. Mektuplarına yapılan müdahaleden haberi yokmuş gibi davranmak ve yazışmalarını mümkün olduğunca tehditkâr olmaktan uzak tutmak onun için en iyisiydi.

Her hafta küçük testlerle, doğru ile bağlarını ve batıdaki geleceğini sorgulayan sessiz değerlendirmelerle doluydu. Innes ve David, onun kendi yaşam tarzlarına tamamen uyum sağlamasının mümkün olup olmadığını belirlemeye çalışırken ne kadar uysal olduğunu ölçüyorlardı.

Adaira şimdiye kadar son derece uysal davranmıştı. Ama vücudundaki sürekli ağrıyı inkâr edemiyordu, sanki bir gecede bir yüzyıl yaşlanmış gibiydi. Her sabah batının gri ışığına tek başına uyandığında kendini soğuk ve boş hissediyordu.

"Beni takip edin," dedi Innes. Yuvanın karanlığında erimişti ve bekliyordu. "Ve kapıyı arkandan kapat."

Adaira nefes verdi, düşünceleri parçalara ayrıldı. Kalbini sakinleştirmeye çalıştı çünkü bu yuva sadece başka bir testti. Vücudunda biriken gerilimi inkâr edemese de korkmasına gerek yoktu. Kaçma ya da savaşma seçeneğini sınırlıyordu.

Ve yine de kaçarsan nereye gideceksin? diye sordu kalbi. *Doğu seni geri alamaz. Peki neyle savaşacaksın? Ellerinle mi? Dişlerinle mi? Sözlerinle mi?*

"Cora." Innes onun tereddüt ettiğini hissederek tekrar konuştu.

Adaira'ya doğduğunda verilen isimdi bu. Innes'in batıdan çok ruhlara ait olduğunu düşündüğü küçük, hastalıklı bir çocuğa miras bırakılan bir isim. Yıllar sonra, bu isim hâlâ ona uymayı reddediyordu. Yağmur gibi üzerinden akıp gidiyordu.

Adaira yuvanın eşiğinin yetersiz ışığında durmuş, karanlığa bakıyordu. Innes'i göremiyordu ama sağ tarafta duruyormuş gibi geliyordu. Kapalı alanın ne kadar geniş olduğunu ya da içinde ne saklandığını anlamamanın bir yolu yoktu.

Yuvaya ilk adımını attı. Kapıyı kilitlerken elleri titredi ve Innes'le birlikte kendini tamamen gölgelerin içine kapattı.

"Seni buraya neden getirdiğimi sanıyorsun?" Innes yumuşak bir sesle sordu.

Adaira sessizdi. Vereceği cevabı tartarken avuçlarında ter damlaları oluşmaya başladı.

"Sana güvenmemi istiyorsun," diye yanıtladı sonunda.

"Peki bana güveniyor musun Cora? Yoksa hala benden korkuyor musun?"

Karanlığı kalkan olarak kullanarak gerçeği söylemenin bu kadar kolay olması garipti. Adaira bu kadar kolay konuşabileceğini

Eğer Innes'in bakışlarını üzerinde tutsaydı, bu sözleri söyleyecek cesareti bulabilirdi.

"Sana güvenmek istiyorum, Laird. Ama seni hâlâ tanımıyorum." Innes sessizdi ama Adaira onun nefes alışını duyabiliyordu. Uzun, sürekli hava çekiyordu. Innes'in hareket gösteren ani bir bot sesi duyuldu, "Sol elini uzat. Duvarı bulduğunda yanında yürü. Ne zaman durman gerektiğini bileceksin."

Adaira elini uzattı ve parmak uçları serin, toprak duvarı sıyrana kadar karanlığı kavradı. Innes'in söylediği gibi yaptı, ayak parmağı sert bir şeye çarpma kadar kök damarlarının altından yürüdü.

"Güzel," dedi Innes. "Şimdi aşağı uzan. Önünde bir çakmaktaşı ve büyümlü bir bıçak var. Alev çıkarmak için ikisini de kullan."

Adaira'nın elleri bir sandığın kenarlarını yokladı. Ama tam da Innes'in söylediği gibiydi: Büyük, köşeli bir çakmaktaşı parçası ve boynuz kabızalı bir dirsek tahtanın üzerinde duruyordu. Bir vuruşta çeliğin ucu bir mum gibi tutuştu.

Dalgalanan alev, etrafında bir ışık halkası oluşturdu. Adaira artık yuvanın ne olduğunu anlayabiliyordu. İlk başta düşündüğü kadar büyük değildi; yapının uzak ucunda, yan yana iki karyolanın dikildiğini, saman şiltelerinin katlanmış mavi ekose yığınlarıyla örtüldüğünü görebiliyordu. Duvar boyunca toprak testiler ve mataralarla dolu başka sandıklar istiflenmişti. Her yatay yüzeyde örümcek ağlarıyla örölmüş mumlar duruyordu. Odanın iki sandalye vardı. Innes bunlardan birinde oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, parmaklarını kucağında birleştirmiş Adaira'nın gözlemlerini izliyordu.

Bakışları karşılaştığında Innes, "Gel bana katıl," dedi. "Konuşmamız gerek."

Adaira yuvanın ortasına doğru yürüdü ve sandalyelerin arasındaki devrilmiş bir sandığın üzerinde duran mumları yaktı. Yüzü Innes'e dönük bir şekilde oturdu, ancak dikkati hâlâ elinde tuttuğu büyümlü dirk tarafından çalınmıştı. , kılıçları büyümlü yetenekleri ateş gibi- yoktu.

Tamerlaine demircilerinin ötesinde olmasa da, bir tane yapmak. Yine de böyle bir büyü yapmanın sağlıklarına maliyeti çok yüksek olurdu ve pek çok Tamerlaine bunu ödemek istemezdi.

Adaira bıçağın alevini üfleyerek söndürdü ve sandığın üzerindeki mumların yanına koydu. Innes'e bakarak ateş ışığının annesinin zayıf yüzünde dans edişini izledi. Boynundaki kurşuni dövmeler solgun teninde silik görünüyordu.

Innes, "Beni tanımadığın için henüz bana tam olarak güvenemediğini söylüyorsun," dedi. "Ama sen benim kızımsın ve benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok." Durakladı ve ellerine baktı. Parmaklarının arkasındaki mavi mürekkebe baktı. "Bana bir şey sormak için şu an vaktin var. Eğer yapabilirsem sana cevap vereceğim."

Adaira teklif karşısında şaşkına döndü. Geldiğinden beri aklını kurcalayan birkaç soru vardı ama düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Batıda müziğin neden yasak olduğunu bilmek istiyordu; eğer bunu anlayabilirse, belki Jack'i güvenle ziyarete davet edebilirdi. Ama Jack'i davet etmeden önce babasının nerede olduğunu öğrenmesi gerekiyordu - Innes'in Aithwood'da terk edilmesini emretmesinin ardından onu gizlice Tamerlaine'lere veren adamın.

Onu idam etmişler miydi? Hâlâ yaşıyor muydu? Adaira'nın hiçbir fikri yoktu ve bir cevap almadan Jack'in karşısına çıkamazdı. Jack'le yazışmalarını yavaşlatmasının bir başka nedeni de buydu; her gün Jack'in bir mektupta babasını soracağı ve David'in mektubu okuyup Jack'in gerçekte kimin oğlu olduğunu anlayacağı korkusuyla yaşıyordu.

Adaira sadece Jack'in ona yazdığı satır aralarını okuyacak kadar zeki olduğunu, mektuplarının özel olmadığını fark ettiğini umabilirdi. Onunla arasına koyduğu mesafeden alınmadığını umabilirdi.

Ama bu konu üzerinde durmak onu hep hasta hissettiriyordu, sanki ağız dolusu deniz suyu yutmuş gibi.

Nemli saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak Jack'i ve onların yapmacık yazışmalarını düşüncelerinden uzaklaştırdı. Sonra bir an daha gecikerek ekosesindeki bir çapağı temizledi. Sorgu dilini yakıyordu -Beni *doğuya götüren adam nerede*? Ama Adaira başını kaldırıp Innes'in, laird'in yüzünde henüz görmediği bir şefkatle ona baktığını görünce kelimeler eriyip gitti.

Bu soruyu henüz soramazdı. Bu aralarını açabilirdi ve Innes'in böyle bir fırsatı bir daha ne zaman vereceğini kim bilebilirdi ki? Adaira bir süre daha beklemek zorunda kalacaktı.

"Beni hiç düşündün mü?" diye fısıldadı. "Gittiğim onca yıl boyunca... öldüğümü düşündüğünde bile aklından hiç geçtim mi?"

Benden vazgeçtiğin için hiç pişman oldun mu?

"Evet," dedi Innes. "Gerçi senin öldüğünü hiç düşünmemiştim. Havadaki ruhlar tarafından kaçırıldığına inanıyordum. Hayatımın bazı dönemlerinde seni düşünmeden bir gün bile geçiremezdim. Aithwood'da yürürdüm, rüzgârı dinlerdim ve seni vahşi doğada esen bir ruh olarak hayal ederdim. Yine de bu küçük bir teselliydi ve hak etmediğim bir teselliydi."

Adaira gözlerini toprak zemine dikti. Nasıl tepki vereceğini ya da ne hissedeceğini bilmiyordu ama annesinin tepkisiyle mızraklanmış gibi hissetti.

"Senden sonra bir kızım daha oldu," diye devam etti Innes. "Sen ve Moray doğduktan üç yıl sonra. Dünyaya zayıf ve küçük olarak geldi. Tıpkı senin gibi, ama bu sefer onun bir şekil değiştiren olduğuna inanıp onu halka teslim etmekten daha iyisini biliyordum."

"Adı ne?" Adaira'nın kalbi çarpmaya başladı. Yüzündeki ifadenin ne olduğunu bilmiyordu, ama özlemle çizilmiş olmalıydı, çünkü laird gölgelerin içine doğru baktı.

"Adı Skye'dı."

Öyleydi.

"Ona ne oldu?" Adaira sordu.

Innes, "Şeflerimden biri tarafından zehirlendi," diye cevap verdi. "I . . . Özür dilerim."

"Onunla işim bittikten sonra o da öyleydi."

"Kont mu?"

Innes ceketinin iç cebine uzanırken başını salladı. Küçük bir cam şişe çıkardı ve onu mum ışığına tutarak içinde hareket eden berrak sıvıyı inceledi.

"Bugün seni neden çobanın cesedini görmen için yanımda getirdim sanıyorsun?" diye sordu laird.

Adaira titredi. Sisten nemlenmiş giysileri ağır gelmeye başlamış ve tenini yıpratmıştı. Konuşmalarının gidişatı onu endişelendirdi ve parmaklarını kırma isteğine direndi. "Halkının kaynaklar için birbirini öldürecek kadar çaresiz ve aç olduğunu görmemi istedin."

"Anladığım kadarıyla doğuda daha önce hiç karşılaşmadığınız bir şey? Tamerlaine'ler gerçek açlık ya da yokluk nedir bilmedikleri için," dedi Innes. "Her ikisinin de sizi daha önce hiç düşünmediğiniz şeyleri yapmaya nasıl itebileceğini hiç görmediniz."

Bu doğrudu; bir komşunun mahsulü iyi gitmese ya da Breccanlar onlardan çalsa bile, Tamerlaine klanındaki diğerleri toplanır ve kaybedilenleri sağlamaya yardım ederdi. Laird kale depolarından erzak bile dağıtabilirdi. Nadiren de olsa hiçbir zaman istifleme ya da çalma ihtiyacı duyulmazdı.

"Bazı açılardan buna seviniyorum," diye devam etti Innes. "Günlerce yemek yemediğin, seni hasta eden bir su içmediğin ya da bir zamanlar sevdiğin birinin sahip olduklarını almak için onunla savaşmak zorunda için rahatladım. Ama bu seni çok yumuşak yaptı Cora. Ve eğer burada başarılı olacaksan, bu yerleri kemiğe kadar aşındırmalısın."

"Anlıyorum," diye cevap verdi Adaira, belki de fazla hızlı. Ama kendi klanı arasında kabul görmek, artık güvensizlikle karşılanmadığı, gittiği her yerde izlenmediği ya da konuştuğunda şüpheyile karşılanmadığı bir noktaya ulaşmak istiyordu.

Ve Adaira, göğsünde neredeyse kabul etmekten korktuğu küçük, gizli bir yerde, annesinin saygısını kazanmak istiyordu.

Innes'in mavi gözleri kısıldı, parmakları şişenin üzerine kapanarak onu yumruğunun içinde gizledi. Parmak eklemlerini bir an için dudaklarına götürdü ve Adaira omurgasının kıvrımından aşağıya ter damladığını hissetti. Yumuşaklıktan sıyrılmak için ilk meydan okumasıyla yüzleşmek üzere olup olmadığını merak etti.

"Rab Pierce benden 'bilgelik' talep ettiğinde, benden doğruya yapılacak bir baskını kutsamamı istiyordu," diye açıkladı Innes. "Bunu yapmak halkım arasındaki suç ve umutsuzluğu önler ve zindanlarım zaten suçlularla dolu. Rab çobanı öldüren suçluyu bulduğunda, karanlığa bir aç insan daha olacak."

Adaira sessizdi. Boğazından bir itiraz yükseliyordu ama dilini kıvırdı ve kelimeleri dişlerinin arasında tuttu.

"Kardeşin Tamerlaine'lerin elindeyken," dedi Innes, "doğruya yapılacak bir baskını kutsayamam. Ama klanın giderek artan açlığını bastırmanın başka bir yolu var; bunu yarın gece soylularımı ve varislerini salonumda bir ziyafete çağırdığımda açıklayacağım."

Şişeyi boşluğa doğru fırlattı. Adaira'nın elleri şaşkınlıktan sakarlaşmıştı ama cam yere düşmeden önce onu yakaladı.

"Bu nedir?" diye sordu kısık sesle, sıvının çökmesini izlerken.

"Ona Aethyn deniyor," diye yanıtladı Innes. "Kız kardeşini öldüren şey buydu. Batı'da bizde olmayan tek zehir

karşı koyacak bir panzehir. Kokusu ya da tadı olmadığı için, birinin içeceği tespit edilme korkusu olmadan zehirlenebilir."

Adaira'nın vücudu kurşuni bir renge büründü. Eğer Innes ona ayağa kalkmasını emretseydi, bunu yapamazdı. Ama kanı damarlarında sıcak ve hızlı bir şekilde dolaşıyordu.

"Adaira'ya

"Yarın gece asilzadelerinizden birini zehirlememi ister misiniz?"

Innes sessizdi, Adaira'nın hoşuna gitmeyecek kadar uzun bir süre. "Hayır. Senden bu yemeğe katılmanı istiyorum, böylece seni Breccan soylularına resmen kızım olarak tanıtabilirim. Ama hazırlanmadan gelip onların arasında bir masaya oturamazsın."

"Yani önce *kendimi* zehirlememi mi istiyorsunuz?"

"Evet. Küçük bir doz."

"Ama beni öldürebilir mi?"

"O miktarda değil. Fincanınızın daha ölümcül bir dozla zehirlenmesi durumunda bir tampon, bir koruma görevi görecektir. Ancak yan etkiler hissedeceksiniz ve tolerans oluşturmak için dozları almaya devam etmeniz gerekecek."

Adaira rüya görüp görmediğini merak ederek güldü. Ama Innes'in yüzünün soğuduğunu görünce yanağının içini ısırıldı.

"Peki ya kendimi zehirlemek istemiyorsam?" diye sordu. "O zaman ne olacak?"

"Yarın gece odanda kalacaksın. Ziyafete gelmiyorsun ve soylularımla resmi olarak tanışmıyorsun," diye yanıtladı Innes ayağa kalkarak. Parmak uçlarıyla mum alevlerini söndürmeye başladı. Yuva yavaş yavaş bir kez daha karanlığa gömüldü.

"Ama seçim senin Cora."

Bölüm 5

Ateş aniden söndüğünde Frae ocağın önündeki kilimin üzerine yayılmış, kitaplarından birini okuyordu. Odunlar küle dönüşmeden önce bir ısı parıltısı ve bir *patlama sesi* duyuldu ve Frae bir solukla geri çekilerek alevlerin dumana dönüşerek sönmesini izledi.

Ateşin garip davranışı karşısında o kadar şaşırmıştı ki - ateşe yeni bir kütük eklemişti- ne yapacağını anlaması bir anını aldı. Yanan bir ocak olmadan kulübenin dengesi bozulmuş gibiydi. Frae kitabını kapattı ve dikkatle ayağa kalktı. Mirin ona akşam yemeği için çay yapma görevi vermişti ve demir kancadaki çaydanlığın hâlâ kaynaması gerekiyordu. Sepetteki çıra ve çakmak taşıyla yeni bir ateş yakmaya karar verdi ama kıvılcımlar uçuşup yanmayı reddedince Frae bir şeylerin ters gittiğini anladı.

Mirin kail bahçesinde akşam yemeği için yeşillik topluyordu, Jack ise yatak odasındaydı. Frae, Jack'in dün eve getirdiği yeni arpı görmüş ve ona sormak istediği soruları yutmak için içindeki her şeyi ortaya dökmüştü.

Arpı nereden aldın? Bu tekrar çalacağın anlamına mı geliyor?

Ona da sormanın onu rahatsız edeceğinden endişeleniyordu. Jack ona karşı her zaman nazik ve kibar davranmış olsa da, onu yeni arpını tıngırdatmaktan vazgeçirmek için pek çok şey yapmıştı. Ve biliyordu ki, Jack

Dünden beri yatak odasına kapandığından beri önemli bir şey.

Frae yine de derdini ilk ona anlatmaya karar verdi.

Onun kapısına yaklaştı ve kapıyı çaldı. "Jack?" "İçeri gel, Frae."

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Frae kibarca içeri baktı. Ağabeyinin pencerenin önündeki masasında oturduğunu gördü. Panjurlar açıktı, serin yaz karanlığını ve bir baykuşun ötüşünü içeri alıyordu ve masasının üzerinde yosun, çalı çırpı, solmuş kır çiçekleri, küçük dallar ve örgülü otlardan oluşan garip bir dizi vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, yaklaşıp adamın parşömene müzik notaları yazdığını görene kadar tuhaflığa kapılmıştı.

"Yeni bir kompozisyon üzerinde çalışıyorum," dedi ve kalemını bırakıp ona gülümsedi. Parmaklarında mürekkep lekeleri vardı ve saçları dağınık görünüyordu ama Frae bir şey söylemedi. Jack'in pek temiz bir insan olmadığını ve sık sık ekosesini ve giysilerini yerde buruşturarak bıraktığını fark etmişti.

"Duyabilecek miyim?" diye sordu.

"Olabilir. Bu şarkı önemli bir görev için ama sadece senin için başka bir şarkı çalabilirim."

"Bu gece mi?"

"Emin değilim," diye dürüstçe cevap verdi. "Korkarım bu baladı mümkün olduğunca çabuk bitirmem gerekiyor."

"Oh."

"konuda yardıma ihtiyacın var mı, Frae?"

Bu ona hatırlattı. "Ateş söndü." diye ağzından kaçırdı.

Jack kaşlarını çattı. "Yeni bir tane inşa etmemi ister misin?"

"Yani, *denedim*," dedi. "Yanmıyor ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Ağabeyi sandalyesinden kalktı ve loş ortak salona doğru yürüdü. Frae bir tırnağını ısırarak onu takip etti. Jack'in sepetteki çıraya uzanışını, ocağa taze odun yığışını izledi. Çakmaktaşı onun elinde kıvılcımlandı.

ama ateş kabul etmedi. Sonunda topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve küllere doğru ilerlemeye başladı.

"Sence arp yüzünden mi?" Frae fısıldadı. Jack ona sertçe baktı. "Arp mı?"

"Dün eve getirdiğin yeni bir tane. Belki de ateş onu çalmanı istiyordur."

Cevap verecek zamanı yoktu. Mirin bahçeden dönerken ön kapı açıldı. Anneleri şalını kapının yanına örttükten sonra onlara baktı.

"Ateşe ne oldu?" diye sordu hasat sepetini masanın üzerine koyarken.

Jack doğrulurken, "Sanırım çıra ve odun kötü olabilir," dedi.

Mirin, ocağın yanına yığılmış odun yığınının fark ederek kara kaşlarını çattı. O ve Frae odunları iki gün önce Aithwood'dan toplamışlardı. Ve daha önce hiç yanmayı reddetmemişti.

Jack, "Ben gidip ormandan biraz taze odun toplayayım," diye teklif etti.

Frae'nin kalbi göğsünde tekledi. Jack'in kolunu yakalamak için uzandı. "Ama neredeyse gece oldu! Karanlıkta Aithwood'a gitmemelisin."

"Dikkatli olacağım," diye söz verdi.

Frae neredeyse gözlerini devirecekti. Bazen Jack onu pek iyi dinleyemiyordu, özellikle de kendini müziğe kaptırdığında ve hangi âlemde yaşadığını unuttuğunda.

"Kız kardeşin haklı," dedi Mirin. "Bunu yarına sakla, Jack. Bu gece mum ışığında soğuk çorba içebiliriz."

Frae, Mirin'in fenerleri yakmaya çalışmasını izledi. Güneş artık tamamen batmıştı ve kulübeye karanlık çökmeye başlamıştı. Ama Frae annesinin çakmak taşıyla nasıl mücadele ettiğini görebiliyordu. Son zamanlarda yaptığı büyü dokumalar yüzünden parmakları kaskatı kesilmişti. Sidra'nın merhemleri bile iltihaplanmaya yardımcı olamıyordu ve Mirin çakmaktaşını yenilgiyle Jack'e uzattığında Frae ürperdi.

Ama Jack mumları yakmaya çalıştığında, ateş fitillere ulaşmadı. Frae loşlukta ağabeyinin derin kaşlarını çatmış olduğunu ve gözlerindeki endişe ışıltısını görebiliyordu.

"Ne ?" Frae sordu.

"Gelin, ikiniz de masaya oturun!" Jack alışılmadık derecede neşeli bir sesle çakmaktaşını bir kenara bıraktı.

Mirin ve Frae onun parlak ses tonuna şaşırarak ayakta durmaya devam edince, kollarından tutup onları yönlendirdi. Önce Mirin'i, ardından Frae'yi oturttu ve mutfak dolabına dönüp karıştırmaya başladı.

"Ne yapıyorsun Jack?" Frae oturduğu yerden kalkarak sordu. Hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyordu ve bu onu şaşırtmıştı.

"Size yemek getiriyorum. Lütfen otur Frae." "Ama ateş!"

Jack omzunun üzerinden, "Bu gece buna ihtiyacımız yok," dedi. Sesinin neşeli tonu yine kişiliğiyle pek uyuşmuyordu. Ama Frae onun neşesinin içinde bulundukları durum hakkında kendisini daha iyi hissetmesini sağladığını inkâr edemezdi.

Jack endişelenmiyorsa, o da endişelenmemeliydi.

Frae yerine oturdu ve Mirin'e baktı. Annesi onu izliyordu ve bakışları buluşana kadar üzgün görünüyordu. Sonra Mirin güven verici bir şekilde gülümsedi ama Frae yine bir endişe hissetti. Annesi son zamanlarda çok fazla dokuma yapıyordu ve bu da onu yaptığı büyüden dolayı hasta ediyordu. Frae'nin ona daha fazla yardım etmesi gerekiyordu. Ama ocakta ateş yanmazsa akşamları çalışamayacaklardı. . . .

Frae'nin dikkati, sonunda yemeği masaya getiren Jack tarafından dağıtıldı.

Onlara dilimlenmiş ekmek, taze yayık tereyağı, bir tencere bal, tütsülenmiş ringa balığı ve bir tekerlek peynir getirdi. Frae masaya yayılan yiyecekleri zar zor görebiliyordu ama kokusunu aldığında midesi guruldadı.

"Kimin sıcak çorbaya ihtiyacı var ki?" Jack, çay hiç içilmediği için her birine küçük birer fincan süt doldururken şöyle dedi

demlendi. "İşte gerçek taverna yemekleri, hikayelerin ve türkülerin doğduğu yer."

"Taverna yemeği mi?" Frae .

"Evet. Tabağını doldur ve yemeye başla, ben de sana bir hikâye anlatayım," dedi Jack sandalyesine otururken. "Bu gecedен önce bu adada hiç konuşulmamış bir hikâye."

Frae'nin ilgisini çekmişti. Hemen tabağını doldurup yemeye başladı ve Jack'in onlara anakaradan bir hikâye anlatmasını dinledi. Ya da oradan olduğunu *iddia ediyordu* ama Frae bunu uydurup uydurmadığını merak etti.

Her halükârda güzel bir hikâyeydi ve karnını doyurana kadar ne kadar karanlık olduğunu fark etmemişti.

"Gel Frae," dedi Mirin masadan kalkarak. "Bence bu gece erkenden yatağa girmeliyiz. Ateş bize dinlenmemiz gerektiğini söyledi. Kardeşine yemek için teşekkür et ve benimle gel."

Frae boş tabağıyla duruyordu. Yıkama variline koyacaktı ama Jack tabağı onun elinden aldı.

"Ben hallederim," dedi. "Annenle git, küçük kardeşim." Frae ona sarıldı ve hikaye için teşekkür etti. Ne zaman Mirin onun elini tuttu ve karanlıkta yatak odalarına doğru yönlendirdi, o da onu takip etti.

Frae botlarını çıkarırken hiçbir şey göremedi. Yine de meşe sandığını buldu ve geceliğini almak için içine uzandı. Karanlıkta başardığında Mirin yatakta bekliyordu.

"Ateş neden yanmadı anne?" Frae, Mirin'in yanına yerleşerek sordu.

Annesi battaniyeleri omuzlarına kadar çekti. "Emin değilim, Frae. Ama bu yarın ilgileneceğimiz bir şey. Hadi uyu, hayatım."

Frae o gece hiç uyuyamayacağını düşünüyordu. Uzun bir süre uyanık kaldı, gözleri karanlığa açık, düşünceler ve sorularla doluydu. Sonunda, yine de, uykuya . Ve rüyasında Breccan'ı gördü

Yine. Haftalar önce kulübelerine sürüklendiğini gördüğü kişi. Mirin'in adını haykıran bir mahkum.

Kızıl saçlı adam. Frae'ninkiyle aynı renk.

Düşmanı olmasına rağmen onu gördüğünde asla korkmuyordu. Başının belada olduğunu hissediyordu ve bu yüzden rüyalarında ona uzanıyordu. Her seferinde onun adını söylüyor ve o cevap veremedi gözden kayboluyordu.

Ama onun kim olduğunu ya da ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu, ne gerçek dünyada ne de hayal dünyasında.

Onu nasıl kurtaracağını bilmiyordu.

Jack karanlıkta sessizce mutfakı temizledi. Frae ve Mirin'in yatağa çekilmesiyle nihayet gardını indirebilmişti. Mutfak masasına oturup yüzünü ellerinin arasına gömerek iç geçirdi ve yangın konusunda ne yapması gerektiğini düşündü.

O olmadan yavaş yavaş öleceklerdi. Bu kulübeyi ve çiftliği terk etmekten başka çareleri yoktu ve Mirin'in dokuma tezgâhı yüzünden bunu reddedeceğini biliyordu. Bu onun geçim kaynağıydı ve onu terk edemezdi ama Jack aynı zamanda sorun yaratanın odun, çıra ya da çakmaktaşı olmadığını da . Ateşin kendisiydi ve bu onu kızdırıyordu. Annesinin ocağını koruyan ateş ruhunun kötü niyetli olduğunu ve tutuşmayı reddettiğini bilmek.

Masadan kalktı ve yatak odasına doğru ilerledi.

Panjurlar hâlâ açıktı ve tepelerin ardındaki gece gökyüzünü görebiliyordu. Yıldızlar koyu renkli yünlerin üzerine dökülmüş kristaller gibi toplanmıştı ve ay bir tutam bulutun arkasından yükseliyordu. Jack masasının başında durdu, kompozisyonuna gök ışığıyla devam edip edemeyeceğini merak ediyordu ama daha önce mürekkeple çizdiği notları zar zor görebiliyordu.

O zaman uyumaya gitmeliydi. Karanlıkta yapacak başka ne vardı ki?

Botlarını çözmeye başladı ve yatağa doğru uzandı, sonra Lorna'nın yorganın üzerinde duran arpını hissetti. Yanlışlıkla tellerden birine dokundu. Arp şarkı söylemeye hevesli bir şekilde mırıldandı ve Jack içinde bir şeylerin uyandığını hissetti, tıpkı nefesinin altında alevlenen soğuk korlar gibi.

Dondu kaldı, zihni yarışıyordu. Çalma ve şarkı söyleme arzusu son birkaç haftadır uykuya dalmıştı. Adaira müziğe ilk aşkım demişti ve şimdi içinde yeniden kıpırdanmaya başlamıştı, tıpkı ayazın altında açan bir çiçek gibi. Eninde sonunda ona geri döneceğini biliyordu ama teslim olmadan önce müzik yapmamanın dayanılmaz hale geldiği noktaya ulaşması gerektiğini tahmin etmişti. O zaman müziği iliklerinde parıldarken bulmak için kendi inatçı kemiklerini kırmaktan başka çaresi kalmayacaktı.

Jack müziğe teslim olmadan önce sadece bir an tereddüt etti. Parmaklarını arpın ahşap çerçevesine doladı ve onu arka kapıdan dışarı taşıdı.

En son şarkı söylediği ve çaldığı yeri buldu. Nehir ve Aithwood manzaralı yumuşak bir toprak parçası. Yüzünü batıya yıldızların aydınlattığı çimenlere oturdu.

Jack burada tırnakları yırtılana ve kanayana kadar arpını çalmıştı. Sesi yıpranana ve kalbi ateşin üzerindeki altın gibi eriyene kadar çalmıştı. Moray'i kendisine geri getirmesi için nehri, ormanı ve Orenna çiçeğini çağırmıştı, Frae kollarında bağlıydı. Ruhlar cevap vermiş ve Jack'in dediğini yapmışlardı. Bu baş döndürücü bir güçtü ve özel olarak zevk aldığı bir güçtü.

Ama o gece istediği şey güç değildi.

Lorna'nın göğsüne yaklaştırdı ve deri kayışını omzuna atarken Aithwood'un gölgelerine baktı. Kendini bir yabancıyı kucaklıyormuş gibi hissediyordu ama enstrümanın kısa sürede ona ısınacağını, onun da Lorna'ya ısınacağını biliyordu. Birbirlerinin tuhaflıklarını, sırlarını ve eğilimlerini öğrendikçe ritim ve denge bulacaklardı.

Sadece gerekiyordu.

Jack parmaklarını tellerin üzerine koydu ama onlardan nota koparmadı. Henüz değil.

Torin'in istediği gibi ona tekrar mektup yazmıştı. Bir gün önce mektubunu bir kuzgunla göndermişti ama Adaira henüz cevap vermemişti. Jack onun sessizliğinden rahatsız olmuş, endişelenmiş, sinirlenmiş ve bunalmıştı. Aralarındaki mesafeye rağmen, ona bir şey zarar verdiğinde bunu bilebileceğine inanmak istiyordu. Onun diğer yarısıydı ve onun kendisine bağlı olduğu gibi o da ona bağlıydı. Ama belki de Jack sonsuz aşk ve kader ortaklığı üzerine çok fazla türkü söylemişti.

Belki de aşk insanı aptallaştırır ve zayıflatır.

Onunla birlikte denizde yüzdüğünü hatırladıkça kendini bu zayıflığa bıraktı. Onun yanında ruhlar için şarkı söylediğini. Onu "yaşlı tehdit" olarak adlandırırken sesinin tonunu hatırladı. Saçlarına ördüğü ay dikenlerinin onun keskin güzelliğini nasıl tamamladığını. Bir keresinde ona nasıl diz çöktüğünü, teklifinin kısa ama sevimli olduğunu. Nikâhları sırasında ona nasıl gülümsediğini.

Onun ağzının tadını, teninin yumuşaklığını, nefeslerinin ritmini hatırladı. Yatağında bir araya geldiklerinde vücutlarının buluşma ve hizalanma şeklini. Ona söylediği sözleri, savunmasız ve çıplak ve ışıkla kireçlenmiş.

Bir tel kopardı; üzerindeki yıldızlar kadar parlak bir ses çıktı. Notanın göğsünde yankılandığını hissetti. Bir başkasını ileri doğru itti ve açık havaya çıkarken dinledi. Şimdi tatlı ve sıcaktı, güneş ışığı gece boyunca dönüyordu.

"Eğer seni istediğim için zayıfsam, o zaman bu zayıflığı kucaklamama ve onu gücüm haline getirmeme izin ver," dedi, bakışları batıya sabitlenmişti. "Ve eğer bana musallat olman gerekiyorsa, bırak ben de sana musallat olayım."

Jack çalmaya başladı. Doğu rüzgârı sırtından eserek saçlarını karıştırdı ve gözlerini kapattı. Müzik başladı

onun ellerinde, içsel ve kendiliğinden ortaya çıktı. Bu, ilerledikçe keşfettiği bir şarkıydı ve kendine taşıdığı korkuları, endişeleri ve belirsizlikleri bırakma özgürlüğü tanıdı. Bırakmak ve sadece notaları solumak. Müziğinin ateşinde erimek için.

Ada için ya da kendisi için şarkı söylemedi. Olmuş olan ve hala olabilecek olan için şarkı söyledi.

Adaira için şarkı söyledi.

Bölüm 6

Adaira, saçlarına işlenmiş mücevherler ve parmak uçlarında parıldayan buz gibi bir hisle Breccalıların salonuna adım attı. Onu üşüten şey kanındaki zehirdi. Tırnaklarının avuçlarına hilal şeklinde battığını hissedene kadar ellerini yumruk yaptı ve buzdan olmadığına dair kendine güvence verdi.

Zehri yutmuştu çünkü bu yemeğe katılmak ve soylularla tanışmak istiyordu. Onların konuşmalarını dinlemek ve masalarında bir yeri olduğunu göstermek istiyordu. Ancak Adaira, Innes'i ve olası bir baskını düşündüğünde hissettiği endişeyi de görmezden gelemiyordu.

Eğer Breccalılar yazın ortasında açlıktan ölüyor, çalmaya ve birbirlerini öldürmeye başlıyorlarsa, sonbahar ve kış geldiğinde çaresizlikleri daha da artacaktı. Sonunda Innes boyun eğip bir baskını kutsayabilirdi. Eğer bunu yaparsa Adaira'nın batıdaki yeri tehlikeye girecekti. Bir baskın Torin'i de tehlikeli bir duruma sokacak, onu izinsiz giren Breccalıları öldürüp öldürmeme, tazminat talep edip etmeme ya da kendi haline bırakma arasında seçim yapmaya zorlayacaktı. Adaira bir baskının adayı savaşa sürükleyeceğinden endişeleniyordu.

Ama masada oturup Innes'in gözlerinin içine bakarsa, Adaira lordun yağmacılığı onaylamaya de meyilli olmayacağını düşündü.

Kalp atışları yavaştı, çok yavaştı. Nabzını boğazında hissedebiliyordu, damarlarında tuz çatırdıyor gibiydi ve masaya oturduğu anda göğsündeki damarın pompalamayı tamamen durdurup durdurmayacağını merak etti. Bu hain yemekte son nefesini verip vermeyeceğini. Nabzının duraklayan ritmi onu hem baş döndürücü hem de durgun hissettirdi. Garip bir şekilde, Orada oldu Hayır korkuPUSUDA içinde Onu, keskin kenarını hissetmesi gerektiğini bilmesine rağmen. Bu oldu onu önce zaman içinde ve Salon, hangi o dar pencereleri olan ve çamurlu zeminine samanlar serpilmiş pis, odun dumanlı bir oda olmasını bekliyordu. Ehlileştirilmemiş bir yer bekliyordu, doğa koşulları tarafından yontulmuş ve eski kanla lekelenmiş.

Sonra onu karşılayan şey, neredeyse ciğerlerindeki sık nefesi çalışıyordu.

Sütunlar ahşaptan yontulmuş ve güçlü üvez ağaçlarına benzeyecek şekilde oyulmuştu. Dalları tavanın en yüksek noktasında karmaşık bir çardak oluşturuyor, kırmızı değerli taşlardan oluşan zincirler ve demir avizeler bunlardan sarkıyordu. Yukarıdan yüzlerce mum yanıyor, mumları eriyerek sarkıtlara dönüşüyordu. Taş zemin o kadar ince cilalanmıştı ki Adaira kendi yansımasını görebiliyordu. Duvarlar boyunca kemerli pencereler, Orenna çiçeğini taklit edecek şekilde desenlendirilmiş tirizli camdan yapılmıştı; altınla tozlanmış dört kırmızı taç yaprağı. Adaira güneş ışığının böyle bir camdan nasıl parlak görüneceğini merak etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Adımlarını yavaşlatarak dikkatinin odanın ortasına, ziyafet için kurulmuş uzun masaya kaymasına izin verdi. Dükler ve varisleri çoktan hazırды ve kendilerine ayrılmış sandalyelere oturmuşlardı. Salon onların konuşmalarıyla bir kovan gibi uğulduyor, gümüş çatal bıçak ve kadeh şıngırtılarıyla bölünüyordu.

Adaira iki üvez sütunun arasında durdu. Geç kalmıştı.

Adaira tam da Innes'in söylediği saatte gelmiş rağmen ziyafet çoktan başlamıştı. Onu tanıyordu.

Kalbim şu anda çarpıyor olmalıydı. Çarpıyor olmalıydı ama bunun yerine zar zor . Aethyn onu yiyip bitirmeye devam ederken buz damarlarında dallanıp budaklanıyordu. Adaira gölgelerde kalarak Breccanları gözlemledi.

Kapıda duran muhafızlar dışında kimse onun girişini fark etmemişti ama onlar da heykel gibi kıpırdamadan sessizce onu izlemekle yetinmişlerdi. Adaira bir an için gözlerinin, bazılarını tanıdığı bazılarını ise daha önce hiç görmediği soyluların üzerinde gezinmesine izin verdi. Sonunda annesini masanın başında otururken buldu.

Adaira neredeyse onu tanıyamıyordu.

Innes altın işlemeli aylarla süslenmiş siyah bir elbise giymişti. Yakası kare şeklinde kesilmişti ve göğsünde dans eden birbirine kenetlenmiş woad dövmelelerini sergiliyordu. Beyaz-sarı saçlarının üzerine mavi mücevherlerden bir ağ örölmüştü; bu saçlar gevşek ve uzun bir şekilde sarkıyor, sırtından aşağıya doğru şelale şeklinde dökölüyordu.

Adaira, Innes onun bakışlarının hissetmeden önce iki tam nefes aldı.

Laird'in bakışları eşiğe kaydđ, gözleri ateş ışığı ve can sıkıntısıyla parlıyordu, sanki tüm yardımcđları tahmin edilebilir hikâyelerle doluymuş gibi. Ama gölgelerin arasında bekleyen Adaira'yđ görünce gözleri kısıldı.

Beni kandırdđn, tıslamak istedi Adaira. Kendimi zehirlediğim bir yemeğe geç gelerek beni aptal düşürdün.

Testlerden, zorluklardan ve her şeye burnunu sokmaktan bıkmıştı. Innes ve David'in ondan istediği her şeyi yapmaktan bıkmıştı. Neredeyse *beş* hafta boyunca onların nezaretinde zarar görmeden kalmayı başarmıştı ama artık çok *yorgundu*.

Adaira elbisesinin kalın mavi kumaşını tuttu, küçük gümüş yıldızlarla dikilmişti ve Innes'e sırtını dönüp gitmek üzereydi ki laird ayağa kalktı. Ani hareketiyle yüksek arkalıklđ sandalye yüksek sesle yere sürtündü ve soyluların dikkatini çekti. Konuşmalar öldü içinde

Laird elini uzatana kadar yemeklerini bölen şeyin ne olduğundan tamamen habersiz bir şekilde Innes'e bakarken cümlenin ortasında kaldı.

"Kızım Cora," dedi. Sesi derin ve dumanlıydı, sanki böyle bir ismi yüzlerce kez söylemiş gibiydi. Ve belki de söylemişti. Belki de Adaira'nın onu duyup cevap vereceğini umarak yıllar boyunca bu ismi rüzgâra üflemişti.

Derebeyleri ayağa kalkmak için acele ederken salon aniden bir ses kakofonisine dönüştü. Teker teker Adaira için ayağa kalktılar ve onun yaklaşmasını izlemek için döndüler.

Acele etmeden koridor boyunca yürüdü. Masada toplanmış, en güzel kıyafetlerini ve ışıltılı mücevherlerini giymiş kadın ve erkeklere bakmadı. Laird'in solunda duran David'e bile bakmadı.

Adaira gözlerini Innes'ten ayırmadı. Saçlarında yanan mücevherler, elbisesindeki aylar ve kızına uzattığı eliyle annesi. Innes'in zihnini ve yüzündeki vahşi ifadeyi okuyabiliyordu: *Bu benim etimden ve kanımdan, benim kumaşımdan kesilmiş ve o benim.*

Adaira, Lorna ya da Alastair'in kendisine hiç böyle koruyucu bir şekilde, ona zarar vermeye cüret eden herkesin kalbini oyacakmış gibi bakıp bakmadıklarını hatırlamaya çalıştı. Hatırlamaya çalıştı ama onlarla ilgili anıları yumuşaktı, sıcaklık, kahkaha ve rahatlıkla örülmüştü.

Adaira doğudaki ailesinden hiç korkmamıştı.

Küçükken Alastair'in kucağında oturduğunu ve akşamları ona klan hikâyeleri anlatmasını dinlediğini çok net hatırlıyordu. Sonunda onu bu konuda yeterince rahatsız ettiğinde ona kılıç kullanmayı ve tüm muhafızları öğrenene ve kendini koruyabilene kadar eğitim yeşili üzerinde sayısız güneşli saatler geçirmişlerdi. Büyüdükçe nasıl

Daha eski zamanlarda, onu konsey odasına davet eder ve her zaman onu dinlemeye hazır olarak, meseleler hakkında tavsiyelerini sorardı.

Lorna'yla birlikte atları köpürene ve rüzgâr kahkahalarını güneşe taşıyana kadar tepelerde at sürdüklerini hatırlıyordu. Sık sık çimenlere oturup denize bakarlar, eyer çantalarından öğle yemeği yerler ve rüyaları hakkında konuşurlardı. Müzik kulesinin zemininde uzanıp kitap okuduklarını ve Lorna'nın arısıyla çalışmasını dinlediklerini, Adaira'yı cesaret ve nostaljiyle dolduran notaları koparıp türküler söylediklerini hatırlıyordu.

Innes'in uzattığı aşk, Alastair ve Lorna'ninkine hiç benzemiyordu.

Saçındaki mavi mücevherler gibi keskin ve köşeliydi. Şiddetli ve sahipleniciydi, kan bağlarından, geleneklerden ve yirmi üç yıl sonra hâlâ sızlayan bir yaradan oluşuyordu. Yine de Adaira sonunda onu görüp anlayabildiği için rahatlamıştı; Innes'in içinde bir şefkat parıldadığını biliyordu. Sanki rüzgârın sertliği onu hem vurabilen hem de ölümüne savunabilen bir mızrağa dönüştürmüştü. Innes tarafından sevmek,thane'lerin kızları zehirlediği bir ülkede kalkınının arkasında yaşamak demekti.

Adaira birdenbire burada inanmaya cesaret ettiğinden çok daha fazla güce sahip olduğunu fark etti. Batı'nın soğuk kalpli Laird'i onun sevgisini kazanmak için çaresiz olabilirdi ama bunca zaman ve mesafeden sonra bunun mümkün olup olmadığından bile emin değildi.

Ayrıca Innes'in kendisinden geç gelmesini istemesinin, şu anda dişlerinde yemek, kanlarında şarap yüzen asilzadeleri tedirgin edecek bir giriş yapmasını sağlamaktan başka bir nedeni olmadığını da fark etti. Sinsi ama zekice bir hamle.

Adaira, Innes'in sağ tarafında kendisini bekleyen sandalyeye ulaştı.

O oturdu, ardından babası soylular da onu takip etti. Innes koltuğuna en son oturan kişi oldu.

Bir hizmetçi öne çıktı ve Adaira'nın kadehini şarapla doldurdu. Masanın üzerinde bir omurga gibi uzanan tabaklara baktı, şimdi kırık somun kara ekmekler, kızarmış koyun eti, otlar serpilmiş patates ve havuçlar, yer mantarı ve benekli mantarlar, yumuşak peynir tekerlekleri ve meyve turşusu kavanozları vardı.

"Buyur Cora," diye mırıldandı Innes.

Adaira aç değildi - Aethyn'in bir başka yan etkisi -Ama tabağını doldururken soyluların bakışlarının ağırlığını üzerinde hissetti. Her hareketini izliyorlardı ve ilk geçici ısırığını alana kadar bazılarının ona neden bu kadar kurnazca baktığını anlamadı.

Moray'in oturduğu sandalyede oturuyordu. "Seni görmek her zaman bir zevk Cora," dedi Rab Pierce, Kadehini ona doğru kaldırdı.

Adaira onu masanın karşısında, üç koltuk aşağıda buldu. Onun neden kendisiyle konuşmak istediğini çok iyi biliyordu. O akşam toplanan soyluların çoğu onu henüz görmemiş ya da onunla tanışmamıştı ve Rab ona ismiyle hitap ederek ve bu kadar tanıdık bir şekilde hitap ederek avantajını göstermek istiyordu.

Annesi Thane Griselda onun yanında oturuyordu. Kumral saçlarında ve bir kadehi göğsüne bastıran parmaklarının her boğumunda mücevherler vardı. İfadesi kısılmıştı ve teni krem gibi solgundu, bu da kapalı mekânlarda ne kadar sık vakit geçirdiğini ele veriyordu. Kukuletalı gözleri fareyi izleyen bir kedi gibi ışıldayarak Adaira'nın yemek yemesini izledi.

Adaira masanın altında bir elini esnetti ve derisinin altındaki buzun çatladığını hissetti.

"Gerçekten de öyle, Rab," dedi. "Umarım dün arazinizde yaşanan sorunu halletmişsinizdir?"

Rab hızlı davrandı ve cevap verdi: "Bunu yaptığımı memnun olacaksın. Belki sonra daha fazla konuşabiliriz?" Bakışları kızın elbisesinin yakasına, altın yarım paranın tenine yaslandığı yere kaydı.

Adaira, Breccalıların evlilik yeminlerini temsil eden yüzükler taktıklarını biliyordu. Bazı Tamerlaine'ler gibi boyunlarına yarım sikke takmadıklarını da biliyordu ama Rab'e evli olduğunu ve kendisiyle konuşulduğunu da açıkça belirtmişti. Yine de Rab'in gözleri, sanki kızın sergilediği kırık altınlarda bir meydan okuma görmüşçesine takılı kalmıştı.

Ona cevap verme şansı olmadı. Innes konuşmayı başka konulara kaydırды ve Adaira oturup dinlemeyi seçerek soyluların dinamiklerini anlamaya çalıştı. Bazıları sık sık konuşurken, diğerleri sessiz ve dalgındı. Sessiz olanlardan biri de David'di ve Adaira birkaç kez masanın öbür ucunda onunla göz göze geldi.

Babası onu yakından izliyordu, kaşları çatılmıştı. Belki de Moray'ın koltuğunda oturmasından hoşlanmamıştı.

Şarabı yudumlarken onun ne düşündüğünü umursayacak enerjisi yoktu. Midesi ağrımaya başlamıştı. Elleri buzdan neme dönüyordu ve Aethyn'in onu yakmayı bitirmek üzere olup olmadığını merak ediyordu.

Kadehini masaya koyduğunda neredeyse dökülüyordu. Tabağına çarparak Innes'in dikkatini çekti. "Bu gece yapmak için tüm sizleri burada topladım. Duyuru," dedi laird aniden, sesi diğerlerinin üzerinde yükseldi ve masa sessizlikle dondu. "Kaynaklar kıtlaştıkça suçun yeniden arttığı dikkatimi çekti. Gözetiminiz altındaki insanlar aç ve sonbahar ayazının gelmesine daha haftalar var."

"Bir baskını kutsuyor musunuz, Laird?" diye sordu thane'lerden biri. "Eğer öyleyse, ben önderlik edeceğim."

Adaira kaskatı kesildi. Rab'in ve annesinin bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyordu. Soyluların gözleri ona dikilmiş, annesi baskın çağrısı yaptığında nasıl tepki merak ediyorlardı.

Innes, "Baskın olmayacak," dedi. "Ama avlanma konusundaki kısıtlamayı kaldırıyorum. Sadece iki günlüğüne avlanabilirsiniz."

batının vahşı doğası ve ormanları. Evlerinizin her biri, ister yaban domuzu ister geyik olsun, beş adede kadar hayvan ve bu sayıdan fazla olmamak kaydıyla yirmi adede kadar kümes hayvanı öldürme şansına sahip. Ganimetlerin nasıl paylaşılacağına karar verirken kurnaz ve dikkatli olmanız gerekecek ve bir anlaşmazlık çıkarsa bunu hızla çözeceksiniz."

Masalarda fısıltılar yükseliyordu. Adaira, veliahtların ve varislerin Innes'in duyurusu karşısında şaşırdıklarını .

"Doğudan özgürce almamıza izin vermektense topraklarımızın korunmasını riske mi atıyorsunuz?" diye sordu bir başka derebey. "Bunun ne kadar akıllıca olduğundan emin değilim, Laird."

"Arazi aylardır dinleniyor," dedi Innes. "Uyguladığım kurallara uyduğunuz sürece, vahşi doğa sonbahar av sezonuna kadar kendini toparlayacaktır." Ayağa kalkarak ziyafeti sona erdirdi. "Şimdi gidin ve hazırlıklarınızı yapın. Av yarın şafakta başlıyor."

Adaira da diğerleriyle birlikte ayağa kalktı. Innes'le kısa bir göz teması kurduğunda, laird'in talimatlarını hatırladı -*Anonsumu yapar yapmaz odanıza dönün*. Adaira koridorda ilerlemeye başladı.

O oldu Yürümek altında ve oyulmuş Çardak . Rowan

Rab onun yanında, koluna dokunacak kadar yakınında belirdiğinde dallar.

"Yarın avda annene katılacak mısın?" diye sordu.

Adaira ondan uzaklaştı ama cevap vermek için hızını yavaşlatmaktan başka çaresi yoktu. "Hayır. Onunla gitmeyeceğim."

"Peki neden?"

"Avla hiç ilgilenmiyorum."

"Olmamalı mısın?"

Adaira içini çekerek isteksizce Rab'in bakışlarıyla buluştu. "Neden böyle söylüyorsun?"

Rab sesini alçaltarak, "Bunun suçunu Moray'in Tamerlaine'ler tarafından hapsedilmesine atıyor ama Innes'in baskına izin vermemesinin asıl sebebi sensin," dedi. "Sanırım birçoğumuz senin bir parça ruh olup olmadığını, ona istediğini yaptırmak için bir tılsım kurup kurmadığını merak etmeye başlıyoruz."

Adaira nasıl cevap vereceğini bilemeyerek çenesini sıkıttı.

"Yarın benimle gel," diye fısıldadı Rab, bir adım daha yaklaşarak. Adaira geri çekilmeyi, yerini bırakmayı reddetti. Rab'in şarap lekeli nefesinin yüzünde gezindiğini hissettiğinde bile. "Her şeye rağmen bizden biri olduğunu ve rüzgârın ruhu olmadığını kanıtla. Kanının batıdan geldiğini ve klanımıza zarar vermek gibi bir niyetin olmadığını kanıtla."

Adaira dişlerinin arasından, "*Hiçbir şey* kanıtlamama gerek yok," diye cevap verdi. "Ve sana karşı hiçbir ilgim yokken neden peşimden koşmaya devam ettiğini bilmiyorum."

"Çünkü yalnızsın," dedi usulca, bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Bunu gözlerinde görebiliyorum. Yürüyüşünden anlayabiliyorum. Bir arkadaşına ihtiyacın var."

Adaira'nın kalbinde bir düğüm oluştu. Adamın haklı olmasından nefret ediyordu. Onun sezgilerinin yalnızlığını daha da derinleştirmesinden nefret ediyordu.

"Ve yakında öğreneceksin Cora," diye devam etti, "burası uzun, soğuk, hain gecelerle dolu bir ülke. Belki de senin gibi benim de yalnız olduğumu duyunca şaşırmayacaksın."

"Ben evliyim," dedi, sonunda kendine bir adım geri çekilme ve aralarındaki mesafenin açılmasına izin verme özgürlüğü tanıdı. "Sana daha önce de söylediğim gibi, seninle ya da bana sunabileceğin şeylerle ilgilenmiyorum."

Ondan adım adım uzaklaşmaya başladı.

"Şimdi böyle söylüyorsun," diye seslendi Rab arkasından. "Ama söz veriyorum, mevsimler geçmeye başladığında ve kocan sana burada katılmayı reddettiğinde fikrini değiştireceksin."

Adaira dönüp ona soğuk bir bakış fırlattı. "Senin hakkındaki fikrimi değiştirmeyeceğim."

"*Rab!*" Griselda oğlunun Adaira'nın ardından nefes nefese kalmasından utanarak sertçe seslendi. "Gitme vakti geldi."

Rab kalabalığın arasında erimeden önce cilalı bir selam çizdi.

Adaira yüzünün sakinleştiğini umarak derin bir nefes verdi. Etrafta dolaşan soylulardan bazılarının Rab ile yaptığı gergin konuşmayı izlediğini fark etmişti ve bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Eğer şimdi savunmasız ve zayıf görünüyorsa. Doğuda dans edebileceği entrikacı, ölümcül bir saray yoktu ve kendi kendine, "*Beş hafta dayandın. Öfkeni kaybetmediğin sürece daha çok dayanabilirsin.*"

Ama Adaira salondan ayrılmadan hemen önce Innes'i gördü, Hâlâ masada durmuş, karanlık ve esrarengiz gözlerle olanları izliyordu.

Yarım saat sonra, yatak odasında saçındaki soğuk mavi mücevherleri çözerken fark etti. Aethyn dozunun son buzu da eridi ve Adaira titremeye başladı. Kendini sabitlemek için masaya uzandı. Görüşünün kenarları bulanıklaşıyordu. Midesi fırtınayla çalkalanan bir gelgit gibi tekrar tekrar çalkalanırken boynundan aşağı ter damlıyordu.

Innes onu zehrin ilk dozu geçtiğinde ne kadar tatsız konusunda uyarmıştı. İçtikçe biraz daha kolaylaşacaktı ama sadece içindekileri tutabilirse.

Adaira karnını tutarak, "*Ruhlar,*" diye fısıldadı.

Gözlerini kapadı ve titredi, teni terden . Ocakta yanan ateş her şeyi çok sıcak yapıyordu ve en yakın pencereye doğru ilerledi. Elleri o kadar nemliydi ki kurşunlu camın kilidini açmak için üç deneme yapması gerekti ama sonunda pencere açıldı ve serin hava odanın içine dolmaya başladı.

Gözlerini kapadı ve kendisini bir pençe gibi parçalayan acıdan uzaklaştırmaya çalıştı.

Kısa sürede onu yere indirdi.

Adaira dişlerini sıktı ve halının üzerinde kıvranırken bir çığlık attı.

Öldüğünü düşüneceksin, demişti Innes ona daha önce. *Ölümçül bir doz alman için seni kandırdığımı düşüneceksin. Ama eğer dayanabilirsen acı geçecek.*

"Yapamam," diye ağladı Adaira sürünerek lazımlığına doğru . "Bunu *yapamam*."

Büroya ulaşamadan kolları tutmaz oldu, Tencerenin saklandığı yere. Yüzüstü yere uzandı, vücudunun her lifi kasları ve damarları kopacakmış gibi gerilene kadar acıyla savaştı. Tırnaklarını halıya, saçlarına geçirdi. Vücudunu yakıp kavuran acıdan uzaklaşmaya çalıştı ama Adaira daha önce hiç bu kadar zayıf ve çaresiz hissetmemişti.

Boynuna dokundu ve yarım madeni parayı buldu. Bir çapa gibiydi ve parmaklarını madeni paranın altın kenarının etrafına kapatıp avucunu kestiğini hissetti. Jack'i düşündü, ta ki onu düşünmek neredeyse acı kadar dayanılmaz olana kadar ve kendini ileriye doğru sürüklemeye başladı. Ama nabzının uğultusu ve anılarının gürültüsü arasında onu duydu; çok zayıf bir müzik sesi.

Adaira hareketsiz kaldı. Yere eğildi ve dikkatini sese verdi. Uzaktan belli belirsiz çalan bir arptı bu. Müzik daha da güçlendi, daha da yükseldi, yatak odasına giren rüzgârla taşındı.

Kim batıda oynamaya cesaret edebilir ki? Halüsinasyon görüp görmediğini merak etti.

Ölüyor mu diye merak etti. Ve sonra şarkı söylemeye başladı.

"*Jack*," diye fısıldadı Adaira, ilk başta onun sesinden o kadar etkilenmişti ki söylediği sözleri ayırt edemedi. Ama kanı onun müziğine karıştı. Onun sesini, ona verdiği notaları içti ve kısa süre sonra vücudundaki ezici gerginlik hafiflemeye başladı.

Gözlerini kapadı, sırtüstü uzandı ve Jack'in eskiden olanları, hâlâ olabilecekleri anlatışını dinledi. O söylediğinde nefes aldı. Göğsü onun notalarıyla birlikte yükselip alçaldı, yükselip alçaldı, ta ki notalar ciğerlerine işleyip onu sabit tutana kadar. Jack'in karanlıkta bir tepede oturduğunu, takımyıldızlarla aydınlandığını, yüzünün batıya dönük olduğunu hayal etti.

Ve bittiğinde, sesi ve müziği sessizliğe gömüldüğünde, Adaira gözlerini açtı.

Vücudundaki son kramplar da azalıyordu.

Tavana baktı, yavaş ve derin nefes almaya devam ederken gölgelerin dansını izledi. Tam uykuya dalmak üzereydi ki bir gök gürültüsü şatoyu sarstı. Altındaki taşlar gümbürdedi ve sürahi ile lavabo yan masanın üzerinde tıkırdadı. Gardırobun kapıları açıldı. Kitaplar ve şamdanlar şöminenin üzerinde titreşti.

Ateş neredeyse ocakta sönüyordu.

Rüzgâr uğuldamaya başlarken şimşekler düzensiz bir şekilde çaktı. Sıcaklık sanki yaz kışa dönüşmüşçesine düştü ve Adaira yağmur pencereye vurmaya başladığında yerde titremeye başladı. Kopan fırtına belki de şimdiye kadar yaşadığı en şiddetli fırtınalardan biriydi. Korku onu dengesiz ayaklarının üzerine sürükledi ve rüzgâr pencereyi menteşelerinden sökmeden önce aceleyle kilitlemesini sağladı. Fırtınanın camı çatlattığını gördü.

Gök gürültüsü tekrar patladı ve kaleyi kökünden sarstı.

Adaira pencereden uzaklaştı, şimşekler ağaç kökleri gibi karanlığı yarararak gökyüzünün her köşesini ele geçirirken kalbi boğazına düğümlendi. Dizlerinin arkası

yatağı buldu ve oturdu. Fırtına şiddetlenmeye devam ederken gözlerindeki bulanıklığı kırıpıştırarak izledi.

Anıları onu zamanda geriye götürdü.

Daha önce de bir kez bu kadar korkmuştu, Tilting Thom'un çıkıntısında. Bane ortaya çıkmış, şarkı söylediği için Jack'e öfkelenmişti. Ceza olarak yarattığı fırtına dehşet verici bir deneyimdi ... ama o yalnız değildi.

Jack onunla birlikteydi. Parmakları onunkilere dolanmıştı.

Yalnızsın. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Yürüyüşünden anlayabiliyorum.

Rab'ın sesi Adaira'nın duymak istediği son sestir ama sözleri onun içinde yankılandı ve zayıf noktalarına çarptı. Dizlerini göğsüne çekerek kime dönüştüğünü merak etti. Kendini bir ay içinde, bir yıl içinde görmeye çalıştı. Baharlar ve yazlar, sonbaharlar ve kışlar boyunca. Yağmurda, kuraklıkta, kıtlıkta, bollukta. Burada yaşlanacak, günlerini eskiden olduğu kişinin içi boş bir kabuğu olarak mı geçirecekti? Breccanlar arasındaki gerçek yeri neydi?

Ne kadar uğraşsın, çizmek istediği yolu göremiyordu.

Ama belki de bunun nedeni hâlâ nereye ait olduğunu bilmemesiydi.

"Cora?"

Kapıya vurulduğunda cevap vermek için yavaşça ayağa kalktı ve Innes'i koridorda beklerken buldu.

Adaira fark ettiğinden daha kötü görünüyor olmalıydı, çünkü annesi içeri girip kapıyı kapattı, gözlerinde endişe parlıyordu.

"Merak etme," dedi Adaira tuhaf bir ses tonuyla. Yaşlı ve yenilmiş bir ses. Tanımadığı bir ses. "Onu tuttum."

Innes bir an sessiz kaldı ama sonra elini uzatarak Adaira'nın saçlarının nemli dalgalarını okşadı.

"Gel otur," dedi laird.

Adaira yorgun bir şekilde ocağın yanındaki pelüş sandalyeye oturdu. Innes saçında kalan mücevherleri nazikçe çıkarıp o gün erken saatlerde teslim edildikleri tahta kutuya yerleştirmeye başladığında hayretler içinde kaldı. Safir değillerdi ama yine de çok güzellerdi. Küçük ama sert taşlar, buz gibi parlıyorlardı. Adaira nereden geldiklerini merak ediyordu -mücevherler batıdaki madenlerde mi saklanıyordu-, o sırada laird saçındaki düğümleri taramaya başladı.

Bu ona Lorna'yı ve onun da aynı şeyi yaptığı tüm akşamları düşündürdü.

Adaira gözlerini sıkarak kapattı ve gözyaşlarının kirpiklerinin altında erimesi için zorladı. Innes'in fark etmemesini umuyordu.

"Diğer dozların daha kolay olacağını söylemiştin?" diye fısıldadı dikkat dağıtmak için.

"Evet. Onları almaya devam etmek istiyor musun?"

Innes saçlarını ipek gibi taramaya devam ederken Adaira sessizdi. Adaira yemekte olmasaydı, Innes'in bir baskını kutsamış çok muhtemel olduğunu düşündü. Kanından olan annesinin tam olarak anlayamadığı pek çok yönü vardı ve Adaira içini çekti.

"Evet." Sessizleşti, fırtınayı dinliyordu. Sonra sordu: "Kız kardeşim öldüğünde kaç yaşındaydı?"

Innes durakladı. Konuştuğunda sesi kısıktı. "Skye on iki yaşındaydı."

Adaira, uzun sarı saçlı, parlak mavi gözlü, kadın olmanın eşiğinde bir kız olan kız kardeşini yavaş ve acı dolu bir ölüme yenik düşerken yerde kıvranırken hayal etti. Innes dizlerinin üzerinde, çaresizce onu izliyor ve son gelene kadar onu tutuyordu.

Bir gök gürültüsü sesi daha duvarları sarstı.

"Will ve ASİLLER olmak mümkün için
avlamak yarın Eğer fırtına mı var?"

Adaira sordu.

"Bu işleri çok zorlaştıracak." Innes fırçayı yere . "Ve bu tekrarlanmamalı, Cora."

Adaira kaskatı kesildi. "Onu çalarken duydun mu?"

"Evet. Müziği bu fırtınayı kışkırttı ve şimdi ne kadar süreceği belli değil." Innes odanın içinde yürüdü ve gardırobu açarak temiz bir gecelik buldu. Yatağın ayak ucuna serdi.

Adaira, "Jack doğuda çalışıyorsa batının neden acı çektiğini anlamıyorum," dedi. "Notaları buraya getiren yalnızca rüzgârın bir oyunuydu."

"Sana büyükanneimin bir zamanlar bana söylediği şeyi söyleyeyim," diye cevap verdi Innes. "Batıdaki müzik kuzey rüzgârını rahatsız eder. Ruhlar, arp doğru ellerdeyse ona çekilir ve şarkılar, ozanın türküsünün ardındaki niyete bağlı olarak onları güçlendirebilir ya da zayıflatabilir. Bir ozan onları uyutmak için şarkı söyleyebilir ya da kendilerine karşı savaşmaya zorlayabilir. Klan soyunun laneti göz önüne alındığında, bir ozanın doğudaki ruhlar için şarkı söylemesinin ağır bir bedeli olduğunu tahmin ediyorum, ancak batıda bir ozanı inanılmaz derecede güçlü kılıyor. Ozan üzerinde hiçbir kontrol yoktur ve bu yüzden kuzey rüzgârı, ruhların bir ölümlü tarafından kontrol edilebileceği korkusuyla bu sınır haline gelmiştir."

Adaira sessizdi ama Jack'in halk için şarkı söylerken çektiği acıları düşündü. Hissettiği ağrıları ve acıları. Sık sık burnundan akan kanı, tırnaklarının nasıl yarıldığını ve sesinin nasıl kısıldığını. Büyü onu güçten düşürmeden önce ancak bu kadar uzun süre çalabilirdi.

Ancak Innes'in açıklamasını dinledikten sonra Adaira, Jack'in batıda şarkı söylediğini hayal etmekten kendini alamadı. Bedenine zarar vermeden ruhlara çaldığını duymak.

İçine dolan sıcaklığı gizleyemeyerek titredi.

"Breccan klanı kuzey rüzgârının sürekli gözetimi altında bu kadar uzun süre hayatta kaldı," diye devam etti Innes, "ama sadece ondan korktuğumuz ve ona kulak verdiğimiz, müziğimizi ve enstrümanlarımızı kilit altında tuttuğumuz için. Ve ben de bu kadar uzun süre hüküm sürmedim ki, kışlık erzağım azalırken ve halkım açken aptallık edip Bane'e meydan okuyayım."

Bu yüzden ozanınız doğuda bile olsa bir daha sizin için şarkı söylememeli ve buraya çalmak için gelmemeli. Anladın mı Cora?"

Adaira, Jack'i en son ne zaman gördüğünü düşündü. Onunla en son ne zaman konuştuğunu.

Bazen rüyalarında o kabarcıklı anı yeniden yaşar, yan bir şekilde karanlığa ağlayarak uyanırdı.

Onu gitmesine izin verecek kadar sevmişti. Yine de bunun için kendini daha güçlü hissetmiyordu. Kararının korkudan kaynaklandığını fark ettiğinde değil.

Sık sık Jack'in batıda kendisine eşlik etmesine izin verseydi hayatının nasıl olacağını hayal etmişti. Müziği elinden alınır, çalması yasaklanırdı. Önce ne olduğu, sonra da damarlarında kimin kanı dolaştığı nedeniyle düşmanlarla dolu bir ülkede olacaktı. Doğuda yeni kavuştuğu annesi ve kız kardeşinden ayrı kalacaktı.

Ve ilk aşkının altında ezilen ve hâlâ derin yaralar taşıyan Adaira, Jack'in onunla mutlu olabileceğini düşünemiyordu. Hele ki bunun bedeli kim olduğundan vazgeçmekse. Eninde sonunda ayrılmak isteyecekti. Jack onu terk edecekti, tıpkı sevdiği tüm insanların kaçınılmaz olarak yaptığı gibi.

Ama o gece erken saatlerde ona söylediği sözler, kilometrelerce uzanan karanlık bir alanda sürüklenen sözler... Aralarına bu kadar mesafe koyduktan sonra bile onu özliyordu. Tüm korkularına, hatalarına ve yaralarına rağmen.

Onu hala istiyordu.

"Ona yazacağım," dedi Adaira sessizce.

Bölüm 7

Jack, Adaira'nın mektubunu gün doğana kadar görmedi, o sırada kail avlusunda yürüyordu. O sabah ocaktaki ateş hâlâ yanmıyordu ve penceresinin önüne tünemiş, sabırla panjurların önünde bekleyen kuzgunu gördüğünde garip rüyalarla dolu bir gecenin yorgunluğunu yaşıyordu. Kuzgunun ne kadar zamandır orada olduğunu merak eden Jack kuşa yaklaştı. Göğsüne bağlı keseyi alır almaz, kuş bir gavlama ve yanardöner kanat çırpışıyla havalandı.

Jack yağmurdan boncuk boncuk olmuş deri kapağı açtı, ve buruşuk bir mektup çıkardı. Ön yüzünde Adaira'nın el yazısını tanıdı, adını büyük, süslü harflerle yazmıştı. Mührü kırmak üzereydi ama garip bir şey fark edince durakladı. Balmumu çemberinin altında hafif kırmızı bir leke vardı. Sanki mektubun üzerindeki bir önceki mühür sökülmiş ve yerine bu mühür basılmıştı.

bir ürperti kapladı.

Mektubu dikkatle açarken, herhalde *değildir*, diye düşündü. Evet, parşömenin üzerinde bir çizik olduğunu söyleyebilirdi. Birisi ilk mührü sökmüş ve ikinci bir mühürle aynısını yapmaya çalışmıştı.

Okurken kalbi küt küt atıyordu:

Benim Eski Tehlikem,

Kötü haber vermekten nefret ediyorum ama dün gece benim için çaldığınız şarkının rüzgarda sürüklendiğini söylemekten korkuyorum,

Batıya doğru yol alıyor. Sesinizin tadını ne kadar çıkardığımı anlatmaya başlayabilir miyim? Anlatabileceğimi sanmıyorum, yüzden bu mektubun satır aralarını okuyun ve hayal edin.

Ne yazık ki, müziğinizin fırtına nedeniyle, şimdi sizden benim için şarkı söylemekten veya bunu klan çizgisini aşacak şekilde yapmaktan kaçınmanızı rica etmek zorundayım. Bu mektubun endişe verici olabileceğinin farkındayım, ama lütfen sizi üzmesine izin vermeyin. İyi gidiyorum, her geçen gün buradaki yerimi daha da iyi buluyorum. Geçmiş mektuplarda da belirttiğim gibi meşguldüm ve yazışmalarım eksikse tekrar özür dilerim.

Elbette sizi özlüyorum ve (evet, oldukça bencilce) en azından fırtınalar bir yana, tekrar şarkı söyleyip çaldığınızı bilmekten memnuniyet duyuyorum.

Mirin ve Frae'ye sevgilerimi iletin.

-A.

Jack zorlukla nefes alabiliyordu.

Onun müziğini duymuştu. Doğu rüzgârı onun sesini, notalarını klan sınırının ötesine taşımıştı. Yukarı baktı ve bakışlarını fırtınanın kararttığı batı gökyüzüne sabitledi.

Breccan toprakları, bulutlar tarafından yoğun bir şekilde korunan gri bir arazi olarak bilinirdi. Ama Jack şimdi endişeliydi - Adaira için sorun yaratmış olabileceğinden endişeliydi.

Mektubu tekrar okudu ve garip mührü tekrar inceledi. İçini bir şüphe kaplamıştı ve şüpheden kurtulamıyordu. Bu şüphe onu, Mirin'in gölgeler içinde dokuma yaptığı, sabırla güneş ışığının pencerelerden içeri girip tezgâhını tamamen aydınlatmasını beklediği ve Frae'nin hâlâ uyuduğu loş, ateşsiz kulübeye geri götürdü. Jack annesine sadece başını salladı ve Adaira'nın diğer iki mektubunu bir kitabın yaprakları arasına sıkıştırılmış halde bulduğu yatak odasına geçti.

Mektupları yakından inceledi ve her üç balmumu mühür arasında benzerlikler gördü. İlk mektupta o kadar belirgin değildi ama ikincisinde vardı.

Piçler.

Breccanlar onun mektuplarını okuyorlardı, bu da büyük olasılıkla Jack'in ona yazdıklarını da okudukları anlamına geliyordu. Belki de bu fikre şaşırmaması ama şaşırmıştı. Onun kocası olarak, Jack'in

En azından yazışmalar konusu olduğunda mahremiyet nezaketi.

Mektupların üçünü de tekrar gözden geçirdi ve bu kez daha önce görmediği şeyleri gördü. Ona "bu mektubun satır aralarını okumasını" söyleyerek, bunları açıkça ortaya koymuştu.

"Çok kurnazsın Adaira," diye mırıldandı ama yüzü kızarmıştı. Bunu fark etmesinin bu kadar uzun sürmüş olmasından nefret ediyordu. Masasında otururken Jack, ikisinin şifreli olarak iletişim kurup kuramayacağını merak etti.

Meyve bahçesi için hazırladığı kompozisyonu bir kenara itti ve boş bir parşömen parçası buldu. Hokkasını açtı, ucu neredeyse aşınmış tüy kalemmini buldu ve yazdı:

Sevgili

Adaira, not

aldım.

Ve mektubunuzun beni hazırlıksız yakaladığını söylemekte (şaşırtıcı olmayan bir şekilde) haklısınız. Ancak şunu da eklememe izin verin: İstediğim son şey sizin ve Batı'nın başına bela açmaktır. Bu ihtimali göz önünde bulundurmam için en içten özürlerimi sunarım. Ama şimdi hem görüyorum hem de biliyorum. Bundan sonra hatamı düzeltmek için elimden geleni yapacağım.

Ayrıca her şeyin yolunda olduğunu duyduğuma sevindim ve yakında sizden haber almayı umuyorum.

-Senin tek O.M.'in.

Not: Satır aralarında tepkinizi hayal ettim. Şimdi benimkini hayal edebilirsin.

Not: Mirin ve Frae'nin sevgilerini gönderdiklerini eklemeyi unuttum.

Jack balmumu kabına uzandı ama onu ısıtacak ateşin olmadığını hatırladı. Arkasına yaslandı ve ellerini saçlarının arasında gezdirerek sıkıntıyla homurdandı. En yakın komşuları kimdi? Eğer tepe ruhları yaramazlık yapıp birkaç kilometre daha eklemezlerse Elliott'lar.

Jack onlardan "bir ateş ödünç" istediğini hayal etti ve bunun kulağa ne kadar saçma geldiğini düşündü. Ama sonra belki de diğer doğu ocaklarının dün gece karardığını merak etti.

Mektubunu topladı, aklına bir fikir geldi.

Elliott'lardan başka ziyaret etmesi gereken biri daha vardı.

Sidra, köpeğin havlamasını duyduğunda havan ve havaneli ile bir dizi otu eziyor, ateşin üzerinde fokurdayan yulaf tenceresini karıştırıyordu. Yirr'in çıkardığı farklı sesleri öğrenmişti ve bu, kapıda birinin olduğu anlamına geliyordu.

Havanı yere bıraktı ve sessizce kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtığına Jack'in kail avlusu yolunda durduğunu ve bakışlarını dikkatle Yirr'e diktiğini gördü.

"Sus, Yirr," dedi Sidra köpeğine. "Sorun yok. O bir arkadaş."

Siyah-beyaz collie mızmızlandı ama oturarak Jack'in yaklaşmasına izin verdi.

"Erken gelmişsiniz," dedi Sidra.

Jack gülümsedi ama telaşlı görünüyordu. "Özür dilerim. Bunu düşünmem gerekirdi. Umarım seni ya da Torin'i ama bir alev ve sana önemli bir şey göstermeye ihtiyacım vardı."

"Alev mi?" Sidra'nın ilgisini çekmişti, Jack'i içeri buyur etti. "Ve hayır, Torin bugünlük şatoya gitti bile. Maisie uyuyor, o yüzden sesini alçaltabilir misin?"

Jack başıyla onayladı ve eşikten içeri adımını attı. Sidra kapıyı kilitledi ve ot demetlerini bir kenara iterek ona mutfak masasına oturmasını teklif etti.

"Sana yiyecek ya da içecek bir şey getireyim mi Jack? Ateşte parritch ve çay için bir çaydanlık var."

"Hayır, ama teşekkür ederim Sidra. Sadece bir alev ve balmumu mührünüz."

Kadın şaşkınlıkla ona bakınca, adam bir mektup uzattı. "Adaira için," diye açıkladı.

Sidra çenesini kapadı ve masasından balmumu ve mührü almak için sessizce yatak odasına girdi. Maisie hâlâ yatağın ortasına yayılmış, karmakarışık bir halde uyuyordu.

battaniyeler ve Sidra ortak odaya dönmeden önce kızına bir bakış attı.

"Ne olduğunu sorabilir miyim?" dedi ve Jack'in mum alevinde balmumunu ısıtmaya başlamasını izledi.

"Evet," dedi. "Öncelikle Mirin'in ocağındaki ateş söndü."

Sidra'nın kalbi tekledi. "Ne?"

Jack'in önceki geceyi ve o sabahı anlatışını dinledi. Hiçbir şey yanmıyordu, ne çıra, ne odun, ne de turba. Mumlar bile.

"Bu rahatsız edici bir haber," dedi Sidra ama dikkati hemen Jack'in felaket mektup mühürleme becerilerine takıldı. "Ve kullandığın balmumu *da oldukça* fazla."

"Evet," dedi canlı bir sesle. "Ve o piç kurusuna iyi şanslar Bunu ilk kim açarsa."

Sidra kendini bir sandalyeye bıraktı ve Jack'in Tamerlaine mührünü devasa balmumu yığınının içine bastırmasını izledi.

"Adaira'nın yazısını mı okuyorlar?" diye şaşkınlıkla söylendi. "Evet," diye yanıtladı Jack. "Ve bunu daha önce fark etmeliydim. Hepimizin gerekirdi. Torin'e mektuplarında hassas şeyler yazmamasını söyle, çünkü Breccanlılar o."

"Bunu nereden biliyorsun Jack?"

Jack, yanında getirdiği Adaira'nın son mektubundaki balmumu lekesini göstererek açıkladı. "Onun ya da bizim mührümüzü söküyorlar, mektubu okuyorlar ve tekrar mühürlüyorlar."

"Bu Söyleyecek bir kelime bile bulamıyorum!"

"Aşağılık mı?" Jack teklif etti.

"*Evet*," diye tısladı Sidra. "Zavallı Adi. Sence ?"

"O iyi, ama şimdi mektuplarının neden az ve seyrek olduğu anlaşılıyor."

Çaydanlık ocakta tıslamaya başladı. Sidra ayağa kalkmak için hamle yaptı ama sol ayağında keskin bir sancı hissetti. Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki neredeyse dengesini kaybedecekti ve Jack onu yakalamak için elini uzatarak hızla ayağa kalktı.

"Ben iyiyim," diyerek onun endişesini elinin tersiyle itti. "İşte, gitmeden önce bir fincan çay ister misin?"

"Hayır, ama balmumu ve alev için teşekkür ederim," dedi Jack. "Ayrıca buraya sizden bir iki tonik istemeye geldim."

"Ne için?" Sidra çaydanlığı demir kancadan çıkararak sordu.

Jack bir süre sessiz kaldı, bu onun dikkatini çekti. Elindeki, üzerinde mühür lekesi olan mektuba bakıyordu ama başını kaldırıp bir kez daha baktığında dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Ruhlar için tekrar şarkı söyleyeceğim."

Sidra, Jack gidene ve kulübe yeniden sessizliğe bürünene kadar bekledi.

Bitkin bir halde, hayaletin mevsimlik ziyaretleri sırasında Donella'nın bir zamanlar uğradığı sandalyeye oturdu. Kendine bir fincan çay doldurdu ve sabah ışığında yükselen buharı izledi.

Erteliyorsun.

çekti ve botunun bağcıklarını çözerek ayağından kaymasına izin verdi. Çorabına uzandı ve onu bacağından aşağı çekti. Ayağının o keskin ağrıyı hissetmesinin pek çok nedeni olabilirdi ve kendini rahatlatmak, endişelerini gidermek istiyordu. O sabah giyindiğinde görececek hiçbir şey yoktu. Bunu biliyordu, çünkü gözünü ondan ayırmıyordu.

Çorabı sıyrılan Sidra ayağının kıvrımına baktı, sonra gözlerini kırptırdı, şok göğsünde çalı çırpı gibi dolaşıyordu. Neredeyse çürük sayılabilecek ama olmayan küçük bir nokta vardı. Topuğunda mor ve altın rengi benekli bir dokunuş vardı. Zeytin tonlarındaki teninin altından yanıklık sızıyordu.

Sidra çorabı tekrar ayağına geçirdi.

Bölüm 8

Adaira hiç bu kadar hüznölü, kasvetli bir kütüphane görmemişti. Çıplak rafların önünde durmuş, yırtık pırtık kitaplardan oluşan yetersiz koleksiyonu gözden geçiriyordu. Sayfalar yırtılmış ve lekelenmiş, mürekkep lekelenmiş ve sırtlar çatlamış, ipleriyle zar zor tutunuyordu. Durakladı, kitaplardan birini hafifçe karıştırdı ama canı okumak istemiyordu. Aethyn dozajından dolayı şakakları hâlâ hafifçe zonkluyordu ve görüşünün kenarları bulanıktı.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm."

Döndüğünde babasının yağmurdan ıslanmış pencerelerden birinin önünde, fırtına ışığında uzun bir siluet olarak durduğunu görünce hiç şaşırmadı. Innes önümüzdeki iki gün boyunca soylularla ava çıkacağı için Adaira, David'in ona göz kulak olmasını bekliyordu.

"Bugün nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi. Kitabı rafa geri koydu. "Breccanlar bu kütüphaneden kitapları sadece saklamak için mi ödünç alıyorlar?"

"Koleksiyonumuz sizi hayal kırıklığına mı uğrattı?"

Adaira dudağını çiğneyerek etrafındaki çıplaklığa .
"Aradığım şeyi bir türlü bulamıyorum."

"Çünkü eski kütüphanedesiniz." "Başka bir tane daha mı var?"

Uzaklaşmadan önce sadece başını eğdi, sessiz bir bu. Adaira onu taş oymalı koridorlarda takip etti, açık kahverengi saçlarına baktı, taranmış uzun ve

Alnındaki gümüş halkanın altında gevşemişti. Mavi bir tunik ve zırh giymişti; ince dikişli deri bir göğüs zırhı, ön kollarında vambreller, büyülu gizlilik iplikleriyle parıldayan botlar, ellerinden hiç çıkarmadığı eldivenler. Yanında kınında bir kılıç vardı, sanki kütüphaneye uğramadan önce cephaneliğe gidiyormuş gibiydi.

Soluk, parlak ahşaptan yapılmış bir kapının gölgesinde durdu.

Adaira, "Bu kapı kilitli. Ben zaten denedim." David alaycı bir ses tonuyla, "Tabii ki kilitli," diye cevap verdi. içinden geçmeye çalışması onu eğlendirmişti. "Bana elini ver."

İlk başta tereddüt etti. Ama merak ediyordu. Adaira elini uzattı.

David dirseğini geri çektiğinde irkilmedi. David parmağının ucunu ısırduğında dilini ısırđı, kanı yakut gibi parladı.

"Şimdi kapıya dokun," dedi.

Titredi ama elini tahtanın üzerine koyarak kanının tadına bakmasına izin verdi. Kilit açıldı, bir gıcırtyla sallanarak açıldı. Adaira içerideki odaya baktı; kitaplar, parşömenler ve mumlarla dolu bir oda.

O andan önce, Breccan kalesinde saklanabilecek ölümlüler tarafından yapılmış büyüler hakkında pek düşünmemişti çünkü doğuda böyle şeyler yoktu. Şimdi ise babası onunla bir sırrını paylaşmış gibi hissediyordu, tıpkı Innes'in yuvada yaptığı gibi. Güven ve özgürlüğün bir başka ölçüsü ve özlemini duyduğu bir şey. Kalenin içinde hareket etmek ve bir zamanlar kendisine kilitli olduğunu düşündüğü kapıları açmak.

"Yeni kütüphane," dedi David, sanki onun düşüncelerinin derin girdabını hissetmiş gibi.

Adaira başını kaldırıp ona baktı. Gülümsemedi ama ela gözlerinin ışıll ışıll olduğunu görünce bir an için irkildi

Neşeyle, sanki onun içinde kendi yansımasını yakalamış gibi. Eşikten geçti.

Onu eski parşömen ve deri kokusu karşıladı. Demir şamdanlar ve balmumu mumlar. Şarap rengi mürekkep ve sedir ağacı. Bu oda diğer kütüphane kadar büyük değildi ama onun kadar da eski hissettirmiyordu. Adaira koridorlarda yürürken rafların hafif bir parıltıya sahip ahşaptan yontulmuş olduğunu fark etti.

"Büyülü bir kütüphane mi?" diye sordu.

"Bazı açılardan," diye yanıtladı David. "Bu kale klan soyu oluşmadan çok önce, büyü ellerimizden ve zanaatlarımızdan özgürce akmaya başladığında inşa edildi. Ama raflar çok daha genç, büyülü bir balta tarafından kesilmiş. Elini bir tanesinin üzerine koy ve ona ne aradığını söyle. Eğer kütüphanede böyle bir kitap varsa, sana gösterecektir."

Adaira bir rafın önünde durdu ve ne istediğini söylemeye cesaret edip edemeyeceğini düşündü. Böyle şeyleri ifşa etmek tehlikeliydi. Ama bir gece önce Innes'le yaptığı konuşmadan beri Adaira'nın düşünebildiği tek şey buydu. *Müziğimizi ve enstrümanlarımızı kilit altına aldık.* Bu da onların yok edilmediği ama hâlâ batıda bir yerde oldukları anlamına geliyordu. Ve bu da Adaira'yı Breccalıların hâlâ bir parça umut taşıdığına inandırdı. Geçmişte müziğin salonlarını doldurduğu, rüzgârın önünde korkuyla eğilmedikleri o günleri özlüyorlardı.

Innes'in onunla paylaştığı şeyde, laird gerçeği bilsin ya da bilmesin, daha fazlası da vardı.

Adaira parmaklarını ahşap rafın üzerinde gezdirdi.

"Bir müzik kitabı arıyorum," diye fısıldadı. "Batı'nın son ozanının kayıtlarını arıyorum."

Ona sadece sessizlik cevap verdi. Elini , sonra David ona yaklaştınca döndü.

"Burada öyle kitaplar bulamazsın," dedi. Adaira'nın yarı yarıya beklediği gibi sesi kızgın ya da sinirli çıkmamıştı.

olmak. Sesi yorgun ve üzgün geliyordu.

"Neden? Breccalıların bir zamanlar bir ozanı vardı. Halkınızın tarihini ve hikâyelerini anlatacak biri."

"Yaptık ve klan için korkunç bir soruna neden oldu," diye yanıtladı David. "İnsanları güçlendirmek için çalmak yerine, kendisi için daha fazla güç kazanmak için çaldı. Ruhlar arasında uyum sağlamak için çalmak yerine, onlara hükmetmek için çaldı. Ateşin zayıflaması, ekinlerin yok olması, gelgitlerin taşması ve rüzgârın olması gerekenden çok daha sert esmesi uzun sürmedi."

"Bu ne kadar zaman önceydi?" Adaira sordu.

"Joan Tamerlaine Fingal Breccan'la evlenmek için batıya geçtiğinde," dedi David. "İşte tüm sorunlar o zaman başladı. Eminim iyi bildiğiniz bir efsane."

Adaira biliyordu ama ona anlatılan hikâyeye büyük ihtimalle David'in duyduğundan farklıydı. Joan'ı adada barışı sağlamak için kendini Breccan lorduna bağlayan özverili bir kadın olarak resmeden doğu versiyonuyla beslenmişti. Ama Fingal onu sadece güzelliği için istemişti ve doğuya yaptığı şiddetli akınları durdurmaya hiç niyeti yoktu. Joan ve Fingal Cadence'ın ortasında kavga edip birbirlerini öldürmüşler, birbirlerinin kanını dökmüşler ve her ikisi de nefret ve kinle dolu olarak sarmaş dolaş ölmüşlerdi. Düşmanlıkları, batıyı doğudan ayıran büyülü bir sınır olan klan çizgisini yaratmış ve adanın ruhları ve büyüleri bundan büyük ölçüde etkilenmişti.

"Evet, efsaneyi biliyorum," dedi Adaira.

Joan üzerinde düşünürken Maisie'nin ona verdiği kırık kitabı hatırladı. İkinci yarısı yoktu ama el yazısıyla yazılmış efsaneler ve hikâyelerle doluydu. Kitap bir zamanlar Joan'a aitti ve Adaira birden merak etti: *Kayıp yarısı burada, Breccanlar'ın kütüphanesinde mi?* Belki de Joan doğuya kaçmaya çalışırken onu geride bırakmıştı.

Adaira elini rafın üzerine koydu. "Joan'ın günlüğünün ikinci yarısını istiyorum."

Raflar yine sessiz kaldı. Ne bir hareket hışırtısı ne de bir büyü titreşimi.

İç çekti. "Bir çeşit büyü. Bana karşı dürüst olduğundan tam olarak emin değilim."

"Sen sadece bizde olmayan şeyleri istiyorsun," dedi David. Sonra da aniden, "Doğulu laird sana kılıç kullanmayı öğretti mi?" diyerek onu şok etti.

Adaira kaçınılmaz olarak Alastair'i düşünerek, "Evet, elbette öyle," diye cevap verdi. "Bunu bana neden soruyorsun?"

"Yeteneklerinizi ölçmek istiyorum," dedi kapıya . "Seni ne kadar iyi eğittiklerini kendim görmek için."

"Yağmurda mı?"

David eşikte durakladı, ellerini arkasına bağladı. "Yakında öğreneceksiniz ki, her fırtına çıktığında hayatımızı durdursaydık, geriye yaşanacak çok az hayat kalırdı. Burada sahip olduklarımızdan en iyi şekilde yararlanıyoruz."

Yarım saat sonra Adaira cephanelikten uzun bir kılıç seçti ve David'i bir eğitim ringine kadar takip etti. Ya da bunun bir antrenman ringi olduğunu varsaymıştı. Ortasında durduğunda bunun bir açık hava arenasını olduğunu fark etti. Etraflarını geniş bir seyirci kitlesi için yapılmış ahşap tribünler çevreliyordu. Botlarının altındaki kum, bilek derinliğinde su birikintileriyle delik deşik; bir tümseğe takılıp düştüğünde suyun deriden sızmaya başladığını hissedebiliyordu.

"Burası neresi?" diye sordu, David'in sağanak yağmurda onu duyabilmesi için sesini yükselterek.

"Yeteneklerini test etmem için bir yer," diye cevap verdi ve arenanın ortasına doğru yürüdü.

Adaira onu takip etti, yağmurda onu görmekte zorlanıyordu. Saçları sıırılsıklamdı ve giysileri tenine ağır ve sert geliyordu. Hissettiği huzursuzluğu ya da onu neyin tetiklediğini açıklayamıyordu. Ürkütücü, boş arena. Üzerinde mücadele etmek üzere olduğu engebeli zemin. Görmenin zorluğu

Fırtınada. Kanındaki Aethyn'in kalıcı etkileri.

"Fikrini mi değiştirdin Cora?" David onun isteksizliğini hissederek sordu.

Adaira ondan üç adım ötede durdu. "Hayır." "O zaman kılıcını çek."

Eli kılıcın kabzasını buldu. Kılıcı kınından çekerken, batıya geldiğinden beri ilk kez bir silah kullanırken, Adaira bunun başka bir sınav olup olmadığını merak etti. David hakkında pek bir şey bilmiyordu. Onunla sadece Innes'le birlikte kamaralarında yemek yediklerinde ve mektuplarını teslim ettiğinde sohbet etmişti. Sanki ne ona ne de Jack, Sidra ve Torin'e güveniyormuş gibi okuduğu mektuplar. Sanki onlarla birlikte yaşamaya Breccalıların ölümünü planlamaktan başka bir nedenle gelmemiştir. Adaira kılıcını orta siperde tutarken öfkesinin kabardığını hissetti.

"Innes beni silahlandırdığını biliyor mu?" diye sordu biraz alaycı bir tavırla.

"Innes'in haberi olmadan asla bir şey yapmam," dedi David, son derece ciddi bir ifadeyle. "Şimdi ... bana saldırın."

Adaira dişlerini sıkarak ileri atıldı. David'e sert hamle yaptı ama David sanki yağmurun bir parçasıymış gibi zahmetsizce hareket etti. Kılıcıyla onu engelledi ve Adaira tökezleyerek geri çekildi, elleri çarpışmadan dolayı sızlıyordu.

"Tekrar," dedi.

Adaira yüzünden akan suya karşı gözlerini kırptırdı. Gözlerinin kenarlarında yıldızlar dans ediyordu ve başı zonklamaya devam ediyordu ama onun önünde zayıf görünmek istemiyordu. Kısa süre sonra fırtınaya ve engebeli zemine ayak uydurdu ve anılarını hatırlamaya başladı. Alastair'in bir zamanlar ona verdiği dersler. Torin'in gözlemleri ve öğütleri. Sloane Kalesi'ndeki antrenman sahasında geçen sıcak, güneşli günler.

David onun kesiklerini kolaylıkla engelledi. Tekrar ve tekrar, sanki onun zihnini okuyor, hareketlerini o yapmadan önce biliyordu.

Çileden çıkarıcı bir hal aldı. Adaira onun irkilmesini bile sağlayamıyordu. Onu karşılık vermesi için kışkırtamıyordu - mücadeleleri sadece onun kesmesi ve onun engellemesiydi- ve ona daha sert kesiklerle vurmaya başladı, ayakları kumda onun etrafında bir hendek kazıyordu.

"Bana öfkeyle vuruyorsun," dedi David sonunda. "Neden?"

Adaira geri adım attı. Ciğerleri yanıyor, kolları titriyordu. Yağmur damlalarının arasından David'e baktı ve yüz ifadesini okumaya çalıştı ama yüzü taş gibiydi. Öfkesini ölçmeye çalıştı ama öfkenin kökleri içinde derinlere uzanıyordu. Innes'in onu bırakmasına izin verdiği için David'e duyduğu öfke. Kendi kanı ve nefesiyle yoğrulmuş küçük, zayıf bir çocuğu elinde tuttuğu ve onun başka bir âlemde daha iyi olacağına inandığı için.

Onun için savaşmadığın için.

Ve yine de, eğer onu ele , Adaira Tamerlaine'leri asla tanıyamayacaktı. Onu kendi çocukları gibi seven ama ona yalan söyleyen Lorna ve Alastair'i. Torin, Sidra ve Maisie. Breccanlar onu Aithwood'un Bekçisi'ne teslim etmeseydi hiç doğmayacak olan Jack.

Duyguları aniden birbirine karıştı, göğsü daraldı ve çatladı.

Ama ona söyleyecek tek kelime : "Mektuplarımı okuyorsun."

David sessizdi. Adaira onu hazırlıksız yakaladığını anlayabiliyordu.

"Benim yanlış yaptığımı düşünüyorsun," dedi sonunda.

"Bir lordun eşi olarak mı? Hayır," diye yanıtladı Adaira. "Ama bir baba olarak? Evet."

Bu sefer kadın kılıcını ona doğrulttuğunda, adam hareket etti. Adam onu engelleyip hamle yaptı ve kendini korumak için kısa bir gard almaya zorladı. Kum yığınlarını tekmeleyerek ve küçük akarsularda sıçrayarak bir müsabakanın yapmacık dansına düştüler. Eğer bu olay bir hafta önce gerçekleşmiş olsaydı, Adaira bir parça korku hissedebilirdi. David'in onu arenaya yeteneklerinden daha fazlasını test etmek amacıyla getirmiş olmasından korkuyordu.

Ama Şimdi fark ediyordu ki, adam ona öfkesini ve öfkesinin altında acıyı yönlendirmesi için bir yol veriyordu. Sanki ikisinin bu münakaŐa olmadan ilerleyemeyeceğini biliyormuş gibi öfkesini üzerine izin veriyordu. Dişlerini göstererek sola doğru bir  alımla onu gafil avladı. Onun bloğu yavaştı. Adam acı çekiyormuş gibi irkildi ve Adaira düşünmeden tepki verdi. Kılıcı adamın yan tarafını sıyırdı. Eğer biraz daha zorlasaydı, kılıç onu delip geçecekti.

David homurdandı ve öyle bir hızla savruldu ki Adaira kılıcını savuŐturamadı. Üst koluna isabet etti ve sırsıklam olmuş kolunu kesti.

Tökezleyerek uzaklaştı ve kılıcını düşürdü. Ateşli acı kafasını karıştırmıştı ve dünya sanki yana yatıyormuŐ gibi hissediyordu. Kolunu kavradı, kan parmaklarının arasından akıyordu.

"Kahretsin," dedi David , kılıcını kınına sokarken. "Cora? Cora!"

Dizlerinin  zerine d Ő t . Bir bataklığa batıyormuŐ gibi hissetti ve yağmurun tuzlu suyunu tadarak nefes nefese kaldı. Kanı soğuktu, buz gibi  atırdıyordu. Kılıcı büyülü müydü? Çelikteki parlaklığı fark etmemişti ama belki de fırtınada gözden kaçırmıştı. Elini yarasından çektiğinde, kanın derisinde boncuk boncuk biriktiğini gördü. Küçük kırmızı mücevherlere benziyordu, sertleŐtik  yavaşça koyu mavi bir renge dönüŐüyorlardı. Avucunun içinde buz parçaları gibi parlıyorlardı.

"Bu nedir?" diye fısıldadı, değerli taşların elinden yuvarlanmasına izin vererek.

"Cora, bana bak."

Gri yağmura karşı keskin bir kabartmayla önünde bir adam duruyordu. Bu Alastair'di, ona destek olmak için uzanıyordu.

"Baba?" o nefes aldı.

Umut, karanlığa gömülürken ciğerlerindeki son havayı da ezdi.

Kendine geldiğinde bir uzanmış, gölgeli bir tavana bakıyordu. Hava ezilmiş otlar, sıkı merhemler, bal ve siyah çay gibi kokuyordu. Adaira bir an için Sidra'nın evinde olabileceğini düşündü ve anıları geri geldiğinde kalbi göğsünde burkuldu.

Batıdaydı. Yağmur altında David ile dövüşüyordu. Kanı parmaklarının arasından değerli taşlar gibi dökülmüştü.

Adaira mum ışığında gözlerini kırıştırarak başını çevirdi.

David hırpalanmış bir çalışma masasının önündeki taburede oturuyordu.

taş duvara dizilmiş raflar, cam kavanozlar ve toprak kaplar, havanlar ve havanlar, kurutulmuş bitki kümeleriyle doluydu. Onun bakışlarını hissetmiş olmalı ki dönüp ona baktı.

"Bayıldım mı?" diye sordu, utanarak. "Evet. Oturmak ister misin?"

Başını salladı ve onun kendisini ilerletmesine izin verdi. Görüşü bir an için dalgalandı ama kendini sabit hissedene kadar gözlerini kırıştırdı.

"Ne olduğunu anlamıyorum," dedi. "Kan gördüğümde hiç bayılmamıştım."

"Bana hâlâ Aethyn'in etkilerini hissettiğini söylemeliydin," diye nazikçe azarladı.

Adaira kuru dudaklarını yaladı. David ona bir bardak su uzattığında, masanın üzerinde parıldayan küçük mavi mücevherleri gördü.

"Kılıcının büyüleri olduğunu sanıyordum," dedi.

"Hayır. Zehir hâlâ kanında." Eldivenli parmaklarının arasına mücevherlerden birini aldı ve avucuna koymadan önce ışığa tuttu. Adaira mücevheri inceledi, mücevherin Thanes'in yemeğinde saçına taktığı değerli taşlara benzediğini fark etti. Innes'in kendi saçına taktığı mücevherlerin aynısıydı.

"Dün gece saçında kimin kanı vardı?" diye sordu tereddütlü bir ses tonuyla.

"Kız kardeşini öldüren derebeyine aitti," diye yanıtladı David.

"Hâlâ anlamıyorum."

"Aethyn burada yetişen bir çiçektir," dedi, bardağını boşalttıktan sonra yeniden suyla doldururken. "Yalnızca en tehlikeli yerlerde açar, bu da hasat edilmesini ölümcül kılar. Ama eğer biri onu elde etmeyi başarır, o zaman çiçeğin gerçek gücü ortaya çıkar ve kana buz gibi yerleşen bir zehir yaratır. Kalbi, zihni ve ruhu yavaşlatır. Ağır dozlarda ölümcüldür ve buna karşı koyacak bir panzehir yoktur. Daha hafif dozlarda, kişi ona karşı bir tolerans geliştirir ya da düşmanlarını cezalandırmak için kullanılabilir. Her iki durumda da dökülen kanı mavi mücevherlere dönüştürür ve soyluların çoğu acımasızlıklarını göstermek için bu taşları mücevher olarak takar."

Adaira elindeki mücevhere bakmaya devam etti. Mücevher Küçücüktü, saçına taktıklarının boyutunda bile değildi. Skye'ı öldüren adamın kanı.

"Sanırım doz ne kadar yüksekse, mücevherler de o kadar büyük oluyor?" dedi.

David bir an duraksadıktan sonra, "Evet, kanının arenada haber verdiği gibi, vücudunda sadece bir iz kaldı," dedi.

"Daha önce kapının kilidini açmak için parmağımı batırdığında," diye başladı Adaira, David'in bakışlarıyla buluşarak, "o zaman neden bir mücevhere dönüşmedi?"

"Çünkü kapı senin kanını daha önce kabul ," yanıtladı basitçe.

Bir bastırdı. Giysileri yağmurdan hâlâ nemliydi ve botlarına işlemiş olan kumları hissedebiliyordu. Sıcak sarnıçta yıkanmak, geçen bir saatten arınmak istedi. Ama bardağı bir kenara bıraktığında, kolunda keskin bir acı titredi.

Adaira kolunu yukarı itti.

Uzun, ince bir yara kolunun üst kısmını sarmıştı ama sıkıca örülmüş dikişler derisini tekrar bir araya getirmişti. Dikişlerin izini sürdü, çıkıntıları ve uyandırdıkları donuk ağrıyı hissetti.

"Özür dilerim," dedi David kısık sesle. "Seni asla incitmek istemedim."

Adaira kolunun düşmesine izin verdi. Neredeyse ona bakmaya korkuyordu çünkü özrünün katmanlarını duyabiliyordu.

Seni kırdığım için özür . Yazını okuduğum için özür dilerim. Seni ruhlara terk ettiğim için özür dilerim. Savaşmadan gitmene izin verdiğim için özür dilerim.

Kalbinin ham kenarlarını hissedebiliyordu. Alastair'onu yerden kaldırmak için uzandığını hâlâ görebiliyordu. Acısından ve kafa karışıklığından. Ama bu asla o olmamıştı. Zehre bulanmış bir seraptan başka bir şey değildi; o anda *istediği* şeyi görmüştü.

Boğazını temizledi ve "Innes'in beni tırmaladığını öğrendiğinde ne yapacağından mı ?" diye sordu.

David güldü, o kadar zengin ve sıcak bir sesteki ki Adaira irkildi ama kısa süre sonra dayanamayarak gülümsedi.

"Evet, Innes benden hiç hoşlanmayacak," dedi ve masanın üzerindeki bir parça ketene uzandı. "Bir süre için kefaretimi ödeyeceğim. Dur, koluna bir bakayım."

Adaira kolunu tekrar yukarı çekti ve David'in dikişlerin üzerine dikkatlice ballı bir merhem sürmesini izledi.

"Sen bir şifacısın," dedi.

"Evet. Bu seni şaşırttı mı?"

Adaira dudağını ısırды ve sanki başkalarına dokunmak istemiyormuş gibi giydiği deri eldivenlere baktı. "Biraz, evet."

Kolunun üst kısmını ketenle sarmaya başladı. "Innes'e bu şekilde aşık oldum."

Adaira, "Kulağa bir türkü gibi geliyor," dedi.

David'in ağzının bir köşesi kalktı ama gülümsemesini bastırdı. "Innes, laird'in üçüncü çocuğuydu. En küçüğü.

Batının bir sonraki hükümdarı olarak seçilmek için kanıtlaması gereken çok şey varmış gibi hissediyordu, bu yüzden sürekli antrenman yapıyor, vücudunu kardeşlerinden daha hızlı ve daha güçlü olmaya zorluyordu. Kullanmayı seçtiği silah onun bir parçası haline gelene kadar sürekli antrenman yapıyordu."

Adaira'nın kolunu sarmayı bitirdiğinde durakladı. "Tahmin edebileceğiniz gibi, yıllar içinde epeyce yara aldı. Her zaman bana gelir, onu iyileştirmemi isterdi. Ben de öyle yaptım, ancak kapımı sık sık çaldığı için ona kızgındım, kanlar içinde ve kırılmıştı, bazen o kadar hırpalanmıştı ki gece boyunca ona göz kulak olabilmem için yatağında uyumak zorunda kalıyordu. Bana rahatsızlık verdiği için değil, bir gün kendini çok zorlayacağından ve kapıma gelemeyeceğinden korktuğum için kızgındım."

Adaira sessizdi, Innes'in bu genç halini hayal ediyordu. Bu hayal, omuzlarının içe doğru kıvrılmasına neden olan hassas ve hüzünlü duyguları uyandırdı.

"Her zaman yaralarının onu dirençli kıldığını söylerdi, yaralarının onu lairlik için güzel odalardan, zengin kıyafetlerden ve bol ziyafetlerden daha fazla hazırladığını söylerdi," dedi David tabureden kalkarak. "Ama bu bir gün için yeterli. Sarnıcı ziyaret etmek istersiniz sanırım?"

Konuyu aniden değiştirmesi sarsıcıydı ama Adaira onun az önce açılan kapıyı kapattığını hissetti. Yüzü kızarmış görünüyordu, sanki bu kadar açık konuştuğu için pişman olmuştu.

"Evet, bu güzel olurdu," dedi.

"O zaman ziyaretin için gerekli düzenlemeleri yaparım," diye teklif etti David. "Bu arada, bu kılıç artık senin." Kapının yanında duran kınlı kılıcı gösterdi. Adaira'nın dövüş için seçtiği kılıcı. Büyülü bir kılıç değildi ama yine de onun elinde bir silahtı.

Kaşlarını kaldırdı. "Beni resmen silahlandırıyor musunuz?" "Bunu yapmak bizim için bir hata mı?"

"Hayır. Ama batıya karşı kötü niyetlerim olduğundan korkuyor gibisiniz."

David masanın kenarına yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Görevinizden bahsediyorsunuz."

Başını salladı.

"Eğer Moray'e bir mektup yazsaydım," diye başladı, "doğu lordu onu okur muydu? Ve aynı şekilde, Moray bana yazsaydı - ki yazmadı - doğu lordu da göndermeden önce okur muydu?"

Adaira teninde yükselen ısıyı hissetti. "Moray'in karşılık benim yapmadıklarım düşünüldüğünde bunun adil bir karşılaştırma olduğunu sanmıyorum."

"Bu kadarı doğru Cora. Ancak bu gerçekler karşısında bile Breccanlar ve Tamerlainlerin uzun ve kanlı bir geçmişi olduğunu inkâr edemezsiniz ve ne yazık ki siz iki klanın arasında kalmış durumdasınız."

"Kendi seçimim değil," dedi.

David sessizdi ama Adaira onun sözlerinin acısını hissettiğini biliyordu.

İç çekerek ayağa kalktı, kendini sağlam hissettiğine şükretti. Yeni kılıcına uzandı ve onu beline bağladı. Ağırlığı ve verdiği güven hissi hoşuna gitmişti.

Güç gibi hissettirdi.

"Ona ne oldu?" diye sormaya cesaret etti.

"Kime?" David söyledi.

"Beni doğuya taşıyan adama."

David arkasını döndü ve çalışma masasını toplamaya başladı. Ama bir soğukluk girmişti. Sonunda konuştuğunda, sanki kurdukları yakınlık dağılmış gibi sesi kısılmıştı. "Korkarım buna cevap veremem Cora."

Görevden alınan Adaira, cephaneliğe odadan ayrıldı. Sonunda dolambaçlı koridorlara geri dönmenin yolunu buldu.

Adaira yavaşça yürüyor, düşüncelerinde kayboluyor ve yeni öğrendiklerini düşünüyordu. Kalbi ağırlaşmıştı ta ki

David'in ona veda ederken söylediği sözleri tekrar düşündü. Eğer sorusuna cevap vermeyi reddediyorsa, o zaman Jack'in babasının ölmemiş olma ihtimali vardı.

Hâlâ hayattaydı.

Bölüm 9

"Bundan emin misin, Jack?" Torin uzun otların arasında volta atarak üçüncü kez sordu

Jack ona yan gözle baktı ve *şu anın* şüphe duymak için uygun bir zaman olmadığını düşündü. Elinde yeni arpı ve önlerinde uzanan, gölgede kalmış hasta meyve bahçesi varken olmazdı. Ama Torin'i de şüpheli olduğu için tamamen suçlayamazdı. Jack ruhlar için ilk şarkı söylediği geceyi çok net hatırlıyordu. Adaira'nın, müziğinin halkı tezahür etmeye ikna edecek kadar güçlü ve bağlayıcı olduğu yönündeki çılgın iddiasına inanmakta zorlanmıştı.

"Eminim," dedi.

Mavi akşam gölgeleri, şimdi yarısı yanıklık tarafından tüketilmiş olan meyve bahçesini örtüyordu. Rodina çiftlikten gönderilmişti ve solgun avluda sadece Torin ve Jack duruyordu. Bütün kediler bile toplanmıştı ki bu hiç de kolay bir iş değildi.

Jack parıldayan özsuğu incelemek için ağaçlara yaklaştı. Bir ay önce toprağa şarkı söylediğinde, etrafındaki kızılbaşlar genç kızlara dönüşmüştü. Pennywort delikanlılara dönüşmüştü. Kır çiçekleri bir araya gelerek hükümdar bir hanımefendi oluşturmuştu. Taşlar yüzlerini bulmuştu.

Jack'in gözleri yanık elma ağaçlarını görürken, aynı zamanda hasta olanın paralel âlemdeki bakireler, yani bu ağaçlarda yaşayan ruhlar olduğunu da hissetti. Eğer sağlıklı bir ağaçtan bakirelerden birini çağırıp çekebilirse, belki o zaman cevapları verebilirdi.

"Oynamaya ne zaman başlayabilirsiniz?" Torin sordu.

"Artık hazırım," diye yanıtladı Jack. Çimenlere yerleşti, arp kucağındaydı ve parmaklarını bir teraziyle ısıtmaya başladı. "Her ne ortaya çıkarsa çıksın, sakın silahını çekme Torin."

Torin sessizdi ama Jack göz ucuyla laird'in elinin kınında duran kılıcının kabzasına doğru seğırdiğini gördü.

Jack meyve bahçesinin durumu kaleme aldığı türküyü çalmaya başladı. Ağaçlara bir daveti, onların varlığına tapınışını söyledi. Notaları havada yankılandı, dallara kar gibi yerleşti, ağaç kabuğundaki kırağı gibi parıldadı. Ağaçların ciddileştğini, çağrısına cevap verirken gölgelerinin çimenlerin üzerinde uzun ve eğri büğrü uzandığını hissetti.

Zümrüt saçlarında beyaz elma çiçekleri olan bir bakire, dallardan ve yapraklardan kendini döndürmeye başladı. Hâlâ bir çömlekten oluşmakta olan yüzü acı çekiyormuş gibi kırıışmıştı.

Jack onun dönüşümüne o kadar odaklanmıştı ki fırtınanın yaklaştığını göremedi. Çok geç olana kadar sıcaklık hissetmedi. Kuzey rüzgârı koruya doğru esiyor, akşamın son kesiyordu. Jack tepesinde kaynayan kara bulutları incelemek için gözlerini kaldırdı. Yakıcı bir yağmur yağmaya başlamıştı.

Bu rüzgarı biliyordu.

"Durmalı mısın?" Torin bulutların hemen ötesinde gizlenen tehlikeyi sezerek sordu

Jack durmayı düşündü ama sadece bir nefes için. Kendine sorması : Ne tür bir ozan olmak istiyordu? Kuzey rüzgârına meydan okuyarak şarkı söyleyen biri mi olacaktı? Yoksa korkuya yenik düşüp Bane'in istediğı şeye, yani sonsuz sessizliğe mi boyun eğecekti?

Öfkeli Jack çalmaya devam etti, sanki fırtınayı alt edebilecekmiş gibi tırnakları tellerden müziğı daha hızlı ve daha hızlı koparıyordu. Ama garip bir karıncalanma derisini dalgalandırdı. Bunu dişlerinde de hissedebiliyordu. Bir uyarı uğultusu.

Bunu daha önce de yaşamıştı. Adaira ile bir dağın tepesinde. Böyle aptalca bir cesaretin bedelini bilmeden dört rüzgârı çağırdığında. Bane'i büyüleyici, umutsuz bir an için esir tuttuğunda.

Müziğini çalmak o gün onu neredeyse öldürüyordu.

" çekil, Jack!" Fırtına uğuldarken Torin'in bağıırışı güçlükle seçilebiliyordu. " * ekil!*"

Jack devam etti, sesi yükseliyor ve sese karışıyor
Rüzgâr. Bulutlar karardı ve rüzgâr o kadar güçlendi ki neredeyse onu yerden kaldıracaktı. Yağmur yüzüne ve ellerine yağıyordu ama Jack yine de durmadı, sallanmadı, kuzey rüzgârına boyun eğmedi.

Şiddetli fırtına korkunç bir şekilde yaklaşırken bile beklenmedik bir rahatlama anı yaşadı. Eğer Bane buradaysa, artık batıda tahribat yaratmıyordu. Adaira mavi bir gökyüzünün altında duruyor, bulutların arasında bir molanın tadını çıkarıyor olabilirdi.

Bu düşünce Jack'in meyve bahçesi için şarkı söylemeye devam etmesini sağladı ama sesi kuzey rüzgârına kıyasla küçük ve zayıftı. Derin bir nefes aldı, göğsünü kış  üş nd recek kadar soğuk bir havayla doldurdu. Tırnakları zayıflamaya başlasa da tıngırdatmaya devam etti.

Büyü gücünü gölgede bırakıyordu. İçinden geçen acıyı hissedebiliyordu.

Kendimi çok zorluyorum, diye düşündü. Ama Sidra'nın tonikleri çantasında hazır  ı ve verecek daha çok şeyi olduğunu biliyordu.

"Jack! *Yeter artık!* Kesin şunu!" Torin'in emri fırtınanın içinde eriyip , laird ayaklarından savruldu ve çimlerin üzerinde debelenmek zorunda kaldı.

Jack, üzerinde şimşeklerle titreşen kara bulutların yarılmasını izledi. Görünmez kanatların hışırtsının onu çevrelediğini, onunla alay ettiğini hissetti. Ve sonra geri çekildiler, onu savunmasız ve yalnız bıraktılar. Olmaktan bir şarkı sözü uzaktaydı

Vuruldu. Bunu hissetti, beyaz ısının çatırdadığını ve etrafında toplandığını hissetti. Kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Eğilmeyeceğim, eğilmeyeceğim, eğilmeyeceğim-

O teslim oldu.

Eğildi.

Arpı bıraktı ve diz çöktü.

Son notası fırtınada kayboldu. Ağzını kapattı ve türküsünün son kısmını da yuttu.

Bane'in yıldırımını en yakındaki elma ağacına çarptı. Bu, Jack'in çağrısına cevap vermek için dönüşen ruhtu. Işın, genç kızı kalbinden ikiye böldü. Ses havayı yırttı ve yeryüzü sarsılıp ağladı.

Yanmış elma ağacının tınısı koruya nüfuz etti.

Meyve bahçesinden yükselen dumanlar rüzgârda dans ediyordu.

Jack ölümlülüğünün sınırını hissetti. Dehşete kapıldı ve yüzüstü çimlere düştü.

Göğsünde bir duygu karmaşası düğümlendi. Bane ona vurmadığı için rahatlamıştı. Kendisinin bölünmesine *bir* şarkı sözü uzaklıkta olduğu için dehşete düşmüştü. Kendi kalbinin kesilmesine bir mısra kalmıştı. Kuzey rüzgârından daha uzun süre dayanamadığı ve meydan okumasının cezasını bir ağacın çektiği için utanıyordu.

Jack çamurun içinde sersemlemiş bir halde yatarken onun ne tür bir ozan olduğunu anlamıştı.

Zayıf ve aptalca.

Adaira kalenin ahırındaydı, atlardan birini fırçalıyor ve saçaklardan damlayan yağmuru dinliyordu. Buraya gelmeyi, kendini atların, tabaklanmış derinin ve tatlı yaz tahıllarının rahatlatıcı kokusuna saklamayı seviyordu. Kendini rahat hissettiği, evi gibi hissettiği bir yerdi burası. Seyisler sonunda onun günlük ziyaretlerine alışmış ve daha nazik atlardan birkaçını kendi başına eğitmesine izin vermişlerdi.

Bir kuş ahıra uçtu ve köşede bir tünek buldu. Adaira kuşun kanatlarındaki yağmuru silkeleyişini izledi. Atı okşamaya devam etti ama bir kuş olmanın, bir yerden bir yere uçma özgürlüğüne sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hayal etti.

Bir süre sonra fırtına dindi.

Adaira durakladı, sonra ahırın penceresini açmak için atın etrafından . Kara bulutlar dağılıyor, kuzey rüzgârı geri çekiliyordu.

Bağırışlar ahırın içinde yankılandı. Atlar kişnedi, toynaklarını yere vurdu. Kuş bir cıvıltıyla pencereden dışarı fırladı.

Adaira ahırdan çıktı ve seyisleri takip ederek kalenin avlusuna girdi. Gözlerini kısarak aydınlığa karşı batı ufkuna doğru baktı. Bulutların ve rüzgârların ülkesinde alışık olmadığı ışık gelmişti, kırılğan ama ısıltılıydı, gri batıyı ısıltılı pencereler ve dumanı tüten kaldırım taşlarıyla dolu bir dünyaya dönüştürüyordu.

Adaira güneşin batışını izlerken gülümsedi.

Torin, yaralı ve bitkin, gözleri hâlâ şimşekten kurtulamamış bir halde, yağmur altında eve doğru tökezledi. Meyve bahçesi için söylediği şarkı başarısız olmuştu ve şimdi başka bir plana ihtiyacı vardı.

Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Kulübeye adımını attı, sıırıslıklam olmuş ekosesini, çamurlu botlarını, öfkesini ve kararsızlığını çıkarıp hepsini kapının önünde bir yığın halinde bıraktı. Evin ne kadar sessiz ve sakin olduğunu ancak o zaman fark etti.

Ocaktaki ateş alçaktan yanıyor, duvarlara pembe tonlar veriyor, Sidra'nın tavandaki kirişlerden küme küme sarkan kuruyan otlarına korkunç gölgeler yapıyordu. Yirr halının üzerine kıvrılmış, tek gözü açıktı. Havada hâlâ akşam yemeğinin kokusu vardı: sıcak ekmek, kızarmış bildircin ve patates, biberiye ve elma şarabı.

Yerler süpürülmüştü ve yağmur panjurlara vuruyordu.

Sidra mum ışığının aydınlattığı yatak odalarının kapısında belirdi, siyah saçları gevşek dalgalar halinde taranmıştı. Üzerinde kombinezonu ve çorapları vardı ve gözleri şişmişti. Onu uyandırmıştı. Saat kaç olmuştu? Zamanın nasıl geçtiğini anlamamış gibiydi.

"Maisie . . . ?"

"Bu gece babanla birlikte," diye yanıtladı Sidra. Bir an Torin'e baktı ve Torin ona ne olduğunu soracağından korktu. Ama sormadı. Sadece fısıldadı: "Yemek yedin mi? Sana biraz akşam yemeği ısıtabilirim."

"Açlıktan ölüyorum," dedi ama mutfağa doğru hareket edemedi onu yakaladı. Onu kollarına alana ve yumuşaklığı, sıcaklığı bedeniyle buluşup onu keskinleştirene, odaklanmasını sağlayana kadar kendini yüzlerce farklı yöne dağılmış hissetmişti. Ağzını onun boynuna bastırduğunda, parmakları kombinezonunun kurdelelerini çözdüğünde nefesinin kesildiğini duydu.

"Torin," diye nefes nefese kaldı. Giysisi gevşemeye başladığında onun sertleştiğini hissetti. Ondan gelen bu tepki alışılmadık, beklenmedikti.

Bir anda durdu.

"Sid? Ne oldu?" Yüzünü görmek için endişelenerek saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Gözleri kapalı kaldığında çenesini hafifçe kaldırdı, böylece bakışları onunkini bulacaktı. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Belki de Mirin'in ocağındaki ateşin söndüğü haberidir diye düşündü. Ya da salgının daha da yayılmasından korkuyordu. Her geçen saat ağır ve tuhaf bir şey getiriyor gibiydi.

Sidra derin bir nefes aldı ve adam onun gözlerinde bir hüznün parıltısı gördüğüne yemin etti. Ama sonra bir fırtınanın kopması gibi kayboldu. Ona gülümsedi, kendisinden başka her şeyi unutturan bir gülümsemeydi bu ve ellerini tutup onu odalarına götürdü.

Onun aşkını kazanmış olmasına, adanın yollarını kesiştirmiş olmasına bir kez daha hayret etti. Kadının parmakları onunkilerden kurtuldu ve adam durdu, kadının ondan uzaklaşmasını dikkatle izledi. Kadın mumları teker teker söndürdü. Karanlık ortaya çıktı ve oda çok geniş geldi, aralarındaki mesafe neredeyse acı vericiydi.

Torin, kadının giysilerinin solunda bir yerde yere vuruşunu dinlerken kalbi hızlandı. Çıplak ayakları tekrar ona ; elleri uzandı ve onu buldu, kemerini çözdü, ıslak tuniğini kaldırdı.

Bir şekilde yatağa ulaşmayı başardılar. Torin'in teni Sidra'nın güveninin altında tüy gibi diken diken olmuştu, saçları hâlâ fırtınadan damlıyordu. Ama Sidra'nın ağzı sıcacıktı ve Torin'inkine çarpıyordu. Onu ezberlemişti; ışığa ihtiyacı yoktu, Sidra'nın yoktu.

Parmak uçları kadının sırtının kıvrımlarında gezindi. Karanlıkta onun nefes alışını duyabiliyordu, kendi nefes alışının aksine sığ ve hızlıydı. Dünyada ikisinden başka hiçbir şey yokmuş gibi hareket ediyordu ve adam yüzünü onun boynuna gömmek için öne doğru atıldı. Teninde hafif bir toprak kokusu vardı; balçık, otlar ve ezilmiş çiçekler... Adam onun ağzını, köprücük kemiklerini, dirseğinin kıvrımını öptü ve terinin tadına baktı. Onun içinde hem kaybolmuş hem de bulunmuştu ve kız çığlık attığında, onu hızla uçuşunun kenarına kadar takip etti.

Sonrasında Torin'in Sidra'nın gözlerinde gördüğü kısa süreli hüznü hatırlaması birkaç dakikasını aldı. Sidra ona yaslanmıştı, saçları göğsüne dökülüyor, teni onunkine değiyordu.

Kalbinin sakinleşmesini bekleyerek kızın kalçasının kıvrımlarını izledi. "Bana ne söylemen gerekiyordu Sid?"

"Hmm?"

"Daha önce. Ne zaman I geldi Evde. Sen başladı için bir şey söyle . . ."

Ondan uzaklaştı. Torin ona daha sıkı sarıldı, ve o kıkırdadı at onun ISRAR ve öptü onun

omuz. "Meyve bahçesi şarkısının nasıl gittiğini sormak istedim. Jack başarılı oldu mu? Ruhlardan biriyle yanıklık hakkında konuştun mu?"

Torin inledi, anıları tekrar gözlerinin geldi. "Hayır."

Ona fiyaskoyu, Jack'in türküyü durdurma emrine nasıl karşı geldiğini anlattı. Yıldırımın ozandan birkaç adım öteye nasıl düştüğünü ve o anda her şeyin nasıl paramparça olduğunu anlattı - yeryüzü, gökyüzü, yağmur, ışık. Parçalanır ve sonra endişe verici bir netlikle tekrar bir araya gelir.

"Ne yapacağımı bilmiyorum Sid," diye fısıldadı, parmakları onun saçlarına kayarken. "Ne yapacağımı bilmiyorum ve tek düşünebildiğim laird olmaya ne kadar uygun olmadığım. Bu bir şeyin cezası olmalı. Ada beni eksik buluyor olmalı."

"Yeter." Sidra'nın sesi keskindi. "Klanımız için iyi bir lordsun."

Eli dolaştı, karanlıkta onun yüzünü buldu. Başparmağı dudaklarında gezindi. "Sen yanımdayken."

"Evet," diye fısıldadı Sidra ama elini çekip avucunu ve ağzını öptü. "Şimdi uyu, Torin."

Ona itaatsizlik edecek gücü yoktu. Yorganı üzerlerine çekti ve kadın ona doğru yerleşti.

Neredeyse uyuyordu, yağmur onu bir rüyanın başlangıcına sürüklüyordu. Ama sonra irkildi ve düşünceleri dönmeye başladı. Alçalıyor.

"Hâlâ uyanık mısın, Sid?"

"Evet."

Bir an nefes alamadı ve sanki onun endişesini hissetmiş gibi karanlıkta yüzünü ona dönerek yer değiştirdi.

"Eğer soğuk, taş kalpli bir adam olursam," fısıldadı. "Eğer senin onaylamadığın bir şey yaparsam, bana söylemeni istiyorum."

"Her zaman," diye söz verdi.

Sesi sakindi, dumanlı bir güven vericiydi. Kendini hiç o anki kadar güvende hissetmemişti, yağmur pencerelerin ötesinde hafiflerken karanlıkta onun kollarında yatıyordu.

Ve fundalıklarda koşan bir ocuk olduğu daha basit günleri hayal etti.

Sidra uyanık yatıyordu, gözleri geceye açıktı. Saatlerdir uyanıktı, Torin'in sabit nefesleri saçlarını karıştırıyor, kolu üzerinde hoş bir ağırlık oluşturuyordu.

Ona o gece söylemesi gerekiyordu. Ona söylemek istemişti ama o an geldiğinde, kelimeleri söylemeyi neredeyse imkânsız bulmuştu.

Yine de buna hazırlıklıydı. Kelimelerin onu hayal kırıklığına uğratması için. Daha sonra ona göstermeyi planlamıştı. Onu odaya getirecek ve yatağın kenarına oturtacaktı. orabını çekecek ve topuğundaki yeri ona gösterecekti. Yanıklık umduğundan daha hızlı yayılıyordu. Ayak parmaklarına kadar ulaşıyordu ve üzerinde sayısız saat çalışmasına, ruhlara ettiği dualara rağmen henüz bir çare bulamamıştı.

Bu ne iyileştirebilir?

Ruhların ona cevap veremeyeceğinden korkuyordu. Ve bir planı, bir tedavisi olana kadar Torin'e enfekte olduğunu söylemek istemiyordu.

Onun bir gün daha cehalet içinde yaşamasına izin verebilirdi.

Bölüm 10

Jack meyve bahçesi başarısızlığından sonra şatoya gitmedi. Mirin ve Frae'nin orada olduğunu, gece için misafir süitlerinden birinde saklandıklarını biliyordu ve bir an için onları hayal etti: Mirin dokuma tezgâhı olmadan huzursuz olacaktı ve Frae okul derslerini yapıyor, büyük olasılıkla annelerinin dikkatini dağıtmak için yüksek sesle okuyor olacaktı. Ama sıcak ve güvende olacaklar, ocakta çıtırdayan ateşin yanında oturacaklardı.

Jack, alevler Mirin'in ocağına dönene kadar annesi ve kız kardeşinin şatoda uyuması için gerekli düzenlemeleri yaptığı için Sidra'ya minnettardı. Başka hiçbir kulübede yangın çıkmamış olması hem rahatlatıcı hem de gizemliydi. Sadece Mirin'inki.

Jack, açlığını, yenilgisini ve Lorna'nın arpını taşıyarak yağmurun ıslattığı tepelerden karanlık evine doğru yürürken bu düşünceler üzerine kafa yordu.

Kulübe, şömine ışığı olmadan, annesi ve kız kardeşi olmadan boş geliyordu. Jack karanlıkta durdu, yere yağmur damlıyordu. Derin gölgelerinde ilham bulabilecekmiş gibi evin seslerini dinledi -adada henüz duymadığı bir şarkının başlangıcını- ama sadece panjurların tıkırtısı, kilitli kapının gıcırtısı ve nemli duvarların ötesinde yavaş yavaş dinen fırtına vardı.

Jack iç çekerek sırlıklam giysilerini çıkardı ve sonra karanlıkta el yordamıyla yatak odasındaki meşe sandığı buldu. Kuru giysiler giydikten sonra geri döndü.

ortak salona girdi. Frae'nin eşarplarından birine takıldı, Mirin'in çorabına tökezledi. Ama sonunda Jack soğuk küllerle dolu ocağa ulaştı.

Bu anı bekliyordu. Yaramaz ateş ruhuyla yalnız kalabileceği bir an.

Jack arpıyla birlikte ocağın hemen önünde yere oturdu, sonra Sidra'nın onun için hazırladığı ilaçları bulmak için çantasına uzandı. Meyve bahçesinde bir tane içmişti, şimdi de gözlerinin arkasındaki acıyı dindirmek için bir tane daha içti. Bir kutu merhem açtı ve ellerine sürdü. Parmak eklemleri ağrıyordu ve tırnakları karanlıkta tırtıklı gibi görünüyordu ama kısa süre sonra Sidra'nın bitkilerinin büyüğü içine işlemeye başladı ve acısı azaldı.

Karanlığa baktı, zihni aydınlık endişelerle doluydu.

Ateş ruhları henüz yüz yüze karşılaşmadığı tek ruhlardı. Geçen ay denize, toprağa ve havaya seslenmişti. Ama ateş ruhlarını değil. Jack diğer ruhlarla konuşarak ateşin onların hiyerarşisinde en alt sırada olduğunu keşfetmişti. Ateş, havanın büyük gücünün altında, toprağın katı ağırlığının altında, denizin gücünün altında bulunuyordu. Ateş ruhları halkın en küçüğü olarak görülüyordu ve Jack bu kadar hayati bir şeyin neden bu kadar aşağı bir konumda olduğunu bilmiyordu.

Derin bir nefes verdi ve ateş ruhları için çalacağı notaları ve onlar için söyleyeceği sözleri düşünmeye başladı. Zihninde bir türkü şekillenmeye başladı ve Jack, Adaira'nın şarkısında yaptığı gibi doğaçlama yaparak içine dalmaya karar verdi. Böyle bir müzikte, kendini bırakmakta büyük bir güç olduğunu öğreniyordu.

Arpı omzuna götürdü, gözlerini kapattı ve notaları bulmaya başladı. Bir gam onu karşılamak için yükseldi ve Jack mırıldandı, müziğine eşlik edecek kelimeler aradı.

Tek bildiği soğuk karanlıktı. Tek istediği ateş ve sadece ateşti.

Ruhlara, ocağındaki ölü küllere şarkı söyledi. Ateş ve alevlerin anısı için çaldı.

Gözleri kapalı kaldı ama dizlerindeki ve yüzündeki sıcaklığı hissetti. Işığın büyüdüğünü görebiliyordu ve çıranın parlak ve istekli çıtırtısını izlemek için gözlerini açtı. Ateş odunlara yayıldı, bir iç çekişle tutuştu ve aniden alevlendi, vahşi ve engelsiz. Ateş yükseklerde ve geniş bir alanda dans ediyordu. Jack'in geriye doğru kaymaktan başka çaresi yoktu, dayanılmaz sıcaklığı neredeyse derisini kavuruyordu.

Ne yaptım ben? diye düşündü ama çalmaya ve şarkı söylemeye devam ederek ateşin daha da yükselmesini teşvik etti. geçmeden, ateş ocaktan kaçmaya başladı. *Evi kül edeceğim.*

Daha fazla çalamayacağını düşündüğünde - arıp Elllerinde için için yanan, parmak uçlarının altında kıvılcımlar teller - ateş kendini bir araya getirerek uzun boylu bir adam şeklini aldı. İlk başta yüzüne bakmak zor oldu. Jack gözlerini kıstı ve türküsünü bitirdi, sesi soluklaşıyordu. Ama ısı ve ışık sonunda sakinleşti ve Jack hayretler içinde ateş ruhunu inceledi.

Ruh yarı saydamdı ama tezahür eden bedeni ateşin tonlarıyla ışıldarken katı görünüyordu. Mavi ve altın, kırmızı ve koyu sarı. Yüzü ölümlü bir adamınki gibiydi: dar, kalın bir kaş, uzun bir burun, çenesinde bir yarık ve ince bir çizgi halinde bastırılmış bir ağız. Ama gözleri yeniden canlanan korlar gibi parlıyordu. Saçları uzundu ve sürekli renk değiştiriyordu. Kolları inceydi, yetersiz beslenmişti ama elleri güçlüydü, parmak uçları mum alevi gibiydi. Evet, sanki kaynaklarını tükettiğini ve onu hayatta tutmaya yetecek kadar yakıtı olmadığını biliyormuş gibi aç bir görünümü vardı.

"Sonunda, Bard," dedi ateş ruhu. Sesi uzun bir tıslama gibiydi, kelimeler ağzında dolanıyordu ve Jack'in içini bir ürperti kapladı. "Sonunda beni çağırdın."

Jack'in yüzü kızarmış gibi hissetti ama uzaklaşmaya cesaret edemedi. "Ya da belki de beni çağırdın?"

Ruh eğlenerek kıkırdadı. "Soğuk küllerden bahsediyorsun. Evet, dikkatini çekmek için aklıma gelen tek yol buydu."

"Neden benim dikkatimi istiyorsun? Annemin ve kız kardeşimin bu ocakta ateş yakmasını nasıl sağlayabilirim? Sen bizim için hayatsın. Eminim bunu biliyorsundur." Jack bu sözleri söyler söylemez pişman oldu. Ruhlarla pazarlık yapmak *aptallıktı*.

"Gerçekten de senden istediğim bir şey var," dedi ateş ruhu.

"Neymiş o?"

Ruh ağzını açtı. Dilinin üzerinde alevler dans ediyordu ama dudaklarından sadece küller dökülüyordu. Jack ruhun sesinin Bane tarafından engellendiğini biliyordu.

"Kuzey rüzgârı seni bağladı," diye fısıldadı Jack. Ağzında hâlâ şimşegin tadını alabiliyordu. Derisinin karıncalanmasını hâlâ hissedebiliyordu.

Kuzey rüzgârının bir ruhu nasıl bu kadar güçlenmişti? Kim ya da ne Bane'e taç giydirerek onu diğerlerinin kralı yapmıştı?

Ateş ruhu yorgun bir şekilde yere yığıldı. "Öyle, Ozan. Kuzey rüzgârı tarafından zincirlendim. Kralım. Ancak bu kadar konuşabilirim ve seninle zamanım azalıyor."

"Senin için çalmaya devam etmeli miyim? Bu seni güçlendirir mi?"

"Hayır, hayır. O arp ... seni duyabilir ve meyve bahçesinde yaptığı gibi müdahale etmeye gelebilir." Ruh durakladı, sözlerini ölçüp biçti. "Seni uyarmaya geldim, Tamerlaine'lerin Jack'i, Breccan'ların Jack'i. Kralım korkuyor. Söyleyemem ama yakında adaya saldıracak. Klanınız ona karşı tek başına duramaz, toprak ve su ruhları da öyle. Onlarla birleşip rakip klanınıza katılmanız gerekecek. Ada bir bütün olarak daha güçlüdür ve belki de *onu* yenebilir, tahtından indirebilirsiniz."

Jack öne doğru oturdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Tamerlaines ve Breccans'ın birleşmesinden mi bahsediyorsun?" Neredeyse gülecekti ama sesi ağzından kaçmadan hemen önce yakaladı. "Ve beni kastetmiş olamazsın. Ben böyle bir görevi başarabilecek kapasitede biri değilim."

Çünkü bu *imkansız*, demek istedi. Akıl almaz. Yine de bu ateş ruhu Jack'in içine baktı, önyargılarının, inançlarının ve soyunun eğimini gördü.

Jack hem Tamerlaine hem de Breccan'dı.

Yüzü kızardı. Bu talebin aşılabilir olasılıkları karşısında kendini kötü hissetti.

"Birliği getirecek olan sensin Jack. Tamerlaine'lerin Breccan'lara, Breccan'ların da Tamerlaine'lere ihtiyacı olacak. Toprağı, denizi unutma. Onlar isyanın sancılarını yaşıyorlar; ölümlülere karşı dönme çağrısına direniyorlar."

"Meyve bahçesi bu yüzden mi hastalandı?"

"Evet..." Ateş ruhunun sesi soluyor, bedeni şeffaflaşıyordu.

Jack ruhla sadece birkaç dakikası kaldığını hissetti. Zihni cevaplanması gereken sorularla dolup taşıyordu. Hangilerini dile getireceğine, ateş sönmeden önce hangilerini sormanın en önemli olduğuna karar vermekte zorlandı.

"Bana Bane'i nasıl tahttan indirebileceğimi söyle."

Ruh acı çekerek tısladı. "Yapamam... ağzım bu bilgiyi konuşmaktan men edildi. Batıya gitmen gerekecek Ozan. Cevabı Breccanlar arasında bulacaksın."

Jack'in kalbi gök gürültüsüne dönüştü. Batıya git.

Adaira'ya. "Yanıklığı nasıl durdurabiliriz?"

"Bu benim bir bilgi değil. Bunu dünya ruhları arasında aramalısınız."

"Bu ocağı yanık tutacağına söz verir misin?"

Bu ruh Eğildi. Duman başladı için yükseliş
gelen omuzları. "Yemin ederim, Bard. Yapmak için
çabaladığın sürece

ne istersem."

Klanları birleştirin. Zalim Bane'i tahttan indirmenin yolunu keşfedin. *Hepsi de basit görevler*, diye düşündü Jack, mantıksızlıkları kafasına dank ettikçe neredeyse histerik bir hal alıyordu.

"Elindeki arpla dikkatli ol. şimdi gitmeliyim. Beni bir daha çağırma, yoksa haberi olur."

Yine de ruh yaklaştı. Jack irkilmek ve hissettiği ani ısı dalgasından kaçmak için direndi. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde, ruhun elini uzatıp alevden delik deşik olmuş başparmağını Jack'in dudaklarına bastırmasını izledi.

Bu sefer Jack irkildi. Acı keskindi, aniden kabaran bir kabarcık gibiydi, ama nefes aldıktan sonra azaldı, dudaklarında uyuşukluk kalıntısı bıraktı.

Jack, ruhun kendini ocağın içine geri çekişini, bedeninin alevlere teslim oluşunu izledi. Ama yüzü hâlâ oradaydı ve Jack'i gözlemliyordu. Bu ruhun onu çocukluğundan beri ocaktan izlediği aklına geldi.

"Sen de kimsin?" Jack söyledi.

"Ben Ash. Ateş Lordu. Cesur ol; barış gelene kadar boyun eğme. Seni bekliyor olacağım, Jack."

Ruh kayboldu ama ocaktaki ateş yanmaya devam etti ve Jack yerde oturmaya devam ederken ona ışık ve sıcaklık saçtı. Kendini hiç bu kadar üşümüş, endişeli ve hazırlıksız hissetmemişti.

Ama en tuhafı, ağzında kl tadı hissediyordu.

Bölüm 11

Dolunay doğuda açık ve ılık bir gecede ortaya çıktı. Ayın gümüş ışıkları Torin'i elinde bir bardak viskiyle kalenin kütüphanesinde otururken buldu. Alastair'in masasındaydı; önünde kâğıtlar, defterler ve Doğu Kadansı haritası duruyordu. Masanın üzerinde mumlar yanıyor, parşömen yığınlarının üzerine ışık halkaları düşürüyordu ama karanlık odanın içinde, köşelerde ve kirişlerde toplanmıştı.

"Laird?"

Yvaine'in kütüphaneye adım attığını görmek için başını kaldırıp baktı. Ondan birkaç yaş büyüktü, kıvrırcık siyah saçları ve çenesinde bir Breccan baskınında aldığı yara izi vardı. Omzunda kahverengi-kırmızı bir ekose, yanında kınında bir kılıç vardı. Avuç içi Torin'in haftalar önce açtığı büyülü yaradan dolayı hâlâ iyileşme sürecindeydi, bu yüzden doğu bölgesine bağlı kalacaktı.

"Kaptan," dedi. "Sanırım yeni askerler hakkında bir güncelleme getirdiniz?"

"Hayır." Masanın diğer tarafında durdu ve adamın elindeki viskiyi fark etti. "Yanıklık Ranald'ların meyve bahçesine yayılmış."

Torin'in kalbi sıkıştı ama ne yazık ki şaşırmadı. "Kimse yakaladı mı?"

"Evet. En küçük oğulları. Meyve bahçesinin etrafını çevirdim ve aileye ağaçlardan uzak durmaları için kesin emir verdim, sağlıklı olanlardan bile. Ama bilmenizi istedim."

"Teşekkür ederim, Yvaine." Haritaya ve üzerinde işaretlediği yerlere baktı. Yanıklığın ortaya çıktığı yerlere. Şimdiye kadar üç tane vardı ve daha fazlasının ortaya çıkmasından korkuyordu. "Sidra'ya haber vereceğim."

Yvaine uzun bir süre sessiz kaldı. Sessizliği Torin'in kan çanağına dönmüş gözlerini ona çevirdi.

"Ne ?" diye sordu huysuzca.

"İkiniz şatoya taşınma konusunu henüz konuşmadınız mı?"

"Hayır."

"Çiftliğine göz kulak olmam gerektiğini hissetmeye başlıyorum, Torin."

"Böyle bir şey yapmayacaksın, Yvaine."

"Ama neden hissettiğimi anlıyorsun değil mi?"

Torin bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Ama evet, biliyordu. Laird'di ve rüzgârlı bir tepedeki kulübede yaşıyordu. Her sabah ve her gece, bazen güneş doğmadan önce bazen de battıktan sonra tek başına şatoya gidip geliyordu.

"Ya sana bir şey olursa?" Yvaine mırıldandı. "Veliahtlık için sırada kim var? İnatla bir muhafız tutmayı reddettiğin için başına bir şey gelirse kime gideceğim?"

"Sidra," dedi Torin. "Eğer bana bir şey olursa, onunla konuş. Çobanlık önce ona, sonra da Maisie'ye geçer."

"Baban değil mi?"

Torin, Graeme'i düşündü. Babası onlarınkinin yanındaki çiftlikte yaşıyordu ama karısı onları terk ettiğinden beri inzivaya çekilmişti.

"Babam hükümdarlık hakkını uzun zaman önce reddetti," diye cevap verdi.

"Sidra kendisinde olduğunu biliyor mu?"

Torin kaşlarını ovuşturdu. Hayır, Sidra bilmiyordu. Bu konuyu henüz konuşmamışlardı ve bu, onunla açılacak ağır konular listesindeki bir başka şeydi.

Yvaine iç çekti. "Evine git Torin. Sidra'nın yanına git ve onunla *konus*. İkiniz yeterince yük taşıyorsunuz ama bence kalede yaşamak ikiniz için de işleri daha kolay ve güvenli hale getirecektir."

"Daha mı kolay?" Torin alay etti. "Karımın tarlasına ve kail bahçesine düşkün olduğunu anlıyor musun? Vadide büyüdüğünü ve kendi alanına ihtiyacı olduğunu?"

"Birçoğumuzun anladığı ve hissettiği gibi," dedi Yvaine nazikçe. "Ama bazen kaderin bize sunduğu olanaklarla zorunda kalırız."

Torin tartışamayacak kadar yorgundu. Kaptan gece için kışlaya dönmek üzere ayrılmadan önce ona sadece başını sallamakla yetindi.

Kalemini eline aldı ve Ranalds'ın çiftliğini haritada bir X ile işaretledi. Başka bir yanıklık cebi. Bir kişi daha hastaydı.

Doğu değişiyor, Torin'in tanımadığı bir şeye dönüşüyordu.

Sonun başlangıcı gibi hissettirdi.

Kendisine ay ışığında parıldayan bir bardak viski daha doldurdu. Kısa süre sonra bir tane daha doldurdu, sonra bir tane daha. Çok geçmeden hiçbir şey hissetmez oldu. Yüzünü haritaya bastırarak uykuya daldığını hatırlamıyordu.

Batıda serin ve bulutlu bir gecede dolunay çıktı. Adaira yatak odasının pencerelerini açmış, ocaktaki ateşin başında Jack'in mektubunu okurken havayı tatlı bir hayvan kokusu sarmıştı.

Satır aralarında tepkinizi hayal ettim. Şimdi benimkini hayal edebilirsin.

Gülümsedi. O zaman biliyordu. *Sonunda* yazışmalarının okunduğunu biliyordu ve bunun onu ne kadar rahatlattığını ve heyecanlandırıldığını ifade edemezdi. Her kelimesini tekrar okumak için parşömenin üzerine eğildi, acaba

Kapısına , çözmesi için bir mesaj saklıyordu.

Adaira mektubu hızla katladı ve Joan Tamerlaine'in yarım ciltli günlüğünün arasına sıkıştırdı. Kapının çalınmasına cevap için ayağa kalktı ama onu görmeye kimin geldiğini biliyordu. Av sona erdiğinden beri bu ziyareti bekliyordu.

Innes koridorda duruyordu; üzerinde her tuniği, deri zırhı ve büyümlü mavi ekosesi vardı. Sanki vahşi doğadan yeni gelmiş gibi yanında bir kılıç kınında duruyordu ama gümüş rengi saçları nemli örgülerle bağlanmış, cildi kirden ve terden arındırılmıştı ve bu da sarnıcı ziyaret ettiğini doğruluyordu. Alnını süsleyen altın bir halka meşale ışığında göz kırptıyordu.

"Av nasıldı?" Adaira sordu.

"İyiidi," diye cevap verdi Innes ters bir şekilde. "David bana kolunu yaraladığını söyledi."

"Bir şey değil-"

" bakayım."

Adaira iç geçirdi ve kolunu yukarı çekti. Innes iyileştikçe kaşınmaya başlayan dikişleri incelemek için bandajı yavaşça açtı. Başparmağını yaraya bastırdı ve Adaira, laird başını sallayıp yarayı yeniden sarana kadar onun ne yaptığından emin olamadı.

"Ateş yok, ama iltihaplanmaya başlarsa bana söyleyecek misin?"

Adaira başını salladı ve Innes'in ellerinde, parmaklarında ve ön kollarında çaprazlama çizilmiş yara fark etti. Bazıları birbirine kenetlenmiş mavi dövmelelerinin arasında neredeyse gizlenmişti ama diğerleri sanki onları anmak istercesine balmumuyla çerçevelenmiş gibiydi.

Adaira kıyafetinin altında yara izleri olup olmadığını merak etti. Aldığı yaralara tanıklık edebilecek yara izleri. Ay evreleri boyunca dayanmış ve iyileştikğini görmek için sabır ve dualar gerektirmiş derin kesikler ve delikler.

"Bu sana da oldu mu?" Adaira sordu. "Neredeyse seni öldürecek bir yara aldın mı?"

"Neden böyle düşünüyorsun?" Innes karşı ama sesi alaycıydı.

"David bana ikinizin nasıl tanıştığınızı anlattı," diye başladı Adaira sessizce. "Bir gece onun yatağında uyuduğunu, böylece sana göz kulak olabileceğini, çünkü nefes almayı bırakmandan endişe ettiğini ve bunun düşüncesine bile katlanamadığını anlattı."

Innes'in gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluştu. Bir gülümsemenin başlangıcı. Adaira, lordun sert yüzünde hiç böyle bir ifade görmemişti ve bunun kendisini dönüştürmesini bekledi.

Böyle bir şey olmadı. Gülümseme yüz buruşturmaya döndü ve Innes, "Benim de yaralarım oldu ve David hepsini biliyor. Ama burada olmamın nedeni bu değil. Bu gece tanık olmanı istediğim bir şey var, o yüzden ekoseni kap ve benimle gel."

Adaira meraklanmıştı ve Innes'in dediğini yaptı. Ekosesini çıkarıp omzuna ilıstirdi ve annesini takip ederek karmaşık koridorlara girdi.

Hâlâ kalede nasıl dolaşacağını öğreniyordu ama David ona büyü lü kapıları nasıl açacağını gösterdiğinden ve bir kılıç verdiğiinden beri -ki bunu Rab Pierce gibilerden korunmak için yaptığından neredeyse emindi- Adaira kendi başına keşfetmeye hevesliydi. Breccan holdinginin tuhaflıklarını ve sırlarını öğrenmek için.

Innes'in onu nereye yönlendirdiğini fark etti. David'in onu götürdüğü yolun aynısıydı ama Innes aşağı inmek yerine onu bir kat yukarı çıkarmıştı. Bir sonraki katta, kurtlar ve meyve yüklü sarmaşıklarla oyulmuş bir dizi kapıya yaklaştılar. Innes demir kollarını ittiğinde gıcırdayan kapılar, arenaya bakan bir balkona açılıyordu.

Adaira kısa bir süre durdu ve aşağıya baktı. Burası fırtınada David'le dövüştüğü ringin aynısıydı.

Kum yeni tırmıklanmıştı ve yeni bot izlerini bekliyordu. Adaira dizlerinin üzerine çöküp kanının sertleşmesini izlediğini hatırladığında ürpermekten kendini alamadı.

değerli taşlar. pırıl pırıl parlayan parçalarının kumun derinliklerine gömülüp gömülmediğini merak etti.

Gözlerinin kaymasına izin verdi ve çevresini daha iyi tanımaya başladı. Yağmur yağmadığı için arena Adaira'ya daha önce hiç görmediği bir yer gibi gelmişti. Demir parantezli meşalelerle iyice aydınlatılmıştı ve ringi çevreleyen ahşap tribünler seyircilerle dolup taşıyordu. Breccanlılar omuz omuza oturmuş, bira ve şarap kadehlerini yudumluyor ve çantalarından çıkardıkları soğuk yemekleri yiyorlardı. Saçları rüzgârda savrulmuş, gecenin hafif soğuşundan korunmak için omuzlarına ekoseler ve şallar sarmışlardı. Bazıları konuşurken diğerleri oturdukları yerde uyuyakalacakmış gibi yorgun görünüyordu. Çocuklar bile oradaydı, mızızlanıyor, ağlıyor ve ebeveynlerinin kollarında uyuyorlardı. Daha yaşlı gençler tribünlerde birbirlerini aşağı yukarı kovalayarak eğleniyorlardı.

Breccanlar onun balkondaki varlığını çabucak fark ettiler. bir dalga gibi büyüdü, dikkatleri tenine batan iğneler gibiydi.

Onlar kendisine bakarken o da onlara baktı.

Ama Adaira çok geçmeden Breccalıların hazır bulunması gerektiğini hissetti. Balkonun kenarına yaklaştığında, bir gün önce David'i kuma kadar takip ettiğinde hissettiği duygulara kapıldı. Ürkütücü, tedirgin edici duygular. Burayı sevmemişti. Ateş ışığında ve etrafındaki sayısız insanla birlikte bile, burayla ilgili bir şeyler uğursuz geliyordu.

"Bana katıl, Cora."

Innes'in sesi sakın ve derindi. Sanki Adaira'nın nefretini hissetmiş gibiydi.

Adaira dikkatini arenadan uzaklaştırıp balkonu incelemeye koyuldu. Ayakta duran şamdanlarla aydınlatılmış ve mavi perdelerle çerçevelenmiş bu alan geniş değildi. İki yüksek arkalı sandalye, laird'in oturup arenada olup bitenleri izleyebileceği taş korkuluklara yakın bir yere yerleştirilmişti,

ve küçük bir masa ulaşılabilir bir yerdeydi. Üzerinde bir şişe soğuk şarap ve iki adet altın kaplama kadeh duruyordu.

Innes çoktan sandalyelerden birine oturmuş ve her birine birer kadeh şarap doldurmaya başlamıştı. Adaira yaklaştı, oturmak için kendini alçaltırken sol dizi patladı.

"Bu gece bir şeyler mi oluyor?" diye sordu Innes'in uzattığı kadehi kabul ederken.

"Evet."

Adaira Innes'in bunu açıklamasını bekledi, gerçi annesinin çok konuşan bir kadın olmadığını öğreniyordu. Tüm bu tek kelimelik cevaplar Adaira'yı çıldırtacaktı ve neredeyse sert bir şekilde konuşacaktı ama Innes yukarı doğru işaret edince dilini tuttu.

"Ne zaman bir itlaf çağrısı yapsam," diye başladı laird usulca, "bulutlar kırılıyor, sanki kuzey kralı yukarıdan tanıklık etmek istiyormuş gibi. Ruhların adadaki yaşamlarımızı izlemekten keyif aldıklarına inanmamın tek nedeni de bu."

Adaira gökyüzüne baktı. Bulutlar uzun, soluk kaburgalar gibi kırılmış, parlak bir dolunay ve az sayıda yıldız ortaya çıkmıştı.

Gece gökyüzüne baktı, doğuda çok sık gördüğü ve kanıksadığı güzelliği karşısında büyülenmişti. Bu manzara onu yumuşattı ve arenayı gördüğünden beri artan gerginliği azaldı. Torin'i, Sidra'yı, Jack'i düşündü, onların canlı görüntüleri aklına geldi: Torin tepelerde at sürerken. Sidra bahçesinde gece çiçeklerini toplarken. Jack elinde arpıyla sahil boyunca yürüyordu. Hepsi gözlerini aynı aya, aynı yıldızlara dikmiş. Onlara ne kadar yakın ama bir o kadar da .

Bu düşünce göğsünün ağrmasına neden oldu, sanki bir çatal kabzasıyla onu delip geçmişti.

Arena kapısı büyük bir gürültüyle açıldığında ay ışığıyla ıslanmış görüntüler bozuldu.

Uzun boylu, zırhlı bir adam öne çıktı. Botları kumu eziyor ve ışık çelik göğüs zırhında parlıyordu. Woad sırtlarına ellerine ellerine basılmıştı.

boynundaki kordonlar ve başının traş edilmiş kısımları. Gülümseyene kadar yüzü sertti. Ve kollarını kaldırdığında klan alkışladı.

Adaira kükremenin ayaklarının altındaki tahtada yankılandığını hissedebiliyordu. Nefes verdi ve adamın kollarını indirişini izledi. Klan tepki olarak tekrar sessizleşti ve adam balkona baktığında kalabalığı hızla unuttu. Adaira, adam yaklaşırken gözlerinin yüzünü izlediğini hissetti, sonra arenanın ortasında durdu.

"Laird Innes," dedi adam, sesi sanki yıllarca bağırmış gibi kısıktı. "Leydi Cora." Her ikisini de selamladı ve Innes konuşana kadar duruşunu bozmadı.

"Ayıklamaya başla, Godfrey."

Doğruldu, dudaklarının kenarları çarpık bir gülümsemeyle eğildi. Ringin çevresinde dolaşırken kalabalığa hitap etmek için döndü. "Geçtiğimiz ay zindanlar doldu taşı. Her hücre doldu, bu geceyi bekledi. Her kılıç bir bilek taşına vuruldu, her balta parlayana kadar bilendi. Ancak bu gece tamamen, uzun yıllar uzak kaldıktan sonra evimize dönen Leydi Cora'ya adanmış bir gece."

Adaira kaskatı kesildi. "Kim bu adam?" diye sordu Innes'e fısıltıyla.

"Zindanların Bekçisi," diye yanıtladı Innes.

"Peki bu gece neden bana adanmış?"

Laird cevap vermedi, arenada durduğunda bakışlarını Godfrey'den ayırmadı. Adaira daha sert bir şekilde tekrar soracaktı ki zindan bekçisi devam etti.

"Bu dolunayda, size daha önce dövüştüğünü gördüğünüz birini getirdim. Hem adı de onuru elinden alınmış olsa da onu iyi tanıyorsunuz. Size Oathbreaker'ı getirdim!"

Kalabalıktan muhalif sesler yükseliyordu. Adaira kaşlarını çattı, uzun boylu bir adam arenaya girerken öne doğru eğildi. Eski püskü bir tunik ve çizmeler giymişti; solgun dizleri ve ön kolları kir içindeydi. Deri bir göğüs zırhı

Göğsüne eski kanla çillenmiş bir kemer bağlanmıştı. Yüzünü tam bir miğfer koruyordu ve Godfrey'in solunda durana kadar bilekleri arkadan zincirlenmişti. Muhafızlardan biri mahkûmu zincirlerinden kurtararak serbest bıraktı ve sıradan bir kılıca benzeyen bir şey eline tutuşturuldu.

Adaira, Oathbreaker denen adama baktı ve onun kumdaki bir dağ gibi hareketsiz ve sessiz duruşuna şaşırdı. Yaşını söylemenin, hatta yüz ifadesini görmenin bile bir yolu yoktu. Ama taştan yontulmuş gibiydi ve miğferindeki yarıklardan kendisine baktığını hissederek ürperdi.

"Sırada," diye devam etti Godfrey gür bir sesle, "size daha önce bu arenaya hiç adım atmamış birini getirdim. Geri dönüşü olmayan bir günah işleyene kadar önünde büyük amaçları olan genç bir adam."

Adaira ikinci mahkûm getirildiğinde sandalyesinde donup kalmıştı. O da yırtık pırtık bir tunik, yumuşak deriden çizmeler ve sanki biri onu giyerken ölmüş gibi görünen deri bir göğüs zırhı giymişti. Ama kalabalığa yüzünü gösterebilmek için başında miğfer yoktu.

O gençti. Ondan birkaç yaş daha gençti. Kirli yüzü korkuyla buruşmuştu ve kalabalığın içinde çılgınca birini arıyor gibiydi.

"Size William Dun'ı getirdim," diye duyurdu Godfrey. "Sürüsüyle birlikte kaynaklarını da çalmak için bir çobanı öldüren kişi. Ve biz öldürenlere ve kendilerine ait olmayanı alanlara ne yapacağımızı biliyoruz!"

Kalabalık tısladı ve yuhaladı.

William dizlerinin üzerine çökerek, "Lütfen, Laird," diye yalvardı. "Merhamet edin! O benim değildi-"

Godfrey muhafızlardan birine başıyla işaret etti, o da William'ın ağzını kirli bir ekose kumaşla hızlıca kapattı. Adaira izlerken yüzünü buruşturdu. Genç adamın sesi eriyip gitmişti; seyircilerin ve yünlerin gürültüsünden çektiği acıyı duyamıyordu

ve muhafızlardan biri kafasına ezik bir miğfer geçirdi.

"Konuşmasına izin verilmiyor mu?" Adaira telaşla Innes'e sordu.

Innes şarabından bir yudum aldı. Gözleri arenadaydı ama şöyle dedi: "Geçen günü hatırlıyor musun? Sen ve ben çobanın çiftliğinde durmuş, öldürülmüş bir adamı seyrediyorduk. Rab'den suçluyu bulmak için sürünün bıraktığı izi takip etmesini istemiştin."

"Evet, hatırlıyorum," dedi Adaira ama Rab'in adını duyunca buz kesti.

"Tüm kanıtlar bu çocuğun çiftliğine götürdü. Annesi, çocuğun eve botlarında kanla geldiğini ve çaldığı koyunları kendi sürüleriyle birlikte sakladığını gördüğünü iddia etmiştir."

"Ve siz de onun için duruşma yapmamaya mı karar verdiniz?" Adaira tiksintisini gizleyemeyerek mırıldandı. "**Rab** 'in topladığı bilgiler yüzünden mi?"

"Doğu'daki davaların neye benzediğini bilmiyorum Cora," Innes ona bakarak şöyle dedi. "Ama biz burada kılıcın bizim adımıza konuşmasına izin veriyoruz. Onunla yaşadığımız gibi, onunla öleceğiz. Bundan daha büyük bir onur olamaz. Ve itlaf, suçlulara ya cesur bir ölümle kendilerini affettirme ya da affedilmeyi hak ettiklerini kanıtlama ve klana geri dönme fırsatı tanıma şansını verir."

"Hepsi bu mu?" Adaira meydan okudu.

Ama Innes sessizdi, tartışmayı reddediyordu. Dikkati yine arenaya odaklanmıştı.

Adaira'nın aklı karıştı. Doğuda Tamerlaine'ler gerçek savaşları taklit etmek için müsabakalar düzenlerlerdi ama suç duruşmalar yapıldı. Suçlu olanların kendilerini savunmalarına izin verilirdi ve ancak o zaman laird adil bir karar verirdi.

Adaira şarabını içemeyerek yere bıraktı. Godfrey'in geri çekilmesini izledi. Bir koç boynuzunun sesi dövüşün başladığını işaret ediyordu.

Kalabalık kükredi. Adaira sesin içinde titreştiğini hissetti. Oathbreaker William Dun'a bir hamle kaskatı kesilmiş bir halde oturuyordu. Kılıç genç adamı neredeyse sıyırıp geçecekti ki adam geriye doğru tökezledi ve kılıcını hüzünlü bir savuşturma çabasıyla beceriksizce hareket ettirdi.

Oathbreaker bu dövüşte güç, boyut ve beceri açısından avantajlıydı. Hiç yavaşlamadı. Arenada koşuşturan William'ı takip etti. Kalabalık tek taraflı dövüşü izlemekten yorulmaya başlamıştı ki Oathbreaker sonunda William'ın elinden kılıcı aldı. Silahsız kalan William koşmaya başladı, tek savunması çabukluğuyla.

"Innes," diye nefes aldı Adaira. "Innes, lütfen-"

"*Cora.*"

Onun adı ruhuna karşı acı bir kırbaçtı, ama aynı zamanda Uyarı. Bazı Breccanlar kavgayı izliyordu ama bazıları da balkonu izliyor, onun tepkisini ölçüyordu.

Adaira yalvarışlarını sürdürdü ama kendini itlafa tanıklık etmeye zorlarken kanı buza dönüştü. Sanki bir doz daha Aethyn almış gibi hissetti. Midesi düğümlendi ve ter, avuç içlerinin çizgileri boyunca yağmurun kirlettiği ağlar gibi parıldadı. Terini ekosesine sildi, ancak terin tünüğünü ve botlarını ıslatmaya başladığını hissetti, sanki ateşten yanıyordu.

William'ın sonunda tökezleyip düşmesini ve kumların üzerine yığılmasını izledi. Kan kaybından kumun aynısıydı bu. Babasının yağmurda onu ayağa yer.

Oathbreaker çocuğun üzerinde duruyordu ama duruşu ve duruşuyla ilgili bir şey yorgun görünüyordu. Sanki yüz yıl yaşamış ve çok fazla şey görmüş gibiydi. Sanki bu dövüşü sona erdirmek istemiyormuş gibi.

Kılıcını William'ın boğazına saplamadan önce sadece bir an tereddüt etti.

Bir kemik çatırdaması ve hevesli bir kan püskürmesi oldu. Adaira gözlerini kapattı.

Nefes alış verişlerine, dişlerinin arasından ıslık gibi çıkan seslere odaklandı.

Bırak bitsin, bırak doğuda uyanayım.

Ama bu kâbustan uyanmak mümkün değildi. Boyalı duvar panelleri, kitaplarla dolu raflar ve pencerelerden içeri süzülen güneş ışığıyla Sloane'daki odasına uyanmak yoktu. Ne Jack, ne Torin, ne de Sidra vardı.

Adaira gözlerini kumların üzerinde ölü bir çocukla açtı, kanı altında kıpkırmızı bir gölgeydi.

Bakışları Innes'e kaydı.

Annesi sandalyede sırtüstü oturmuş, ellerini dizlerine dayamıştı. Yüz ifadesi o kadar dengeli ve nötrdü ki, kireç taşı bile olabilirdi. Duygusuz görünmüyordu ama heyecanlı da görünmüyordu ve profili keskin, ateş ışığıyla aydınlanmıştı. Gözlerini kırpmadan arenayı izliyordu, mavi gözleri kış ortasında donmuş bir göl gibiydi.

Adaira, Innes'in mi lairliğı bu şekilde dönüştürdüğünü, yoksa lairliğın mı Innes'i bu hale getirdiğini bilmiyordu. Ama *bu*, Adaira'nın içinden geldiğı kadındı. Kemik, nefes ve kan. Baskınları kutsayan ve zindanlarındaki suçluları temizlemek için itlaf çağrısı yapan bir kadın. Yara izlerini saklayan ve güvenmediğı kişilerin önünde asla zayıf görünmeyen bir kadın. Adaira'yı eve getirmek için varisinden ve tek oğlundan vazgeçmiş bir kadın.

Adaira ayağı kalkmaya başladı. Bir an daha bunun bir parçası olmak istemiyordu ama Innes'in alçak sesi onu durdurdu.

"şimdi giderseniz, sorunuzun cevabını alamazsınız."

Adaira yavaşça yerine oturdu. "Ne sorusu?" Innes sadece arenayı işaret etti.

Adaira dikkatini ringe geri verdi. Oathbreaker balkonun önüne gelmişti, vakur ve kan lekeleri içindeydi.

Adaira bu karşılaşmadan galip çıktıktan sonra özgürlüğüne kavuşup kavuşamayacağını merak ediyordu. Kılıç onun yaşamaya layık olduğunu kanıtladığına göre geçmişteki suçları affedilmiş miydi?

"Kaleye doğru," dedi Innes.

Oathbreaker bir süre daha öylece durdu ve Adaira onun annesinin kararını duyup duymadığını merak etti. Ama sonra başını eğdi ve miğferini çıkarıp yüzünü gösterdi.

Adamın daha yaşlı olduğunu gördü, orta yaşlarında bir adamdı. Saçları ve sakalları dağınıktı, gümüşle kaplanmıştı ama zindanın koşulları bile saçlarının sert kumral parlaklığını gizleyememişti. Gözü alan ve onu tutan bakır rengi Adaira'nın nabzını hızlandırdı. Adam tanıdık geliyordu ve merak etti... onu daha önce görmüş müydü?

Hangi yemini bozmuştu?

Ama Adaira onun ağzının kenarlarındaki hüznü, ona bakmaya devam ederken gözlerindeki ışıltıyı görünce anladı.

Kılıç yenilgiyle elinden düştü.

"David'e ona ne olduğunu sormuştun," dedi Innes, Adaira'nın tepkisini izleyerek. "Seni doğuya taşıyan adam."

Oathbreaker arkasını döndüğünde Adaira'nın nefesi kesildi, kan lekeli zırhından kumun üzerine kırmızı takımyıldızlar damlıyordu. Kalbi boğazında düğümlendi ve bir an nefes alamadı. Onu sadece gözlerini yakan yaşların arasından izleyebildi. Düşmesine izin vermeyi reddettiği gözyaşları. Burada, bu yerde olmazdı. Yüzlerce bakış onun üzerindeyken olmazdı.

Jack'in babasının kapılardan kaybolup zindanların karanlık ağzına geri dönmesini izledi.

Bölüm 12

Jack şatonun kütüphanesine adımını atar atmaz, **"Ben gidiyorum,"** dedi. Bu duyuruyu yapmak için o kadar hevesliydi ki, Torin'in yüzünü buruşturduğunu, masanın üzerine yığıldığını ve gözlerini pencereden içeri süzülen güneş ışığından koruduğunu fark etmesi yarım anını aldı.

"Şimdi ne yapacaksın?" Torin bir tüy kalemi özenle hokkaya daldırırken homurdandı. Deftere bir şeyler yazmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu ve çok kötü bir iş çıkarıyordu. Satırlar eğri büğrüydü ve her kelimenin üzerinde lekeler vardı.

Jack kapıyı arkasından kapattı, Torin'e ve dirseğinin yanındaki şişede kalan viski miktarına daha yakından baktı.

"Uzun bir gece mi?"

"Öyle bir şey işte." Torin içini çekerek tüy kalemini bir kenara fırlattı. "Gidiyorum diyorsun. Nereye?"

Jack tereddüt etti. Kelimeler ağzında hâlâ tuhaf bir tat bırakıyordu. Ayrılmasına izin vermeme gücüne sahip olan Torin'e bu haberi vermenin doğru yolunu bildiğini sanıyordu ama yine de özenle hazırladığı argümanı o anda parçalandı.

Torin'in kaşları çatıldı. "Sakın bana anakaraya söyleme."

"Hayır," dedi Jack neredeyse gülerek. "Tabii ki

hayır." "O zaman nerede? Bu belirsizlik beni öldürüyor, Jack." "Batıya gidiyorum," dedi.

"Adaira'yla birlikte olmak için."

Torin ona bir saat gibi gelen bir süre boyunca baktı. Jack'in tüylerini diken diken eden karanlık, öfkeli bir bakış.

"O zaman seni onunla birlikte olmaya mı davet etti?" Jack keskin bir nefes aldı.

"Hayır."

Torin kıkırdadı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Jack kaşlarını çatı ve Torin'in hâlâ sarhoş olup olmadığını merak etti. Bu konuşma başından beri lanetli miydi?

"Sana burada ihtiyacım var Jack."

"Ne için? İşe yaramaz biri olduğumu kanıtladım. Daha fazla kanıta ihtiyacınız varsa meyve bahçesine sorun."

"Tam tersine. Sen klanın umudusun."

Jack yüzünü buruşturdu ama bu ifadeye hazırlıklıydı. Belki de önce kendisini ve Adaira'yı, ikinci olarak aday, üçüncü olarak da klanı düşündüğü için bencildi. Ama klanın Adaira'ya ne kadar çabuk sırt çevirdiğini asla unutmuyacaktı. Kuşkularını, sert yargılarını, onun Breccan kanı taşıdığını fark ettiklerinde yaptıkları keskin yorumları asla unutmuyacaktı. Acısını saklamaya çalışsa bile, ihanetlerinin onu ne kadar derinden yaraladığını.

Hayır, Jack asla unutmazdı. İsimleri, yüzleri ve kimin ne söylediğini hatırlıyordu. Böyle insanlar için şarkı söylemek ve çalmak istemesi için uzun bir süre geçmesi gerekecekti. En azından Adaira'dan özür dileyene kadar.

Ve onu şimdi kaybetmek boğulmaktan, yanmaktan daha kötü olurdu. Eğer birlik için oynayacak kişi oysa -eğer kendisinden ruhların zalim kralını alaşağı etmesi istenmişse- o zaman bu imkânsız görevleri başarmak için Adaira'nın yanında olması gerekiyordu.

"Bir ateş ruhuyla konuştum," dedi Jack. Torin'e, yenilgiyle eve, karanlık bir kulübeye sürüklendiğini ve küllere şarkı söylediğini tam olarak itiraf planlamamıştı. Ama Jack lordu ikna etmek için başka bir yol göremiyordu. Torin bakışlarını kısarak dinliyordu ama Jack'in söylediği her kelimeyi, hatta söylemediklerini bile anlamış gibiydi. Jack'in söylediklerinin anlamını.

Torin dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğildi. Bir an için yüzünü kapatırken işaret parmağındaki mühür yüzük parıldadı, sanki bir rüyadan uyanmak ister gibiydi. Ama ellerini indirdiğinde Jack onun buğulu gözlerindeki teslimiyeti gördü.

"Ben kim oluyorum da seni geri tutuyorum?" Torin hüzünle yoğrulmuş ağır bir sesle konuştu. "Eğer bir ruh tarafından gitmen için görevlendirildiyse, o zaman gitmelisin Jack. Git ve bir kez daha Adaira'yla birlikte ol. Adada birliğe şarkı söyle. Biz burada olacağız, kader isterse dönmeni bekleyeceğiz."

Jack bir an için sessiz kaldı, üstesinden gelmişti.

Torin'in ağzında bir gülümseme belirdi. "Sana karşı çıkmamı mı bekliyordun?"

"Evet," diye itiraf etti Jack. "Klanı ve görevlerimi terk ediyordum gibi görüldüğünün farkındayım."

"Başkalarının ne düşüneceği konusunda endişelenmeyin. Ama sanırım size nasıl ve ne zaman ayrılmayı planladığınızı sormalıyım."

"Nehir yoluyla gideceğim," diye cevap verdi Jack.

"geldiğinde çabuk." "Yani bugün mü?"

"Büyük ihtimalle."

"Hevesliyiz, değil mi?" Torin karşı çıktı.

"Sanırım ondan yeterince uzun süre uzak kaldım," dedi Jack. Torin tutulan onun bakışlar için a yendi, ama başını salladı. "I Seni tutmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Hatta nasıl

"Adaira'ya haber vermeden karşıya geçmek için bu aptalca."

"Onunla yazışmalarım yakından takip ediliyor. Ona yazdığım hiçbir şey özel değildir."

"Evet, Sidra bana söyledi," dedi Torin. "Ve sen hâlâ Adi'yi gelişinle şaşırtmanın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ona şifreli bir mektup yazdım," dedi Jack. "Sanırım satır aralarını okuyabilecek ve ona geldiğimi anlayacak."

"O zaman her şeyi şansa mı bırakacaksın?" Torin kollarını kavuşturdu. "Ya Adaira mektubunuzu ya da 'kodunuzu' almazsa?"

o kadar ki, bunun *fiziksel olarak* ona geliyor? Sonra ne olacak?"

"O zaman beni gördüğüne şaşıracak," dedi Jack. Torin karşılık veremedi ekledi: "Ve niyetimi belirten bir mektup yazmanı istiyorum. Başım derde girerse diye yanımda taşıyacağım."

Torin kaşlarını çattı ama masanın üzerindeki bir parşömen parçasına uzandı ve acıklı bir şekilde çarpık bir mesaj yazmaya başladı. Jack'in okumasına izin verdi. Mektup kısa ve özdü, Jack'in batıya karısı Adairaya kavuşmak için geldiğini ve Breccan klanına karşı hiçbir kötü niyet beslemediğini belirtiyordu.

"Güzel," dedi Jack. "Benim için mühürleyebilir misin?"

Torin biraz sinirlenmiş görünüyordu ama Jack'in isteğini yerine getirdi ve mektubu mühür yüzüğüyle balmumuna mühürledi.

"Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı, Bard?" Torin çizdi.

Jack başını salladı ama sonra kendini tuttu. "Ben annem ve kız kardeşime göz kulak olur musun? Son sekiz yıldır gayet iyi idare ettiler ama ne olursa olsun onlar için endişeleneceğim. Ne kadar süre uzak kalacağımı bilmiyorum."

Torin'in ruh hali kasvetli bir hal aldı. "Merak etmeyin. Mirin ve Frae'ye göz kulak olunacak. Ve batıdaki Adaira'ya ulaşır ulaşmaz bana yazmanı istiyorum, böylece hiçbirimiz senin için endişelenmeyiz." Sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi durakladı.

"Haber göndereceğim."

Torin sessiz ve dalgın kaldı.

"Ne oldu?" Jack sabrı tükenmeye başlamış bir halde sordu.

"Gitmek için sadece *benim* iznime ihtiyacın olmadığını biliyorsun," dedi Torin.

Evet, Jack biliyordu. İç çekti.

Hâlâ Mirin'le konuşması gerekiyordu.

Annesini evde buldu, ateş ocağına geri döndüğü için çiftlik yeniden yaşanabilir hale gelmişti. Mirin dokuma tezgâhının başında duruyordu. Kulübe sessizdi, hava dönen toz zerrecikleri, altın rengi parritch ve sıcak bal kokularıyla doluydu. Frae bugün Sloane'daki okula gitmişti.

"Sakın bana bahçeye başka bir ineğin girdiğini söylemeyin," dedi Mirin, dikkati işine odaklanmış bir halde.

"Hayır," dedi Jack. "Sana babam hakkında soru sormaya geldim."

Mirin'in parmakları dondu, ama gözleri odanın diğer ucuna dalıp babasıyla buluştu. Sorularını geçiştireceğini düşündü; çocukken, babasının kim olduğunu ve neden ortalıkta olmadığını öğrenmek için yanıp tutuştuğu yıllarda da böyle yapmıştı. Ama Mirin onun duruşundaki kararlılığı ve sanki batıya doğru yarı yoldaymış gibi uzak bakışlarını görmüş olmalıydı.

İşinden nadiren uzaklaşmış ama şimdi dokuma tezgâhını bırakmıştı. "Otur, Jack," dedi, elleri bir demlik çay hazırlamakla meşguldü.

Jack masada oturmuş, sabırla onu izliyordu. Karşısındaki sandalyeye oturmadan önce ikisine de birer fincan doldurdu ve Jack onun solgun ve bitkin görüldüğünü fark etti. Dokuduğu tüm o büyülü ekoseler yüzündendi ve dokuma tezgâhına bakma isteğine direndi.

"Ne bilmek istiyorsun?" Mirin sordu.

"Öncelikle adının ne olduğunu."

Tereddüt etti ama konuştuğunda sesi netti. "Niall. Niall Breccan. Aithwood'un Bekçisi olarak atandığında, sadakatinin bir ölçüsü olarak klan adını aldı."

Jack bir an için bunu düşündü ve babasının adı üzerinde kafa yordu. *Niall Breccan*. "Ve nehrin yukarısında yaşadığını söyledin, senden uzakta değil mi?"

"Evet. Ormanın içinde, nehir kıyısında bir kulübe." Mirin'in parmak uçları çay fincanının kenarında gezindi.

"Orada yalnız mı yaşıyor?"

"Bildiğim kadarıyla öyle. Neden? Bunu bana neden soruyorsun, Jack?"

"Çünkü Adaira ile birlikte olmak için batıya gidiyorum ve onu bulmak istiyorum."

Mirin neredeyse hiç tepki vermedi. İşte o zaman Jack onun bu anı beklediğini fark etti. Gerçek ortaya çıktığından ve Adaira ayrıldığından beri onun bavullarını toplayıp adanın diğer tarafına geçmesini bekliyordu. Gitmeden önce beklediği bir aylık süre, Mirin'in beklediğinden daha uzun bir gecikmeydi.

"Sana bir şey söylemem gerek Jack," diye fısıldadı ve kalbi korkuyla çarptı. "Babanı haftalar önce gördüm. Breccanların buraya gelip Adaira ile konuşmak istedikleri gece. Her şeyin değiştiği gece." Mirin durakladı. Sanki ağrıyormuş gibi avucunu boğazının üzerine koydu. Jack sadece nefesini tutup bekleyebilirdi. "Bildiğin gibi, baban nehrin sırrını Moray Breccan'a verdi. Sanırım Niall da Adaira'yı doğuya verme suçunun cezasını çekmeden önce beni son bir kez görmesini sağlayacak bir anlaşma yapmış olmalı. Böylece onu bana getirdiler. Frae ve ben.

. biz orada, o köşede, bir baskın için hazırlanıyorduk ve Breccanlar babanı bir esir gibi bağlayarak eve sürüklediler."

Mirin'in bu karşılaşmadan neden daha önce hiç bahsetmediğini merak eden Jack, ona kızmak istedi. Ama sonra onun gözyaşlarını silmesini izledi.

"Ona 'Oathbreaker' dediler ve unvanını ve adını elinden aldılar," diye devam etti. "Nefes almak için bile zor zamanım oldu, onu tekrar gördüğüm için çok şaşırmıştım. Ve onu sürükleyerek *hiçbir şey* söylemedim."

Jack, Mirin'in yanına oturabilmek için masanın etrafında dolaştı.

yan. Onun elini tuttu, ne kadar soğuk ve zayıf olduğunu hissetti. Onun

Sayırsız sırrı örtölere dokuyan el. Şimdi kadın ağırlarken onu tutuyordu. Bu gözyaşlarını haftalardır, *yıllardır* bastırıyordu ve şimdi hızlı ve öfkeli bir şekilde geliyorlardı, kırılmış bir kalbin sesiydi. Jack sessizce annesinin acısına, yaptığı fedakârlıklara, asla sahip olamayacağı bir adamı seven bir kadın olarak tek başına taşıdığı ağırlığa tanıklık etti.

"Özür dilerim anne," diye fısıldadı Jack, elini sıkarak. Mirin son gözyaşlarını da sildi. "Sana şunu söyleyeyim, Jack, çünkü babanın hayatta olup olmadığını bilmiyorum. İşlediği suçlar nedeniyle onu idam etmiş olabilirler."

Bu düşünce Jack'in aklından geçmişti ama Mirin'in sesiyle şekillenen bu olasılığı duymak birdenbire çok daha gerçek hissettirdi. Onun elini tutmaya devam ederken kalbi ağırlaşmıştı.

"Ve bugünün geleceğini biliyordum," diye devam etti Mirin, karanlık gözlerini ona çevirerek. Geceleyin okyanus kadar karanlık gözler. "Adaira'yla birlikte olmak ve hep aradığın cevapları bulmak için klan sınırını geçeceğini biliyordum. Bir dakika daha kaybetmemek için şimdi gitmek istediğini biliyorum. Ama senden şunu isteyeceğim Jack, bizimle bir gün daha kal. Frae ve benimle burada son bir gece geçir. Bizimle son bir sabah yemeğine katıl."

Bu istek karşısında neredeyse irkilecekti, çünkü kararlılığı çok keskindi. Adaira'ya mektubunu göndermişti ve hemen onu takip etmek istiyordu. Güneş batmadan önce batıda durmak istiyordu.

Mirin devam etti, "İçimde bir his var Jack. Batıya geçtiğinde bir daha asla buraya geri dönemeyeceksin. Asla doğuya dönmeyeceksin."

Kadının ifşası onun sabırsızlığını bastırdı. Zihni sessizleşti ve kalbi boşluğa düşmüş gibiydi. Sadece hızla alıp verdiği nefesleri ve kulaklarında yankılanan nabızı vardı.

Başını salladı, çünkü onun isteğinin geçerliliğini tartışamazdı. Kendi kendine bir akşamı daha burada Frae ve annesiyle geçirmekten mutluluk duyacağını söyledi. Bir gece daha bu masada yemek yiyebilir, ocağın yanında oturabilir ve annesinin hikâyelerinin tadını çıkarabilirdi. Hâlâ Tamerlaine şarkılarını duymaya hevesli olan küçük kız kardeşi için bir türkü söyleyebilirdi. Bir sabah daha uyanıp güneşin doğudan doğuşunu izleyebilirdi.

"," diye fısıldadı. "Yarın sabah yola çıkacağım." Mirin rahatlamıştı. "Teşekkür ederim, Jack."

Ona ince bir gülümseme verdi. Ama derinlerde bir yerde üzgündü. Ve bu üzüntünün altında öfke yatıyordu. Hayatının ve sevdiği insanların bölünmüş ve birbirinden ayrılmış olmasından nefret ediyordu. Mirin ve Frae'yi bir daha asla göremeyeceği düşüncesi içini ürpertiyordu ama Adaira'dan uzak kalmaya ve babası tarafından bilinmemeye dayanamıyordu.

İki yarıyı bir araya getireceğim, diye düşündü, bu o kadar imkansız görünse de gülebilirdi. *Batıda barış için oynayacağım ve ailemin bir bütün olduğunu göreceğim.*

"Bana bir söz ver Jack," dedi Mirin, elleriyle yüzünü tutarak onun hayallerini .

"Ne olursa," dedi, bekleyerek.

"Onlara Niall'ın oğlu olduğunu söyleme."

Başını salladı ama umudu başlamıştı. Heyecanı azaldı. Bir kez daha sahipsiz kalmak zorunda kalacaktı. Sanki batıda onun için hiçbir kök yokmuş gibi davranmak zorunda kalacaktı. Annesinin isteği onu yaşlı ve yorgun hissettirdi.

Mirin ısrarla, "Kan bağınızı bir sır olarak saklayın," diye fısıldadı.

"Merak etme anne," dedi Jack. "Asla bilmeyecekler."

Bölüm 13

"Kailini ye Maisie," dedi Sidra, masanın karşısından kızını izlerken.

Maisie tabağındaki yeşilliklere ters ters , "Babam bana bunları yedirmiyor," dedi.

Sidra, Torin'in boş sandalyesine, tabağı artık soğumuş olan yemeğiyle dolu tabağına bakma isteğine direndi. "Baban burada olsaydı yapardı. Kailini ye lütfen."

"Ama tadı pislik gibi."

"Tadı *toprak* gibi," dedi Sidra yumuşak bir ses tonuyla. Aşağıdaki ruhlar, o kadar yorgundu ki. Başları zonkluyordu, ayağı ağrıyordu. . . "Yaşamın, parlak güneş ışığının ve toprağın derinliklerinde saklanan sırların tadını alırlar. Onları yediğinizde sizi güçlü ve zeki yapan sırlar."

Maisie'nin suratı asıldı. Kail'i dikkatle inceledi ama ağzına götürür götürmez masanın üzerine tükürdü.

"İğrenç!"

"Maisie Tamerlaine," dedi Sidra sertçe. "Bu kadar yeter. Sen her zaman kailini yedin."

Maisie kaşlarını çatı ve başını salladı. "Onu yemek istemiyorum."

Sidra gözlerini kapadı ve şakaklarındaki ağrıyı ovuşturdu. Sabrı tükeniyordu ve kendini en son ne zaman bu kadar bitkin, bu kadar yıpranmış hissettiğini hatırlamıyordu.

Kendine bu yorgunluğun o gün bir çare bulmak için ne kadar çok çalıştığından kaynaklandığını söylemeye çalıştı. Bitkileri öğütmüş ve daha önce hiç denemediği karışımları karıştırmıştı. Onları koyu çaylar halinde demlemiş ve merhemlere dönüştürmüştü. Ayağını yastıklı bir taburede dinlendirmişti. Ayrıca hastalarını ziyaret etmek için tepeler boyunca yürüyerek ayağını çalıştırmıştı. Ayağını sıcak ketenle sarmış ve sonra uyuşana kadar soğuk nehir suyunun altında tutmuştu.

Sidra aklına gelen her şeyi deniyor, topuğunda yayılmakta olan hastalığı durdurmayı ve tersine çevirmeyi umuyordu. Ancak yöntemlerinden herhangi birinin başarılı olup olmadığını ancak zamanın ortaya çıkarabileceğinden korkuyordu ve zaman onun tarafında değildi. Rodina'nın elinin ne kadar hızlı bir şekilde ele geçirildiğine bakarak, yanıklığın tüm ayağını ele geçirmesinden önce bir haftası daha olabileceğini tahmin ediyordu.

Rodina da son zamanlarda Sidra'nın yaşadığı baş ağrısı ve mide sorunlarının arttığını söylemişti. Tüm vücudu bitkin hissediyordu ve hiç iştahı yoktu. Tek yapmak istediği uzanıp uyumaktı.

Bugün çok çalıştığınız için yorgunsunuz. Bir gece önce kötü uyudunuz. Hava değişiyor.

Kendini başka bir şey olduğuna ikna etmeye çalıştı. yorgunluğunun nedeni. İçini kemiren yorgunluğunun baş ağrısının ve çabuk sinirlenmesinin nedeni ayak kemeri boyunca yavaş yavaş ilerleyen hastalık değildi.

"Sorun nedir?"

Maisie'nin sesi Sidra'yı geceye geri döndürdü. Ne kadar zamandır orada, gözleri kapalı, eline yaslanmış oturuyordu? Altı yaşındaki inatçı bir çocuğun endişelenmesine yetecek kadar uzun bir süre. Sidra gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissetse de kızına gülümsemeye, onu rahatlatmaya çalıştı.

"Sanırım sadece yorgunum,
Maisie." "O zaman kailini ye,
anne."

Sidra gözlerini kırptırdı ve akşam yemeğinden pek bir şey yemediğini fark etti. Midesi çalkalanıyordu.

Bu gece Torin'e söylemek zorundaydı. Ona enfekte olduğunu söylemeliydi. Tabii eğer eve gelirse. Bir gece önce eve gelmemiştir ve yokluğu onu istediğinden daha fazla endişelendirmişti. Torin gece vardiyasında çalışırken yalnız uyuduğu bütün geceleri hatırlıyordu.

Sidra birden kendini bölünmüş hissetti. Onu görmek istiyordu ve dikkatle onu bekliyor, ön sahanlıkta botlarının sesini dinliyordu. Kapının açılmasını bekliyordu. Bakışlarının kendisine dokunmasını, ellerinin çok da uzakta olmadığını hissetmeyi. Ta ki gerçeği öğrendiğinde yüzünün alacağı şekli hayal edene kadar.

Ona nasıl söyleyeceğim?

"Hasta mısın anne?" Maisie ısrar etti, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Sadece biraz başım ağrıyor, tatlı kızım."

Sidra o gün çok dikkatli davranmıştı. Maisie evde onunla birlikteyken, enfeksiyonunun tüm izlerini gizlemek için çoraplarını ve botlarını çıkarmamıştı. Ancak Maisie, Torin'in babası Graeme Tamerlaine'i yandaki çiftliğinde ziyaret ettiğinde Sidra bir panzehir bulmaya çalışırken ter içinde kalmıştı.

Ama çocuklar her şeyi çok iyi anlar. Sidra ellerini alnından indirdi ve kailesini yemeye başladı.

Torin akşam yemeğinde onlara katılmayacak gibi görünüyordu.

Sidra ayağa kalktı ve tabağındaki her şeyi sıyrarak köpeğe yedirdi. Neden onun için yemek yapıyordu ki? Madem şatoda kalmaya bu kadar kararlıydı, neden ona kuzgunla bir not gönderememiştir?

Maisie'yi erken yatırmaya karar verdiğinde, çocuğun sızlanmaları daha da arttı. Genç kız kedilerden birinin kendisiyle yatmasını istiyordu ve Torin buna sadece belirli günlerde izin veriyordu. Sidra iki kediyi içeri almaya karar verdi. Sonra Maisie bir istedi.

ama Sidra'nın irfan kitabındakilerin hiçbirisi değil. Sadece yeni bir tane olabilirdi. Sidra'nın gözleri o kadar yorgundu ki, kendiliğinden bir hikâye yaratmak bir yana, sayfadaki kelimeleri bile zor görüyordu. Ama Kır Çiçekleri'nin Leydi Whin'i hakkında bir efsane uydurdu, en iyi kail bahçesini yetiştirdiğini ve her gece özenle yeşilliklerini yediğini ekledi.

Maisie, "Ben farklı bir hikâye istiyorum," dedi.

"Yarın, eğer uslu bir kız olursan," dedi Sidra mumları üfleyerek. "Sana başka bir hikâye anlatacağım. Şimdi. Yatağına git, Maisie."

Sidra yatak odasının kapısını kapattı ve kapının üzerine eğilerek masaya baktı. Bütün yiyecekler ve kirli tabaklar hâlâ . Her şeyi olduğu yerde bırakmayı düşündü. Belki Torin eve gelmeye karar verdiğinde ortalığı temizlerdi?

Sidra homurdandı. Daha iyi bildiğı için birkaç bulaşığı yıkama fiçisine taşıdı. Ovalamaya başladığında çay fincanlarından biri kırıldı. Parmağını kestiğini fark edince şaşırarak durdu. Kanının suda küçük bir iz bırakmasını izledi.

Torin nihayet geldiğinde Sidra hâlâ dalgın dalgın çamaşır fiçisine bakıyordu

Botlarını çıkardı ve ekosesini astı. Sidra'ya baktığında yüzü bitkin, gözleri kan çanağına dönmüştü. Sonra bakışları hâlâ dağınık olan masaya kaydı.

Sidra'nın kalbi onun ne kadar yorgun olduğunu hissettiğinde ona karşı yumuşadı.

Ama sonra hızlıca "Yemeğim nerede?" diye sordu.

Yıkama varilindeki tüm bulaşıkları çarpıp kırmamak için kendini zor .

"Onu köpeğe yedirdim." Ovalama işine geri döndü, parmağındaki kesik nabzıyla birlikte zonkluyordu.

Torin, "Tabii ki yaptın," diye mırıldandı ve Sidra yine aklını kaçırabileceğini düşündü. Ama dilini tuttu, öfkesi teninin kızarmasının hemen altında kaynıyordu. Torin bir iç çekiş ve oturuşunu izledi.

Maisie'nin sandalyesi. Kızının soğuk yemeğini yemeye başladı, ta ki masada çatalın yanında duran yarısı çiğnenmiş kail'i fark edene kadar. "Boş ver bunu. Şatoda kalmalıydım."

Sidra dönerek bu kez bilerek bir tabağı dolaba çarpıp kırdı. Torin onun her zaman nazik bir ruha sahip olduğunu bilirdi ve çanak çömlek parçaları yere dökülürken gözlerinde gördüğü şey Torin'in bir an duraksamasına neden oldu.

"Eve ne zaman geleceğini bilseydim, akşam yemeğini senin için hazırlayabilirdim," dedi.

"Eve ne zaman geleceğimi bilseydim, sana söyledim." Masadan kalktı, bulaşıkları tıkırdattı. "Ama çoğu zaman bilmiyorum Sidra. Şatoya taşınırsak hayatım çok daha kolaylaşır."

Bunun olacağını bildiği için dondu kaldı. Kaburgalarını sıkan ani panik, kendisini demir bir kafese hapsedilmiş bir kuş gibi hissetmesine neden oldu. Yürüyerek inip çıkmak zorunda kalacağı tüm kale merdivenlerini düşündü. Ayağı bir sancı ile tepki verdi.

"Bu senin hayatını kolaylaştırır ama benimkini değil Torin." "Ne şekilde Sidra?"

"Çünkü burada çalışıyorum," diye dişlerinin konuştu. "Bütün bitkilerim bu kail bahçesinde yetişiyor. Yanıklığın çaresini bulmak için onlara yakın olmam gerekiyor."

"Onları kale avlusunda yetiştirin!" dedi elini savurarak.

"Eğer şatoda yaşamak senin için daha kolaysa," diye başladı, "o zaman orada yaşa. Daha önce de yaşadın. Maisie ve ben burada iyi olacağız."

Belden aşağı bir vuruştı.

Torin'in yüz ifadesinde sanki ona vurmuş gibi bir ifade gördü.

Aralarındaki mesafe açıldı. Sanki zemin ayaklarının dibinde çatlamış gibiydi.

Torin'in kapıya doğru adım atışını izlerken öfkesi soğumaya başladı ve yerini mutsuzluğa bıraktı. Yüzü ihtiyatlıydı,

beyazlamıştı. Botlarını giyerken, ekosesini toplarken hiçbir şey hissetmiyor gibi görünüyordu.

Durdurun onu. Gitmesine izin verme.

Ama Sidra donup kalmıştı, gurur ve korku onu esir almıştı. Torin'in arkasından kapıyı çarparak çıkmasını izledi. Panjurlar takırdadı ve ocaktaki ateş gürledi. Torin gecenin derinliklerine doğru yürürken ayak seslerinin azalmasını dinledi.

Yirr'in avluda birkaç havlama sesi çıkardığını duydu, keskin uyarı notaları. Belki de Torin'e geri dönmesi için yalvarıyordu.

Sonra sessizlik çöktü.

Sidra kırdığı tabağın paramparça olmuş parçaları arasında yere yığıldı. Dizlerini göğsüne çekti ve uyuşuk bir şekilde gölgelere baktı.

Torin kaleye gitmedi ve yollarda kalmadı. Ay ışığının aydınlattığı bozkırlara saptı ve botları topuklarındaki su toplamalarını ovuşturarak yorulana kadar dolaştı. Bir içki istedi. Onu unutkanlığa sürükleyecek bir şey istedi ve elleri titredi. Ancak o zaman durmayı seçti. Ekosesine sarınıp çimenlere uzanırken yıldızlar onu izledi ve uykunun onu susuzluğundan uzaklaştıracağını umdu.

Ama uyku bir türlü gelmiyordu ve düşünceleri karanlık yerlere .

Sidra onu dışarı atmıştı.

Buna inanamıyordu ve bir gece öncesini düşünene kadar öfkelenmişti. O kadar çok viski içmişti ki kalenin kütüphanesinde uyuyakalmıştı. Eve hiç gelmemişti ve ona haber bile göndermemişti. Karanlıkta yatıp nerede olduğunu merak ettiği için endişelenmiş olmalıydı.

Kaçınılmaz olarak, şimdi yeniden dekore edilmiş ve oturmaları için hazır olan laird'in odasını düşündü. Torin bu hareketin Sidra için zor olacağını biliyordu. O da *bililiyordu*

Ama yine de konuşmayı başarmış, öyle sabırsız ve duyarsız yaklaşmıştı ki ona gitmesini söylediği için onu suçlayamıyordu.

Öfkesi yıldız ışığında erirken inledi. Sidra'nın karanlıkta ona tutkuyla eşlik ettiği son geceyi hatırlayınca ürperdi. Peki ya onda gördüğü o hüzün parıltısı neydi? Onu rahatsız eden bir şey vardı ve bunu ona söyleyecek kadar rahat hissetmediğini fark etmesi, midesine bir taş saplanmış gibi hissetmesine neden oldu.

Sana neden söylesin ki? Asabi ve dar görüşlüsünüz ve eve asla zamanında gelmiyorsunuz. Çok fazla içiyorsun ve geçmişe takılıp kalmışsın.

Bir süre daha çimenlerin üzerinde oturup anılarını tazeledi. Daha birkaç hafta önce, büyülü bir bıçak ona çarpmış ve sesini çalmıştı. Söyleyemediği kelimeler içinde kömür gibi yanmıştı. Sidra'ya ondan sakladığı her şeyi anlatmayı ne kadar çok istemişti.

Artık zaman kaybetmek istemiyordu, asla geri kazanamayacağı bir zamanı. Şimdiye kadar bu dersi en sert şekilde öğrenmemiş miydi? *Uyan!* Ada ona "" diyor gibiydi. *Gözlerini aç, Torin. Kime dönüştüğüne bir bak.*

Torin kalktı, ekosesindeki çiği fırçaladı. O yapmadı Sidra'dan bir an daha uzak kalmak istemiyordu. Aralarına hiçbir şeyin girmesine izin vermek istemiyordu.

Eve doğru hızlı adımlarla yürümeye başladığında, gözünün ucuyla bir ışık titreyerek dikkatini çekti. Uzaktaki açık bir kapıdan gelen ateş ışığına benziyordu.

Torin durdu. Bu vadiye girdiğinde görünürde hiç ev yoktu. Ama şimdi tepelerin karanlığını delen büyüleyici bir kapı gördüğünü inkâr edemezdi. Kapı onu yaklaştırmaya çağırıyordu.

Ona dikkatle yaklaştı, eli dirkinin kabzasını buldu.

Bir tepenin yamacına kemerli bir kapı oyulmuştu ve lentosunun üzerinden uzun ot yumakları sarkıyordu. Torin kapının önünde durmuş, donup kalmıştı. Gözlerini kısarak kapının geçide baktı ve nereye gittiğini anlamaya çalıştı ama yol dönerek toprağın derinliklerine doğru ilerliyordu. Torin'in göremediği bir yere.

Bu bir ruh geçidiydi.

Çocukken bir tanesini ortaya çıkarmanın hayalini kurmuştu. Babasının ona anlattığı masalları yuttuktan sonra, ölümlü gözlerden gizlenmiş olsalar da adada portallar aramaya başlamıştı. Kayaların, şelalelerin ve ağaçların içinde saklanıyorlardı. Çimenlerin, gelgitlerin ve bahçelerin içinde. Kapılar kendilerini sadece ruhların saygı duyduğu kişilere gösteriyordu.

Torin şimdi onu bilinmeyene götürecek açık bir kapının önünde duruyordu ve korkuya kapıldı.

Nereye götürüyorsun? Neden bana açıldınız?

Işık sönmeye başladı. Kapı kapanmak üzereydi ve Torin içeri girmenin avantajlarına karşı riskleri hızla tartmak zorundaydı.

Eğer kapıdan geçerse, ruhlarla yüz yüze konuşma şansına sahip olacaktı. Bu davetin, cevap bulmak için yanıp tutuştuğu hastalık yüzünden yapıldığını biliyordu. Reddedip kapının kapanmasına izin verirse, meyve bahçelerinde karşı karşıya oldukları şeyle ilgili gerçeği öğrenmek için bir daha asla bu şansa sahip olamayabilirdi. Hastalık ağaçtan insana yayılmaya devam edecek, belki de sonunda hepsini ele geçirecekti.

Ama içeri girerse... ne kadar kalacağı belli olmazdı. Büyük olasılıkla sadece bir ya da iki gün olurdu ama Sidra onun nerede olduğunu bilemezdi. Onun nasıl endişeleneceğini düşünmek Torin'e bir mızrak gibi saplandı. Yokluğunun ona neler yapabileceğini hayal etti.

Yine de şüphe duymadan bildiği bir gerçek vardı: Kız onsuz yaşayabilecek kadar güçlüydü. Taşınacaktı

o gitmiş olsa bile. O dönene kadar klanla işlerin sorunsuz yürümesini sağlayacaktı.

"*Sidra*," diye rüzgâra doğru nefes aldı.

Eğer kapıya rastlayan kendisi olsaydı nasıl seçim yapacağını biliyordu.

Torin bir süre daha tereddüt ettikten sonra eşikten .

Bölüm 14

Jack nehirde durmuş, akıntıya bakıyordu.

Kuşluk vaktiydi ve Mirin ve Frae ile kahvaltı ederek, çiftlikteki son dakika işleriyle ilgilenerek olabildiğince geciktirmişti. Artık gitme vakti gelmişti.

Çantasında birkaç yedek tunik, Torin'in mektubu ve arpından oluşan hafif bir bavul hazırlamıştı.

Cevabı Breccanlar arasında bulacaksınız.

Jack öne doğru bir adım atarken Ash'in sesi içinde yankılandı.

Su ayak bileklerinin etrafında akıyor, botlarının sızıyordu ve nehir kıyısı boyunca köpüklü beyaz kümeler halinde çayır çiçeği yetişiyordu. Çam, ladin, baldıran ve üvez ağaçlarının yoğun olduğu Aithwood, nehrin yukarısına doğru yürüdükçe budaklı bir hal alıyordu. Çiçek açan sazlar ve menekşeler ormanın zeminini kaplamıştı ve ağaçların gölgeleri Jack'in omuzlarının üzerinden süzülerek onu güneşten koruyordu. Jack belindeki kılıfından yavaşça dirgenini çıkarırken birkaç yaprak suya doğru sürüklendi.

Klan çizgisinde, iki diyarın sınırında durana kadar . Yirmi üç yıl önce, Adaira küçük, hastalıklı bir bebekken onu bu nehirden geçiren babasını düşündü. Niall Breccan'ın sudaki kanı, Mirin'in tepedeki kulübesini ziyaret etmek için klan çizgisi üzerinden defalarca gidip gelmesini gizlemişti. Moray de klandaki bu gizli açıktan yararlanmıştı.

Büyülü sınırın yanı sıra Orenna çiçeğinin gücü, kızları kaçırmak ve korkusuzca doğuda dolaşmak için.

Jack nehri kullanan, hattın bir tarafından diğerine geçmeden önce kanının akıntıya karışmasına izin veren ilk kişi değildi. İlk değildi ama sonuncu olmayı umuyordu. Belki de müziği adadaki bu yarayı onaracak kadar güçlü olabilirdi.

Bıçağı avucunun içine doğru çekti.

Acı canlıydı ama sadece bir an için. Kanı parmaklarından süzölmeye ve suda erimeye başlar başlamaz ileri doğru bir adım attı.

Sınırı geçip batıya gitti.

Adaira yeni kütüphanenin büyüü kapısının önünde durdu, kılıcı belindeydi ve omzunda parşömen dolu bir çanta asılıydı. Işıltılı ahşabın ardında ne bulacağını bilmiyordu ama kitap ve parşömenlerden başka bir şeyle dolu olmayan sessiz bir oda olmasını umuyordu. İtlaftan beri hem Innes'ten hem de David'den uzak durmuş, odalarında kalmayı ya da vahşi doğada gezintiye çıkmayı reddetmişti. Onlardan daha fazla kaçamayacağını biliyordu ama tekrar karşılarına çıktığında, toplayabileceği tüm bilgiye sahip olmak istiyordu.

Davasını anlatmak istiyordu.

Adaira parmağını ve elini tahtanın üzerine koydu. Tahta onun kanını kabul etti, sonra da büyüü kilidini açtı.

Eşiği uysalca geçti, gözleri odayı tarıyordu. Ama umduğu gibiydi: tek ziyaretçi oydu. Çantasını üç kanatlı pencerenin önünde duran bir yazı masasının üzerine bıraktı. Sabahın erken saatleriydi ve gri ışık hala düzgün bir şekilde yazmak ve okumak için çok loştu, bu yüzden odanın etrafındaki mumları yakmak için zaman ayırdı.

Adaira derin bir nefes aldı, yılların kâğıt ve mürekkebinin tadını aldı.

En yakın rafa uzandı ve ona dokundu. "Lütfen bana elinizdeki tüm kitapları ve kayıtları gösterin. itlaf," diye fısıldadı. Bir yanıt almayı ummaya cesaret edemedi - ta ki bir hışırtı duyup iki parşömenin kendilerini öne doğru ittiğini ve neredeyse raftan sarktığını görene kadar.

Her ikisini de nazik elleriyle alıp masaya götürdü ve orada oturup okumaya başladı.

Bir şey hemen anlaşıldı: Klan soyu yaklaşık iki yüzyıl önce kurulduğundan beri itlaf yapılıyordu. Halkın büyüğü Joan ve Fingal tarafından bölünmüş ve dengesiz hale gelmişti. Batı'nın elinde birdenbire büyüyle yapılmış zanaat dalgalanmaya başlamıştı ama bunun sonucunda bahçeleri ve kaynakları da azalmıştı. İnsanlar kısa sürede aç ve çaresiz kaldılar ve bu yüzden suç, çiftlikler ve şehir arasında yabani otlar gibi bitmeye başladı.

Adaira, Innes'in itlafı başlatmadığını, aksine laird olduğunda bu uygulamayı miras aldığını öğrenince garip bir şekilde rahatladı.

Okumaya devam etti ve sonunda bulmayı en çok istediği bilgiye ulaştı: Bir mahkûmu itlafta dövüştürmeden zindandan kurtarmanın yolu yoktu. Innes'in bahsettiği gibi, savaşmak suçlulara sadece onurlu bir şekilde ölme şansı vermekle kalmıyor, aynı zamanda bir şansı daha hak ettiklerini kanıtlayarak suçluları kurtarıyordu. İtlafin bir diğer önemli amacı da klanın tanıklık etmesini sağlayarak gelecekte işlenecek suçların caydırılmasına yardımcı olmaktı.

Adaira öğrendiklerini yazmaya başladı, sayfa sayfa notlar, düşünceler ve hâlâ aklındaki sorularla doldurdu. Yine de kahvaltıyı atlamıştı ve midesi guruldamaya başladığında kaydı yarıda kesildi. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve topladığı şeylere baktı.

"Seni nasıl serbest bırakabilirim?" diye fısıldadı, Jack'in babasını tekrar hayal ederek.

Tüm itlaf kurallarına göre, William'ı öldürdükten sonra serbest kalmalıydı. Ama Innes onu affetmeyi reddetmişti ve Adaira'nın tek düşünebildiği, annesinin yaptıklarından dolayı ona acı çektirmek istediğiydi. Arenada kaç kez dövüşmüştü? Innes'in gözünde affedilmesi için daha kaç mahkûm arkadaşını öldürmesi gerekecekti?

Adaira elindeki parşömenlerle ayağa kalkarken, onun bağışlanmasının başka bir yolu olmalı, diye düşündü. Onları raflara geri koydu ve bir an için bundan sonra ne istemesi gerektiğini düşündü.

Elini rafa koydu ve "Lütfen bana Breccan geleneklerini ve hukukunu tasvir eden tüm kitapları ve parşömenleri göster" dedi.

Kütüphanedeki kitapların ve parşömenlerin yarısı fark edilmek için öne doğru itilmiş gibi görünüyordu ve Adaira aniden bunalarak iç çekti. Aramasını daha iyi ayarlaması gerekirdi ama kendisine en yakın olanları seçti ve masaya getirdi.

Okumaya başladı, kayınpederinin özgürlüğü için yaptığı başvuruda ilginç ya da yardımcı olabileceğini düşündüğü unsurları kaydetti. Ancak yasal boşluklar ve garip geçmiş geleneklere rağmen bir yasadan kaçınılamayacağı anlaşılıyordu.

Klanın lordu her zaman son sözü söylerdi ve özel durumlarda yasaları hiçe sayabilirdi. Lairler bu yetkiyi genellikle kendilerine karşı kişisel bir suç işlendiğinde kullanırlardı; örneğin bir zamanlar klanın güvendiği bir adamın lairin kızını düşmana vermesi gibi.

Neden Innes'e gerçeği söylemiyorsun?

Adaira dudağını çiğniyor, Innes'e ona doğu veren adamın Jack'in babası olduğunu söylemenin durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapacağını merak ediyordu. Başlangıçta,

Adaira, Innes ve David'in geçmişte olanlardan dolayı ne kadar öfkeli ve intikamcı olduklarından henüz emin değildi, Jack, Mirin ve Frae'yi korumak için bu gerçeği saklamak daha güvenli görünüyordu. Innes'in Jack'in babasını sert bir şekilde yargılayabileceğinden -örneğin tüm ailesini ortadan ya da düşmanla çocuk sahibi olduğu için onu daha da cezalandırabileceğinden- endişelenmişti.

Sadece Adaira'nın evlilik yoluyla akrabası olmasının bile Innes'i onu bırakmaya ikna etmeye yetip yetmeyeceğini merak ediyordu. Ama Adaira, sadece Oathbreaker'ın nerede olduğunu *sormanın* bile David'i soğuttuğunu ve kurdukları yakınlığı bozduğunu hatırladı. Ve sonra Innes, sanki hayatı anlamsızmış gibi Adaira'yı ölümüne bir düelloda dövüşmesini izlemeye davet etmişti.

Adaira *daha fazlasına* ihtiyacı olduğunu hissetti. Innes'i hazırlıksız yakalamamanın bir yolu değil ama dikkatini çekmenin bir yolu. Jack'in babasını serbest bırakmak söz konusu olduğunda nasıl yumuşak değil de kurnaz görünebileceğini bulması gerekiyordu.

Notlarını tekrar gözden geçirdi.

Büyüleyici bulduğu küçük bir gelenek vardı. Bu, "ekosenin örtülmesi" ya da birine adınız ve hüneriniz altında koruma sağlamaktı. Geçmişte bu tür bir koruma, batıda güç ve nüfuz sahibi olan ve bu nedenle çok az nüfuzu olan diğerleri için zorlu bir kalkan görevi görebilenthane'ler veya laird tarafından sağlanırdı. Ama o zaman bile yerine getirilmesi gereken şartlar vardı.

Korunan kişinin hayatının tehlikede olması gerekiyordu. Derebeyi ya da laird kendi ekoselerini çıkarıp korudukları kişinin üzerine örtmeli ve bu sırada belirli bir dizi kelime söylemeliydi. Hepsinden önemlisi, ekosenin örtülmesi alenen yapılmalıydı ki tüm klan korunan kişiye zarar vermenin sonuçlarının farkına varabilsin.

Adaira klanı gücendirmeden bu geleneği benimseyip benimseyemeyeceğini merak ediyordu. *Innes*'i gücendirmeden. Bu eski geleneğe dayanarak kayınpederini ekosesiyle örtebilir miydi? Bunu yaparsa, esasen kendisine zarar vermeden kimse ona zarar veremezdi.

Bu olasılık üzerine kafa yoruyor, bunun nasıl dönüp dolaşabileceğini ve Innes'in buna nasıl karşı çıkabileceğini tahmin etmeye çalışıyordu ki beklenmedik bir güneş ışığı patlaması masayı ısıttı.

Adaira pencereden yukarı baktı.

Bulutların kırılmasının bir nedeni vardı: Bir şey onları kesip geçmişti.

İlk başta, havada süzülen büyük bir kuş gördüğünü sandı. Yaralı bir yaratık. Ama sonra bir yıldızın ışığı gibi gümüş bir parıltı gördü. Kollar ve bacaklar rüzgârı kontrol altına almaya çalışıyordu. Yanardöner bir parlaklık, yırtık bir yelken gibi insanın arkasında dalgalanıyordu.

Heyecanlanan Adaira ayağa kalktı ve cama doğru eğildi. Çivit mavisi saçlı ve yırtık kanatlı bir ruhun yere düşüşünü izledi.

İkinci Bölüm
Korlar İçin Bir Şarkı

Bölüm 15

Sidra, Torin'in kayıp olduğunu fark etmemişti. Ta ki yeni atanan Doğu Muhafızları Yüzbaşısı öğlen saatlerinde kapısını çalana kadar.

"Yvaine?" Sidra eşikte dururken, kaptanın bir rahatsızlığı için geldiğini düşündüğünü söyledi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba Sidra." Yvaine'in sesi alışılmadık derecede ciddiydi. "Torin evde mi?"

Sidra'nın beklediği son soruydu bu. Bir an için sadece gözlerini kırpıştırabilirdi, çünkü soru kulağa saçma geliyordu. Torin gündüzleri *asla* evde olmazdı. Bunu en iyi Yvaine bilirdi.

Aynı zamanda önceki geceyi de keskin bir rahatlamayla geri getirdi. Onu kovarken Torin'in yüzündeki ifadeyi, oraya yansıyan acıyı ve şoku hâlâ görebiliyordu. Torin gecenin kapısını açıp giderken etrafına yayılan ılık havanın tadını hâlâ alabiliyordu.

O sabahki pişmanlığı kolundaki bir çürük gibi yumuşaktı.

"Hayır, değil," dedi ama midesi sıkıştı. "Neden?"

"Onu burada bulmayı umuyordum."

"Kalede değil mi? Öğle tatbikatı için muhafızlarla birlikte olacağını düşünmüştüm."

"Bugün onu görmedim," dedi Yvaine. "Bu sabah konsey ile bir toplantı yapacaktık,

tartışmak için. Hiç gelmedi ve de bildiği gibi, bu onun tarzı değil."

"Dün gece onunla tartıştık," diye itiraf etti Sidra kısık sesle. "Buradan kızgın bir şekilde ayrıldı. Ben de uyumak için şatoya gittiğini düşündüm."

"Yaptıysa bile kimse görmemiştir."

"Öyleyse o gittikten sonra başına bir şey gelmiş olmalı. I . . ." Sidra ne olmuş olabileceğinden söz bile edemiyordu. Kelimeler ağzında kırık bir cam kadar keskin duruyor, bir şey söylediği takdirde onu parçalara ayırmakla tehdit ediyordu. Ama hayal gücünde ortaya çıkan olasılıkları gördü. Torin, karanlıkta hışımla uzaklaşıyor. Tepelerde yürüyordu. Bir bataklığa düşüyor. Tehlikeli bir zeminde bacağını kırmak. Değişen tepeler, göller ve vadiler tarafından kandırılmış.

"Anne!" Maisie eteğini çekiştiriyordu. "Yulaflı kek alabilir miyim?"

Sidra bu düşüncelerden sıyrıldı ama korkusu ağırlığını hissettirmeye devam ediyordu. Derin bir nefes aldı ve al yanaklı, umutla gülümseyen kızına baktı.

"Evet, sadece bir tane," dedi Sidra.

Maisie koşarak mutfak masasına gitti ve Sidra dikkatini yeniden Yvaine'e verdi. Kaptanın yüzü temkinliydi ama kara gözleri korkuyla parlıyordu. Sidra'nın hissettiği korkunun aynısı, sanki batmakta olan bir teknenin içindeymişler de soğuk su gittikçe yükselirken değerli zamanlarını kaybediyorlarmış gibi.

"Nereye gidebilir ki?" Yvaine mırıldandı. "Tepeleri araştırmaya başlayabilirim ama bana onun için önemli olan bir yer söylerseniz arama daha hızlı ilerler. Ya da belki sana?"

Sidra düşündüm içine O an. Onun Çılgınca

Anılar bir gölün üzerindeki güneş gibi parıldıyordu,

kavraması zordu ama bir tanesi ön plana çıktı. Torin'le

yollarının ilk kesiştiği yer olan eski evini düşündü. İkisinin

birlikte vardıklararı verildi için olmak Bir, Hatta

olarak ve Dünya

parçalanıyor gibiydi.

"Belki de Stonehaven Vadisi," diye cevapladı Sidra. Adada, yemyeşil çimenlerle ve başıboş dolaşan koyunlarla dolu, zamanın yavaşladığı huzurlu bir yerdi. Orayı zihninde canlandıran Sidra birden Torin'in orada zarar gördüğünü hayal etmekte zorlandı. "Dürüst olmak gerekirse başka bir yer düşünemiyorum," dedi, "ama Maisie'yi Graeme'e götürmeme izin ver. Bana bir dakika verin, ben de sizinle geleyim."

Yvaine başıyla onayladı ve atının kapının yanında bağlı olduğu yere döndü.

Sidra kapıyı açık bıraktı ve geri çekildi. Endişeleri endişe verici bir hızla çoğalmaya başladığında ayakları kurşun gibi oldu. Torin'i en son gördüğü yere bakarken, eşiğin ötesinde bir fırtına koptu. Çok geçmeden yağmur yağmaya başladı ve rüzgâr ölü yaprakları karıştırdı. Bahçesi fırtınaya boyun eğdi, otlar sarktı, kail çamura bulandı.

Ancak o zaman, yaz sisinin yüzünü kapladığını hissettiğinde Sidra'nın zihni net talimatlar vermeye başladı. Torin'i bulacaktı ama önce Maisie'yi Graeme'e götürmesi gerekiyordu.

Yeşil ekosesini omzuna iğneledi ve saçlarını örerek yağmurda uzun bir koşuya hazırlandı. Sonra Maisie'nin deri ayakkabılarını giydi ve onu ağır bir şala sardı ve birlikte tepeye, Torin'in babasının yaşadığı yere doğru koştu.

Graeme onları evinin önünde, yağmurdan benek benek olmuş bir halde görünce şaşırdı ama çok sevindi.

"Ah, Sidra, Maisie, içeri gelin, gelin!"

Maisie koşarak içeri girdi ve Graeme'in bir taburenin üzerinde tuttuğu anakara biblolarından oluşan kase anında dikkatini . Evi dağınık, düzensiz ve hazinelerle doluydu. Torin buna pek tahammül edemese de Sidra dağınıklığa aldırılmıyordu. Kapıyı arkasından kapatırken nabzını sakinleştirmeye çalıştı.

"Seninle biraz konuşabilir miyim baba?" dedi sessizce.

"Elbette," dedi Graeme. "Gel masaya otur. Sana bir fincan çay koyayım."

Sidra olduğu yerde kaldı, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki bunu bileklerinde ve boynunda hissedebiliyordu. Midesi çalkalanmaya başladı ve burnunu kapatma isteğiyle savaştı. Endişesinden mi yoksa kulübedeki garip kokulardan mı bilemiyordu ama kahvaltısını bastırmakta .

"Kalamam," demeyi başardı ve kısık ses tonu sonunda Graeme'in dikkatini çekti.

"Oh." Kayınpederi kaşlarını kaldırarak çaydanlığı yere bıraktı. "En azından biraz oturabilir misin? Fırtınanın dinmesi için biraz zaman verir misin?"

"Yvaine beni yolun kenarında bekliyor," dedi Sidra ama titremeye başlamıştı. Bunu saklayamadı ve Graeme hızla ilerleyerek onun kolunu nazikçe tuttu.

"Gel, otur biraz genç kız," diye fısıldadı. "Bir hayalet kadar solgun görünüyorsun."

"I . . ." Sidra içini çekti ve göğsü korkusunun baskısı altında çatlamış gibi hissetti. Graeme'in onu masaya götürmesine izin verdi.

Graeme ona bir fincan çay koyarken, "Aklından geçenleri anlat Sidra," dedi.

Sidra bankta oturdu ve zamanın onu zorladığını hissetse de fincanı kabul etti. Yvaine'e tekrar katılması gerekiyordu. Torin için tepeleri taraması gerekiyordu. Elinde bir fincan sıcak çayla burada oturarak değerli anlarını boşa harcıyordu.

Ama Graeme Torin'i neredeyse Sidra kadar iyi tanıyordu ve oğlunun nereye gitmiş olabileceği konusunda Sidra'nın sahip olmadığı bir igörüyeye sahip olabilirdi.

Maisie'nin dikkatinin dağıldığından emin oldu -kediye ateşin yanında kıvrılmış halde bulmuştu- ve fısıldayarak, "Torin kayıp," dedi.

Graeme masanın karşısındaki sandalyeye oturarak Sidra'önceki geceyi anlatışını dinledi. Onun

"Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Önce orayı arayabiliriz."

Graeme, Sidra'nın ifşası midesine inmiş gibi bir nefes verdi. Gri sakalını kaşıdı; bu hareket Sidra'nın aklına hemen Torin'i getirdi. Gözyaşlarını kırıpıştırarak bekledi.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi Sidra," dedi sonunda üzgün bir sesle. "Ama dün gece seni çağırdığını duydum."

"*Ne?*" diye haykırdı, oturduğu yerden kalkarak. "Başka bir şey söyledi mi? Sıkıntıda mıydı?"

"Sesi sıkıntılı gelmiyordu, hayır," diye eklemek için acele eden Graeme de ayağa kalktı. Başını, şimdi onlara endişeli gözlerle bakan Maisie'ye doğru eğdi. "Adını sevgiyle andı ama sanki teslimiyetle iç çekiyor gibiydi. Bir veda gibi."

Sidra bu habere ne anlam vereceğini bilemiyordu, Torin'in son nefesi olduğunu düşündükçe karnına bir hançer saplanmış gibi hissediyordu. Torin onu çağırmıştı ama o duymamıştı.

"Gitmem gerek," diyerek masadan uzaklaştı. Botlarının altındaki zemini güçlkle hissedebiliyordu. Midesi yeniden sıkışmaya başlamıştı. "Eğer Maisie'ye göz kulak olabilirsen . . . Yakında döneceğim."

"Sidra? Sidra, *bekle*," diyordu Graeme ama Sidra çoktan kapıdan çıkmıştı.

Yvaine ve altı muhafız, çamura bulanmış atlara binmiş halde onu yolda bekliyordu. Hâlâ yağmur yağıyordu ama adada yaz fırtınaları kararsızdı ve açık gökyüzünü beklemektense her zamanki gibi devam etmek en iyisiydi.

Sidra kaptanın kendisi için hazırladığı yedek ata yaklaştı ve kendini eyerin üzerine attı.

Ayağı acıyla sızladı ve dişlerini sıktı. Yanıklıkla ilgili tüm sıkıntılarını unutmuştu ve

Torin'i bulmayı kafasına koymuşken, bu endişelerin şimdi aklının bir kōřesinde kaynayıp durmasından nefret ediyordu. Her şeyi, tōm bu kuşkuları, korkuları ve dehşetleri bir arada tutamazdı.

Nefes al, dedi kendi kendine, bulutlar gibi tadı olan havayı içine çekerek. Torin'i bulacaksın. Sonra da Blight'ı halledeceksin.

Yvaine Sidra'nın yerleştiğinden emin olmak için bekledi, dizginler ikişer ikişer ayrılmaları emrini verdi. Her biri doğunun bir bōlōmōnō arayacak ve gōn batımında kaleye geri rapor verecekti. Ama en ۆnemlisi, gizlice arama yapacaklardı. Ne Yvaine ne de Sidra klanın Torin'in kayıp olduğunu bilmesini istemiyordu.

Muhafızlar yağmurda atlarını sōrerek gidecekleri yere doğru ilerlediler. Sidra, Yvaine'e yan gözle bakmadan ۆnce onların eriyip gitmesini izledi.

"Nereyi arıyoruz?" diye sordu.

"Vadi, ۆnerdiğin gibi," diye yanıtladı kaptan. "Ama senden istediğim tek bir şey var Sidra." Kısarak havadaki gerilimi hissederek onun altından geçti. "Her zaman görüş alanımda kal. Bunu kabul edebilir misin?"

"Elbette," dedi Sidra şaşkınlıkla. Ama Yvaine'in ona bakışı karşısında ũrperdi, sanki Sidra da bir sonraki adımda yok olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Son fırtınayı da atlatarak aydınlık, güneşli ve bunaltıcı vadiye vardılar. alılar yağmurdan arta kalanlarla parıldıyordu ve kōōk dereler kabarmış, vadi tabanında yılankavi yollar açıyordu.

Torin'den hiç iz yoktu.

Yvaine ve Sidra oradan kuzeye doğru ilerleyerek mağaraları, çalılıkları ve sahili kontrol ettiler.

"Bu kadar uzağa gitmiş olabileceğini sanmıyorum," dedi Sidra, yeniden içine dolan mide bulantısıyla savaşarak. Yvaine'in matarasından birkaç yudum almış ve heybesindeki yiyeceklerden bir porsiyon yemişti ki

atların iyiliği için çok kısa sürelerle dinlendiler. Ama gerçek şu ki, dört saattir zorlu bir yolculuk yapıyorlardı ve güneş batıya doğru batmaya başlamıştı.

"Bundan sonra nereye gitmek istiyorsun?" Yvaine sordu.

Sidra onları bataklığın kuytu köşesine doğru yönlendirdi.

Torin'in oraya gitmiş olabileceğinden endişeleniyordu ama bu çok uzak bir ihtimaldi çünkü Torin doğuyu avucunun içindeki çizgiler gibi biliyordu. Tepeler yer değiştirse bile asla kaybolmazdı. Karanlıkta bile bu kuytu yer onu şaşırtmazdı.

Ama Sidra yine de orayı kendi gözleriyle görmek istiyordu. Oraya vardıklarında bataklığın sakin varlığını gördü. Kuşlar tepelerinde uçuşuyor, kızböcekleri sığ suların yüzeyinde tozlanıyordu. Bataklık mersini kümeleri ve altın yıldızlı asphodel sapları esintide dans ediyordu.

Sidra, Graeme'in Torin'in çağrısını nasıl *bir iç* olarak tanımladığını düşündü ve bunu hayal etmekte zorlandı. Torin çabuk teslim olan bir adam değildi ve Yvaine'in kapısını çalıp haberi vermesinden bu yana Sidra ilk kez Torin'in bir yerlere gitmiş olabileceğini düşünmeye başladı. Belki de yaralı halde bir çukurda yatmıyordu. Belki de sapasağlam ve hayattaydı ve sadece ... gitmişti.

Bu düşünce ona bir kıymık gibi battı. Sidra onu kökünden sökmeye çalıştı. Bir kenara atmaya çalıştı. Ama direnişi sadece düşüncenin daha da derinlere yerleşmesine neden oldu.

Onlarınkine paralel giden başka bir âlem vardı ve bu âlem, yanıklık yoluyla onların dünyasına sızmaya başlamıştı. Sidra'nın gerçekçi olması gerekiyordu. Ruhların Torin'i başka yere, değişen bir dereye ya da göremediği bir tepeye götürmüş olma ihtimali yüksekti. Eğer öyleyse, Sidra'nın onu bulacak gücü yoktu.

"Sidra," dedi Yvaine onun düşüncelerini bölerek. "Sanırım seni Graeme'e geri götürme vakti geldi. Güneş batıyor,

Görünüşe göre bu gece başka bir fırtına daha esecek."

"Aramaya devam edebilirim," diye itiraz etti Sidra, ama sesi

baygındı. Başı yine yarılıyor, sırtı ağrıyordu. "Hayır," dedi kaptan kararlılıkla. "İyi bir yemek yemeni istiyorum

Bu gece yemek ye ve dinlen, Graeme'in evinde güvende ol. Yarın sabah ilk ışıktaki seni almaya geleceğim ve bu konuyu daha detaylı konuşacağız."

"*Neyi* tartışacağız?" Sidra tersledi ama öfkesi kısa süreli bir kıvılcımdı. Yvaine'in bakışlarıyla karşılaştı ve kaptanın yüzünde de aynı gerçeklerin gizlendiğini gördü.

Torin ölmemiş ya da kaybolmamıştı. *Bir yere* gitmişti, yerini tespit edemedikleri bir yere.

Sidra iç çekti.

Yvaine'le birlikte Graeme'in çiftliğine geri döndü, tam da akşamüstü fırtınası gökyüzünde mürekkep gibi dalgalanırken. Yvaine'e ve tüm öğleden sonra kendisini taşıyan ata teşekkür ettikten sonra kaptanın Sloane'a doğru uzaklaşmasını izledi.

Sidra bahçeden geçerek Graeme'in ön kapısına doğru yürüdü. Saatlerce ata binmekten bacakları ağrıyordu ve kulübeye adımını atana kadar açlıktan mı yoksa midesi bulandığından mı olduğunu anlayamadı.

Maisie masada oturmuş, akşam yemeğini yemek üzereydi. Graeme tavada bir şeyler ve onu görünce rahatlayarak başını kaldırdı.

"İşte buradasın," diye selamladı Sidra'yı. "Akşam yemeği için tam zamanında. İşte, sana bir tabak hazırladım .."

Yemeğin kokusu ona bir yumruk gibi çarptı ve anında öğürmesine neden oldu.

Sidra ağzını kapattı ve döndü. Tökezleyerek kail avlusuna geri döndü, kapıya ulaşmaya çalıştı ama başaramadı. Diz çöktü ve sebze sıralarının arasında kustu, parmakları ıslak toprağa battı. Tekrar ve tekrar kustu, ta ki içi boşalana ve yağmur etrafındaki yapraklara fısıltı gibi düşene kadar.

Kirpiklerinden damlayan yaşlarla titreyerek ağzını sildi ve gözlerini kapattı. *Nefes* al, dedi kendi kendine, gök gürlerken ve rüzgâr .

Omzunda sıcak, sabit bir el hissetti. Onun Graeme olduğunu biliyordu ve topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu.

"Özür ," diye söze başladı ama adam ona daha sıkı özrünü sözsüz bir şekilde kesti.

"Sanırım onu bulamadınız," dedi Graeme üzüntüyle.

Sidra uzaklara bakarak gecenin derinleşmesini izledi. "Hayır. Ondan hiçbir iz yok."

"Sence halk onu uzaklaştırmış mıdır?" Kadın başını salladı.

Graeme, "O zaman bilmelisin ki, gidebileceğini düşündüğü tek yol bu olmasaydı gitmezdi," dedi. "Özellikle de senin durumunu bildiği için."

Sidra dondu kaldı. Graeme onun illetten hasta olduğunu nereden biliyordu? Bunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu ve Sidra karanlık, ışıltılı gözlerle ona baktı.

"Beni nereden biliyorsun?" diye homurdandı. "Kimseye söylemedim. Torin'e bile."

"Şey, oldukça basit. Benim karım da aynı şeyi yapmıştı," dedi Graeme ve sesi o kadar hüzünlü çıkmıştı ki Sidra kendini ağzı açık ona bakarken buldu. "Torin'i taşırken. Bir zamanlar kanlı puding en sevdiği şeydi. Sonra birdenbire onunla ilgili hiçbir şeye katlanamaz oldu. Torin doğduktan sonra bile yıllarca puding yiyemedim. Çünkü Emma kokusuna dayanamıyordu."

"I . . ." Sidra'nın sesi kesildi. Semptomlarını gözden geçirmeye başladı.

Yorgunluğu. Baş ağrıları. Sinirleri. Mide bulantısı dalgaları.

Tüm semptomlarından sorumlu tuttuğu hastalığı çözmeye çalışmakla o kadar meşguldü ki, ay akışını doğru düzgün takip etmemişti. Şimdi geç kaldığını fark etti.

Sidra elini karnının üzerine koydu. Torin'le son zamanlarda ne kadar sık bir araya geldiklerini düşündü. Torin akşamları eve gelip onun yanında uyuduğundan beri. Ailelerini büyütmek hakkında konuşmuşlardı. Hem o hem de Torin bir çocuk daha istiyorlardı, birlikte sahip olacakları bir çocuk ve doğum kontrol haplarını bırakıp denemeye başlamaya karar vermişlerdi. Yine de Sidra bunun bu kadar çabuk gerçekleşeceğini düşünmemişti. Torin olmadan bu haberin çıkarmayı kesinlikle beklemiyordu ama şimdi düşüncelerinde çiçek açtığına göre Sidra bunun doğru olduğunu biliyordu.

Hareket edene ve sol ayağındaki rahatsız edici sertliği hissedene kadar şaşkınlığın onu yıkamasına izin verdi; bu, derisinin altındaki yanıklığın genişlediğini, kemiklerine tırmandığını keskin bir şekilde hatırlatıyordu. Yakında onu tamamen yutacaktı ve sonra ne olacaktı? Bırakın çocuğunu, o bile hayatta kalabilecek miydi?

"Sidra," dedi Graeme, "eğer Torin gerçekten ruhu alındıysa, o zaman onun bir süreliğine gitmesine hazırlıklı olmalısın."

"Ne?" diye nefes nefese kaldı, aklı çok uzaklardaydı.

"Haftalarca gitmiş olabilir. Aylarca. Bunu söylemek istemiyorum ama yıllar bile sürebilir."

Sidra gözlerini kırpıstırarak Graeme'e baktı. Adamın ne söylediğini anlamakta zorlandı ama sonra söyledikleri kalbine bir balta gibi saplandı.

"Hayır, kesinlikle onu o kadar uzun süre tutmazlar," dedi. "Dünya ... ruhlar bana bunu yapmaz."

Graeme bir an sessiz kaldı. Ama sonra şöyle dedi: "Joan'ın günlüğünde okuduğum bir şiir vardı. Ruhlar âleminde zamanın çok daha yavaş ilerlediğine dair bir türküden bahsediyordu. Onların dünyasında bir gün, bizim dünyamızda yüz gün olabilir."

Sidra itiraz etmek için ağzını açtı ama kelimeler uçup gitti. Graeme'in haklı olduğunu biliyordu.

Torin'i zihninde canlandırdı, ölümlüler dünyasına dönmüştü ve tıpkı gittiği geceki gibi görünüyordu. Genç, yakışıklı ve güçlü. Yürüyordu

evlerine girdiğinde onu boş ve örümcek ağlarıyla kaplı buldu. Mezarlıkta, Donella'nınkinin yanında onun mezar taşını keşfetmek. Maisie'nin büyüdüğünü ve saçlarının ağardığını ve bu diğer çocuğun da -hiç bilmediği oğlu ya da kızı- dolu dolu bir hayat yaşadığını fark etmek. Her şeyi kaçırdığını fark etti.

"Bana ne diyorsun, Graeme?" Sidra fısıldadı, parmakları balçığın içinde kıvrılıyordu. Bir avuç toprak aldı ve kendini sabitlemeye çalışarak tuttu.

"Yönetme hakkımdan uzun zaman önce vazgeçtim," dedi tekrar omzunu sıkarak. "Emma gittiğinden beri çiftliğimi terk edemediğimi biliyorsun. Ama ondan önce de yönetmek gibi bir arzum yoktu ve Alastair de bunu biliyordu. Adaira da biliyordu. Lairliği Torin'e devrettiğinde, doğru veraset sırasını takip ediyordu. Torin artık burada bulunamayacağına göre, doğu sana kalıyor Sidra."

"Yönetmek istemiyorum," dedi refleks olarak. Torin ona şatoya taşınmaları gerektiğini söylediğinde hissettiği korku - geri dönülmez bir değişim ve bilinmezlik korkusu- yeniden kaburgalarına vurmaya başladı. "Bunu yapamam."

"Yapmalısın Sidra. Doğuyu bir arada tutmalısın. Yükselmeli ve bu klanı liderlik etmelisin." "*Yapamam.*"

"Neden söylüyorsun?"

Ağzından acı fişkırana kadar dudağının kenarını . "Çünkü zaten yeterince yük taşıyorum! Başka bir şeye katlanamam. Bu beni *ezecek*, Graeme."

"O halde size nasıl yardım edebileceğimizi söyleyin. Yüklerinizi bize verin, sizi ağırlaştıran görevler. Başlangıçta hepsini tek başınıza taşımamalısınız."

Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Tüm sorumluluklarını dilimlere ayırıp dağıtma fikri, düşünmek için çok fazlaydı.

"Geçen gün," dedi Graeme, "hayatlarımızın ne kadar farklı yollardan geçtiğini, şurada burada yaptığımız küçük seçimlerin bizi nasıl birdenbire hiç beklemediğimiz yerlere götürdüğünü düşünüyordum. Bazen en kötü deneyimler bile, acıdan kaçınmayı tercih etmemize rağmen bizi olmamız gereken şeye . Ama daha da güçleniriz - daha da keskinleşiriz - ve gerçekten farkına bile varmadan geriye dönüp baktığımızda her şeyi görürüz. Kim olduğumuzu ve kime dönüştüğümüzü görürüz ve işte bu yüzden ruhlar bizi izler ve hayret ederler."

Sidra sessiz kaldı, bahçe toprağını hâlâ avucunun içinde tutuyordu.

"Anne!" Maisie'nin sesi geceyi yararak geldi. "Neden yerde yatıyorsun?"

Graeme, Sidra'nın sahte bir gülümseme yaratmasına fırsat vermeden, "Ben de tam yemeğini almaya geliyordum," dedi. "Ayakların çamurlanmadan içeri dön, genç kız. Ben hemen arkadayım."

Sidra Maisie'nin pıtır pıtır öttüğünü duyabiliyordu. İçini çekti, kendini o kadar yorgun hissediyordu ki nasıl kalkacağını bilemiyordu.

Ayağa kalkarken Graeme'in eli kadının omzundan kaydı. "Biraz daha bekle," dedi nazikçe. "Sonra içeri gel ve ateşin yanına otur. Kanlı pudingi kulübeyi havalandıracağım ve seveceğin başka bir şey bulacağım. Belki basit bir şey, parritch ve krema gibi?"

"Bu iyi olacak," diye fısıldadı Sidra. "Teşekkür ."

Graeme kapıyı açık bırakarak eve döndü. Söz verdiği gibi kokuların dışarı çıkmasını sağlamak için panjurları açtı ve Sidra gözlerini kapatıp gök gürültüsünü ve yağmuru dinledi. Kalbinin atışını.

Toprağı bırakana kadar korkusuyla boğuştu ve kirlenmiş eline baktı. Torin'in saçlarına fısıldayan sesini neredeyse duyabiliyordu.

Kalk, aşkım. Kalk.

Bölüm 16

Jack kulübeyi Mirin'in tarif ettiği gibi nehir kıyısında buldu. Soğuk akıntıda durdu, avucundaki kesik pıhtılaşıyordu ve babasına ait olan eve baktı.

Aithwood'un uzun asırlık ağaçlarıyla çevrili kulübe çok ilginçti. Taş ve harç duvarlar, panjurlu pencereler, likenle beneklenmiş sazdan bir çatı. Bacadan sürekli bir duman yükseliyordu ve bir patika kıyıda avlu kapısına doğru uzanıyordu. Nehir yoluyla gelenler için sözsüz bir davet gibi görünüyordu.

Sadece bahçe bu pastoral manzaraya ihanet ediyordu. Sebzeler inceydi ve güneye doğru eğilmişlerdi, sanki kuzey rüzgârı onları gayretle tırmıklamıştı. Ve fırtına olmamasına rağmen, ışık kasvetliydi.

Jack nehirden çıktı ve taş duvar boyunca kulübeye doğru ilerledi. Evin kuzey tarafında durup fark edilip edilmediğini görmek için beklerken, kümesteki kümes hayvanları dışında henüz bir yaşam belirtisi görmemişti. Ama içeriden hiçbir ses gelmedi. Dikkatlice ön tarafa doğru yürüdü ve sonra kapıyı çaldı.

Ne beklediğini tam olarak bilmiyordu -Mirin babasının ölmüş olabileceğini ima etmişti- ve bu yüzden kapıyı yaşlı bir kadın açtığında Jack ona sadece bakakaldı.

Kadının gözleri irileşti, onu görünce aynı derecede şaşırmıştı. Bakışları onun ötesine kayd, sanki bir adam bulmayı bekliyormuş gibi

Gölgesinde bir grup adam.

"Yalnızım," dedi nazikçe. "Ben-"

"Henüz konuşma," diye uyardı. Hafif bir esintinin saçlarına dokunduğunu hissetti. Bu, Jack'in en çok güvendiği batı rüzgârıydı ama yine de bu ruhların tezahür etmiş hallerini hatırladığında içinde hâlâ bir korku izi hissediyordu. "İçeri gel delikanlı."

Jack kulübeye girdiğinde bakışları odanın içinde dolaştı. Babasının evi sade bir yerdi, ocağı ortak odaya demir atmış, yığılı taşları is yüzünden kararmıştı. Hayvan kafatasları ve şamdanlardan oluşan bir koleksiyon, örme dallardan oluşan bir şöminenin üzerinde eğri büğrü duruyordu. Bir duvara hizalanmış masanın üzerinde gelişigüzel yığılmış deri kitaplar, parşömenler ve hokkalar duruyordu. Arka kapının yanında büyük bir sepette bir aile baston duruyordu. Mutfak kirişlerinden dökme demir kaplar ve otlar sarkıyordu.

Jack babasının böyle bir yerde yaşadığını hayal etmeye çalıştı, ama bir görüntü yaratmayı başaramadı.

Sonunda kadının bakışlarıyla karşılaştı ve "Aithwood'un Bekçisi nerede?" diye sordu.

"Oğlum burada değil," diye cevap verdi.

Jack bir şekilde soğukkanlılığını korudu. Ama büyükannesini gördüğünü fark edince kalbi şok ve şaşkınlıkla çınladı. Tanışmayı hayal bile etmediği biriyle. İşte onu batıya bağlayan bir başka iplik, bir başka kök daha vardı.

Çaresizce nanasını inceledi.

Saçları gümüş rengineydi ve örgülü bir taçla bağlanmıştı. Yüzü çilliydi ve yıllarca rüzgârın şiddetine maruz kaldığı için yivliydi. Ufak tefek ve sıırım , Breccan ekoseli önlüğü basit bir ev elbisesinin üzerine tutturulmuştu. Omuzları sanki hayatı boyunca ağır bir yük taşımış gibi kamburdu ve gözleri fırtına sonrası doğu gökyüzü gibi maviydi.

"O zaman ikinci bir burnum mu çıktı?" diye sordu, ama sesi hafifti, onunla alay ediyordu.

Jack gözlerini kırptırdı ve kızardı. "Bağışlayın beni. I-"

"Acıktın mı? Ocağın yanına otur, sana bir şeyler getireyim."

Onun güveni ve misafirperverliği karşısında şaşkın bir şekilde ayakta durmaya devam etti. Ama sonra kadının da onun ayrıntılarına dikkat ettiğini fark etti. Uzun, kahverengi saçları, hızlı gümüş çizgileri, uzun boyu, hafif yapısı, zarif elleri ve yeni ay gözleri. Ve düşündü: *Belki de bende oğlundan bir iz görüyordur. Belki de onun için kim olduğumu biliyordur.*

"Şimdi git," diye dürtükledi ve adam bunun olacağını hissetti. Bu kadına karşı gelmek aptallık olur.

Jack deri çantasını sırtından indirirken gülümsemekten kendini alamadı. Kısık bir ateşin yandığı ocağın yanındaki sandalyeye oturdu ve büyükannesinin, bir demet otun yanında bir çeşit kekin durduğu mutfak masasına gidişini izledi.

Zerre kadar aç değildi ama büyükannesi ona bir dilim getirdiğinde kabul etti.

"Sen Niall'ın oğlusun," dedi.

Jack dondu kaldı, kek ağzının yarısına kadar gelmişti. İşte karşısındaydı, Mirin'e verdiği sözü tanıştığı ilk Breccan'la bozmuştu bile.

Korkusu belli olmuş olmalı, çünkü büyükannesi "Merak etme. Yıllar boyunca birçok sırrı sakladığım gibi bu sırrı da saklayacağım. Gülüşün seni ele verdi."

"Gülümsemem mi?"

Ninesi başını salladı. "Evet. Anneni pek çok yönden kayırıyor olmalısın ama sende oğlumun gülümsemesi var. Nerede görsem tanırım."

Kadının sözleri Jack'in neredeyse gözlerini yaşartıyordu. O ana kadar bağlantıya, aileye ne kadar aç olduğunu hiç fark etmemişti. Kendini pastayı yemeye zorladı.

Hissettiği boşlukları dolduracağını umarak, dikkatini dağıtmak için. Onlara iki fincan çay yaptı ve ocağın başında onun oturdu. Sessizlik garipleşti, sanki ikisi de nasıl bozacaklarını bilmiyorlardı.

"Bir adın var mı?" diye sordu sonunda, nazikçe.

"Adım John, ama hep Jack olarak bilindim."

Büyükannesinin kaşları çatıldı. Kaşları çatılmıştı ve Jack önce hoşnutsuz olduğunu düşündü ama sonra konuştu, sesi duygusallıkla cınlıyordu. "John kocamın adıydı."

Jack bunca zaman Mirin'in ona verdiği doğum isminden nefret etmişti. Ona cevap vermeyi reddetmişti. Şimdi ismini, onu özlemine çektiği aileye bağlayan bir başka iplik olarak görüyordu.

"Ben Elspeth," dedi boğazını temizleyerek. "Ama bana ne istersen diyebilirsiniz."

Ona nine diyebileceğini mi söyledi?

Jack çaydan bir yudum aldı. Bitkileri daha önce defalarca demlemiş gibi zayıftı ama Mirin'in demlediklerinden tatlıydı ve tadını çıkardı.

"Peki neden batıya geldin Jack?" Elspeth sordu.

Tekrar gülümsedi, çünkü cevaplar sanki bir rüyadaymış gibi imkânsız ve tuhaf geliyordu. Ama işte buradaydı, babasının batı topraklarındaki evinde büyükannesinin karşısında oturuyordu, yaşayacağını asla düşünemeyeceği bir durumdu. "Karımla birlikte olmaya geldim."

"Bir Breccan'la mı evlisin?"

Başını salladı, kendini tutmadan önce neredeyse Adaira adını söyleyecekti. "Leydi Cora."

Elspeth'in gözleri büyüdü. Sanki gerçekten söylemek istediklerini bastırmak istercesine çayından bir yudum aldı. Bu hareket Jack'i tedirgin etti ve zihni yarışmaya başladı.

"Burada işler onun için iyi gitti mi?" diye sormaya cesaret etti. "Klanın misafirperver olacağını umuyordum."

"Evet, evet. Gerçek ortaya çıktığından beri bu kulübeye sürgün edilmiş olsam da Leydi Cora yerini bulmuş gibi görünüyor. Ve bazen rüzgar haberleri ormanın bu kadar derinlerine taşımayı reddediyor."

"O halde Aithwood'da babamın yerini aldın?" Elspeth başını yana eğerek, "Pek sayılmaz," dedi.

Jack'e bakmaya devam etti. "Neler biliyorsun, delikanlı?"

"Babam hakkında mı? Fazla değil," diye itiraf etti Jack.

"Babam hakkında onu burada bul."

"Üzülerek söylüyorum ki bu ormana bir daha geri dönmeyecek."

Jack'in kalbi onun devam etmesini beklerken hızlandı. Aralarındaki sessizlik uzayınca, "Babam idam edildi mi?" diye fısıldadı.

Elsbeth içini çekti. "Hayır. Yaşıyor ama kale kalesine hapsedilmiş, utanç içinde ve ismi elinden alınmış durumda ve büyük ihtimalle son gününe kadar orada kalacak."

Affedilme umudu olmayan bir mahkum. Bu korkunç bir düşünceydi ama yine de babasının hâlâ hayatta olduğunu bilmek Jack'in umudunu yeniden canlandırdı.

"Bana kendinden biraz daha bahset Jack," dedi Elspeth, dikkatini tekrar o ana çekerek. "Doğu'daki hayatın nasıldı?"

Ona ne kadarını söylemesi gerektiğini düşünerek tereddüt etti. Ama sonra, bu anın bir daha asla gelmeyebileceğini fark ederek, "Ben bir ozanım. Tamerlaines için çalmak üzere eve dönmeden önce on yıl boyunca anakaradaki üniversiteye gittim."

Elsbeth dondu kaldı, elindeki çay fincanını yarıya kadar ağzına götürdü. "A ozan?"

Başını salladı, avuçlarında ter damlaları oluşmaya başlamıştı. Ona gerçekte kim olduğunu söyleyerek hata yapmadığını umuyordu, yine de içgüdüsel olarak ona güvendiğini inkâr edemezdi. Yine de onun bakışlarının elindeki çantaya kaydığını fark etti.

onun ayaklar önce titriyor için onu
Pencereler, hangi Rüzgârın meraklı dallarını uzak
tutmak için kepenkler kapatılmıştı.

"Batı'da müziğin yasak olduğunu biliyorum," dedi. "Ama ben-" ", " dedi büyükannesi kararlılıkla. "Ve iyi bir şey için sebep."

"Bana nedenini söyleyebilir misiniz?"

Elsbeth çay fincanını bir kenara bıraktı ve boğumlu parmaklarını kucığında birleştirdi. "Efsaneye göre müziğin batıdaki sorunlu tarihi, klan soyu kurulduktan kısa bir süre sonra başlamış. Eminim Joan ve Fingal'in hikâyesini ve onların lanetli evliliklerinin ve ölümlerinin adayı nasıl böldüğünü biliyorsunuzdur."

Jack başını salladı. "Bunu çok iyi biliyorum."

Elsbeth, "Bir ozan olarak bunu yapacağını düşünmüştüm," dedi. "Ama ada bölünmeden önceki günlerde, batı müziğiyle tanınırdı. Ülkenin dört bir yanında, her mevsimde türkülere hava katan birden fazla ozan olması alışılmadık bir şey değildi. Salon her gece bu türkülerle dolup taşardı.

"Batıdaki aileler arasında müziğine saygı duyulan ve sevilen Iagan adında diğerlerinden daha büyük bir ozan . Kısa süre sonra kendi türü arasında rekabet olduğu düşüncesinden hoşlanmadı ve klan için sadece tek bir atanmış ozanın olmasının en iyisi olacağını düşündü. Bu düşünce kısa sürede kök saldı ve batıdaki müzisyenler enstrümanlarını bir kenara bırakmaya başladı, ta ki sadece bir kişi kalana kadar -Iagan- ve o da tüm kalbiyle Breccanlar için çalmaya başladı.

"Ancak bundan kısa bir süre sonra kırılma geldi. Ada değişti; batı lanet altında gerilemeye başladı. Ruhlarımız bu ayrılık yüzünden zayıfladı ve çok geçmeden Iagan'ın müziği yarardan çok zarara yol açtı."

"Nasıl yani?" Jack onun hikâyesine doğru eğilerek sordu.

"Bunun sonu yoktu," dedi Elsbeth. "Sınırlar yoktu, onun müziğini zapt etmenin bir yolu yoktu. Iagan çaldığında, içinden muazzam bir güç akıyordu ve toprak

Bunun için daha da çok acı çekti, çünkü ruhları kendisine hizmet etmeye zorladı, büyülerini karaya, denize, havaya ve ateşe değil kendisine yönlendirdi. Çok geçmeden klan öfkelenmeye ve korkmaya başladı. Bir zamanlar salonda dans ettikleri müzik artık kail bahçelerindeki ekinlerin solmasına, otlaklardaki derelerin kurummasına, ocaklarındaki ateşlerin soğumasına ve rüzgârın evlerine karşı güçlü ve acımasız esmesine neden oluyordu. Iagan'a çalmayı bırakması, arpını bırakması ve klana hizmet etmek için başka bir yol bulması için yalvardılar. Ama çocukluğundan beri kendini müziğe adanmış olan Iagan, canından çok sevdiği bu şeyden vazgeçmeyi hayal bile edemiyordu.

"Kaleden sürüldü, vahşi doğada tek başına yaşamaya gönderildi. Ama yine de oynadı, ruhların tehlikeli dengesini bozdu. Gördüğünüz gibi, batıdakilerin sahip olduğu tek şey büyüü zanaatlarına dönüştürme, çelik gibi örtüler dokuma, büyülü silahlar dövme yetenekleriydi. Ama Iagan çaldığında, Breccalıların sahip olduğu tek şey boş eller ve aç karınlar olana kadar bu sihri bile bir anlığına kendine çaldı.

"Sonunda, müziği ona pahalıya mal oldu. Bir grup Breccalı onu öldürmekten başka çareleri olmadığına karar verdi. Kulübesinin etrafında toplandılar, dişlerini gösterdiler ve kılıçlarını çektiler, kanını toprağa dökmeye hazırıldılar. Ama iş sonlara gelince... pek çok şekil alabilirler, değil mi?

"Bazı efsanelere göre çete Iagan'ın ellerini kesmiş ve dilini keserek onu yavaş ve sessiz bir ölüme terk etmiş. Diğer efsaneler ise Iagan'ın klan arkadaşlarına teslim olduğunu, eğer yaşamasına izin verirlerse bir daha asla nota çalmayacağına yemin ettiğini söyler. Bazı efsaneler ise cesedinin asla bulunamadığını, Iagan'ın evini çevreleyen gölde arıyla birlikte boğulmuş olması gerektiğini söyler.

"Bu sonlardan herhangi biri doğru olabilir, ancak bildiğimiz şey o gün büyük bir fırtınanın estiği, soğuk, karanlık ve acımasız, şimşek ve gök gürültüsüyle dolu olduğu. Spekülasyonlar buna çetenin ya da Iagan'ın neden olduğunu söylüyor, ama karanlık

o günden beri soldu ve batı gri, sessiz bir toprak haline geldi."

Jack bir süre sessiz kaldı, hikâyeyi içine çekti. Batıdaki ruhlar için çalmanın doğudaki ruhlar için çalmaktan çok farklı olacağından şüphelenmişti. Kısaca Iagan'ın neler hissetmiş olabileceğini hayal etti: Bedelsiz olarak böyle bir büyü yaratmanın, adanın tüm büyüsunü kendine çekmenin sarhoşluğu. Övgü, tapınma. Güç.

Jack, onu daha fazla cezbetmeden önce zihnindeki görüntüyü dağıtmak .

"Şimdi sana sormam gerek Jack," dedi Elspeth, tekrar çantasına bakarak. "Yanında bir enstrüman taşıyor musun ve onunla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Arpım yanımda," diye cevap verdi, kızın yüzünün hoşnutsuzlukla yuvarlanışını izlerken. "Onu getirmem için talimat aldım. Ama çok dikkatli ve özenli olacağım."

"Arpını geride bırakmalısın," dedi büyükannesi sertçe. "Onu derin bir yere göm ya da nehre ver ve kimseye ozan olduğunu söyleme. Yoksa korkarım ki seni öldürürler Jack. Breccanlar hâlâ bir şarkının gücünden korkuyorlar ve eğer yanında bir enstrüman getirmeye cüret ettiğini öğrenirlerse . . ." Sanki bundan sonra olabilecekleri hayal etmeye dayanamıyormuş gibi başını salladı.

Kadının sözleri onu ürpertti ve birkaç gece önce Ash ile yaptığı konuşmadan şüphe duymasına neden oldu. Jack merak etti, "*Bütün bunları hayal mi ettim? Aklımı mı kaçıyorum?*"

Şimdi o karşılaşmayı düşününce birden hummalı bir rüya gibi görünüyordu. Belki de Jack Adaira'yı o kadar derinden özlüyordu ki, klan sınırını geçmek için bir bahane olsun diye sadece duymak duymuştu. Elspeth'in hikâyesini dinledikten sonra Jack, batıda elinde bir arpla bulunarak aptalca ve tehlikeli bir hata yaptığını düşündü.

Ocaktaki ateş büyük bir gürültüyle patladı ve bir kıvılcım loş alanda yükselerek Jack'in botunun üzerine düştü. Elspeth

ama Jack, Ash'in yine onunla konuştuğunu, belki de elini uzatıp Jack'in ayağına dokunarak onu rahatlatmaya çalıştığını hissetti. Jack sandalyede rahatladı ve çayını yudumladı.

"Bana hikayeyi anlattığınız için teşekkür ederim," dedi. "Daha önce hiç duymamıştım ve bunu aklımın bir köşesinde tutacağım."

Elsbeth hâlâ tedirgin görünüyordu ama yorgun bir ifadeyle başını salladı. Onu arpı bırakmaya ikna etmenin mümkün olmadığını biliyor gibiydi. Sonra şöyle dedi: "Gözlerinde bir parıltı görüyorum delikanlı. Sanki bir soru seni içten içe yakıyor."

Jack çayını kana kana içtikten sonra Elspeth'in bakışlarıyla karşılaştı, nefesi daralmış ve sığlaşmıştı. Kalbi sanki saatlerdir koşuyormuş gibi çarpıyordu.

"Aynen öyle. Cora'yı nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

Bölüm 17

Torin toprak koridorda yürürken, sarmaşıklar saçlarının üzerinde parmak gibi gezinirken duruşu eğilmişti. Geçit kıvrımlıydı ve duvarlardaki garip çalı kümeleri tarafından aydınlatılıyordu. *Bu gerçek ateş değil*, diye düşündü Torin, bir meşalenin yanından her geçişinde kaşlarını çatarak. Işık soluktu, mavi bir kalbi vardı. İçinde ısı yoktu, sadece sırlar varmış gibi görünüyordu. Onlara uzun süre bakarsa alevlerin ona kim olduğunu unutturacağından korkuyordu.

Sonunda bir kapıya geldi.

Buranın daha önce girdiği eşik olduğundan emindi ve tereddüt etti. Birkaç dakika önce bu kapıdan içeri adım attığında hayrete düşmüştü. Geçidin onu başka bir yere götüreceğine inanmıştı. Başka bir kapıya.

Neden onu başladığı yere geri getirsin ki?

Bu toprak geçidin bir tavşan yuvası gibi toprağa gömülmüş dev bir çemberden başka bir şey olmadığını fark ederek iç çekti. Böyle bir şeyin ne anlamı vardı ki?

Hayal kırıklığına uğrayan Torin kapıyı açtı ve dünyaya geri döndü.

Başlangıçta arazinin ne kadar sessiz, ne kadar saygılı olduğuna şaşırdı. Kendini bir tablonun içinde, zamanda sabitlenmiş gibi hissetti. Sonra alacakaranlık olduğunu fark etti, gece ve gündüzün eşitlendiği an. Tepeler artık parıltılar ve gölgelerle kaplıydı ve Torin'in nabızı hızlandı.

O büyümlü eşikten geçtiğinde gecenin ilk saatleriydi. Şimdi alacakaranlık mıydı?

Torin gökyüzüne baktı, güneyin hangi yönde olduğunu anlayabilmek için batan güneşin izini aradı. Ama gün batımı yoktu. Tüm gökyüzü, sanki güneş her ufukta batmış gibi, lavanta, cerulean ve altından dalgalı bir karışımıdı. Anlamlandırmaya çalışırken başının döndüğünü hissetti. Ayın etrafına dağılmış birkaç yıldız parlıyordu.

"Selam, ölümlü laird."

Ses derin ve neşeliydi, Torin'i irkiltti. Döndü ve yakınında duran bir adam görünce şok oldu.

Hayır, bir adam değil. Ruhlardan biri.

Uzun boylu, geniş göğüslüydü ve teni yeşil bir tonla parıldıyordu. Kare çeneli yüzü mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve gamzeli bir gülümsemeyle kesilmişti; gözleri yaz toprağı gibi koyuydu ve uzun kirpiklere sahipti. Kulakları sivri uçluydu ve dağınık ve özgürce akan saçları neredeyse ince çimenlere benziyordu; küçük sarı çiçekler ve kalp yapraklı sarmaşıklar düğümlerin arasında büyümüşü. Yalınayaktı -ayak ve el parmaklarının uçlarında çiçekler açmıştı- ve üzerinde sadece ağaç kabuğı ve yosundan örölmüş gibi görünen bir pantolon vardı.

Nihayet, diye Torin, ama tepe ruhuna hayret ederken kıpırdıyamıyordu. Daha önce bir tanesinin tezahür ettiğini hiç görmemişti. Birinin bu kadar net konuştuğunu hiç duymamıştı.

"Seni burada ağırlamamıza şaşırdın mı, Tamerlaine'li Torin?" diye sordu ruh.

Evet. Kelime Torin'in zihninde yankılandı ama ağzına ulaşmayı başaramadı. Bu yüzden şaşkın şaşkın orada durmaya devam etti.

"Olmamalısın," devam etti ruh ve ellerini hareket ettirdiğinde parmak uçlarından yapraklar dököldü, kar gibi süröklendi. "Gel, biz toplandık ve bize katılmanı bekliyoruz." Bozkırda yol göstermek için döndü ve Torin sonunda sesini yükseltti.

"Önce karıma gitmeliyim. Benim için endişelenecektir. Düşündüğümünden daha uzun süre uzak kalmışım."

Ruh durakladı ve gözlerinde garip, neredeyse tehlikeli bir ışıkla Torin'e baktı.

"Sidra gerçekten de nerede olduğunu merak ediyor," dedi tepe ruhu ve Torin'in kalbi, ruhun derin çınlayan sesinde adının nasıl yuvarlandığını duyunca yerinden fırladı. Sanki onu çok iyi tanıyormuş gibiydi. "Onu yakında göreceksin, ama şimdilik acele etmeni ve toplantıya katılmanı istemek zorundayım. Zamanımız daralıyor."

Torin yumuşadı ve ruhu takip etti ama bastığı yere dikkat etti. Birdenbire pennywort lekelerindeki delikanlıları, çamur birikintilerindeki aç ağızları, kayalardaki uyuyan yüzleri ve dokunmuş otlardan yapılmış küçük yaratıkları görebiliyordu.

Neredeyse bir tanesinin üzerine basıyordu ve hışırtilı bir tıslama çıkardı. "Ah, dikkatli ol, ölümlü laird," dedi tepe ruhu, ama o eğleniyordu. "Kertenkeleler kızdırıldıklarında sokabilirler. Benim adımlarımı takip edin."

Torin ona kulak vererek ruhun uzun adımlarını taklit etti. Her nefeste kilometreler geçiyormuş gibi hissediyordu. "Böyle şeyleri daha önce hiç fark etmemiştim."

"Şeyler mi?"

Torin yüzünü buruşturarak, "Ruhlar," diye düzeltti kendini.

"Fark etmediniz çünkü gözleriniz bize kapalıydı.

Artık bizim diyarımızda yürüyorsun. Gelin, hemen ileride."

Adımları hızlandı. Torin yine attığı her adımın altında akarsuların dalgalandığını hissetti ve başının döndüğünü hissetti. Işık da hiç değişmiyordu. Alacakaranlıkta sıkışıp kalmıştı ve Sidra'yı düşündü. *Sidra, geliyorum, geliyorum.*

Tepe ruhu onu tanıdığı bir yere götürdü. Earie Taşı'nın kutsal tepesine.

Burada büyük bir topluluk toplanmıştı. Uzun saçlarında yapraklar olan söğüt kızları, kolları ve bacakları olan genç adamlar.

bacakları çıra gibi. Burunlarına kızıl çuvallar geçirilmiş, tahtadan şekillendirilmiş yaşlı adamlar ve gümüş yapraklı sarmaşıklardan örülmüş yaşlı kadınlar. Ortalarında uzun siyah saçları, altın gözleri ve sarı karaçalı tacıyla doğu toprak ruhlarının hükümdarı Kır Çiçekleri'nin Leydi Whin'i duruyordu. Teni funda rengindeydi -yumuşak bir mor- ve tıpkı tepe ruhu gibi parmak uçlarında çiçekler açıyordu. Elini ona uzattı ve tepe yaklaştı, uzun parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Çiçekler etraflarında sürüklenirken saçlarına bir şeyler fısıldadı.

Torin durdu, gözlerini dikmiş ona bakan Whin'den etkilenmişti.

Sayısız gözün üzerine dikildiğini hissettiğinde terlemeye başladı. Toplanan tüm ruhlar onu izliyordu ve o ne söyleyeceğini ya da nereye bakacağını bilmiyordu. Bakışlarına karşılık vermek kabalık mıydı? Önce konuşmak aptallık mıydı?

Bekledi ve sonunda tepe ruhu Whin'den uzaklaştı.

"Size Tamerlaine'lerden Torin'i getirdim," dedi yatıştırıcı, derin sesiyle. Zirvelerden ve vadilerden gelen bir tını. "Doğu'nun ölümlü Laird'i."

Ruhlar sessizdi ama başlarını saygıyla ona doğru eğdiler.

"Hoş geldiniz, Laird," dedi Whin. "Ölümlülerin hesabına göre, sizin türünüzden biri krallığımıza davet edilmeyeli uzun zaman oldu."

Torin kararsız bir şekilde eğildi. "Burada olmaktan onur duyuyorum Leydi Whin." *Şimdi beni neden çağırdığınızı söyleyin. Ne istediğinizi söyleyin.*

Whin gülümsedi, sanki onun düşüncelerini okumuş gibi.

"Sen

"Sizi neden davet ettiğimizi merak ediyor musunuz?"

"Gerçekten de öyle. Yine de davetin yanıklıkla bir ilgisi olduğuna dair şüphelerim var."

Bir anda hava soğudu ve gölgeler uzadı. Ruhlar gözle görülür bir şekilde ümitsizliğe kapılmış ve korkmuşlardı. Torin

endişelerinin toprağın altında belli belirsiz attığını hissedebiliyorlardı. "Meyve bahçesindeki kız kardeşlerimiz hastalandı," dedi Whin.

dedi ve kelimeleri dilindeki bal gibi başladı. Sanki konuşurken direnişle karşılaşmış gibi. "Biz ... biz ... kralımızın emrine itaat etmedik ve bu yüzden onun öfkesine maruz kaldık. Önce meyve bahçesini vurdu, ama yakında tekrar vuracak."

Torin'in zihninde sorular uçuşuyordu. Cevap istemek istedi ama bunun yerine derin bir nefes aldı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Yanıklık klanımdan birkaç ölümlüye de yayıldı. Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım ve umarım bana yol gösterebilirsiniz. Bana bu korkunç ikilemi nasıl çözeceğimi söyleyin."

Whin, yanında duran ve esrarengiz gözlerle Torini izleyen tepe ruhuna baktı. "Ah, ama işte bu yüzden seni buraya davet ettik, Torin Tamerlaine," dedi Whin. "Çünkü yardımına ihtiyacımız var."

"Benim mi? Ne ki?"

"Blight'ın bilmecesini çözebilecek tek kişi sensin," diye açıkladı. "Biz ona karşı güçsüzüz, ama sen . . . sen bizi iyileştirme yeteneğine sahipsin."

Torin ağzı açık kaldı. Yüzündeki kanın çekildiğini, midesinin düğümlendiğini hissetti. "Bağışlayın beni leydim ama ne bilirim ne de sezgim var. Size nasıl yardım edebileceğime dair hiçbir fikrim yok."

"O zaman çok dikkatli olmalısın," dedi tepe ruhu. "Kral bir bilmece bıraktı ve eğer onu çözersen, yanıklık sona erecek."

Aşağıdaki ruhlar, diye düşündü Torin, *bir kabus görüyor olmalıyım.*

Elini sakalına götürdü, ağırlığını kaydırды ayaktan ayağa. Bunu yapacak zamanı ve enerjisi yoktu. Ama sonra aklına bir fikir geldi ve şöyle dedi: "İzin ver ölümlüler dünyasına döneyim. Bu bilmeceyi senin için çözebilecek bir ozan getireceğim."

Ruhlar arasında fısıltılar dolaşıyordu. Jack'ten bahsetmesi gözle görülür bir şekilde duygularını harekete geçirmişti; bazılarının sesi umutluydu,

Diğerleri şüpheli.

Whin'in hoş yüzü sertleşti. "Ozanınız buraya gelmemeli."

Torin, Jack'in şu anda batıda olduğunu bildiği halde, "Ama çok kurnazdır, bilmeceleer konusunda çok yeteneklidir," dedi.

"Hayır, ölümlü laird. Bizi tuzağa düşürmek için şarkı söylediğinde onu neredeyse topraklarımıza kabul ediyorduk," dedi Whin ama sonra durakladı, daha fazla açıklama yapamadı. Hatırladıkça içinden bir titreme geçti.

"O zaman ona sahip ," dedi yaşlı, geğir burunlu adamlardan biri.

Tepe ruhu ona keskin bir bakış attı. "Ama ozan buraya kendi isteğiyle girmiş olamaz. Kendi isteğiyle gelmiş olmalı. Eğer onun rızası olmadan onu alsaydık çok ağır bir bedel öderdik."

"Ve şimdi ona sahip çıkamayız. Ash," dedi Whin, onun adını söylerken dudağını bükerek, "bunu halletti."

"Ash daha hızlı hareket edebilseydi," diye mırıldandı biri, " zaman biterdi."

"Ash tamamen yok oldu. Ona nasıl güvenebiliriz?"

"Ateşe güvenmemeliyiz," dedi asma kadınlarından biri. "Asla, asla ateşe güvenmeyin!"

"Anlamıyorum," dedi Torin, Whin'e yalvararak. "Neden ozanı davet etmediniz? Neden yardım etmesi için benden daha yetenekli birini getirmiyorsun?"

Ruhlar sadece ona baktı.

Torin avuçlarını yukarı kaldırarak, "Lütfen," diye mırıldandı. "Lütfen, halkım iyi değil. Bana ihtiyaçları var. Onlardan daha fazla uzak kalamam. Bu diyarda size yardım edecek başka birini seçmeniz gerekecek ve ben de elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Daha fazla sessizlik. Ve uzun, delici bakışlar.

Torin kızardı. Anlayamadığı bir nedenden ötürü kendini garip bir şekilde hissetti. Kızılağaç kızlarından biri, "Söyle

Onu, Leydi Whin. Eğer öğrenirse bize yardım etmek için çabalayacaktır. Ona onun-"

"Sessiz ol," diye emretti Whin ve genç kız soldu.

Torin kızılağaç kızı inceledi ve gözlerinin çiy gibi olduğunu gördü. Tekrar Whin'e baktı ve "Neden bahsediyor?" diye sordu.

Whin artık onun bakışlarını tutamıyordu. Bakışlarını ve Torin dehşetle sarsıldı.

"Bana *neyi* anlatacaksın?"

"Bunu söylemek bize düşmez. Bilmeceyi meyve bahçesinde bulabilirsiniz," dedi. " ne kadar çabuk çözerseniz, biz de o kadar çabuk iyileşiriz ve siz de o kadar çabuk krallığınıza dönebilirsiniz. Ama ondan önce değil, ölümlü laird."

Hayretler içinde, ruhların ayrılmaya başlamasını izledi. Onu burada, kutsal tepenin üzerinde bırakıyorlardı.

Torin döndü ve tepe ruhunun koluna girmeye cesaret etti. "*Lütfen*," diye yalvardı. "Eve dönmem gerek. Toplantıdan sonra Sidra'yı görebileceğimi söylemiştin."

Tepe ruhu iç çekti. Birden yaşlı ve yorgun göründü, sanki soluyormuş gibiydi. "Evet. Git ve onu gör, ölümlü laird."

Torin bekledi ama hiçbir şey olmadı. Tepe ruhu kendini çözdü ve Whin'le birlikte gitmeye başladı, çiçekler arkalarından sürükleniyordu.

Pekala o zaman. Torin kendi portal evini bulacaktı.

Artık nerede olduğunu biliyordu ve tıslayan yaban otu kümelerini çiğneyerek ve yolundaki çatık kaşlı taşları tekmeleyerek tepelerin üzerinde ilerledi. Çok geçmeden yol onu karşılamak için yükseldi ve Torin dolambaçlı yol boyunca koştu, ışık ve karanlık hala eşit ölçüde askıdaydı. Gece ya da gündüz değildi ama ölümlüler âleminde zamanın hızla akıp gittiğine dair korkunç bir his vardı içinde.

Uzakta kendisinin ve Sidra'nın çiftliğini gördü ve yüreği ağzına geldi. Ona ne söyleyeceğini bilmiyordu ama

Kail avlu kapısını açmak için uzandığında ağzında olgunlaşmış bir özür bekliyordu. Eli kapının içinden geçti.

Torin durdu, şaşkındı.

Tekrar denedi, ama bildiği kadar sağlam görünen eli, sanki ruhani bir varlıkmiş gibi bir kez daha demir parantezlerin arasından geçti.

Dikkatli bir şekilde ilerledi ve kapıdan geçti.

Hiç acı hissetmedi. Büyüyen dehşetinden başka bir şey hissetmedi.

"Sidra?" diye seslendi, sesi her zaman var olan alacakaranlıkta çınılıyordu. "Sid?"

Kapıya uzandı ama eli tahtanın geçti. Ona baktı, sonra elini tekrar kendine getirdiğinde bütün ve görünür olduğunu gördü.

Etinin katı gerginliğini ve kalbinin ritmini hissetti. Havanın ciğerlerinde şiştiğini hissetti. Ama yine de kapıyı, ahşabı hissedemiyordu.

Tedirgin bir şekilde ön kapıdan içeri girdi ve kendini gölgeli bir ortak salonda buldu. Ocağa ateş yanmıyordu. Hiçbir mum yanmıyordu. Masada yemek yoktu.

"Sidra! Maisie?" diye onlara, masanın içinden, duvarların arasından yürüyerek. Dehşeti artarak kulübeyi aradı ama karısı ve kızı orada değildi.

Torin yine ortak salonda durmuş, nefes nefese kalmış, kendine sakin olmasını söylüyordu. Zihnini sakinleştirmeli, bu gizemi çözmeliydi.

Başka şeyler de fark etmeye başladı. Sidra'nın otları kayıptı. Giysileri de Maisie'ninkiler gibi gitmişti. Eşyaları artık burada değildi. Taşınmışlardı. Taşınmışlardı.

Ona söylediği son şeylerden birini hatırladı.

Şatoya taşınırsak hayatım çok daha kolay olur.

Torin boğazındaki yumruyu yutarak tekrar ön kapıdan geçti. Sloane şehrine giden yolda koştu. Cadde, öğle vakti sık sık olduğu gibi hareketliydi. Hayat dolu bir uğultu vardı ve Torin kapıda duran muhafızlarından birine seslendi.

"Andrew? Andrew, Sidra'yı gördün mü?"

Andrew Torin'i duymadı ve görmedi. Torin neredeyse burun buruna gelip önünde durduğunda bile.

"Beni duyabiliyor musun? *Andrew!*"

Gardiyan ondan tamamen habersizdi.

Torin'in Andrew'un etrafından dolaşmaktan başka çaresi yoktu. Caddede koşmaya başladı. Biriyle göz teması kurmak için bekledi. Halkından birinin onu gördüklerinde her zaman yaptıkları gibi selam vermesini bekledi.

Kimse onu fark etmedi.

Bir delikanlı tam *içinden geçerken* Torin durdu ve çocuğun az önce bir başkasının *içinden geçtiğinden* tamamen habersiz yoluna devam etmesini izledi. Torin

tutulan onun panik at defne ve girildi ve Şato'da, heyecanlı konuşmaların izini takip ederek merdivenlerden lordun kanadına çıktı. Sidra'nın sesini duydu. Sanki yıllardır onun konuştuğunu duymamış gibi, sevdiği bu ses içinde bir sızı yarattı. Kapılar açıldı ve

Torin kapıların önünde durdu.

eşikte, gözleri onu arıyordu.

Sidra odanın ortasında durmuş, ona bakıyordu. Arkasındaki pencereden ışık giriyor olmalıydı çünkü altın rengindeydi. Aydınlanmıştı.

"Sizi burada ağırlamaktan büyük mutluluk duyuyoruz Leydi Sidra," dedi hizmetçi kadın. "Küçük bir yatak daha getireyim mi? Küçük kız için?"

Sidra gülümsedi. "Hayır, ama teşekkür ederim Lilith. Maisie şimdilik benimle uyuyacak."

"Lairdship dönene kadar mı?"

"Evet."

"Çok güzel leydim. İşte ikindi çayınız." Torin, havanın kıpırdadığının belli belirsiz farkındaydı. geçen başka bir hizmetkârın. Sidra'ya , gözlerinin kaymasını, eşikte durduğunu görmesini umutsuzca bekliyordu.

Sidra.

Ama hizmetçi bir tepsi pencerenin yanındaki yuvarlak masanın üzerine koyarken yere baktı. Havaya güzel kokulu buharlar saçan gümüş bir demlik çay ve fırından yeni çıkmış sıcacık bir kıymalı börek vardı.

Sidra ikramı getiren kıza, "Teşekkür ederim Rosie," dedi ama sesi gergin çıkıyordu.

Rosie reverans yaptı ve Torin'in yanından geçerek ayrıldı. Lilith Sidra'ya hizmet etmek için kaldı. Görevli turtayı dilimlerken bir şeyler konuşuyordu ki Sidra aniden ağzını kapattı.

" nereden?"

Lilith bıçağını bir şangırtıyla yere bıraktı, Sidra tencerenin saklandığı büronun ikiz kapılarını karıştırmaya başladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Hizmetçi ona yardım etmek için koştu ama Sidra çoktan yere düşmüş, çanağın içine kismaya başlamıştı.

"Şşş, leydim. Her şey yolunda," dedi Lilith anaç bir ses tonuyla ve Sidra kismaya devam ederken saçlarını tuttu. "Her şey yolunda."

Torin lentonun kemerinde donmuş bir halde duruyordu. *Bu da ne?* diye merak etti çılgınca bir yürekle. *O neden hasta?*

"Turta yüzünden mi, Hanımefendi?" Lilith tencereyi alırken sordu Sidra sonunda bitirmişti.

"Sanırım öyle," dedi Sidra belli belirsiz, hâlâ yerde diz çökmüş bir halde. "Ayrıca kanlı puding kokusuna da dayanamıyorum."

Ne zamandan beri kan pudinginden nefret ediyorsun Sid? Torin düşündü, endişeliydi.

"Ah. Şimdilik bu yiyeceklerden uzak durmaya büyük özen göstereceğiz. Gel, kalkmana yardım edeyim." Lilith Sidra'yı ayağa kaldırdı.

ayaklar. "İlk çocuğumda ben de aynıydım. Tencerede kaynayan kail kokusuna dayanamazdım. Bu oldukça talihsiz bir durumdu. Aylarca hasta yattım."

Bairn?

Sidra çaresizlik içinde ağzını sildi.

"Ama bu sizin için çabuk geçmeyeceği anlamına gelmiyor leydim," diye düzeltmek için acele etti Lilith. "İlk üç ay zordur ama eminim çok yakında kendinizi normale dönmüş hissedeceksiniz."

Sidra sessizdi, düşüncelerinde kaybolmuştu. Torin nefes almayı bırakmıştı.

"Ne kadar ?" Lilith nazikçe sordu.

"Dün itibariyle yedi hafta oldu." Sidra parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, yüzü solgundu. "Ve senden şimdilik bu sırrı saklamayı rica ediyorum Lilith. Klanın henüz öğrenmesini istemiyorum."

"Bu konuda tek kelime etmeyeceğim leydim," diye güvence verdi görevli. "Ama öğrendiğime sevindim, böylece size yardımcı olabilirim. Mesela aşçıya size kıymalı turta yapmayı bırakmasını söylemek gibi." Tepsiyi toplamaya başladı. "Şu anda kulağınıza hoş gelen başka bir şey var mı? Belki bir yulaflı kek?"

"Hayır," dedi Sidra sulu bir gülümsemeyle. "Sanırım şimdilik dinlenmeliyim."

Lilith başıyla onayladı ve kapıya doğru ilerledi. Ama durakladı ve gururla Sidra'ya baktı. "Lord hazretleri biliyor mu leydim?"

Sidra kısa bir süreliğine gözlerini kapadı. "Hayır, henüz değil. Anakaraya yaptığı yolculuktan döndüğünde ona söylemeyi planlıyorum."

"Çok iyi, Leydi Sidra. Bir şeye ihtiyacınız olursa arayın."

Lilith, Torin'in içinden geçti. Kapılar kapandı, ahşap ve demir ciğerleriyle aynı hizaya geldi. Yavaşça ileri doğru adım atarak Sidra'nın yeni yatak odasına tamamen girdi.

Onun kendisini görmesi, duyması için ne kadar çaresiz olduğunu fark etmemişti. Ta ki ona doğru yolu yarılایana, kalbi çılgınca atmaya başlayana ve bir adım daha atamayacağını anlayana kadar.

Işıktaki durdu, yavaş ve derin nefes aldı, bir avucunu göğsüne bastırdı.

Torin'in sevinci içine doldu, görüşünü bulanıklaştırdı. Kendini kaybetmişti; onunla birlikte bu mutluluğun içinde boğulmak istiyordu. O ve Sidra birlikte bir çocuk yapmışlardı. Bir ruh olduğunu unutmuştu. Gölgelerden ve havadan yapıldığını unuttu ve aralarındaki mesafeyi kapattı.

"Sidra," diye fısıldadı ateşli bir şekilde. Saçlarını okşamak için uzandı ama hissedemedi. Parmakları sanki bir rüyadaymış gibi onun içinden geçti.

Onu duymadı. Elleriyle yüzünü kapattı ve bir hıçkırık sesini bastırdı.

Torin'in neşesi, kızın elleri çözüldüğü ve kızarmış gözleri Torin'in gözleriyle buluştuğu anda .

Yüzü bomboştu. İçinde hiçbir tanıma titreşimi Dalgın dalgın duvara bakarken onu görmedi.

"Sid," dedi. "Beni görebiliyor musun? Beni duyabiliyor musun?"

İçini çekti ve ona doğru yürüdü. Ruhunda bir ürperti dalgalandı. Kemikleri boyunca buzlar çatırdadı. Hayatı boyunca hiç bu kadar üşümemişti.

Torin dönüp Sidra'nın pencereye gidişini, bir süre uğraştıktan sonra açmayı başarışını izledi. Sidra serin ve temiz havanın esintisinde dinlendi.

Lilith'e söylediğini duyduğu şeyi düşündü. Anakarada bir gezide olduğunu. Sidra düzeni ve normalliği korumak için şimdiden onun yokluğunu yalanlarla örtbas etmişti. Onun için yalan söylemek zorunda kalmasından nefret etse de bunun akıllıca olduğunu düşünüyordu. Kaleye taşınmış ve her şeyin yolunda olduğu görüntüsünü vermişti.

"Burada seninleyim Sidra," diye fısıldadı Torin, içi acıyarak.

Başını kaldırdı. Esinti saçlarını omuzlarından kaldırdı.

Umutlu bir şekilde bekledi. Onu duymuş muydu? Küçük bir parçası onun duyduğuna inanıyordu. Ruhu onunkinin yakın olduğunu hissetmişti.

Sidra perdelere uzandı ve onları bir çırpıda kapattı. Onu sınırlayan altın ışık soldu ama Torin'in görüşü aynı kaldı. Yatağa doğru yürüyüp kenarına oturduğunda onu net bir şekilde görebiliyordu. Botlarına uzanırken elleri tereddüt etti, alnı endişeyle kırıışmıştı. Ama sonra o an geçti, yorgunluğunun gölgesinde kaldı ve ayakkabılarını çıkardı, hâlâ elbisesi ve çorapları üzerindeyken yatağa süründü ve yorganı omuzlarına kadar çekti.

Sidra dinlendi, sessiz, hareketsiz.

Torin onun nefes alış verişlerinin derinleştğini duyana ve uyuduğunu anlayana kadar bekledi.

Meyve bahçesindeki bilmeceyi hatırlayana kadar kendini kaybolmuş hissetti. Yanıklığı çözene kadar ruhlar âleminde kapana kısılmıştı.

Öfkesinin yükselmesine, alevlenmesine izin verdi.

Kapılardan, duvarlardan, ölümlülerden geçti. Arazinin yükselişi ve alçalışı boyunca, meyve bahçesinin bulunduğu yere kadar.

Bölüm 18

Jack, Aithwood'dan çıktığında potansiyel olarak hayatını değiştirecek bir seçimle karşı karşıya kalacaktı. Adaira, Breccan'ların şehrinde, batı topraklarının kalbinde ikamet ediyordu ve ona iki yoldan biriyle ulaşabilirdi: kuzey yolu ya da güney yolu.

"İkisi de seni dağların etrafından dolaştırıp Kistron'a götürecektir," dedi Elspeth uzun yürüyüş için ona erzak hazırlarken. "Ve her ikisi de seni farklı tehlikelerle karşı karşıya bırakacak. Kuzey yolundan gidersen Thane Pierce'in holdinginin ve topraklarının yanından geçmen gerekecek ki bundan ne pahasına olursa olsun kaçınmalısın. Güney yolundan giderseniz, hilekârlığıyla bilinen ve çok sık seyahat edilen Spindle's Vale'den geçmeniz gerekecek. Her iki durumda da çok dikkatli olmanız gerekecek."

"Thane Pierce?" Jack .

"Beladan hoşlanan soylu bir aile," diye mırıldandı ninesi küçümseyerek. "Onların bölgesinden geçmemek için güney yolundan gitseniz bile Rab Pierce ile karşılaşmaya hazırlıklı olmalısınız. O ve adamları başıboş dolaşmalarıyla tanınırlar ve son zamanlarda kendilerini 'batının bekçisi' ilan ederek yollarda devriye geziyorlar. Bu yaz her zamankinden daha fazla suç işlendi ve Rab gibi bir derebeyinin oğlu 'adalet' sağlayarak kendini önemli hissetmeyi seviyor."

Jack Rab'in sesinden hoşlanmamıştı. Sonunda, Pierce holdinginden tamamen kaçınmak için vadi boyunca güney yolunu kullanmaya karar verdi. Bu onun iki gününü alacaktı.

Sıkı bir tempo tutturursa şehre yürüyerek ulaşabilirdi. Adaira'nın ufukta olduğunu bildiğinden, bu iki gün ona iki yıl gibi gelecekti ve Jack tepelere doğru yönelip toprağın katlanıp mesafeyi kısaltıp kısaltmayacağını görmek istiyordu.

Elspeth onun aklından geçenleri okuyarak, "Yoldan fazla uzaklaşmayın," dedi. "Dediğim gibi, vadi yaramazlıklarıyla bilinir. Sis yoğun bir şekilde toplanır ve yol gösterecek güneş ya da ay olmadan dönüp kolaydır. Ama yoldan ayrılmanız gerekiyorsa, geyik izlerini takip edin. Buradaki hayvanlar gidilecek ve kaçınılacak yerleri bilme konusunda akıllıdırlar."

Jack başını salladı ve erzakları minnetle kabul etti. "Peki ya şehir ve kale? Onlar hakkında bilmem gereken bir şey var mı?"

"Evet," dedi Elspeth. "Şehre girmek sorun olmayacak. Kalenin etrafına yayılmış durumda, yani ister ister güneyden gelin, sokaklarından geçmek zorunda kalacaksınız. Kalenin kendisi neredeyse aşılmaz. Bir hendekle çevrilidir ve bir tepenin üzerine inşa edilmiştir. Kaleye ulaşmanın tek bir yolu vardır, o da köprüdür. Çok sıkı korunuyor, bu yüzden karşıya geçmek için bir neden bulmanız gerekecek. Belki kendinizi bir tüccar ya da tacir olarak tanıtabilirsiniz."

"Bunu yapacağım," dedi Jack. "Teşekkür , Elspeth."

Ninesi ellerini kalçalarına koymuş, başını öne eğmiş ve ona bakıyordu. "Korkmuyor musun, Jack? Az önce sana gitmeyi planladığın yolun imkânsızlıklar ve tehlikelerle dolu olacağını söyledim ve sen dersten erken çıkarılmış bir delikanlı kadar heyecanlı görünüyorsun."

Neredeyse gülecekti. "Korkmam gerektiğini biliyorum. Ama olmam gereken yerdeyim. Ve 'güvende' kalmak için kaderimden vazgeçersem kısa sürede mutsuz olurum."

Elspeth sadece homurdandı ama onun sözlerinden etkilendiğini hissedebiliyordu. Elini onun yanağına koydu ve "O zaman git Jack," dedi.

Ninesine veda etti ve onu bahçede bıraktı. Kadın kapısında durmuş ve onun nehir yolunu takip edişini izlemiş.

yukarı akış. Onu tekrar ziyaret etme şansı olup olmayacağını ya da bunun onunla geçireceği tek ve son zaman olup olmadığını merak etti.

Çok geçmeden Aithwood onun etrafında incelmeye başladı. Jack ormanın kenarına doğru ilerlerken gri ışık gölgelikte sertleştirilmiş çelik çubuklar gibi parlıyordu. Gölgede bir altın parıltısı gördüğünde yavaşladı. Tatlı, tanıdık bir çürük kokusu aldığında.

Jack hasta bir üvez ağacına dikkatle yaklaştı. Yanıklığın batıda da görülmesine şaşırılmış mıydı, yoksa bunu beklemesi mi gerekiyordu, bilmiyordu. Çevredeki ağaçları incelemek için bir an durdu ve bir diğerinin de yakın zamanda hastalanmış gibi göründüğünü gördü. Jack, yanıklığı kontrol altına almak için bir şey yapıp yapmadıklarını ya da böyle bir yıkımın topraklarında süründüğünü henüz öğrenip öğrenmediklerini merak etti.

Bu konuyu Adaira'yla konuşacak, onun bilmediği bir şeyler bilip bilmediğini öğrenecekti. Ama sonra Jack'in aklına Innes Breccan geldi. Onun doğunun salgınla mücadele ettiğini bilmesini ister miydi? Bu bilgiyi batıdan saklamalı mıydı?

Jack yüzünü buruşturdu, kararsızdı. Adaira'yla yeniden bir araya geldikten sonra bununla ilgilenecekti.

Ormanın geri kalanında dikkatlice ilerledi ve sınıra, ağaçların bittiği ve toprağın açıldığı yere ulaştı.

Batıyı ilk kez tam olarak gördü.

Bakır rengi çalılar ve sarı uçlu salkım söğütlerle beneklenmiş tepeler, zirveleri alçak bulutlarla taçlandırılmış sarp bir dağ silsilesine dönüşüyordu. Nehir iki zirve arasında saklı bir yerden akıyor, büyük, pürüzsüz taşların üzerinden berrak ve şırıltılı bir şekilde akıyordu. Hava yanık turba, nemli yosun ve uzaktaki denizden gelen tuzlu su gibi kokuyordu.

Jack sola döndü ve hızlı bir tempoyla yola koyuldu. Yolculuğa odaklanmaya kararlıydı ve asla

Zihninde dolaşırken, altından geçtiği her kıvrımlı ağacı, kanat çırpın her kuşu fark etti. Rüzgârı ve onun taşıdığı sesleri dinledi. İnce fundalıklardan geçti ve yosunlarla yumuşatılmış kayaların üzerinden tırmandı.

Jack kısa süre sonra ilk çiftliğe geldi; taş çitlerden, çamurlu bir avludan ve rüzgârda eğri büğrü görünen bir kulübeden oluşan geniş bir çiftlik. Karanlık ve terk edilmiş gibiydi. Endişelenen Jack, güney yolunu bulmak için ilerlemeye devam etti.

Birkaç çiftliğin daha yanından geçti ve sonunda bir yaşam buldu. Koyunlar meliyor ve çocuklar öğleden sonraki işlerini yaparken birbirlerine sesleniyorlardı. Ocak ateşlerinden dumanlar yükseliyor ve kadınlar bahçeleriyle ilgileniyordu. Yolda insanların yanından geçmeye başladığında Jack'in endişesi arttı.

Başını eğip adımlarını sabit tuttu ve rotasından sapma dürtüsüyle savaştı. Dönen sis hem bir avantaj hem de bir meydan okumaydı: onu gizliyordu ama yine de ileride ne olduğunu ayırt etmesini zorlaştırıyordu.

Alacakaranlık çöktüğünde Jack'in kaç kilometre yol kat ettiğine dair hiçbir fikri yoktu ve ayakları su toplamıştı. Geceyi geçirmek için kamp kuracak bir yer bulmaya karar verdi. Elspeth ona bir şişe birayla birlikte basit ama doyurucu bir yemek hazırlamıştı ve yoldan uzaklaşan bir geyik izini takip ederken Iagan hakkında onunla paylaştığı hikâyeyi düşündü. Sonunda yatacak bir çalı kümesi buldu.

Doğudan esen bir rüzgâr vadide ıslık çalıyordu. Bir yaz gecesi için soğuktu ve Jack peynirli börek yerken ekosesini özleyerek titredi. Atlıların sesini duymamıştı, ta ki grup neredeyse üzerine gelene kadar ve o zaman da kayaların arkasına kaçmak için çok geçti.

Alaca ışıktaki altı atının yaklaşmasını izlerken çalıların arasında donup kaldı. Yağlanmış atlara binmiş, deri ve avcı ekoseleri giymiş genç adamlar. Kılıçlar, uzun yaylar, oklar ve baltalarla ağır bir şekilde silahlanmışlardı. Birkaçının göğsüne kan sıçramıştı.

Geç beni, diye dua etti Jack. *Beni dikkate almayın. Ben önemsizim, senin dikkatinin* altındayım-

"Peki siz ?" diye sordu biri, bir adam

Saman sarısı saçları ve kırmızı teniyle aygırını Jack'in etrafında bir daire çizerek yürütüyordu.

Jack çantasının çalıların saklı kalacağını umarak ayağa kalktı. Bir an için sessiz kaldı, toplayabildiği kadar vakarla onların incelemelerine katlandı. Onunla ilgili her şeyi dikkatle incelediler: teninde dövme olmayışı, ekosenin yokluğu, basit ama dayanıklı giysileri, çizmelerinin dizlerine kadar çapraz çizgili oluşu. Saçındaki örgüler.

"Benim adım John," dedi.

"John kim?" diye sordu ikinci bir adam, kısık gözleri şüpheliydi.

"Benim soyadım yok," diye cevap verdi Jack. "Laird'im bana ne verdiyse onu alıyorum."

"Nereye gidiyorsun John Breccan?" diye sordu sarışın binici, aygırı nihayet durduğunda. Beş yoldaşı da Jack'in etrafında bir halka oluşturarak onun hareketlerini yansıttı.

"Kirston Kalesi."

"Orada seni ne bekliyor?"

"Karım."

"Ah. O zaman seni görmek için sabırsızlanıyor olmalı. Gel de partimize katıl. Geceleyin vadide yalnız seyahat etmek akıllıca değil. Ateşimizi paylaşabilirsin."

Jack'in akıllı kibar bir mazeret bulmaya çalışıyordu. Ama bundan kurtulmanın bir yolunu bulamadı ve başını sallayarak avcı grubunun onu küçük bir dereye doğru sürmesine izin verdi. Atlılardan birinin çantasını eğretili otlarının arasından çıkardığını fark ettiğinde Jack'in korkusu alevlendi, ciğerlerini, kalbini ve midesini yaktı.

Çabucak bir kamp kuruldu. Taşlardan bir halka içinde ateş yakıldı ve üzerine tavşan ve patates şişleri yerleştirildi.

alevler. Atlar topallandı, bakımları yapıldı ve otların üzerine yatak örtüleri serildi. Bira şişeleri elden ele dolaştırıldı ve Jack, kendisine olan güvensizliklerini hafifletmek umuduyla içiyormuş gibi yaptı.

" yok mu?" diye yorum yaptı sarışın.

Altı adamın üzerine örtülen ekoselere dikkat etmiş olan Jack başını salladı. Dokumaların büyüğü olduğuna şüphe yoktu ama Jack bir tanesine dokunmadan bunu anlayamazdı. "Şu anda bir dokumacının yanında." Yüz hatlarını incelemeye cesaret etti. Burunlarından ve dudaklarından süzülen ateş ışığı onları bitkin gösteriyordu. "Bana henüz kendi isimlerinizi söylemediniz."

Görünürdeki lider olan sarışın, matarasından bir yudum aldı. "Ben Rab Pierce, bunlar da benim adamlarım."

Harika, diye düşündü Jack dalgınca. *Pierce holdinginden kaçınmak için güney yolunu seçtim ve yine de Rab'in bana rastlamasını sağladım.*

"Seni daha önce hiç görmedim," dedi Rab. "Nerede yaşıyorsun?"

"Buradan çok uzak olmayan küçük bir çiftlikte."

"Hmm." Rab ikna olmuşa benzemiyordu ama Jack'i daha fazla cevap için . "Gece yürüyüşlerinden sık sık hoşlanır mısın?"

Jack başını salladı ama tünığinden ter sızmaya başlamıştı. Dar, boncuk gözlü ve boynunda dövmelelerden oluşan bir zincir olan adam ona bir ekmek uzatmaya başladı ve her şey o anda : Jack'in eli bir an kabul etmek için uzandı, sonra arkasından büküldü ve sert bir şekilde yüzüstü çimlere atıldı. Çaresizce çırpınma, savaşıma dürtüsüne direndi.

Atlılardan kemerindeki kılıflı dirkini alırken sessizce yattı ve dişlerinin arasından nefes aldı. Jack'in tek silahı.

"El ve ayak bileklerini bağlayın," dedi Rab.

"Beni neden bağlıyorsun?" Jack başını balçıktan kaldırdı. "Senin için bir tehdit değilim." Dar Gözler'in

önce bileklerini, sonra da ayak bileklerini acıyla sıkıca birbirine bağladı. Sonunda Jack bir kukla gibi yerine oturtuldu ve Rab'in erzak çantasını karıştırıp yetersiz ganimeti adamları arasında paylaştırmasını izledi. Ve sonra arp geldi.

Jack, Elspeth'in uyarılarının içinde *yankılandığını* duyabiliyordu - *arpını geride bırakmalı, derin bir yere gömmeli ya da nehre vermelisin ve kimseye ozan olduğunu söylememelisin.* Rab'in arpı kılıfından çıkarışını izledi. Enstrüman ateş ışığında parlıyor, çerçevesindeki basit oymalar hareket ediyor ve nefes alıyor gibi görünüyordu.

"Neden bir arp taşıyorsun?" Rab, Jack'in bakışlarıyla buluşarak sordu.

"Bana verildi."

"Peki bunu sana kim verdi, John Breccan?"

Jack cevap vermedi. Zorlukla nefes alabiliyor, rüzgârın saçlarını soğuk parmaklar gibi okşadığını hissediyordu.

"Bunu tanıdın mı Malcolm?" Rab Dar Gözler'e sordu.

"Evet. Iagan'ın arplarından birine benziyor."

"Düşündüğüm gibi." Rab'ın gülümsemesi keskin bir hilal şeklindeydi. "Bunu Loch Ivorra'dan çalmışsın."

Jack kaşlarını çatı. "Loch Ivorra'ya hiç gitmedim. Ve bu arpı ben çalmadım."

Rab aleti dikkatlice kılıfına geri soktu ama çimlerin üzerinde, yanında tuttu. "Senin ne olduğunu biliyorum, John."

"Eğer öyleyse," dedi Jack, tedirginliğini ele veren temposunu yükselterek, "o zaman bana verilen bir arpı neden taşıdığımı anlarsın."

Rab öne doğru eğildi. "Sen bir yalancı ve hırsızsın. Bana söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum ve bize gerçeği söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Hepsini."

Jack, Rab'in bakışlarını tuttu. Kalbi kaburgalarına ve elleri uyuşmaya başlamıştı. Bu böyle değildi

Batı'da geçireceği zamanı hayal etmişti. Yolculuğu bu şekilde ilerlemeyecekti ve umudu azalmaya başladı.

"Ben bir barış elçisiyim," dedi ve Pierce'lerin kıkırdamalarına neden oldu.

Rab kıkırdayarak, "Elbette öylesin," dedi.

"Senin aldığın hakikat kılıcını taşıyorum ve ekose ," diye devam etti Jack. "Ben bir ozanım ve bu arp bana, ayağının dibinde duran ve iddialarımı destekleyen mektubu yazan Laird Torin Tamerlaine tarafından verildi. Kendiniz okuyun."

Cüretkâr ifadeler adamların eğlencesini kaçırdı. Kamp ölüm sessizliğine büründü. Sadece ateşin çıtırtısı ve patırtısı ile vadinin üzerinden geçen rüzgârın uzaktan gelen uğultusu vardı.

Rab sonunda Torin'in mektubundaki alaycı ifadeyi görmezden gelerek, "Gerçek bir kılıçtan başka silah taşımıyorsun," diye yineledi. "Ama bu da bir yalan. Arpın belki de tüm büyüğü çeliklerden daha tehlikeli."

"Ben çalmadığım sürece hiçbir tehlikesi yok," dedi Jack. "Ve karım bunu duymadan önce gitmeme izin vermelisin."

"Sanırım karın Leydi Cora?" Rab alay etti ve yoldaşları güldü.

"Evet," dedi Jack.

Adamlar donup kaldı.

"Benim karım Leydi Cora," diye tekrarladı Jack sakince. "Doğu'dayken, biz evliyken adı Adaira'ydı. Şimdi onun yanına gidiyorum ve daha fazla sorun çıkarmadan gitmeme izin verirseniz çok memnun olurum-"

Rab hızlıydı. Jack'i susturmak için yüzüne sert bir darbe indirdi. Jack darbenin etkisiyle bir an sersemledi. Ağzındaki kanın tadını aldı ve çimlere tükürdü, Rab'e ve onun zorlukla kontrol altına aldığı öfkesine bakarken gözleri yaşardı.

"Sen bir ozan değilsin," dedi Rab. "Sadece öyleymiş gibi davranıyorsun." "Eğer benden şüphe ediyorsan," diye homurdandı Jack, "o zaman arpımı ve kendimi sana kanıtlayacağım."

"Ellerine bir arp koymadan önce ellerini keseceğim." Rab, dirgeninin sivri ucunu Jack'in tuniğinin yakasının altına kaydırıldı. Jack ilk başta Rab'in boğazını keseceğini düşündü ama Rab, Jack'in giysilerinin altında saklanan altın zinciri buldu. Onun yarım parası.

Hızlı bir hareketle kolye metalik bir şangırtıyla kırıldı.

Jack, Alastair onu üzerine örttüğünden beri sikkeyi çıkarmamıştı. Adaira'yla el ele evlendiği gün. Jack'in göğsünde korkunç bir sızı filizlendi. Altın yarım sikkeyi cebine sokarken Rab'e baktı.

"Sen bir hırsız ve şarlatansın," dedi Rab alaycı sesle. "Ve biz batıda ikisini de hoş karşılamayız."

"Benden korkuyor musun o zaman?" Jack sesinin öfke dolu olduğunu söyledi. Bağlarını çekiştirdi. "Sen-"

Rab, Jack'in saçlarını kavrayarak onu öne ve aşağı doğru itti. Jack'in zonklayan yüzünü ateşin üzerinde, tehlikeli bir şekilde yakın tuttu. Sıcaklık aniden daha da dayanılmaz hale gelmişti.

"Bize doğruyu söyle hırsız," diye alay etti Rab, Jack'i daha da alçalmaya zorlayarak. "Bize kim olduğunu ve Loch Ivorra'dan arpı neden çaldığını söyle, belki gitmene ve bir lordun kızıyla evlenme hayallerini suya düşürmene izin veririz."

Jack gözlerini kapadı ve ateşin sıcaklığının yüzünü kavurmaya başladığını hissetti. "Sana söyledim. . . gerçeği söyledim. Eğer benden şüphe duyuyorsanız, doğruluk bıçağımı kullanın."

Rab yüzünü aşağı doğru eğdi. Jack her an alevlerin yalayışını hissetmeyi bekleyerek gözlerini kapalı tuttu. Ama hiç gelmedi ve ısı ile ışık aniden kayboldu.

Bir dizi lanet ortaya çıktı.

Rab'in parmakları Jack'in saçlarında sıkılaştı. Titreyen Jack gözlerini açtı.

Ateş sönmüş, yanıp kül olmuştu. Geride sadece dans eden bir duman izi kalmıştı.

Adamlardan biri, "Rüzgâr uçurmuş olmalı," dedi ama sesi temkinli çıkıyordu.

Jack rahat bir nefes aldı, burnundan ter damlıyordu. Bunun rüzgâr olmadığını biliyordu ve küllerin arasında bir işaret, bir kelime, bir yüz aradı. Ama Rab onu geri çekip çimlerin üzerine fırlattığında görüşü bulanıklaştı.

"Gitmeme izin vermelisin," dedi Jack. "Hakkında hiçbir bilgin olmayan ve muhtemelen hiçbir şey yapmak istemediğin bir şeye müdahale etmeden önce gitmeme izin vermelisin."

"Oh, gitmene izin vereceğim," dedi Rab, ona doğru yaklaşarak. "Ama henüz değil, *hırsız*."

Jack kendini darbeye hazırlamaya çalıştı. Ama o savunmasızdı. Rab'in botu onu şakağından yakaladı. Jack bir parça yıldız gördü, bir kahkaha sesi duydu.

Arpına, Torin'in açılmamış mektubuna bakıyordu ki Rab'in ayağı tekrar ona çarptı.

Jack karanlığa karıştı.

Bölüm 19

Adaira doğudaki Sloane Kalesi'nden gizlice çıkma sanatında ustalaşmıştı. Breccanlar'ın insanları *dışarıda* tutmak için tasarlanmış olmasına ve henüz dolaşmasına izin verilmemiş birçok geçit olmasına rağmen, batıda Kirston Kalesi'nde de farklı olmaması gerektiğini söyledi kendine. Ama üç şey ona güven veriyordu:

Artık büyülü kapıları kanıyla açabiliyordu.

Her yere taşıyabileceği bir kılıcı vardı.

Innes'le birlikte vahşi doğada yeterince at sürmüş ve araziye iyi tanımıştı.

Adaira uzun kollu bir tunik ve deri bir ceket giymişti. Saçları Innes'inkine benzer bir tonda olduğu ve onu hemen ele vereceği için mavi ekosesinin örtüsüyle saçlarını kapattı. Daha sonra kılıcını beline bağladı ve deri çantasına David'in dikişleriyle ilgilenmesi için yanında bıraktığı tüm malzemeleri -taze keten bandajlar ve küçük bir kavanoz şifalı merhem- koydu. Ayrıca yanına bir şişe şarap ve kahvaltıdan kalan bir ekmek aldı.

Koridorları takip ederek sonunda avluya çıktı.

Kimse onunla ilgilenmedi.

Adaira kaldırım taşlarının üzerinde durmuş, düşünüyordu. Ruhun ne kadar uzağa düştüğünü tahmin etmeye çalışmıştı. Şehir duvarlarının çok ötesinde, kilometrelerce uzaktaki vahşi doğanın bir bölümündeydi. Ruhun şimdi parçalanmış bir şekilde yattığını hayal etti.

bir yamaçta açıkta duruyordu. Adaira kalabalık ahırlara yan gözle bakarken kalbi hızlandı.

Ruha herkesten önce o . Ata binerse onları daha çabuk bulabilirdi ama bir seyisten at istemek ailesini alarma geçirirdi.

Adaira tereddüt etti. Tek başına dışarı çıkmasına izin verilmemişti ve bunu yaparak Innes'in öfkesini riske attığını biliyordu.

Rüzgâr şiddetlendi, saatin zilini çaldı.

O zaman yürüyerek gitmesi gerekecekti. Adaira kapıya döndü ve temkinli bir şekilde köprüye yaklaştı.

Bu yol onu sıkı korunan başka bir girişten geçirdi ve kaleden şehre giden herhangi bir Breccalı kadın gibi görüldüğü için Adaira en batıdaki kapıya kadar ilerleyebildi. Düşmüş ruh hakkında konuşulduğunu duymayı bekliyordu ama pazarlar ve sokaklar günlük rutinlerinden başka bir şeyle meşgul değildi.

Onun düşüşüne tanık olan tek kişi ben miydim? Adaira nihayet şehirden çıkarken merak etti. Vahşi doğa önünde dalgalanıyordu ve o da rotasını çizmeye başladı. Ama bu tahmin ettiğinden çok daha zordu. Batı tepeleri büyüleyici, aldaticı bir yerdi, vadiler ve sisle doluydu ve kayalarla damarlıydı. Adaira, ruhun düştüğü yere geldiğine inanarak bir tepeye tırmanıyor, ancak uzakta başka bir tepe keşfediyordu.

Bir vadiden ve küçük bir ormandan geçti, bir kızıl geyik sürüsünü ve bir çift güvercini ürküttü. Ağaçların seyredildiği yerde Adaira bir su birikintisi gördü; dağ eteklerinin çevrelediği küçük, karanlık bir su çemberi. Gölün ortasında, harap taş duvarları neredeyse sarmaşıklar, likenler ve inanılmaz uzunluktaki devedikenleri tarafından fethedilmiş bir kulübenin bulunduğu küçük bir ada vardı. Dar bir patika adadan karaya doğru cesurca uzanıyor ve kulübeye ulaşmak için bir yol sağlıyordu.

Adaira titreyerek ona baktı. Kulübe terk edilmişti ve bir zamanlar orada kimin yaşadığını merak ediyordu.

devam etti.

Çok geçmeden umut verici bir işaret gördü. Yalnız bir karaağacın birkaç dalı kırılmıştı, sanki ağaç düşen bir ruhu yakalamaya çalışmış gibiydi.

Adaira doğrudan ona doğru yürüdü. Ağacın gövdesini izledi, kırılmış yola baktı. Gerçekten de bu dalların arasından bir şey düşmüştü. Bir kuzgun hasarın ortasına tünemiş, meraklı ve boncuk gözlerle ona bakıyordu. Sonra parmaklarının altında yapışkan ve ıslak bir şey fark etti.

Yavaşça elini çekti.

Parmak uçlarında parlayan ballı maddeyi inceledi. Altın rengindeydi ve nektar gibi tatlı bir aroması vardı.

Ruhun kanını ekosesine sildi ve çimenleri büken minik bir yol görene kadar yeri inceledi. Gözleri dikkatle izledi. Yol, belli ki bir yara yüzünden her adımda sürüklenen dar ayaklar tarafından yapılmıştı. O mis gibi kokan kandan damlalar birkaç adımda bir çimenlerin üzerinde parlıyor, loş güneş ışığını çiğ gibi yakalıyordu. Kan izleri Adaira'yı bir vadiye indirdi ve ardından birçok yüzü çatık suratları andıran sivri kayalardan oluşan ürkütücü bir çıkıntıya çıkardı.

Tepedeki çıkıntıya ulaşmak için izlemesi gereken yolu gören Adaira ellerini ısıtmak için nefes aldı. Tepelerde tek başına yürümeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Mağaralara tırmandığından ve denizde yüzdüğünden beri. Adaira bir nostalji spazmı hissetti, ama pençelerini içine geçirmeden önce onu uzaklaştırdı. Tırmanmaya başladı.

Kanın kalın damlalar biriktiği küçük çıkıntıya ulaştı. İz burada sona eriyor gibiydi ve Adaira başka bir ipucu bulma hevesiyle etrafındaki kayaları araştırdı. Ama çok geçmeden burası olduğunu anladı. Yol soğudu. Altın kan damlalarının yanına çömeldi, rüzgârın saçlarının arasından geçtiğini hissedene kadar kafası karışmıştı.

Adaira hayal kırıklığını gizleyemeyerek, "Elbette," dedi.

Neden seni bulabileceğimi düşündüm ki? Yardımına ihtiyacın olacağını?

O durdu ve denedi için ikna kendini için başlamak onu kayalardan aşağı iniyordu. o zaman altında hafif bir titreme hissetti. Hafif bir titreşim, birinin göğsündeki kahkaha gibi. Ve sonra bir mağaranın nemli kokusu geldi, nefes nefese bir karşılama.

Adaira dönüp baktı kayanın içinde ince bir açıklık görünce şaşırdı. Daha önce orada olmadığından emindi ama kayanın, yeterince cesur olması halinde onu ağzından içeri adım atmaya davet ettiğini hissetti. Bir meşaleye ihtiyacı olduğundan endişelenerek saygıyla içeri girdi ama çok geçmeden mağara duvarları boyunca gizemli bir ateşin yandığını fark etti. Ateş çalı çırpıya benziyordu ve alevler beyazdı. Ateş ama ateş değil. Adaira kaşlarını çatarak incelemek için yaklaştı. . . .

Bir ayak sesi duydu. Rüzgâr çanlarının yumuşak tıngırtısını bir tıslama izledi.

Adaira sağına baktı.

Düşmüş ruh iki adım ötede duruyordu ve elleri havada,

Adaira'ya yaklaşmamasını emrediyordu. Adaira sadece çalışıldı onu at Birincisi. Bu ruh içinde onun tezahürü form oldu biraz daha uzun daha Onu,

İnce, zarif çizgiler ve kıvrımlardan oluşuyordu. Saçları uzundu, büyümlü ışıktaki zengin bir çivit rengi alıyordu.

Kulakları sivriydi ve ön kolları gibi yüzü de ağır bir şekilde çizilmişti. El ve ayak parmaklarındaki sivrilmişti ve teni

birkaç yer dışında soluk maviydi: sağ omzu, sol köprücük

kemiği ve bacaklarının bir kısmı parlak altın rengiyle lekelenmişti, sanki a boya fırçası. O giydi gümüş

bağlantılı Zırh Her hareket ettiğinde çan gibi ses çıkarıyordu.

derin bir yarıkla oyulmuştu. Kehribar rengindeki kan yavaşça bacağından aşağı damlamaya devam ediyordu.

Sadece iki sol kanadı vardı, biri diğerinden daha büyüktü ve ikisi de leylak rengine boyanmıştı. Garip mağara ışığında yanardönerlerdi, bir yusufçuğun kanatları gibi karmaşık ipliklerle dizilmişlerdi. Her ikisi de arkasında, mağaranın zemininde gevşek ve yırtık pırtık bir şekilde duruyordu.

"Buraya sana yardım etmeye geldim," dedi Adaira. "Bulutlardan düştüğünü gördüm," diye ekledi öne doğru adım atmaya başlarken.

Ruh yine ona geri çekilmesini işaret etti, gözlerinde bir uyarı parıltısı vardı.

"Sana zarar vermek istemiyorum," diye fısıldadı Adaira, ruhun soğukluğuyla sarsılmıştı. "Lütfen, sana yardım etmeme izin ver."

Ruhun yüzü yumuşadı.

Beni tanıdı, diye düşündü Adaira. Ruhunu incelemeye devam etti ve Jack'in dört rüzgârı çağırdığı gün orada olması gerektiğini fark etti. Adaira'nın Bane ile yüz yüze geldiği ve Bane'in onunla alay ettiği gün.

Ruh konuşmak için dudaklarını araladı ama hiç ses çıkmadı. Yıkım, yırtılmış yüzüne yayıldı. Elini boğazına götürdü, sanki içinde bir kanca saklıydı ve sesini sabitliyordu.

"Konuşamıyor musun?" Adaira üzgün bir şekilde tahmin etti.

Ruh başını salladı. Sesini ona kalçasındaki yara kadar taze göründü.

"Sana bakmama izin verecek misin?" Adaira erzak çantasını öne çıkardı. Ama sabırla bekledi ve ruh başını sallayıp yanına geldiğinde şaşırdı. Ruhun topallayarak yürüyüşünde korku yoktu, tereddüt de. O zaman neden ilk başta Adaira'yı uzakta tutmuştu?

Ruh onun düşüncelerini okumuş olmalıydı. Önce garip ateşi işaret etti, sonra Adaira'ya döndü. Başka acil hareketler de yaptı.

Doğrudan bu ışığa bakmayın.

"Anlıyorum," dedi Adaira. Âlemler arasında duruyorlardı. Tehlikeli, belirsiz bir yer, ne ölümlü ne de ruh.

Ruh kendini büyüğü ışıktan uzağı bıraktı ve Adaira onun yanında diz çöktü. Çantasını açtı ve malzemelerini çıkardı, keşke fırsatı varken Sidra'dan daha fazlasını öğrenmiş olsaydım diye düşündü.

Yavaşça uzandı ve ruhun dizine dokundu. Tenleri buluştuğı anda -sıcak ve soğuk- Adaira'nın zihni baş döndürücü bir dizi görüntüyle doldu.

Bulutların içinde bir salon vardı, gece gökyüzünde eriyen uzun sütunlar. Mangallarda yanan yıldızlar. Yüzlerce kanadın hışırtısı. Ve Bane, şimşek mızrağıyla bir tahtta oturuyordu.

Kae. . . neden beni bekletiyorsun?

Adaira kuzey kralının sesini duyunca irkildi. Elini geri çekti ve temas kesilir kesilmez görüntüler zihninden silinip gitti. Ruhun gözleriyle karşılaştığında nefesi kesildi ve aynı şoku kendi içinde de yaşadı.

"Anılarını görüyordum, değil mi?" Adaira fısıldadı. "Senin adın Kae."

Ruh başını salladı. Hem sıkıntılı de rahatlamış görünüyordu. Kral onun kanatlarını koparmış ve sesini çalmıştı ama anılarını kısıtlamayı düşünmemişti.

Kae zayıf, keskin tırnaklı elini uzattı.

Adaira onu aldı, avuç içleri aynı hizaya geldi. Gözlerini kapadı ve tekrar anıların içine , duygu iplikçiklerini hissetti. Meydan okuma, pişmanlık, özlem, öfke, üzüntü. Kae'nin duyguları olduğunu fark etti. Kae'nin kanatları kopup düşmeye başladığında Adaira'nın kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki teması kesmek zorunda kaldı.

Kendini dengelemek için bir an durdu, sonra tekrar Kae'nin bakışlarıyla buluştu.

"Bane Jack'i soruyordu," dedi Adaira, içinde yükselen korkuyu yutkunarak. "Benim ... onun başı dertte mi?"

Kae ellerini hareket ettirdi ama Adaira onun zarif hareketlerinden bir anlam çıkaramadı.

"Onu en son ne zaman gördüğünü bana gösterebilir misin?" Adaira çok fazla bir şey istemediğini umarak mırıldandı.

Kae düşüncelere daldı, sanki anılarını gözden geçiriyordu. Ama elini tekrar uzattı ve Adaira elini tuttu.

Yanıp , kafa karıştırıcı bir anılar dizisinin içine yuvarlandı. Altın rengine boyanmışlardı ve Adaira uçtuğunu, adanın üzerinde süzüldüğünü fark etti.

Jack'in Mirin'in bahçesinde diz çökmüş, uzaklara baktığını gördü. Yüzü umutsuzluktan çökmüştü -Adaira'nın daha önce hiç görmediği bir ifade- ve kalbi burkuldu. *Onu fark ettiğimden çok daha fazla* incittim, diye düşündü suçluluk duygusuyla. Mirin'in ona seslendiğini duyana kadar bir süre kıpırdamadan orada diz çöktü ve havuçları topraktan sökmeye başladı.

Frae'yi okula götürüyor, elini tutuyor ve konuşmasını dinliyordu.

Karanlıkta tepenin yamacında oturmuş, Adaira için şarkısını çalıyordu. Arpın telleri yıldız ışığında parlıyor, o da tellerden tatlı notalar çıkarıyordu.

Onunla orada yüz yıl boyunca oyalanmak istedi. Onun görüntüsünü içine çekti, kanı akıyordu ama görüntü aniden değişti. Adaira'nın bilinci tepki olarak sarsıldı ama bunun ruhun anısı olduğunu hatırlayarak Kae'nin eline yapıştı. Kae, Jack'i doğulu bir ruhun peşinden gitmek üzere yamaçta bırakmıştı. Pençeli kanatları olan altın saçlı bir peri, pençeli ellerinde Jack'in notlarını taşıyordu.

0 notlarla klan sınırını geçme, diye tısladı Kae ona.

Doğu ruhu sadece güldü ve rotasında daha hızlı süzöldü.

Kae ruhu kısa süreliğine yakaladı ve sağ kanadının kenarlarını dişleriyle parçalamı. Ruh bir an için yavaşladı ama sonra serbest kaldı ve ilerlemeye devam etti. Aithwood fırtınanın altında inledi, ikisi de dönüyordu - biri kovalıyor, diğeri kaçıyordu - ama çok geçmeden batıya doğru yayıldılar. Kae doğulu periyi parçalanmış kanatları ve zalim eğlencesiyle bıraktı.

Kae çılgına dönerek kuzeye doğru uçmaya başladı ama Bane müziği çoktan duymuş ve eski büyüünün kıpırtılarını hissetmişti.

Jack daha sonra bir meyve bahçesinin önünde oturmuş, ağaçlar için tıngırdatıp şarkı söylüyordu. Adaira onun niyetini anlamaya çalıştı. Toprak için mi şarkı söylüyordu? Meyve bahçesi için mi? Ama sonra Kae'nin algıları daraldı ve Adaira'nın dikkatini yönlendirdi.

Ruhun duyguları hırıltılıydı; korku, endişe ve kızgınlık karışımıydı. Kae'nin kanatları soğuk havayı çalkalayarak Jack'in yüzüne doğru üflüyordu.

Çalmayı kes! Seni duydu. Geliyor!

Jack şarkı söylerken Kae'den tamamen habersizdi. Fırtına patladığında ruh sinmişti. Geri çekildi ama uzaktan izlemeye devam etti. Bane'in yıldırımının neredeyse Jack'i vurduğu anı gördü.

Kae fırtınanın geçmesine yetecek kadar oyalandı. Jack'kalkıp dumanı tüten meyve bahçesini inceleyebilmesini sağlayacak kadar uzun. Kalktı ve arpını topladı. Yanından geçerken, kanatlarından gelen hava Jack'in alnındaki saçları hafifçe okşadı.

Bir uyarı, bir azar, bir güvence, bir teselli. Kae, Adaira'nın elini bıraktı.

Kae'nin anıları karşısında ürperen Adaira'nın kendini toparlaması biraz zaman aldı. Jack' görüntüsü tamamen kaybolana kadar gözlerini kırıştırdı. Ancak o zaman kurnaz gözlerle Kae'ye baktı, onun zarif duruşunu, yüzünün keskinliğini ve

Yüz hatları, omzundaki, yakasındaki ve inciklerindeki altın lekeler.

"Onu koruyordun," dedi Adaira şaşkınlık ve minnettarlık içinde titreyerek. "Neden? Neden kendini böyle riske attın?"

Kae elini tekrar uzattı.

Adaira yavaşça kabul , boğazında bir endişe nabzı atıyordu. Kae'nin ona başka ne gösterebileceğini bilmiyordu ve Jack'i tekrar görmek için kendini hazırladı. Bane'i ve onun acımasız şimşeklerini görmek için kendini hazırladı.

İkisi de ortaya çıkmadı.

Gece vakti doğu kıyısının sakin bir bölgesiydi. Gelgit durmuştu ve köpükler okyanusun ruhlarını çalkalıyordu. Deniz halkının hükümdarı Leydi Ream, elinde arp olan bir kadının yanında oturuyordu. Adaira'nın acıyla tanıdığı bir kadın. Sanki kalbi delinmiş gibi keskin bir nefes aldı.

Lorna'ydı.

Genç bir kızdı. Yüzü solgun ve pürüzsüzdü, gözleri ay ışığında parlıyordu. Uzun siyah saçları yumuşak bir batı rüzgârıyla dalgalanıyordu. *Anneni kendi yaşında görmek çok tuhaf,* diye düşündü Adaira, bu manzara karşısında hem sevinmiş hem de üzülmüştü.

Lorna, Ream'le sanki eski arkadaşlarmış gibi konuşuyordu ve Adaira ne konuştuklarını bilmek istiyordu. Kae'nin bedenine ve hafızasına bağlı olduğunu geç de olsa hatırlayarak yaklaşmaya çalıştı. Kae, Lorna, Ream ve diğer deniz ruhlarının onu fark etmeyeceği kadar uzakta duruyordu ama rüzgârları yönlendirecek ve doğu, güney ve kuzey perilerini uzaklaştıracak kadar da yakındı.

Ama Kae batı rüzgârına güveniyordu. Adaira bunu Kae'nin göğsünde hissedebiliyordu, sanki bir alev yanıyordu ve gece yarısı saçları ve yumuşak, güve benzeri kanatlarıyla kumun üzerinde hafifçe esmelerini izledi.

Kae bir an için sükûnet bulmuş gibiydi. Lorna'ya bakmaya devam ederken gardını düşürdü.

Kuzeyli bir ruh geldi. İğneli dişleri, acımasız gülümsemesi, keten saç dalgaları ve kıpkırmızı kanatlarıyla kendi türünden biri. Kae onu Lorna'nın sözlerini çalamadan yakaladı. Kolunu ısırды, kanatlarının kenarlarını parçaladı.

Onunla dövüştü, keskin tırnaklarını köprçük kemiğinin üzerinde gezdirdi, zengin, altın kanını çekti. Ama onunla boy ölçüşemezdi ve bunu biliyordu.

Boyun eğdi, kanatlarını indirdi ve yıldızlarla kaplı kuzeye doğru gözden kayboldu.

Kae, burnu kanayan ve acı içinde kıvranan Lorna, ay ışığının aydınlattığı tepelerde Alastair'le yeniden bir araya gelene kadar, kenarda olduğu yerde izlemeye devam etti.

Neden bensiz oynadın, Lorna? diyordu, ekosesini omuzlarına sararken endişeyle. *Her zaman seninle olmam gerekiyordu.*

Anne ve babasını izlerken Adaira'nın gözlerinden yaşlar süzüldü. Hissettiği duyguların ne kadarının kendisine, ne kadarının Kae'ye ait olduğunu bilmiyordu. Hatıralar silikleştikçe birbirine karışmış gibi görünüyordlardı.

Elleri birbirinden ayrıldı.

Adaira gözyaşlarını sildi, kalbi ağrıyordu. Göğsünü parçalayıp onu mağaranın zeminine yapıştırmak isteyen hıçkırığını bastırması bir anını aldı. Ama kendini tuttu, hissettiklerini işlemeye kararlıydı.

Anne ve babasını canlı ve diri bir şekilde bir anının içinde görene kadar kederinin ne kadar hassas olduğunu fark etmemişti. Onların arkadaşlığına ne kadar özlem duyduğunu ve yokluklarının yasını tuttuğunu. Onları ne kadar özlediğini fark etmemişti ama bir Tamerlaine olarak yetiştirdikleri ve ona gerçek Breccan olduğunu asla söylemedikleri için onlara ne kadar *kızgın* olduğunu da fark etmemişti.

Ama böyle bir öfke onu sadece içten içe çürütecek, için için yanan küllere dönüştürecekti çünkü gerçek şuydu ki Lorna ve Alastair gitmiş, doğu balçığının altına gömülmüşlerdi. Onların aldatmacalarına öfkelenmek onlara hiçbir şey yapmazdı ama ona her şeyi yapardı ve öfke onu yıpratarak toz haline getirirdi. Adaira bu kaderden kaçınmak istiyordu. Hayatında iyi giden bir şeyin bozulmasına izin vermek .

Çok geçmeden Kae'nin onu izlediğini hissetti, sanki Adaira'nın yüzünden geçen duyguları okumaya çalışıyordu. Adaira ruhun bakışlarıyla karşılaştı. Kae yorgun görünüyordu ve sanki anılarını paylaşmak yorucu olmuş gibi ter içindeydi. Ama Adaira Kae'nin o anda söylemek istediği sözleri duydu.

Lorna'nın halk için çaldığı tüm o zamanlarda, ozan onun varlığının farkında olsa da olmasa da Kae oradaydı. Kae, Lorna'nın şarkı söylemek için yeterli alana ve güvenliğe sahip olduğundan emin olmak için onu izledi. Diğer ruhları kovalamış, hem yaralar açmış hem de yaralar almıştı.

Jack'in halk için çaldığı tüm o zamanlarda Kae de oradaydı ve onu Bane'den ve ona zarar verecek ya da alay edecek diğer ruhlardan korumak için elinden geleni yapıyordu.

Keşke bilseydim, diye düşündü Adaira, gözleri Kae'nin parçalanmış kanatlarına takılmıştı. Tırnaklarının ölümcül uçlarına. Derisinin soluk mavi parlaklığı, altınla lekelenmişti. Mağara zeminine kanayan yara ve kesikler.

Adaira ruhlara her zaman saygı duymuş ve yeri geldiğinde onlara inanmıştı. Sık sık onları kaprisli, adadaki bir yaz fırtınası gibi kararsız, ne iyi ne de kötü ama ikisinin arasında bir yerde olarak düşünürdü. Onları en çok memnun eden yöne doğru esiyorlardı. Kuzey rüzgârı gibi vahşi, pençeli, soğuk ve sonsuz bir şeyin yumuşak, nazik ve ölümlü bir şeyi sevebileceğini hiç hayal etmemişti.

Adaira bunu o zaman fark etti. Kae'nin bacaklarındaki, omuzlarındaki ve köprücük kemiğindeki o altın lekeler Adaira'nın ilk başta sandığı gibi teninin doğasında yoktu.

Çatışma ve savaşların vasiyetleriydi. Katlandığı yaraların. Onlar yara izleriydi.

Adaira kayalıklardan aşağı indi. Yere sabitlendiğinde, Kae'nin inişini izlemek için döndü ve ruhun yırtılmış sırtına ve kalan kanatlarına baktı.

Kae'nin yaraları daha şimdiden birbirleriyle kaynaşmaya başlamıştı, altın tüylü yara izlerinin yeni başlangıçlarıydı bunlar. Adaira yaraları merhemle temizlemişti, bu tür dünyevi ilaçların bir hava ruhu için ne kadar yararlı olacağından emin değildi ama bu bakım Kae'yi rahatlatmış görünüyordu.

Adaira çivit rengi saçlarından birkaç yaprak koparmış ve kesiklerindeki kalıntıları silmişti.

"Burada kalamazsın," demişti Adaira ona, soğuk ve büyüleyici mağaraya göz gezdirirken. "Ama yakınlarda bir yer var. Dinlenip iyileşebileceğin ve benim gelip seni ziyaret edebileceğim bir kulübe."

Kae tereddütlü görünüyordu, sanki bulutlu gökyüzünün geniş alanının altında yürümekten korkuyormuş gibi, ama direnmeden onu takip etti. Adaira onu tekrar kolayca bulmak istiyorsa bu mağarada kalamazdı. Ve Kae'nin evinden ne kadar süre sürgün edileceğini bilmenin bir yolu yoktu.

Adaira, Kae'nin uzun, çıplak ayakları yeri bulana kadar bekledi. Birlikte bir tepeden yukarı, diğerinden aşağı yürüdüler, ta ki Adaira kayalığı ve terk edilmiş kulübeyi saklayan ağaçları bulana kadar.

"Burada kimsenin yaşadığını sanmıyorum ama önce bir kontrol edeyim," dedi Adaira. "Beni burada, ağaçların arasında bekle. Bana katılmanız güvenli olduğunda size el sallayacağım."

Kae başını salladı ama gözleri irileşmiş, yüzü ihtiyatla kaplanmıştı. Adaira onun buranın ne olduğunu ya da bir zamanlar burada kimlerin yaşadığını bilip bilmediğini merak etti. Bir ölümsüz ve kuzey rüzgârının güçlü bir ruhu olarak Adaira, Kae'nin Cadence'ın sahip olduğu sırların çoğunu bildiğini hayal etti.

Adaira tek başına ilerleyip küçük adaya giden dar toprak köprüden geçerken bu farkındalık tüylerini diken diken etti. Kulübeye ulaşmak için devedikenini yamaları ve çok küçük bir kail avlusunun üstesinden gelen telli çalılarının arasından geçmek zorunda kaldı. Kapıdaki kırmızı sarmaşık katmanlarını yırttı, ancak ahşapta soluk bir parıltı keşfetti. Kapı büyüyle kilitlenmmişti.

Durdu, inceledi. Bu eşiğin ötesinde her ne varsa ya değerli ya da tehlikeliydi. Ve Adaira'nın bir damla kanı büyük olasılıkla ona erişimini sağlayacaktı.

Yanındaki kılıcı kınından çıkardı, sadece kılıcın bir anlık görüntüsünü ve kendi yansımasını yakalayabilecek kadar. Parmağını kılıcın kenarına dokundurdu, ta ki derisinin kırıldığını hissedene kadar.

Adaira elini kapının üzerine koydu. Ahşap kanını emer emmez kilit açıldı ve kapıyı dikkatlice . Gözleriyle etrafını tarayarak içeriye doğru belli belirsiz bir adım attı.

Kulübenin bir odasında toprak zemin ve ahşap kirişler vardı. Uzun zaman öncesinden kalma mobilyalar tozla kaplanmış ve iplikler sarkıyordu. Bir ocak, paslanmış demir tencerelerin bulunduğu bir mutfak köşesi, bir köşede güve yeniği battaniyelerle örtülü küçük bir yatak ve eski kitaplarla dolu bir masa vardı. Masanın başında, sanki burada yaşayan son kişi kahvaltısını yarıda kesmiş gibi, etrafı dağınık parşömenlerle çevrili bir kâse duruyordu.

Mekânda garip bir sessizlik vardı, neredeyse suyun sesi gibi, yüzeyin altında tutulmanın sesi gibi. Ya da belki de duvarların ötesindeki rüzgârın sessizliği idi, sanki

bu küçük adada zaman donmuştu. Hava ağır ve çok durgundu.

Adaira masanın başında durdu ve masanın üzerine serpiştirilmiş parşömen baktı. Elllerinde bir müzik bestesi vardı. Bir an için mürekkeple yazılmış notalara inanamayarak bakabildi ve kalbi hızlandı.

Innes batının müziğini ve enstrümanlarını kilit altında tuttuğunu söylemişti. Adaira bunun bir parçasını bulmuştu.

Gölgelerin derinliklerine doğru yürüdü. Alaca ışığın içinden uzaktaki duvarı gördü. Sanki nefes alıyormuş gibi parlıyordu.

Adaira'nın eli kılıcının kabzasını buldu. Kaşlarını çatarak bir adım daha yaklaşmaya cesaret etti. Sonra duvarda asılı olan şeyi görünce bir yumruk gibi çarptı ve gözleri fal taşı gibi açılarak bir dizi arpa bakarken durdu.

Birkaç tanesinin ipleri hâlâ yerindeydi ve duvarda asılıydı. Çoğu yıllarca dokunulmamış olmanın ağırlığıyla çatlamış ve dağınık parçalar halinde yerde yatıyordu. Ama duvarda ışıktan parlayan başka bir şey daha vardı.

Adaira ince parçalara bakarken kanı buza dönüştü.

Bones.

Duvarda bir iskelet asılıydı.

Bölüm 20

Sidra, Moray Breccan'ın hüccresinin önündeki sandalyeye oturdu. Zindanlar soğuk ve loştu. Tavandan su damlıyordu ve hava akla gelebilecek her türlü kokuyla doluydu - ıslak taş, yanan zift, bayat saman şilteler ve insan çöpleri.

Neredeyse kusacaktı ama iradesi sayesinde her şeyi bastırdı.

Moray karyolasının kenarına oturmuş, demir parmaklıkların arasından dikkatle onu izliyordu. Başlangıçta duvara zincirlenmişti. Sonunda Torin, Moray'in el ve ayak bileklerinin serbest bırakılmasını emretmişti ama Moray hâlâ küçük hüccresine hapsedilmişti. Biraz daha uzun sürmüştü ama Torin daha sonra Moray'in kütüphaneden birkaç kitap istemesine izin vermeyi kabul etmiş ve ona ısınması için uygun bir battaniye ile omuzlarına sarması için tüm büyülerden arındırılmış bir ekose vermişti.

Tabii ki ekose, Tamerlaine'lerin tercih ettiğı renkler olan kırmızı ve yeşildi. Moray'in sonunda rahatlayıp onu giymeye başlaması için kalenin soğuk bağırsaklarında birkaç gün geçmesi gerekti.

"Cora'dan haber aldın mı?" Moray törpüledi.

Sidra ona bakmaya devam etti. Adamın göğsüne tekme atmasını ve onu fundalıklara doğru dövmesini asla unutamayacaktı. Sidra'nın bildiğı en büyük ıstırabı kışkırtarak kızını almıştı.

"Kız kardeşimden haber aldınız mı?" Moray ısrar etti.

"Adaira iyi," dedi Sidra kırpılmış bir ses tonuyla. "Neden benimle konuşmak istediniz?"

"Ona bir mektup yazabilir miyim?" "Hayır."

"Eğer bir mektup yazdırırsam, onu benim için yazıya döker misin?" Sidra tekrar "Hayır," dedi.

Moray'ın gözleri bir gölün üzerine çöken gece gibi kararmış gibiydi. Ama Sidra gözünü kırpmadan ona baktı.

"Laird nerede?" diye sordu sonunda ve ses tonu kendini beğenmişti. "Kocanızı görmeyeli uzun zaman oldu. O nasıl?"

"Onu sorduğunu söylerim," dedi Sidra, ayağa kalkmaya başlarken.

Moray panikledi ve ayağa kalkarak kirli elini uzattı. "Bekleyin hanımefendi! Size sormak istediğim bir şey var."

Sidra yerine oturdu, ama sadece ayağı zonkladığı için. "Eğer istediğin daha fazla kitapsa, zaten kitap aldın. Eğer başka bir battaniye ise, bunu düşünebilirim. Ailene yazmak içinse cevabım hayır."

"Daha ne kadar sürecektir?" Moray yavaşça yatağına geri oturarak sordu. Tamerlaine ekosesini omuzlarına daha sıkı doladı. "Burada daha ne kadar kalacağım ve onurumu kanıtlamamın bir yolu var mı? Belki de en iyi, en güçlü savaşçınızı seçip ölümüne dövüşmemize izin verebilirsiniz, bakalım hangimiz galip gelecek?"

Sidra şok olmuştu ve bunu Sidra'nın yüz ifadesinden anlamış olmalıydı.

"Yaşamayı ya da ölmeyi hak edip etmediğime kılıç karar versin," dedi. "Hayır."

Bunu ona söylememişti ama konsey onu on yıl boyunca hapiste tutmaya karar . Tam on yıl. O zamana kadar Tamerlaine'lerin Moray'ın günahlarına duydukları öfke azalacak ve onu uzun bir koşullar listesiyle batıya geri göndereceklerdi. Ama en önemlisi, Adaira eğer isterse nihayet evine dönebilecekti.

On yıl.

Adaira otuz üç yaşında olacaktı.

Moray kıpırdandı. Kızgınlığı belli olmaya başlamıştı ama "Kardeşiniz var mı Leydi Sidra?" diyerek onu daha da şaşırttı.

Kişisel sorulara cevap vermek istemedi. Bu adama kendisi ya da geçmişi hakkında herhangi bir bilgi vermek istemiyordu.

Kadın sessizdi ama adam gülümsedi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi Moray. "Bildiğiniz gibi benim bir ikizim var. Ama bir de küçük kız kardeşim vardı. Onun adı Skye'dı."

Sidra sessizdi. İlgisinin bu kadar çekilmesinden nefret ediyordu. "Skye gibi değildi," diye devam etti. "Bizim gibi değildi.

Kılıçlara, küreklere ya da meydan okumalara ilgi duyardı. Kitapları ve sanatı tercih ederdi ve hayvanlara karşı kadar şefkatliydi ki etlerini yemeyi reddederdi. Türümüz arasında çok tuhaf bir yaratık gibi görünmesine rağmen ailem ona hayrandı. Kaderinde benden daha büyük bir hükümdar olmak olduğu söylentileri yayıldığında, onu kıskanacak bir yürek bulamadım. Karanlığımızda bir ışık gibiydi. Bulutların arasında yanan bir takımyıldızdı."

Sidra ekosesinin sıcaklığı altında titreyerek dinledi. "Peki Skye'a ne oldu?"

Moray yere baktı. "Annemle babam her ay veliahtlarını ve varislerini bir ziyafet için kale salonuna çağırır. Bu tehlikeli ve öngörülemez bir gecedir, çünkü her zaman yönetimi ele geçirmek için entrikalar çeviren bir ya da iki veliaht vardır. Ben onların varisi olduğum için ailem bana zehir içiriyor ve her zaman yanımda bir kılıç bulundurmamı emrederek bana sadece büyülu giysiler giydiriyordu. Gördüğünüz gibi paranoyaktılar. Cora'yı 'rüzgar' yüzünden kaybetmişlerdi ve bir çocuk daha kaybetmeye dayanamazlardı. Skye için neden aynı önlemleri almadıklarını hep merak edeceğim, ama belki de klanın bir bütün olarak onu sevdiğini düşündüler.

"Skye on iki yaşına bastıktan iki hafta sonra bir ziyafet düzenlendi. Adet olduğu üzere o ve ben oradaydık ve o benim sağımda oturuyordu. Hatırladığım kadarıyla saçında çiçekler vardı. Gözleri ışıltı ışıltıydı, thanes'in kızlarından birinin söylediği bir şeye gülüyordu. Ve sonra her şey çok çabuk oldu." Sessizleşti, anılarında kayboldu.

"Ne oldu?" Sidra sordu.

Moray'ın bakışları ona döndü. "Skye öksürmeye başladı, bu yüzden şarabını içti. Sonra ellerini bükmeye devam ettiğini fark ettim ve halsiz görünüyordu. Kısa süre sonra nefes alış veriş zorlaştı ve sıkıştı, sanki kalbi giderek daha yavaş atıyordu. Ona dokunmak için uzandım; sanki derisinin altına buz girmiş gibi üşümüştü. O zaman anlamıştım. Daha önce de kendi bedenimde böyle şeyler hissetmişim, uzun zaman önce Aethyn'i güvenli dozlarda almaya başladığımda. Ama emin olmanın tek bir yolu vardı. Kemerimden dirkimini çıkardım ve avucunu kestim."

"Neden?" Sidra sordu. "Bunun zehrin kaçmasına izin mi düşündün?"

"Aethyn için ne bir karşı önlem ne de bir panzehir var," dedi Moray. "Ama dökülen kanı mücevhere dönüştürüyor. Ve kız kardeşimin kanının avucundan damlayışını izledim. Soğuk değerli taşlara dönüşmesini izledim, o kadar parlaktı ki sanki içlerinde ateş varmış gibi görünüyordu ve sadece boyutlarından bile bir saat içinde öleceğini biliyordum. Bana baktığında gözlerindeki korkuyu ve annemin Skye'ın kanını masanın üzerinde mücevher gibi parlarken gördüğünde çıkardığı sesi asla unutmayacağım."

Sidra uzun bir süre sessiz kaldı. "Özür dilerim."

"Özrünüzü ya da acımanızı istemiyorum," dedi Moray alçak bir sesle. "İstediğim şey burada ne kadar hapsedileceğimi bilmek. Beni kalan tek kız kardeşimden ne kadar uzak tutmayı planladığınızı bilmek istiyorum. *İkizimden.*"

Sidra ayağındaki sancıya aldırmadan ayağa kalktı. O bakışlarını uzun, rahatsız edici bir an boyunca tuttu.

Bir zamanlar, böyle hikaye bir düşmanın ağzından çıkmış olsa bile onu yumuşatırdı. Empati duygusunu öylesine harekete geçirirdi ki, kendini harekete geçmek, hizmet etmek zorunda hissederdi. Ama Torin gittiğinden beri... derisinin altında sürünen, damarlarını altına çeviren hastalığı hissettiğinden beri... kendini sertleştirmekten başka çaresi kalmamıştı. Ruhunu taş gibi güçlü ve inatçı bir şeye dönüştürmek.

"Günler yıllar gibi gelebilir, değil mi?" dedi. "Kızım benden çalındığında tam da bu duyguyu yaşadığımı hatırlıyorum. Nerede olduğunu merak ettiğim ve onun için endişelendiğim her günün nasıl on yıl gibi geldiğini. Onunla geçirdiğim ve bir daha asla geri kazanamayacağım o saatleri özlüyorum. Ve kızım için, o anın korkusunun hafızasına kazınacağını bilmek."

Moray'ın ifadesindeki güven kayboldu. Duruşu çöktü ve nefesleri dişlerinin arasından tıslayarak çıkıyordu. Sidra onun tatlı dilli olduğunu biliyordu. Onu daha önce bir hikâye anlatırken dinlemişti ve kelimeleri büyü yapar gibi bir araya getirebildiğini biliyordu. Belki başka bir hayatta ozan olabilir, yeteneklerini kendi bencil amaçları için kullanmak yerine iyi bir şekilde kullanabilirdi.

"Belki de bu sonucu düşünmeliydin Moray," dedi Sidra arkasını dönerken. Sesi hapishanede yankılandı, hem gölgeleri hem de meşale ışığını kesti. "Cezan on yıl."

Torin kızgın, aç ve ruhların bilmecesini çözme düşüncesiyle hiç de eğlenmemiş bir halde yanmış meyve bahçesine vardı. Etrafındaki dünya bu alacakaranlık manzarada gelişmeye devam ediyordu -güneş batıyor, ay doğuyor, yıldızlar ezilmiş elmaslar gibi parlıyordu. Bulutlarla kaplı bir parça mavi gökyüzü vardı ama Torin kuzey ufkunun fırtınalı ve karanlık görüldüğünü fark etti. Uzaktaki bulutların arasında dans eden şimşekleri görebiliyordu.

"Sonunda geldi," diye tanıdık bir ses duyuldu ve Torin dönüp meyve bahçesinden güvenli bir mesafede duran tepe ruhunu tekrar gördü.

"Nerede bu bilmece?" Torin sordu.

Uzun saçlarına sarmaşıklar ve çiçekler dolanmış olan tepe ruhu, onun sertliğine gülümsedi.

"Ozan meyve bahçesinde çalarken yıldırım çarpan elma ağacını hatırlıyor musun?" dedi ruh.

"O geceyi nasıl unutabilirim?"

"Kralın bilmecesi yarılmış tahtada yazılı. Gel, senin için okuyayım. Ama meyve bahçesinde dikkatli ol; eğer buradaki yanıklığa dokunursan, sen de onun kurbanı olursun."

Torin başını salladı ve Rodina'nın meyve bahçesine yaklaşıırken tepe ruhunu dikkatle takip etti

Torin kendi tarafındaki ağaçları zaten incelemişti ve şimdi de hasta ruhları . Bu manzara onu duraklattı ve şaşkına çevirdi. Meyve bahçesinin bakireleri kendilerine tahsis edilmiş ağaçların dibinde oturuyordu; uzun saçları yanmış yaz otları gibi kuru ve hırıltılıydı, yüzleri solgun ve kehribar rengi özsuyla boncuk boncuktu. Saçlarını süsleyen ve parmak uçlarından süzülen elma çiçekleri solmuştu ve ciltleri yanıklıktan dolayı altın rengi damarlı mor tonlara bürünmüştü. Çok hasta bir ağaca yaslanmış oturan bir genç kız en ağır şekilde etkilenmiş gibi görünüyordu.

Kadının yanında durdu ve daha fazla yaklaşmaması gerektiğini rağmen kalbinde korkunç bir üzüntü hissetti.

"Bu Mottie," dedi tepe ruhu. "Bu meyve bahçesinin hanımı. İlk hastalanan oydu."

"O ne yaptı?" Torin alçak sesle sordu ama tepe ruhu ona sert bir bakış atınca sorduğuna anında pişman .

"Kralın bir emrine, ülkenizi kıtlığa sürükleyecek bir emre itaat etmeyi reddetti."

"Kralınız ..." Torin tereddüt etti.

"Onun adını burada söyleyebilirsin, ama bunu dikkatli yap," öğüt verdi tepe ruhu.

"Bane."

"Tam olarak."

Torin elini saçlarının arasından geçirdi, kafası karışmıştı.

"Kulağa pek de değerli bir kral gibi gelmiyor."

"Buna kendi yorumumu eklemekten kaçınmalıyım, ölümlü laird."

"Ne kadar zamandır hüküm sürüyor? Hiç yenilebilir mi? Kendi kendinizi yönetemez misiniz?"

Tepe ruhunun ağzı trajik bir gülümsemeyle eğildi. "Bizim diyarımızda her zaman bir hükümdar olmalı. Sizinkinde de öyle. Bane neredeyse iki yüzyıldır hüküm sürüyor. Ölümlülerin hesabına göre uzun bir süre. Onu yenmenin bedeli çok ağır olur ve çoğu kişi bunu ödemeye istekli değil."

Daha fazlasını sormak isteyen Torin nefesini tutmuş, soru deposunu karıştırıyordu. Ama yorgun görünen tepe ruhu, Jack'in bir zamanlar fırtınada oynadığı yere, elma ağacına doğru hızla yol alıyordu. "Gel, ölümlü laird. İşte bilmece."

Torin Mottie'yi hatırladı ve ona başını salladı ama meyve bahçesinin hanımı neredeyse hiç tepki vermedi. Torin'in, gövdesi çimenlerin üzerinde parçalara ayrılmış ağaca yaklaşmasını izlerken gözleri donuklaşmıştı.

"Bu ağaç bir zamanlar Starna'ydı, ama artık bizim için kayıp. Kral, ozanın müziğine karşılık verip onu kırdığında, ardında Starna'nın kalbine kazınmış bu sözleri bıraktı. Onları okuyabilir misin, ölümlü laird?"

Torin ağacın önünde durmuş, gözlerini kısmıştı. Kırmızı ve kestane kahverengisi odun kıvrımlarından ve yıldırımın patlattığı damardan başka bir şey göremedi. Beyaz, acımasız bir çizgi.

"Ben bir şey görmüyorum." "Daha yakından bak."

Torin içini çekti ve tahtadaki çizgileri incelemek için çömeldi. Bir an sürdü ama sonunda kelimeleri gördü.

"Benim dilimde değil. Okuyamıyorum."

"Tahmin ettiğim gibi," dedi tepe ruhu. "İşte bu yüzden burada seninleyim."

Torin, "Oku o zaman," dedi ve sessizlik uzayınca, "Lütfen," diye ekledi.

"Bilmece şöyle devam ediyor: Buz ve ateş, bir araya geldi. Bölünmüş kız kardeşler, bir kez daha birleşti. Tuzla yıkanmış ve kanla yüklenmiş-hepsi birleşince borcunu ödeyecek."

Torin çömeliip dinlemeye devam etti. Ama bu sondu ve kafasının eskisinden daha karışık ve sinirli olduğunu fark etti.

"Bu ne anlama geliyor, tepe ruhu?"

"Bilseydim bile sana söyleyemezdim."

"Tekrar oku."

Ruh sabit ve sakin bir sesle bunu yaptı ve Torin sözler üzerinde düşündü. Ama ona hiçbir anlam ifade etmiyorlardı ve bir iniltiyle ayağa kalktı.

"Bu imkânsız," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Böyle bir şeyi nasıl çözebilirim?"

"Eğer bu meydan okumaya layık olmasaydın, seni seçmezdik," diye cevap verdi tepe ruhu. "Yanıldık mı, Tamerlaines'li Torin?"

Torin tahtaya, okuyamadığı bir dilin pürüzsüz kenarlarına baktı. Nasıl çözeceğini bilmediği bir gizem. *Buz ve ateş, bölünmüş kardeşler, tuz ve kan.*

"Karım bilirdi," dedi tepe ruhunun bakışlarını karşılayarak sabit bakışlar. "Onunla konuşmama izin vererseniz, beni görmesine izin verin. Bu konuda bana yardımcı olabilir."

"Korkarım bu mümkün değil," dedi ruh ama sesi hiç de pişmanlık duymuş gibi çıkmıyordu. "Diyarımızı bir kez terk ettiğinizde, bir zamanlar olduğunuz gibi buraya geri dönemezsiniz."

"Onunla konuşmak istiyorum," diye ısrar etti Torin. Sidra'nın bir tencerenin içine kusup, hiç yaşamak istemediği bir kale odasında mahzun mahzun durduğu anı aklından çıkmıyordu. Yalnız ve yük altındaydı ve

Çocuğu içinde büyürken onu terk etti. "Bana bu küçük merhameti gösterene kadar bu bilmeceyi çözme konusunda ilerleme kaydedemeyeceğim."

"Onu istediğiniz kadar görebilirsiniz, ölümlü laird."

"Ama *beni* göremiyor. Nerede olduğumu bilmiyor." "Nerede olduğunu biliyor," dedi tepe ruhu ve Torin sertleşti. "O biliyor ve neden ve ne yapmanız gerektiğini anlıyor."

Torin dişlerinin arasından, "Sanki onunla konuşmuş gibi davranıyorsun," dedi.

Ruh sadece gülümsedi.

Torin'in öfkesi kaynamaya başladı. Parmakları yumruğa dönüşmeden önce yana doğru büküldü.

"Bu bilmeceyi nasıl çözeceğinizi size söyleyemeyiz," dedi ruh. "Ama çok dikkat edersen, sana yol göstermeye yardımcı olabiliriz."

"O zaman bana yol göster," dedi Torin bıkkınlıkla.

Tepe ruhu, sanki insan yardımcı seçiminden pişmanlık duyuyormuş gibi başını eğdi. Ama sonra ruhani bir hal aldı. Bir an Torin'in önünde duruyordu, sonra bir dizi ot, tepe ve çiçek, onun bakımı altında gelişen tüm vahşi güzelliklerdi.

Torin bir sıkıntı ağına yakalanmıştı. Geldiği yola, onu kaleye, Sidra'ya ve kızına götürecek olan yola baktı. Evini özlüyordu ve onlar için yanıp tutuşuyordu.

Çimenlerin arasında açan kır çiçeklerinin izini göremedi.

Jack artık ona şehre gidip gelirken eşlik etmediği için Frae okuldan eve bir grup çocukla birlikte yürüyordu. Birlikte yürüdüğü kız ve erkek çocuklar Doğu Cadence'ın omurgası boyunca dağılmış çiftliklerde yaşıyordu. Frae, Sloane'dan en uzakta yaşayan kişiydi ve bu yüzden rotasının son kısmını tek başına etti. Ama o zamana kadar sadece

İki kilometre kalmıştı ve Mirin'in kulübesi neredeyse görünmek üzereydi. Annesi o öğleden sonra onu karşılamak için kapıda bekleyeceğine söz vermişti.

Tüm okul çocuklarının uyması gereken yeni kurallar vardı. Frae bunları zihninde tekrarlamaktan hoşlanıyordu, çünkü yanlışlıkla birini çiğnemek istemiyordu.

Bir numaralı kural, eve birlikte yürümeleri ve küçükleri geride bırakmamalarıydı.

İkinci kural, büyüler tarafından kandırılmamak için yollarda kalmaları gerektiği idi.

Ve eğer ikinci kuralı çiğneyecek olurlarsa, her şeyden önce yanıklık belirtileri gösteren ya da nöbetçi tarafından engellenen ağaçlardan uzak durmaları gerekiyordu. Hamish hariç üç çocuk şimdiden yanıklık yüzünden hastalanmıştı ve Frae de bu hastalığa yakalanma konusunda çok endişeliydi. Aithwood dışında annesinin topraklarında fazla ağaç olmaması onu rahatlatmıştı. Frae de o ormanın derinliklerine nadiren giderdi.

Yol boyunca yürürken öğleden sonra güneşine karşı gözlerini kıstı. Hala küçük çocuklardan biri olarak görülüyordu ve bu nedenle büyüklerin gerisinde kalıyordu. Ama omzuna astığı kitap çantasıyla bile iyi bir tempo . Tahta boks kılıcı kemerine bağlıydı ve çömlekçilik dersi için yaptığı kâseyi elinde tutuyordu çünkü çatlayacağı endişesiyle çantasına koymak istemiyordu. Bir dahaki sefere nasıl daha büyük ve *daha iyi* bir kâse yapabileceğini düşünüyordu ki göğsüne bir şey çarptı.

Kalbinin tam üstüne isabet etti.

Büyülü ekose vücuduna dolanırken, çarpmanın etkisiyle tökezledi. Kolları savruldu ve kâsesinin yola düşüp ayaklarının dibinde parçalara ayrılmasını izledi.

Frae bir an için o kadar afallamıştı ki parçalara bakakaldı. Şekillendirmek için o kadar uğraştığı kase

ve leke, fırına koymak için sabırla beklediği kâse az önce *kırılmıştı*. Hem de öyle kolay ki, sanki o saatlerin *hiçbir* anlamı yokmuş gibi. Ama sonra üzerine başka bir şey fırlatıldı. Yüzünü kıl payı sıyrarak yanından geçip giderken irkildi.

Birisi ona çamur topları fırlatıyordu. Göğsüne isabet eden top hâlâ ekosesine yapışmıştı ve pis bataklık suyu gibi kokuyordu.

Yukarı baktı. Bunu ona kimin ya da neden attığından emin değildi. Belki de bir kazaydı?

"Annem babasının Breccan olduğunu söylüyor," dedi büyük oğlanlardan biri yolda ilerleyen diğerlerine. Arkasına dönüp ona bakarak alay etti, sonra da ekosesindeki çamuru görünce kıkırdadı.

"Breccan dölü," diye tısladı başka bir delikanlı. "O ekoseyi giymemeli."

"İğrenç."

Üçüncü bir çamur pıhtısı ona doğru fırlıyordu ve Frae o kadar üzgündü ki donup kaldı, hareket edemedi. Çamurun kendisine çarpmasını, onu yere düşürmesini ve tıpkı kase gibi parçalara ayırmasını bekledi, ama asla gelmedi. Büyük kızlardan birinin çamur topunu havada durdurmak için kitabını kaldırarak onu yakalamasını hayretle izledi.

Kitabın kapağına yapıştı. Kız, sanki bunu her gün yapıyormuş gibi kitabı yolun kenarına fırlattı ve ardından kalıntıları temizlemek için kitabı tuniğine sildi. Döndü ve soğuk bakışlarını, yollarında durmuş, ağızları bir karış açık onu izleyen çocuklara dikti.

Kız tek kelime bile etmedi. Söylemesine de gerek yoktu, çünkü çocuklar dönüp hızla ilerlediler.

"Bunun için üzgünüm Frae," dedi kız ve Frae hangisinin onu daha çok şaşırttığından emin değildi - bu yaşlı öğrencinin adını bilmesi mi yoksa onun için bir çamur pıhtısı almış olması mı? "İyi misin?" Kız diz çöktü ve çömlek parçalarını toplamaya başladı.

"I . . ." Frae'nin sesi titriyordu. Ağlayacağından korkarak kelimeleri içti.

Keşke Jack burada olsaydı, diye düşündü, serbest kalan bir damla gözyaşını silerken. *Eğer , bunlar !*

"Bu çok güzel bir kâse," dedi kız, kâseye hayranlıkla bakarak Frae onu süslemişti. "Seninki benimkinden çok daha iyi olmuş." Yukarı baktı ve gülümsedi. İki gamzesi ve burnunun üzerinde çilleri vardı ve kahverengi saçları uzun, kalın bir örgü halindeydi.

Frae gözlerini kırıştırdı, hâlâ bu kızın kendisiyle konuşmasına şaşırıyordu. "Bu arada benim adım Ella. Gel, birlikte yürüyelim."

Frae cevap vermeye fırsat bulamadan Ella ekosesine yapışmış olan çamur pıhtısını çıkarmış ve onu öne doğru itmişti.

"Benimle yürümek zorunda değilsin," diye fısıldadı Frae sonunda. "İsterdim ama," diye Ella. "Eğer benim için sakıncası yoksa şirket."

Frae başını salladı ama Ella'ya bakamayacak ya da söyleyecek bir şey düşünemeyecek kadar gergindi.

Birlikte yürüdüler ve önlerindeki çocukların teker teker yoldan dönmeye başlamalarını izlediler. Frae, Ella'nın evini çoktan geçmiş olması gerektiğini biliyordu, çünkü kısa süre sonra sadece ikisi kalmıştı ve Mirin'in tepesi görünmeye başlamıştı.

Frae eliyle işaret ederek, "Annem orada, beni bekliyor," dedi.

"Ona selamımı söyle," dedi Ella, çömlek parçalarını dikkatle Frae'ye uzatırken. "Belki yarın yine birlikte yürüyebiliriz?"

Frae, Ella'nın kırık kâsesini onca zaman taşımasına izin için utanmıştı. *Bunu istemeliydin, böylece onu rahatsız etmemiş olurdun!* Ama sesini yükseltmeyecek kadar uysal davranmıştı. Şimdi aklı hâlâ karışık ve bu yüzden sadece başını sallamakla yetindi.

"Güzel. O zaman görüşürüz Frae." Ella gülümsedi ve uzun örgüsü yürüdükçe sallanarak yol boyunca geri geri gitmeye başladı.

Frae onu eve götürecek yola sapmak için döndü.

Durakladı ve tekrar parçalara baktı. Annesinin kırık kâseyi görmesini istemiyordu, bu yüzden parçaları uzun otların arasına sakladı. Sonra Frae panikledi, çünkü Mirin'in o çocukların kendisine çamur attığını bilmesini de istemiyordu - Mirin'in o çocukların ne *dediğini* bilmesini de istemiyordu - ama ekosesi lekelenmişti. Yeşil ve kırmızı kareli yünü çabucak çıkardı, ters çevirdi ve tekrar başına örttü. *İşte*. Mirin asla bilmeyecekti.

Frae içini çekerek yola devam etti, Mirin'in bahçe kapısında onu beklediğini görünce kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

"Frae? Bu da ne?"

Frae o akşam ateşin başında kitap okuyordu ama Mirin'in sesiyle kaskatı kesildi. Başını sayfadan kaldırmadan annesinin ne sorduğunu anlamıştı.

Frae yavaşça gözlerini kaldırdı.

Mirin, Frae'nin saklamaya çalıştığı çamur lekeli ekosesini meşe göğsünün arkasında buruşturarak tutuyordu.

"Ekosen neden kirli, hayatım?"

"Eve yürürken ayağım kaydı," diye mırıldandı Frae, bakışlarını başka yöne çevirerek. Yüzü sıcacıktı ve yalan söylemekten nefret ediyordu. *Nefret* ediyordu ama Mirin'e gerçeği söylemeye de dayanamıyordu.

Babası bir Breccan.

Frae bu sözlerden utandığını hissetti. Ne yapacağını bilmiyordu ama bu sözleri annesine yüksek sesle söylemek çok daha korkutucu geliyordu. Çünkü ya doğruysa?

"Bana daha önce söylemeliydin Frae," diye nazıkçe azarladı Mirin. "O zaman güneş doğmadan önce senin için yıkayabilirdim.

düştü. Yarın eski ekoseyi giymen gerekecek."

Frae başını salladı, Mirin çamur lekeli ekosesini bir kenara bıraktığında rahatlamıştı.

Annesi tezgâhta dokuma yaparken, Frae okumaya devam etti. Ya da okumaya çalıştı. Kelimeler sayfanın üzerinde yüzüyordu ve Frae'nin kalbi ağır ve üzgün hissediyordu. Jack'i özlüyordu ve Jack gideli sadece bir gün olmuştu. Kulübe onsuz çok farklı hissediyordu, sanki bir duvar yıkılmıştı ve soğuk hava içeri giriyordu.

"Anne?" Frae umutla sordu. "Jack'ten haber aldın mı?"

Mirin mekiğini indirdi. "Hayır, ama gitmeden önce ne dediğini hatırlıyor musun? Adaira'ya ulaşması birkaç gününü alacak. Ve sonra bize haber gönderecek."

"Mektup geldiğinde bana söyleyecek misin?" Frae mektubu kaçırabileceğinden endişelenerek sordu.

Mirin gülümsedi. "Evet. Birlikte okuyacağız. Kulağa nasıl geliyor?"

"Kulağa hoş geliyor," dedi Frae ve dikkatini kitabına geri verdi. Ama kelimeler hâlâ birbirine karışmış gibiydi. Onlara odaklanamıyordu ve içini çekti. "Anne?"

"Evet, Frae?"

"Sence Jack şu anda ne yapıyor?"

Mirin bir süre sessiz kaldı. "Bir vadide, batı yıldızlarının altında uyuduğunu hayal ediyorum."

"Uyuyor musun?"

"Evet. Eğer seyahat ediyorsa ve hava , yapılacak en iyi şey kamp kurmak ve dinlenmektir."

"Adaira'yla birlikte değil mi?"

"Hayır, henüz değil. Duyduğuma göre batı çok büyükmüş. Çalılarla, salkım söğütlerle, kır çiçekleriyle ve sisle kaplı pek çok tepe var."

Frae . "Bunu nereden biliyorsun anne?" "Biri bana söylemişti, hayatım."

"Kim?"

Mirin bir an durdu ve Frae annesinin ağızının ince bir çizgiye dönüştüğünü gördüğünü sandı. Ama bunu hayal etmiş olmalıydı çünkü Mirin sorunsuz bir şekilde örmeye devam etti.

"Bir arkadaşım söyledi. Şimdi neden bana yüksek sesle okumuyorsun, Frae? Kitaplarınızdan birinde başka bir hikaye dinlemeyi çok isterim."

Frae açık sayfaya baktı. Tırnaklarından birini çiğneyerek bir an düşündü. Merak etti: *Eğer babam bir Breccan ise, bu Jack'in öyle olduğu anlamına mı geliyor?*

Açıklayamadığı bir nedenden dolayı, bu fikir ona rahatlık.

Jack'in batıda güvende olacağına dair içini rahatlatmıştı. Frae, Mirin'e yüksek sesle okumaya başladı.

Bölüm 21

Jack şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı, yanağı soğuk taşa bastırıyordu. Nerede olduğunu bilmiyordu ve kalbi çarpmaya başladı.

Henüz hareket etme. Panik yapmayın.

Yere yayılarak oturduğu yerden çevresini inceledi.

Kaba yontulmuş kaya duvarlar, sürekli damlayan bir ses, yatak yerine küflü saman, bir köşede bir kova çöp, onu delemek tek bir ışık kaynağı olan ezici karanlık - demir bir kapının ötesindeki bir aplitte yanan bir meşale.

Bir hapishanedeydi.

Korkusunu yutmaya çalıştı ama boğazına takıldı. Ağzı kurumuştı, sanki saatlerdir bir şey içmemiş gibiydi. Yerde kıpırdamadan yatmaya devam ederken donup kaldığını hissetti.

Ama zihni yanıyordu, yarışıyordu, *sersemlemişti*. Bir an için hiçbir şey hatırlayamadı, anıları parmaklarının arasından su gibi akıyordu. Rüzgar gibi.

Panik yapma, dedi kendi kendine tekrar. *Rahatla ve ne hatırla. Seni buraya ne getirdi ve bundan nasıl kurtulacaksın?*

Nefeslerini kontrol ederken dili dişlerine yapıştı.

-Yavaş, derin hava akımları. Gerginlik ciğerleri ve kalbi üzerindeki demir pençesini hafifletmeye başladı ve Jack neler olduğunu hatırlaması için zihnini ikna etti.

Bir tepe vardı, çalılık bir alan. Rab Pierce ve atlı adamları. Bir ateş çukuru, bir dostluk numarası. Jack, arpını ve altın yarım parasını aldıklarını hatırladı. Rab'in boğazını keseceğini düşündüğünü hatırlıyordu. Onu yakmak için yüzünü ateşe tuttuklarında, alevlerin kendiliğinden dumana dönüştüğünü.

Jack ne kadar zamandır bu yerde yattığını merak ederek ürperdi. Sonra düşünceleri kendini nasıl kurtaracağına döndü.

Kollarını test ederek hareket etmeye başladı. Kendini yukarı iterken zayıf hissediyordu.

"Ah, ılgın Hırsız sonunda uyandı," dedi garip bir tınısı olan bir ses. O kadar yakın bir sesteki Jack uzanıp sahibine dokunabilirdi.

Hücrede onunla birlikte biri vardı.

Başını yavaşça sola doğru çevirdiğinde dehşet göğsünü bir ok gibi deldi.

Erkek mahkûmlardan biri duvara yaslanmış, bacaklarını önünde uzatmış ve bileklerinden kavuşturmuştu. Genç ve solgundu, yüzünde boş bir aura vardı. Yanağında bir yara izi vardı ve ağzının bir köşesi sürekli yüzünü buruşturuyordu. Kukuletalı gözleri Jack'e bakarken meşale ışığının parıltısını yakaladı.

"Neredeyim ben?" Jack sesi titreyerek söyledi. Tekrar yutkunmaya çalıştı.

"Nerede olduğunu bilmemek tuhaf bir şey. Gerçi sadece aklının bir parçasına sahip olduğunu söylemişlerdi."

Jack sadece hücre arkadaşına baktı.

"Kirston Kalesi'nin zindanlarındasın Deli Hırsız," dedi adam iç çekerek.

"Neden bana böyle seslenip duruyorsun?"

"Burada yaptığımız şey bu. Birbirimizi suçlarımızla ağırırız. Bunu bir bileme taşı gibi düşünün, her duyduğunuzda sizi keskinleştirir."

Jack dudaklarını birbirine doladı. Aklında sayısız cevap, soru ve duyguyla doluydu ve bunların hepsinin

buhar gibi ondan kaçabilirdi. Ama bir aa yakalanmıştı ve paniklemek örümceği sadece daha çabuk kendisine doğru çekerdi.

"O zaman sana nasıl hitap ?" diye sordu.

Hücre arkadaşı başını yana eğdi, kirli sarı saçlarından bir tutam gözlerinden birinin üzerine kaydı. "Ben de Hırsız'ım. Çoğumuz buradayız."

"Benim gibi kızgın değil misin?"

"Hayır. Böyle bir unvana sahip olduğun için onur duymalısn. Ne aldınız?"

Jack gözlerini kaçırdı ve yere olabildiğince rahat bir şekilde oturur pozisyonda yerleşti. Sağ kaburgaları acıyla sızlıyordu ve hafifçe onlara dokunarak yüzünü buruşturdu. Rab'in atının üzerinden fırlatılmış, sonra da Kistron'a doğru dörtnala koşarken zedelenmiş olmalıydı.

Jack sonunda, "Ben hiçbir şey almadım," dedi.

"Ah. Sen *de o* türden birisin," diye düşündü hücre arkadaşı. "Nasıl bir tür?"

"Geldiklerinde inkar edenler. Ne kadar inatçı olduğunuza bağlı olarak birkaç gün ya da hafta sürebilir. Ama çok geçmeden suunuzu kabul edeceksiniz, sadece ayı ve yıldızları son bir kez görmek için bile olsa. Kalabalığın içinde sevdiğiniz yüze uzaktan da olsa bakmak için."

Jack adamın sözlerini anlamaya çalışırken dikkati keskinleşti. "Masum bir insanın buradan çıkmasının bir yolu var mı? Bir duruşma ya da yargılama?"

Hücre arkadaşı kıs kıs güldü. "Oh, bir yolu var. Bunu duymamış olmana şaşırdım."

"Ben değilim. Beni aydınlat, Hırsız."

Adam gülümsedi, yara izi yanağını buruşturuyordu. "Bu hapishanelere girmenin pek çok yolu var Deli Hırsız. Ama sadece iki çıkış yolu vardır. İlki mi? Soğuktan ve rutubetten ölürsün. İkincisi? İtlafla yzleşirsin."

Jack'in gerçekten kötü olduğu bir şey varsa o da kılıçla göğüs göğüse çarpışmaktı. Sapanıyla kayaları korkutucu bir isabetle savurabilirdi ve bir yerden başka bir yere gizlice gitmekte iyiydi. Hatta düzgün bir şekilde ok atabiliyor ve yay kullanabiliyordu. Ama Sloane'da öğrenciyken, diğer adalı çocuklarla birlikte dersler alırken, sparda hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Kalenin yeşil alanında saatlerce pratik yapmak onun için zor ve çoğu zaman aşağılayıcı olmuştu. Jack'in bir zamanlar Doğu Muhafızları'ndan biri olmayı ne kadar çok arzuladığı düşünöldüğünde, bunu düşünmek oldukça komikti.

Hapishane hücresinin duvarına yaslandı ve Hırsız'ın ona verdiği itlafın tüm ayrıntılarını düşündü. Kulağa gerçekmiş gibi gelmiyordu ve Jack ilk başta hücre arkadaşının kendisiyle eğlenmeye çalışıp çalışmadığını ve bilgi eksikliği yüzünden onunla alay edip etmediğini merak etmişti. Ama Jack kendisine batıda ve Breccan klanının tam ortasında olduğunu hatırlatmak zorunda kalmıştı. Onlarla birlikte yaşarken kılıçlarıyla ölmeleri onu şaşırtmamalıydı ve onurlu bir ölüm onlar için hâlâ önemliydi, suçlular için bile.

Thief'e göre, itlaf bir arenada yapılmış ve klanın çoğu tanık olarak katılmıştı. Yüzlerce kişinin gözü önünde hayatınız için savaşmak hayal etmesi bile korkunçtu ama aynı zamanda Jack'in şu anda sahip olduğu tek umut ışığıydı. Eğer klan etkinliğe katılırsa, Adaira'nın da orada olma ihtimali çok yüksekti. En azından lord orada olacak ve Innes onu tanıyacaktı.

Yani Jack'in bir sonraki itlaf için seçilmesi gerekiyordu. Nemli soğuk onu öldürmezse buradan kaçabilmesinin tek yolu . Kurtulmak için o kadar çaresizdi ki, arenada öldürölme düşüncesi bile onu sarsmıyordu. *Henüz.*

"Biri bu ayıklama için nasıl seçilir?" diye sordu. "Duruma göre değişir," diye yanıtladı Hırsız. "Bazen nasıl seçildiklerine

uzun bir mahkum burada olmuştur. Bazen onlar yapmak bir

rastgele seçim. Ama bu yüzden seni benimle aynı hücreye koydular. Yarın dövüşmek için seçildim."

Jack hevesini bastırmak için dilini ısırarak zorunda kaldı. Sakince, "Senin yerine gitmeme izin verir misin?" demeden önce bir, iki kez nefes aldı.

"O zaman yarın ölmek mi istiyorsun?" Hırsız karşı çıktı. "Bir kılıçla kendimi koruyabilirim," diye yalan söyledi Jack.

"Sorun sen değilsin. Benim yerimi almana izin verirsem yarın karşılaşacağın kişi."

"Yarışları kazanan mahkûmların affedildiğini ve klana geri kabul edildiğini söylediğinizi sanıyordum."

"Oathbreaker değil."

Jack'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Titredi, dişlerinin takırdamasını önlemek için çenesini sıktı. Ama bu isim tanıdıktı, Mirin'in sesiyle şekillenen bir hafızada canlanmıştı. *Ona "Yemin Bozan" demişler, unvanını ve adını elinden almışlardı.*

Babası buradaydı, zindanlarda bir yerde. Oturuyordu. Soğuk karanlıkta tek başına, Jack'le aynı nemli havayı soluyordu. *Buradaydı* ve itlaf sırasında defalarca savaşmıştı. affedilmiş olmalıydı ama bir şey ya da biri onu geride tutuyor, sonunda öldürülmesini bekliyordu.

"Sanırım eski trajik Oathbreaker'ı duymuşsunuzdur," dedi Hırsız. "Beni sorularla rahatsız etmediğine göre."

"Kaç kez itlafta savaştı? Neden serbest bırakılmadı?"

"Sayamayacağım kadar çok. Ve laird bunu istemiyor. Bu kadar basit." "Ne

kadar da adil."

"Dikkatli ol, Deli Hırsız. Nerede olduğunu unutma. Laird hakkında kötü konuşma."

Jack , babasının savaştığını, öldürdüğünü, zincirlendiğini, affedilmediğini hayal ederken azı dişlerini gıcırdattı. Tekrar ve tekrar

ve bitti. Jack onun neye benzediğini bile bilmiyordu -Niall Breccan'ı hiç görmemişti- ama arenada karşılaşılırsa babası onun o olduğunu anlayacak mıydı? Niall, Jack'in yüz hatlarında Mirin'in tüm izlerini görebilecek miydi?

Jack parmaklarını saçlarında gezdirdi, sıkıntılıydı. Bu tehlikeli bir riskti ve ağzında kan gibi tadını alabiliyordu. Jack'in kendi babasıyla yüzleşmesi aptallık olurdu. O kadar güçlü ve öfkeli bir adamdı ki, itlafta yenilmemişti. Jack küçük bir onu sadece bir kez görmüş ve kucağına almış bir adam.

"Benimle yer değiştirir misin?" diye tekrar sordu. "Belki de," diye yanıtladı Hırsız esnemeye çalışarak. "Ama belki de ben

Bu hücrede olmaktan yoruldu. Belki de yarın arenada şansımı denemek isterim." Samanların üzerine yatmak için hareket etti. "Tek bildiğim şu: Ben uyurken beni uyandırma Deli Hırsız. Yoksa seni kendim öldürürüm."

Zaman zindanlarda eriyor gibiydi.

Jack sabah mı, öğle mi, yoksa gece mi olduğunu bilmiyordu. Isınmak için hücrede volta atıyordu. Adaira'ya gönderdiği mektubu düşündü. Şimdiye kadar ona ulaşmış olmalıydı ve satır aralarını okuyup okumayacağını merak ediyordu. Burada, batıda olduğunu anlayıp anlamayacağını ve onu arayıp aramayacağını merak ediyordu.

Zindanları kontrol etmeyi asla düşünmezdi. Yoksa eder miydi?

Taş koridorda bir çınlama yankılandı.

Jack durdu ve demir kapıya baktı.

"Yemek zamanı," diye açıkladı Hırsız. Samanların üzerindeki yerinden neredeyse hiç kıpırdamamıştı ama kalçalarının üzerinde öne doğru oturdu.

Jack kapıya yaklaştı ve koridorun olabildiğince büyük bir kısmını görmeye çalıştı. Bir gardiyan yemek tepsileriyle dolu çürük bir el arabasını itiyor, her hücrede durup kapının altından geçiriyordu. Adam Jack'in hücrelerine ulaştığında durakladı.

"Geri çekil," diye bağırdı sabırsızca.

Jack bu sertlik karşısında irkildi ama kapıdan uzaklaştı. "Leydi Cora ile konuşabilir miyim?"

"Pierce bunu soracağını söylemişti. Hayır. Onunla konuşamazsın." Yemek tepsisini kabaca kapının altından kaydırıldı.

Kabuğu yanmış bir dilim ekmek, bir kase sulu çorba, etli bir elma ve bir dilim peynir gibi görünüyordu. Hırsız tepsiyi almak için sıçradı ve köşesine geri götürdü. Ekmeği ağzına tıktırtırmaya başladı ama Jack'i ısıltılı bir eğlenceyle izledi.

"*Lütfen*," dedi Jack çaresizliğini bastıramayarak muhafıza. "Cora beni görmek isteyecektir. Sana söz veriyorum."

Gardiyan onu görmezden geldi ve bir sonraki hücreye geçti.

Jack bitkin bir halde duvara yaslandı. Yavaşça yere kaydı ve dalgın dalgın önüne baktı. O anda o kadar uzaktaydı ki, hücre arkadaşı bir kase çorbayı höpürdeterek içerken bile Hırsız'ı neredeyse unutmuştu.

"Leydi Cora senin için kim?" Hırsız sonunda sordu.

Jack onu görmezden gelmek istedi. Ama yer değiştirmeleri için bir şans varsa Hırsız'ın gözüne girmesi gerekiyordu.

"O benim karım."

Tam ve mutlak sessizlik.

Jack yan gözle Hırsız'a baktığında hücre arkadaşının ağzının açık kaldığını gördü. Ve sonra Jack'in de bildiği gibi kahkahalar geldi. Jack tek kelime etmeden, soğukkanlı ve düşünceli bir şekilde kahkahalara katlandı ve Hırsız sonunda gözlerindeki yaşları sildi.

"Cora ile evli. Bunu henüz duymadım." Etli elmayı Jack'e atarken kıkırdadı. Akşam yemeğinin paylaşacağı tek parçasıydı bu.

Jack iç çekti. Meyveden bir ısırık aldı ve suyunun çenesinden aşağı damladığını hissetti.

Hırsız dedi ki, "Şimdi sana neden deli dediklerini anlıyorum."

Muhafızlar sonunda Hırsız'ı almaya geldiklerinde Jack uyukluyordu.

Kapının kilidi açıldı ve büyük bir gürültüyle sallanınca Jack sarsılarak uyandı.

Muhafızlardan biri, "Hadi bakalım, Hırsız!" dedi. "Arenada onurunu kanıtlama zamanı."

Jack, Hırsız'ın yavaşça ayağa kalkmasını ve tuniğindeki saman saplarını fırçalamasını izledi. İleri doğru bir adım attı ama sonra Jack'e bakmak için durakladı.

"Deli Hırsız bu geceki dövüşte benim yerimi almak istiyor," dedi. "Ben de kabul ettim."

Jack'in kalbi elektriklendi. O kadar sert ve hızlı pompalamaya başladı ki, görüşünün kenarlarında yıldızların dans ettiğini gördü. Kendini ayağa kaldırdı.

"Bu doğru mu?" diye sordu muhafız kaba bir şekilde. "Bu gece dövüşmek mi istiyorsun?"

"Evet," diye fısıldadı Jack. Sesinin bu kadar küçük ve zayıf çıkmasından nefret ediyordu.

"Bu Pierce'ın getirdiği hırsız," dedi muhafızlardan biri grubun arkasına doğru. "Bu öldüğünde orada olmak istiyor."

"Bu gecenin işe yarayıp yaramayacağını git ona sor. O zaten burada, arenada."

Gardiyanlardan biri elinde bir meşaleyle hızla uzaklaşırken diğerleri hücrenin dışına çıkıp kapıyı kilitledi ve Rab'in onayını bekledi. Elbette Jack'in de bildiği gibi onay geldi. Rab Pierce'ın onun kanının dökülmesini görmek için sabırsızlandığını biliyordu.

Jack öne çıkıp muhafızların ellerini arkadan kelepçelemesine izin verirken, Jack'in onu ilk gördüğü yerde, yerde oturup duvara yaslanmış olan Hırsız'a son bir kez baktı.

Jack öne doğru çekilirken başını eğerek, "Sana iyi şanslar, Çılgın Hırsız," dedi. "Korkarım Oathbreaker'la karşılaştığında her bir parçasına ihtiyacın olacak."

Bölüm 22

Sevgili Adaira,

Bu mektup sizi şaşırtacak. Bir önceki mektubumdan bu kadar kısa bir süre sonra size yazıyor olmama şaşıracaksınız, özellikle de mektuplara cevap verme konusundaki geçmiş sicilim göz önüne alındığında. Sana yazdığım cevaplar arasında utanç verici sayıda gün geçmesine izin verdiğimi biliyorum ve bunun için sadece inatçılığımı ve gururumu suçlayabilirim.

Yine de kefaretimi istediğiniz şekilde ödemeyi umuyorum.

Aslında yarın bir mektup daha yazmamı bekleyebilirsiniz. Sana ulaşması birkaç gün alabilir - kuzgunlar son zamanlarda oldukça yavaş uçuyor - ama sana ulaştığında onu elinizde tuttuğunuzda . . . Umarım doğruya doğru dönüp beni hayal edersin, tepelerde yürürken ve seni düşünürken.

Mektuplarımın arasında yine günler geçerse ... o zaman bunun iyi bir nedeni olduğundan emin olabilirsiniz.

-Your Old Menace

Adaira Jack'in mektubunu iki kez okudu ve kafa yordu. İlk başta Jack'in tuhaf esprilerine gülümsedi ama sonra düşüncelerini rahatsız edici bir şüphe kapladı.

Mektuplarının izlendiğini , o halde ona ne ifade etmeye çalışıyordu? Tuhaf ifade seçimlerinin, kasıtlı mürekkep lekelerinin, üzeri çizilmiş sözcüklerin altında başka bir anlam yatıyor olmalıydı. Jack aynı mektubu göndermeden önce dört kez yazıp görünüşünü ve tonunu mükemmelleştiren biriydi.

Mektubu masasına taşıdı, otururken yarısı yenmiş akşam yemeğini ve yeni kütüphaneden aldığı notları bir kenara bıraktı. Buruşuk parşömenin üzerine eğildi ve onu inceledi.

mum ışığında, yazdığı farklı kelimeleri çizerek ve onları dilinde test ederek.

Onu en çok ilgilendiren *yarınki* gündü. Bunu yazdığı sırada, ertesi gün onun için bir şeyler oluyor olmalıydı, ki bu şimdi muhtemelen diğer gündü, hatta belki de iki gün önceydi. Adaira, David'in mektuplarını teslim etmeden önce ne kadar süre beklettiğinden emin değildi. Birkaç kez babasının mektupları kendisine teslim etmeden önce bir süre bekletebileceği aklına gelmişti.

Bu düşünce onu endişelendirdi çünkü Jack'in bu mektupta ona iletmeye çalıştığı her neyse, zaman açısından çok önemliydi.

Size ulaşması birkaç gün sürebilir. Açıkça başka bir mektuptan söz ediyordu, ama ya ona ulaşan başka bir şeyi ima ediyorsa?

Yatak odasının kapısının çalınması onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. Adaira kapısının farklı şekillerde çalındığını öğrenmeye başlamıştı; bunun Innes olduğunu biliyordu ve cevap vermek için ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu. İtlaftan beri ve şatoya gizlice girip çıktığından beri annesinden kaçıyordu. Ama bunu daha fazla erteleyemeyeceğini bildiği için kapıyı açtı.

Innes bir an sessiz kaldı, soğuk ve duygusuz bir ifadeyle ona baktı. Gümüş sarısı saçları örülmüştü ve kalın altın ipliklerle süslenmiş mavi bir tunik giymişti. Vambrace'leri yoktu ve kollarını saran dövmeler tümüyle gözler önündeydi. Hikâyelerin ve yara izlerinin etrafında dans eden birbirine kenetlenmiş desenler.

"İçeri gelmek ister misiniz?" Adaira nazikçe sordu.

"Hayır, bu gece gitmem gereken bir yer var," diye yanıtladı Innes. "Ama son zamanlarda seni görmedim. İyi olduğundan ve bir şeye ihtiyacın olmadığından emin olmak istedim."

"Oh." Adaira ses tonundaki şaşkınlığı gizleyemedi. "Oldukça iyiyim ve şu anda hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ama sorduğun için teşekkür ederim."

Innes başını salladı ama tereddüt etti. Söylemek istediği daha çok şey vardı ve Adaira içten içe kendini buna hazırladı.

"Bir dahaki sefere Kirstron'dan ayrıldığınızda," dedi Innes sonunda, "lütfen nereye gittiğinizi bana bildirin."

Adaira yanağının içini ısırdı. Şatoya sorunsuzca girip çıktığı için Innes'in bunu bilmediğini düşünmekle ne kadar aptallık etmişti. Annesinin her yerde gözü var gibiydi.

"Ve ahırlardan bir at al," diye ekledi Innes huysuzca. "Ahır ustama binmen için bir tane seçmesini söyledim. Bir dahaki sefere yaya olarak gizlice kaçmak yerine ondan atı isteyin."

"Bunu yapacağım," dedi Adaira. "Teşekkür , Innes."

"Geçen gece senithane'lere kızım olarak tanıttığımda bir iddiada bulunuyordum. Eğer biri sana zarar vermeye kalkarsa, bana zarar vermiş olur ve ben de bunu telafi etmek için istediğim her şeyi yapma özgürlüğüne sahibim." Innes durakladı ama sanki taktığı maske çatlamış gibi yüzü yumuşamıştı. "Ama seni alenen tanıdığım *için*, klandaki bazıları artık seni bir hedef olarak görecek. Bir tehdit. Bana saldırmak için bir yol. Bu yüzden senden tek istediğim üç şey var: Kaleden ayrılırken bana haber vereceksin, kılıcını yanında taşıyacaksın ve bir at alacaksın. Anlaştık mı?"

"Evet," dedi Adaira.

"Güzel. İşte bir sonraki dozun. Yarın görüşürüz."

Adaira sersemlemiş bir halde Aethyn şişesini aldı ve annesinin koridorda ilerleyişini izledi. Zehri cebine koydu ve kendisine verilen bu yeni özgürlüğe hayret ederek kapıyı kapattı. Yatak odasına doğru yürüdü ama ocağın önünde durup Kae'yi ve ozanın göl kenarındaki kulübesini düşündü. Adaira'nın yarın onu tekrar ziyaret etmesi gerekiyordu ve şimdi bir atla bu çok daha kolay .

Odanın ne kadar soğuk olduğuna şaşırarak titredi. Ocaktaki ateş hâlâ çıtırdıyordu ama hiç ısı yayılmıyordu.

ondan. Havada kışın izleri vardı ve Adaira ekosesine uzandı, masasına dönerken ısınmak için büyümlü yünü omuzlarına sardı.

Jack'in mürekkep lekeli kelimelerini tekrar okudu. Birkaç dakika sonra aklına gelen en çılgın fikir nefesini kesti.

Jack ikinci bir mektup göndermiyordu.

Batıya geliyordu.

Muhafızlar onu pis bir götürdüler. Hırpalanmış zırhlar demir raflara asılmıştı ve kılıçlar duvarda parlıyordu. Jack, odanın ortasında duran Rab Pierce'ı görmeden önce etrafı incelemek için sadece bir dakikası vardı. Kırmızı yüzlü ve gülümsüyordu, sarı saçları taranmış, yağlanmış ve mavi mücevherlerle parlıyordu.

Rab hoş bir ses tonuyla, "Seni dövüş için hazırlayalım," dedi ve askıya doğru ilerledi. "Yine de oldukça zayıfsın. Sana delikanlı zırhı giydirmemiz gerekebilir."

Gözleri Rab'in her hareketini takip ederken Jack sessizce hakareti kabul etti. Elleri hâlâ arkadan kelepçeliydi ve arkasında dört muhafız duruyordu ama o anda ön odada sadece Jack ve Rab vardı. Bir ozan ve bir derebeyinin şımarık oğlu, aynı havayı soluyor, aynı mekânı paylaşıyorlardı.

"Ah, işte buradayız," diye duyurdu Rab, önünde derin bir oyuk olan kanlı bir göğüs zırhı tutarak. "Sanırım bu sana tam uyacak."

"Benden neden bu kadar korkuyorsun?" Jack söyledi.

Rab durakladı, Jack'in yorumu karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Ama sonra homurdanarak durgun gözlerle Jack'e baktı. "Senden korkmuyorum, Deli Hırsız. Aslında sen beni korkutabileceğini hayal edebileceğim *en son* şeysin."

"O zaman neden yalan söyledin?" Jack sakın bir sesle konuştu, Nabzı ona ihanet etse de dakikalar geçtikçe daha hızlı atıyordu. Arenadaki zamanı yaklaştıkça. "Neden beni hor gördünüz? Neden

beni haksız yere hapsettin ve zincirledin? Gerçekten söylediğim her şey olduğum halde neden herkesi deli olduğuma inandırdınız?"

Rab mesafeyi kapatmaya başladı. Jack'in ötesine baktı ve Jack'in ellerini serbest bırakan muhafızlara başıyla işaret etti.

"Kollarını kaldır," dedi Rab.

Jack onun sesindeki küçümsemeyi duyabiliyordu, parçalamak istediği bir tondu . Ama Rab'in dediğini yapmaktan ve göğüs zırhını başından geçirmesine izin vermekten başka çaresi yoktu. Zırh Jack'in omuzlarına yerleşti ve göğsünü yabancı bir kucak gibi sıktı. Rab yanlardaki deri tokaları sıkarken, Jack ona baktı. Çenesinde seyrek olarak uzayan sarı kirli sakal. Boynunun etrafına bir meşale gibi oturan saz dövmesi. Burnunu çevreleyen kırık kan damarları.

"Sanırım bu zırhı giyen son suçlu bu zırhın içinde öldü," dedi Rab iç çekerek ve Jack'e bakmak için geri çekildi. Muhafızlar Jack'in ellerini usulen sırtının alt kısmından birbirine bağladılar. "Umarım şansın yaver gider, John Breccan."

"Ve sana teşekkür etmeliyim, Rab Pierce," dedi Jack. "Büyük ve sinsi bir şey yaptığına inanıyorsun. Şu anda kendinle gurur duyuyorsun ama şunu bil ki bu gece benim için belirlenmiş ölüm vakti değil. Senin küçük aklınla hayal bile edemeyeceğin güçler devrede ve hatta denebilir ki benim kaderimde hep bu an vardı. Sen sadece beni buraya getiren ruhların bir piyonuydun."

Rab dinlerken çenesini oynattı. Gözleri kısıldı ama keskin dişli bir gülümsemeyle "Başka bir şey var mı Deli Hırsız?" demeyi başardı.

Jack sert bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet. Bu gece karımın yanına uzandığımda, bizi tekrar bir araya getirmek için yaptıklarınızı öğrendiğinde, eminim size şahsen teşekkür etmek isteyecektir."

"Ah evet," dedi Rab, Jack nefesindeki sarımsak kokusunu duyanı kadar yaklaşıarak. "*Cora*."

Jack'in midesi soğuk bir düğüm haline geldi. Rab'in onun batılı adını söyleme şekli. Adını nasıl söylediği. Jack, Rab'in ağzını toprakla doldurmak istiyordu. Dilini bir yılan çatalı gibi kesmek. Diş etlerindeki tüm dişleri kırmak ve parçalarını yutmasını izlemek.

"Belki de ruhlar merhamet eder ve bu gece acısız bir şekilde kan kaybından ölmene izin verirler," diye mırıldandı Rab. "Belki de yatağını sıcak tutacağımı bilerek ebedi huzuru bulacaksın. Karanlıkta onun ağzından adımları *çekeceğimi* bilerek. Çünkü senin burada olduğunu asla bilmeyecek."

Jack hırladı, kontrolü sonunda elinden kaymıştı. Dişlerini göstererek Rab'e doğru hamle yaptı ama muhafızlardan biri ağzını bir şerit ekoseyle kabaca tıkayınca ağzından yakalandı; yünün tadı duman ve tuz gibiydi.

"Ay dümenini ona tak," dedi Rab sertçe. "Kilitli olduğundan emin olmak için iki kez kontrol . Bu gece yüzünün gizli kalması gerekiyor, anladın mı?"

Jack ağzını tıkmak için kendini zorladı, öfkesi içinde ateş gibi yanıyordu. Ezik bir miğfer kafasına zorla geçirilene kadar Rab'in sözlerini fark etmedi. Jack metal çene kayışının çenesinin altından sıkıca çekildiğini hissetti, ardından bir kilit sesi duydu. Kapana kısılmıştı, dünyayı görebilmesi için sadece iki yarık açan bu ağır miğferin içinde kaybolmuştu. Ağzındaki tıkacı çiğnerken nefes alış verişleri hızlandı ama tıkaç sıkı sıkıya düğümlenmişti.

Ama göz deliklerinden Rab'in kollarını kavuşturup sırtıttığını gördü.

Jack, "Korkak," demeye başladı ama yünler sözlerini boğdu. Sesini yükseltti ve olabildiğince net bir şekilde tekrar bağırdı. "*Korkak!*"

Rab onu duydu ve irkildi, ama Jack'in zamanı içinde zindanların süresi dolmuştu.

Muhafızlar onu ileriye, merdiven boşluğuna açılan bir kapıya doğru çektiler. Soğuk gölgeler arasında yukarı çıktılar, ayak sesleri duvarlarda yankılanıyordu. Jack'in düşünmek, korkunun olgunlaşmasına ve ona hükmetmesine izin vermek için çok fazla zamanı vardı. Rab'e ne kadar emin görünmüş olursa olsun, en kötüsünü tahmin etmek için.

Merdivenleri çıkıp hedefine havanın nasıl değiştiğini, yeraltının nasıl attığını hissedebiliyordu.

Odaklan! Zihni çılginca bağırđı. Zamanın tükenmek üzere. Yeni bir plan oluştur.

Ağızlık ve yüzüne kilitlenmiş bir dümenle, Jack'in ilk Arenada kim olduğunu ortaya çıkarma planı suya düşmüştü. Ama Jack yeni bir çözüm bulmaya odaklanmak yerine, kaçınılmaz olarak Adaira'nın yatağındaki Rab'i düşündü ve kanı yeniden kaynadı. Rab o sözü sadece Jack'i yaralamak için söylemişti, ama derebeyinin oğlu belli ki yaralı yaratıkların ne kadar şiddetli savaştığını unutmuştu.

Jack sonunda merdivenlerin tepesine ulaştığında öfkesini yönlendirdi. Muhafızlar onu uzun bir koridordan geçirip kalın ahşap bir kapıdan geçirirken bu öfke onu dik tuttu. Ama öfkesi bile kan dökmek için inşa edilmiş bir arenanın dehşetini görmezden gelmesini sağlayamadı.

Kumda ve fener ışığının parlaklığına karşı gözlerini kısıtı.

Nefes alışını duyabiliyordu; miğferini dolduran, yüzüne değen metali ısıtan yüksek ve düzensiz sesler. Kalbi durakladı, kaburgalarından aşağı balmumu gibi eridi, gözlerini kalabalığa kaldırdı ve Adaira'aradı. O kadar çok mavi ekose vardı ki, hepsi bulanıktı. Ama sonra Jack balkonu gördü ve bakışları durdu. Gözlerini görmek için zorlarken nabzı kulaklarında gümbürdedi... evet, ay sarısı saçları ve keskin hatlarıyla arenayı net bir şekilde gören balkonda oturan bir kadındı.

Neredeyse koşacaktı ama sonra onun Innes olduğunu fark etti.

Bu Laird sat Yalnız, izliyor ve arena ile a metanetli bir yüz ifadesi. *Onu* kumda yürürken izliyordum.

Jack'in son umudu da muhafızların onu bir Halt.

Hiçbir planı yoktu. Bundan kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Bilekleri çözülürken tamamen uyuşmuştu. Karın içine gömülmüş gibi hissediyordu ve soğuk sonunda onu ele geçiriyordu. Onu canlı canlı, kemik kemik yiyordu.

Birisi eline bir kılıç tutuşturdu. Neredeyse düşürüyordu; parmaklarını kabzanın etrafını sarmak için zorlaması gerekti. Gür sesli bir adam konuşuyordu ve kalabalık tezahürat yapıyor, yuhalıyordu.

Kumun üzerinde bir gölgenin hareket ettiğini gördüğünde ve yanında bir varlık hissettiğinde Jack için anlaşılmaz bir sestti. Başını çevirdi ve üç adım ötede duran babasını gördü.

Niall Breccan uzun boyluydu, tıpkı Jack'in onu hep hayal ettiği gibi. O da Jack'in kendisi gibi zayıftı. Teni soluktu, dövmeiydi ve zindanlarda geçirdiği haftalar yüzünden kirlenmişti. Eski püskü bir tunik, yumuşak deriden çizmeler ve eski kanla çillenmiş deri bir göğüs zırhı giyiyordu. Tam bir miğfer yüzünü ve saçlarını koruyordu ve sağ elinde bir kılıç bekliyordu.

Jack onu, babası olan bu yabancıyı incelemeye devam etti.

Niall kıpırdamadan durmuş, sabırla dövüşün başlamasını bekliyordu. Jack'in bakışlarını fark etmedi ya da fark ettiyse bile görmezden geldi. Nefes alıyor gibi bile görünmüyordu, sanki çoktan ölmüş gibiydi.

Kalabalık tekrar kükredi. Jack sesin vücudunda yankılandığını hissedebiliyordu ve ter gözlerini yakmaya başlayınca gözlerini kırıştırdı.

Niall aniden yüzünü ona döndü. Kılıcını kaldırdı ve bir adım daha yaklaşarak Jack'i kesmeye hazırlandı. O anda

Kavga başlamıştı ve Jack geri adım atarak karşılık verdi, aralarında güvenli bir mesafe bırakmaya çalıştı.

"Ben senin oğlunum!" diye bağırdı Niall'a. Ama ağızındaki tıkaç ve seyircilerin uğultusu arasında sesi bastırılmıştı. Tekrar denedi, "*Ben senin oğlunum!*" diye bağırdı.

Kılıcını bıraktı ve göğsüne dokundu. İşaret etti Yumruğunu kalbinin üzerine vurmadan önce Niall'a baktı.

Niall başını salladı ve bir adım daha yaklaştı. "Kılıcını al ve dövüş. Beni bir korkak gibi arenada peşinden koşturma."

Sözler Jack'e diken gibi battı. Ama kılıcını almak için hiçbir hareket yapmadı. Babasının karşısında durdu ve imkânsızın gerçekleşmesini bekledi.

Niall tekrar, "Kılıcını al," dedi, sesi miğferinin altında alçak, tedirgin bir homurtuydu.

Jack ellerini kaldırdı. Dövüşmeyecekti. Eğer dövüşürse, Niall onu daha da hızlı öldürürdü.

Babası ona acımasızca bir yumruk attı. Çelik uç, Jack'in göğüs zırhının ön tarafını sıyırırken ateş ışığını, yukarıda yanan yıldızları yansıttı. Kalabalığın kahkahalarını ve eğlencesini kışkırtarak geriye doğru sıçradı.

Niall onu sıkıştırdı ve tekrar savurdu. Jack kılıcından kurtuldu ve arenanın diğer tarafına koşmaktan başka çaresi kalmadı.

Niall onu takip etmeye başladığında "Mirin!" diye bağırdı. Annesinin adını bir kalkan gibi kaldırdı ve içini yırtmasına izin verdi. "*Mirin!*"

Niall dinlemiyordu. Jack'e bir darbe daha indirmeye çalıştı, Jack bir kez daha kaçmak zorunda kaldı ama düşünceleri ve nefesi birbiriyle uyum içindeydi.

Mirin.

Frae.

Mirin.

Frae.

Mirin.

Frae.

Eğer Jack böyle öldüyse, annesi ve kız kardeşinin hiç öğrenemedim.

Niall'ın ona yaklaştığını duyabiliyordu ve Jack koşmaya devam etti. Artık koşamayacak hale gelene kadar bu arenanın etrafında koşacaktı. Kumun üzerinde parıldayan kılıcını bıraktığı yerden almayı reddetti.

Beş tur daha attılar, kalabalık artık ciddi bir şekilde yuhalıyordu, Niall uzanıp Jack'in kolunu yakalamadan önce. O kadar sert çekti ki Jack dengesini kaybetti. Yere yığıldı, ciğerlerindeki hava boşalmıştı. Göğsünün ağırlaştığını hissetti ve bunun sebebinin Niall'ın onu botuyla yere bastırıp kumun üzerinde sabit tutması olduğunu fark etti.

Jack'in verecek nefesi, iletişim kurmak için son bir girişimde bulunacak sesi kalmamıştı. Korkudan titriyordu, ağzında ekşi bir tat bırakan korkudan. Ama sevdiği isimler, onu bunca zamandır besleyen isimler bir kez daha içinden geçerek kalbini sakinleştirdi.

Mirin.

Frae.

Adaira.

Niall miğferini çıkarıp bir kenara attı ve yüzünü ortaya çıkardı. Saçları bakır gibi kırmızıydı. Gözleri yaz ortası gibi maviydi.

Frae. Frae'ye çok benziyordu.

Niall kılıcını kaldırdı, Jack'in boğazına nişan aldı. Temiz, hızlı bir ölüm.

Ve Jack izlemek istemiyordu. Niall'ın gözlerindeki buzu, alnına kazınmış derin çizgileri görmek istemiyordu. Öfkeyi, sertliği ve acıyı.

Jack nefes verdi.

Kalbi göğsünde çarpıyordu.

Gözlerini kapattı.

Sevgili Jack

Adaira durakladı, parşömen üzerindeki ismine baktı, yazdıklarının etkisinde kalmıştı. Zihni dönüyor, satır aralarını çok fazla okuduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordu. Jack bir hevesle klan sınırını geçecek kadar pervasız olamazdı. Ona doğru düzgün bilgi vermeden.

Ama şu anda ona seyahat ediyorsa, bu mektup boşunaydı. Doğuda ona ulaşamazdı.

Onu bir kenara itti ve yeni bir sayfa buldu, bu kez "Sevgili Torin" yazıyordu.

Yine de sözcükler hâlâ düğümleniyordu. Torin'in ismine baktı. Satır aralarında kuzenine nasıl yazacaktı? David'e haber vermeden Jack'in yerini teyit etmesi gerektiğini ona nasıl ifade edecekti? Ya da belki Adaira bu konuda endişelenmeyi bırakmalıydı. Jack buradaysa, ailesi bunu yakında fark edecektir. Aslında Innes'e haber vermeli ve annesinin-

Odadaki ateş söndü. Ocakta dans eden ve şamdanların üzerinde yanan alevler titredi ve uğultulu bir solukla söndü. Adaira karanlığa gömüldü ve şoktan gözleri faltaşı gibi açılarak donakaldı. Kalemmini bıraktı ve ayağa kalktı, onu korumak için ekosesini omzunda düğümlledi. Karanlıkta el yordamıyla duvara yaslanmış kılıcını buldu ve kapıya doğru ilerlemeden önce beline bağladı.

Koridordaki meşaleler hâlâ yanıyordu ama Adaira içlerinden birinin sönmek üzere olduğunu fark etti. Kaşlarını çatarak ona yaklaştı, üzerine yapışan soğuktan kurtulamıyordu.

Bir şeyler doğru gelmiyordu.

Koridorun ilerisinde bir başka meşale çılgınca yanıp sönmeye başladı ve dikkatini çekti. Adaira yürüdü

ona doğru. Bir sonraki de onu takip ettiğinde, ateşin onu bir yere yönlendirmek istediğini fark etti.

Birbiri ardına yanan meşaleleri takip ediyor, dolambaçlı geçitlerde kimsenin yanından geçmiyordu. Aslında şato garip bir şekilde terk edilmiş gibiydi ve bu durum nabzının telaşla atmasına neden oldu. Adaira uzaklardan gelen bir kükreme duyunca durdu.

"Bu da ne?" diye fısıldadı, eli yanındaki kabzayı kavrariken. Ama böyle bir sesi daha önce de duymuştu. Arena. İtlaf. Ateşin onu nereye götürdüğünü anladığında nefesi kesildi.

Adaira koşmaya başladı.

Artık ezberlediği koridorlarda, soğuk gölgeler ve titreyen ateş ışığı arasında hızla ilerledi. Bir köşeyi döndüğünde saçları yüzüne dolanıyor, kendini daha hızlı, *daha hızlı* itiyordu, ta ki vücudu tutuşacakmış gibi hissedene kadar. Merdivenleri ikişer çıkma telaşıyla neredeyse kayıyordu, arenanın balkonuna açılan kapılar görüldüğünde nefesi ciğerlerini bir bıçak gibi kesiyordu. Tek düşünebildiği çok geç kaldığıydı. Bu gece kayınpederinin öldürüleceği gece olacaktı ve onu kurtarmak için çok geç kalmıştı.

Kapıları fırlatıp açtı. Büyük bir duvara çarptılar, Innes'i sandalyesinde irkiltti. "Cora?"

Adaira Innes'i görmezden geldi. Kalbi boğazına düğümlenmişti, dövüşü izlemek için korkuluklara doğru koşarken gözleri arenaya dikilmişti.

Yaşıyor. Oathbreaker hâlâ hayattaydı ve Adaira ezici bir rahatlamayla neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu. Kayınpederinin rakibini yere atıp kumların üzerinde tutuşunu izlerken kendini tutmak için gibi avuçlarını taş parmaklıklara dayadı. Kılıcını yenik adamın boynuna saplamaya hazır bir şekilde tutuyordu. Ve Adaira'nın düşünebildiği tek şey *yeterdi*. O tanık olmuştu

Jack'in babası zaten bir adam öldürmüştü. Ellerine daha fazla kan bulaşmasını izlemeye dayanamazdı.

"Uzak dur, Yemin Bozan," diye seslendi ona. "Kılıcını bırak."

Arenanın üzerine bir sessizlik çöktü. Adaira yüzlerce gözün kendisine dikildiğini hissedebiliyordu ama bakışlarını Oathbreaker'dan ayırmadı. Oathbreaker onu duydu ve emrini ciddiye aldı. Mağlup rakibini serbest bırakarak yavaşça uzaklaştı.

Kayınpederi kılıcını bırakarak ona bakmak için döndü ama Adaira'nın gözleri kumların üzerindeki adama takıldı. Uzun boylu ve zayıf bir adam ayağa kalkmış, ezik miğferinin ardından ona bakıyor ve aniden kendinden emin adımlarla ona doğru ilerliyordu.

Ona baktı, balkona yaklaşmasını izledi. Sonra kalbi sanki bir tuzağa yakalanmış gibi dondu ve kanının yeniden akmaya başladığını hissetti. Derisinin altında sıcak ve hızlı, sanki bunca zamandır uyuyormuş da şimdi gözlerini açıp uyanıyormuş gibi.

Adamın önünde diz izledi. Adamın elini göğsüne, kalbinin üzerine koyuşunu izledi. Solgun ve zarif bir el. Adaira keskin bir nefes aldı.

Onun ellerini, duruşunu, vücudunu, her yerini tanırdı. Onu arp çalarken onca zaman. Onunla omuz omuza yürüdüğü onca saati. Karanlıkta onunla ten tene yattığı zamanları.

Jack.

Adaira onun neden konuşmaktan kaçındığını, neden miğferini çıkarmayı reddettiğini merak etti.

"Leydi Cora," diye bir ses gergin havayı çınlattı. "Toplama işlemini neden yarıda kestiğinizi sorabilir ?"

Bakışlarını Jack'ten çekip dövüşleri yöneten zindancıbaşı Godfrey'e baktı. Şaşkın bir gülümseme yüzünü buruştururken kollarını iki yana açmış, arenada yürüyordu. Ona karşı saygılı görünmeye çalışıyordu,

Ama Adaira onun cinayetleri durdurmasından rahatsız olduğunu anlayabiliyordu.

Jack'le konuşmaya hazır olmanın ötesindeydi. Parmakları korkuluğun üzerinde kıvrılmış, tırnakları taşı çiziyordu. Ama konuşmadan önce Adaira omzunun üzerinden baktı, bir meydan okuma bekliyordu. Innes hemen arkasında durmuş, anlaşılmaz gözlerle onu izliyordu. Ama kaşları şaşkınlıkla kalkıktı, sanki o da Adaira'nın itlafı yarıda kesmesine diğer Breccalılar kadar şaşırılmıştı.

Innes ona hafifçe başını salladı, sanki "*Devam et*" der gibiydi.

"Godfrey," diye karşıladi Adaira onu neşeyle. "Oathbreaker'la savaşan bu adamın adı ?"

Zindancıbaşı Jack'in yanında durdu. "Bu John Breccan."

"Peki suçu ne?" "O bir hırsız."

"Ne çaldı?"

Godfrey tereddüt etti ama kıkırdadı. Adaira'nın ötesine baktı ve Adaira onun Innes'e baktığını anladı.

"Anneme bakma," dedi Adaira. "*Bana* bak. Seninle konuşan benim."

Godfrey gözlerini kırptırdı, onun sözleri karşısında afallamıştı. Sonunda rol yapmayı bıraktı ve ona ters ters baktı. "O bir arp çaldı, Leydi Cora. Batı'da büyük bir suçtur."

"Kanıtlanamayacak bir suç, şüphesiz. Peki onu zindana kim getirdi?"

"Korkarım buna cevap veremem leydim ve şimdi siz cevap verdiğinizize göre-"

"Neden miğferini çıkarmadı?" diye sordu.

Godfrey Jack'e baktı. "Çünkü çenesine ."

"Bağlandı mı? Yani ona *kilitli* mi demek istiyorsunuz?" "Evet."

"Kilidi aç. Derhal. Yüzünü görmek istiyorum."

Godfrey büyük bir rahatsızlık duyarak içini çekti ama kadının istediğini yaptı. Kemerinden anahtar halkasını çıkardı. Dümenin kilidini açtı.

Jack ellerini miğferin üzerine koyarken Adaira nefesini tuttu. Çeliği kaldırdı ve saçları yüzüne döküldü. Ağzındaki tıkaçı çekip aldı ve bir kenara fırlattı.

Onu içine çekti. Okyanus karası gözleri, dudaklarının alaycı eğimi, hâlâ dizlerinin üzerinde ona bakarken yüz ifadesindeki açlık. Arena, Breccanlar, yıldızlar, ay ve gece, göğsü yükselip alçaldıkça, kanı onun yakınlığıyla uğuldadıkça eriyip gitti.

İçinden küçük bir ses kaçtı, neredeyse soğukkanlılığını bozacak bir ses. Sesini bastırdı, kendine *dayanmasını* söyledi. Duygularını daha sonra, kapalı kapılar ardında açığa çıkarabilirdi.

Omzundaki ekoseyi çözdü.

İçindeki her şey Jack'in üzerine örtmek için yanıp tutuşuyordu ama balkondan aşağıdaki kuma atlamak bacaklarını kırabilirdi. Arenanın kapılarına giden iç yolu kullanabilirdi ama Jack'i gözünün önünden ayırmaya cesaret edemiyordu. Onu sahiplenene kadar olmazdı.

"Godfrey?" diye seslendi. "Ekosemi al ve kocamın üzerine ört."

"*Kocanız* mı, Leydi Cora?"

"Evet. Yaklaşın."

Godfrey bir hayalet gibi solgun görünüyordu, sanki kanı çekilmiş gibiydi. Sonunda arenada onun gözetiminde neredeyse kimin öleceğini anladı ve uysalca elini kaldırıp ekoseyi ona bırakırken yakaladı.

Adaira onun kırışıklıkları silkeleyip mavi-mor kareli yünü Jack'in omuzlarına örtmesini izledi.

Avucunu, kalbinin gök gürültüsü gibi attığı göğsünün üzerine koydu ve onun üzerine eski sözleri söyledi.

"Sana sahip çıkıyorum, Jack Tamerlaine. Bugünden itibaren benim evimde barınacaksın ve benim kadehimden içeceksin,

ve benim altında huzur bulacaksın. Size karşı kılıç kaldıran, bana karşı da kaldırmış olur. Böyle bir meydan okuma cevapsız kalmayacaktır. Ada kemiklerini alıncaya ya da sen aksini isteyinceye kadar benim korumam altındasın. Kalk ve kalbini yenile."

Jack ayağa kalktı.

Mırıltılar kalabalığın içinde dalgalanmaya başladı. Breccanlılar oldukları yere çakılıp kalmışlardı, bu yüzden biri topluluğun içinde ilerlemeye başladığında Adaira'nın gözleri Jack'ten uzaklaştı.

Rab Pierce'ın aceleyle arena tribünlerinden ayrıldığını gördü.

Adaira o saniyede her şeyi öğrenmişti. Jack'i yolculuk ederken kimin bulduğunu, onu haksız yere zindanlara kimin götürdüğünü biliyordu. Ağzını kimin tıkadığını, miğferini kimin kilitlediğini ve kendi babasıyla dövüşmesi için onu arenaya kimin attığını biliyordu.

Rab'e baktı, zihni yüzlerce düşünceye bölünürken bile ifadesi taş gibi soğuk ve sertti. Rab bunu hissetmiş olmalıydı, öfkesi onun içine işliyordu. Omzunun üzerinden bakmaya cesaret etti ve gözleri kilitlendi. Tökezledi, dengesini sağladı ve daha da hızlı koşmaya başladı. "Innes?" Adaira yumuşak bir adımla geri çekildi. O devam etti için İzle Rab, tahmin etmek hangi kapı o Ahırlara doğru kaçarken hangi kale yolundan gideceğini bilmiyordu. "Jack'e güvenli bir şekilde odama kadar eşlik edilmesini ve sıcak bir banyo o çizilmiş için onu ve a iyi akşam yemeği o teslim edildi mi?"

Innes onun kolunu tuttu. "Nereye gidiyorsun?" Adaira'nın bakışları kayarak Innes'inkilerle buluştu. Sesi sakindi, Ama fısıldarken dişleri ateş ışığında parlıyordu: "Kimse sevdiklerimi incitemez. *Hiç kimse.*"

Annesinin duyup duymadığını bilmiyordu. Söylediklerinin anlamı. Eğer Innes, Jack'in arenadaki varlığından haberdar olsaydı. Ama Adaira'nın şüpheleri

pençeleri büyümeye başlamış, annesiyle kurduğu kırılgan bağları parçalamıştı.

Innes'in burun delikleri alevlendi. Evet, sessiz tehdidi duymuştu. Ama bunu daha sonra konuşmaları gerekecekti.

"İsteklerini yerine getireceğim Cora. Ama Rab'i öldürme. Savaş istemiyorsan tabii."

"Onu öldürmeyeceğim."

Innes hiçbir şey söylemedi ama gözleri Adaira'nınkileri aradı. Ne istediğini görmüş olmalıydı, kızının kanında belki de annesinden miras kalan tutkuyu, doğuda uykuya dalmış olan tutkuyu görmüş olmalıydı.

Innes, Adaira'nın kolunu bıraktı.

Adaira, Jack'in ona baktığını biliyordu. Ama onu rahatlatacak zamanı yoktu. Rab arenadan kaybolmuştu ve Adaira dönüp kapılardan çıktı ve kapıların duvarlara çarpmasına izin verdi.

Onun peşinden kalenin içinde uçtu.

Bölüm 23

Jack, Adaira'nın kendisine ikinci kez bakmadan balkondan çıkışını izledi. Ama onun dikkatini neyin çektiğini görmüştü. Rab'in arenadan kaçışını görmüştü ve Jack'in göğsü zırhının altında kabardı. Ciğerleri serin gece havasıyla, ateş ışııyla, adaletle ve Adaira'ya duyduğu kan dondurucu huşu ile doldu.

Sana iyi şanslar, Rab!

Ama sonra heyecan azaldı ve Jack titreyerek o ana döndü.

Yüzlerce Breccalının önünde neredeyse kanının döküldüğü arenadaydı. Ona bir anomaliymiş gibi bakmaya devam eden tamamen yabancılar. Adaira'nın lavanta ve bal gibi hafifçe onun kokusunu taşıyan ekosesinin sıcaklığıyla örtülü olmasına rağmen kendini çıplak hissediyordu. Babasından kaçarken botlarının işaretlediği kumların üzerinde duruyordu. Adaira'nın sesini duyduğunda varlığını tamamen unuttuğu *babasının*.

Jack tekrar ürperdi ve ekoseyi omuzlarına doğru çekti. Gözünün ucuyla bir hareket görebiliyordu. Biri yaklaşıyor ve dikkatle ona bakıyordu. Jack bu bakışa karşılık verme isteğiyle savaşıırken, korku bir dalga gibi içine doldu.

"Jack?"

Ses derin ve nazikti, şoktan boğuklaşmıştı. Sesi biraz önceki sese hiç benzemiyordu.

Dümenin çeliği ve hayatta kalmanın dumanı.

Jack babasına baktı.

Niall, sadece Jack'e ait olan ve Mirin'in ona verdiği tüm özellikleri incelerken beti benzi atmıştı. Gözleri, rengi. Omuzlarının gururlu eğimi. Bunların hepsi annesinden gelmişti ve Jack, Niall'ın Mirin'in bu izlerini görmesini izledi. Tıpkı *onun kendisinden* izler gördüğü gibi.

"*Jack*," dedi Niall elini uzatarak. Aralarındaki boşluk birdenbire uçsuz bucaksız, aşılamaz gibi geldi.

Jack ne düşüneceğini, ne söyleyeceğini bilmiyordu. Sözcükleri dondu ve tek yapabildiği ayakta durup nefes almak oldu.

Niall bir adım daha yaklaştı ama aralarındaki uçurumu hissetmiş olmalıydı. Yirmi iki yılın boşa hissetmiş olmalıydı. Gerçek kalbini delip geçerken dizlerinin üzerine çöktü.

Niall Breccan, Oathbreaker, yenilmez, kumun üzerine yayıldı ve ağladı.

Jack irkildi, babasının yıkımının görüntüsünü ve seslerini . Yavaşça ona doğru ilerlemeye başladı, sanki hava kalınmış gibi. Bölmeyi geçecekti ama Godfrey aralarına girdi.

Zindan bekçisi kolunu demir bir kavrayışla tuttu ve onu arenadan çıkarmaya başladı.

"Gel, Jack Tamerlaine. Laird seni istedi."

Jack, sinirleri yeniden şarkı söylemeye başladığında Godfrey'i neredeyse hiç duymadı. İtaatkâr bir şekilde duvardaki bir kapıya doğru yürüdü ama arkasına dönüp baktığında babasının muhafızlar tarafından kuşatıldığını gördü.

Jack'in göğsünde bir protesto yükseldi.

İfade etmek için yanıp tutuşsa da bunu bastırmak zorundaydı. Bakışlarını Niall'dan ayırmak ve Godfrey'in onu kaleye doğru yönlendirmesine izin vermek zorundaydı.

Ne beklediğini bilmiyordu ama koridorlar Sloane'un doğudaki koridorlarına benziyordu. Hava ardıç dallarıyla kokuluydu ve şömine ışığı cömertti, yerler

cilalanmış. Duvarlarda halılar asılıydı ve pencerelerde buğulanma vardı.

Godfrey'in yanında durdu ve Innes'in gelmesini bekledi. Jack ayak seslerinin yaklaştığını duyana kadar sanki bir yıl geçmiş gibi geldi.

"Bu gecelik bu kadar Godfrey," dedi Innes köşede belirdiğinde, gözleri Jack'ten bir an bile ayrılmamıştı.

Zindancı başıyla selam verip arenaya döndü ve Jack'i laird ile yalnız bıraktı. Birbirlerini daha önce üç kez görmüşlerdi. İlki Innes'in klan soyuna yapılan baskın için tazminat getirdiği zamandı. Adaira, Mirin'in evinde annesiyle bir pazarlık yaptığında onu tekrar görmüştü. Ve son olarak, Adaira'nın Tamerlaine klanından ayrıldığı gün. Innes o zaman da Jack'e şimdi baktığı gibi bakmıştı, sanki zaman hiç geçmemişti ve Jack onun için başa çıkması gereken büyük bir sorundu.

"Bu talihsiz yanlış anlaşılma için özür dilerim," dedi Innes. "Sizin kalede olduğunuzu bilmiyordum ve umarım bu dikkatsizliğimi bağışlarsınız."

"Elbette, Laird," dedi Jack, sesi kırılıyordu.

"Gelin. Kızım size odasına kadar eşlik etmemi istedi."

Jack koridorlardan oluşan baş döndürücü bir labirentte sessizce lordu takip etti. Hangi dönemeçlerden geçtiklerini, kaç kat merdiven çıktıklarını işaretlemeye çalıştı ama zihni bulanıklaşmıştı ve tek bir şeye odaklanmıştı: Adaira'yla yeniden birlikte olmak üzereydi.

Innes oymalı bir kapının önünde aniden durdu.

"Burada hoş karşılanan bir misafirsin Jack Tamerlaine," dedi Innes. "Ve istediğin kadar kalabilirsin. Ama senden istediğim bir şey var."

Jack ona baktı ama o daha konuşmadan kelimeleri biliyordu.

"Lütfen topraklarımdayken müzik yapmaktan kaçının." Innes isteği kabul edilene kadar bekledi

Adaira'nın kapısını açmadan önce.

Görevlerini bitirmek için acele eden iki hizmetçi kız vardı. Biri yuvarlak bir küvete son kova sıcak suyu döküyor, diğeri de ocağın önündeki masaya gümüş bir yemek tepsisi yerleştiriyordu. İkisi de kapının açılma sesiyle irkildiler ve işleri bitene kadar hızlandılar, koridora geçerken Jack ve lordun önünde eğildiler.

Innes, "Kızım birazdan yanınızda olacak," dedi ama Jack onun sesindeki endişe kırıntısını duyabiliyordu. O bile Adaira'nın nerede olduğundan emin değildi ve Jack bunun onu endişelendirip endişelendirmemesi gerektiğini bilmiyordu.

Adaira'nın odasına girdi ve kapının arkasından kilitletmesini dinledi.

Sonunda yalnız kalan Jack nefes verdi.

Adaira'nın odası geniş ve renklerle doluydu. Taş ocak, bir dizi yaldızlı flora ve faunayı ve çeşitli evrelerdeki ayları tasvir eden boyalı bir duvarı kesiyordu. Bir başka duvarda ise pervazlı pencereler ve pelüş bir pencere koltuğu bulunuyordu. Sanki Adaira camın önünde oturup yazmayı seviyormuş gibi oraya bir masa yerleştirilmişti. Bir gardırobu, kitap rafları, dokuma bir kimera duvar halısı ve mavi bir yorganla örtülü kanopili bir yatağı vardı.

Ailesi o meşum gece onu alıkoymaya karar verseydi, her zaman sahip olacağı oda burası mıydı? Yoksa başka bir oda mıydı, belki de onun için hazırlanmış bir misafir odası? Jack odanın davetkâr olduğunu gördü ama Adaira'nın varlığını hissedemedi.

Mektubun tahtanın üzerinde durduğu masasının önünde durdu. Kelimelerin izini sürmek için uzandı ve işte o zaman ellerinin ne kadar kirli olduğunu fark etti. Tırnakları kirden kararmış ve ön kolları lekelenmişti. Tuniği iğrençti ve ter kokuyordu.

Jack, Adaira'nın ekosesini en yakın sandalyenin arkasına örttü ve göğüs zırhını yırttı. Kıyafetini yanması için ateşe attı.

Dumanı tüten su dolu küvete yaklaştı, ancak gözlerini kırpıştırarak baktı.

"Bu bir tür şaka mı?" diye sordu. *Küçücüktü*, bir ahırın fıçısı gibiydi ve içine sığabileceğinden emin değildi. Kendini küvete bıraktıktan sonra bir şekilde uzun bacaklarını katlamayı başardı. Kıl fırça ve sabunla aceleyle temizlenirken bir gözünü kapıdan ayırmadı, cildindeki ve saçlarındaki kiri yıkadı.

Kararmış sudan çıkıp kurutma bezine uzandığı anda Adaira'nın gelmesini bekliyordu. Gelmedi ama Jack'in rahatlaması kısa sürdü: Kurutma bezinin de çok küçük, neredeyse gülünecek kadar küçük olduğunu fark etti. Jack onunla kurulanmak için acele etti, ocağın sıcaklığının önünde dururken homurdandı. Sonra tünığının artık bir kül yığını olduğunu ve değiştirecek hiçbir giysisi olmadığını fark etti.

Adaira'nın gardırobuna gidip giymek için ona ait bir şeyler aramaktan başka çaresi yoktu. Elleri sonsuz giysi koleksiyonu arasında hızla ilerledi ve sonunda koyu renkli, kürk astarlı bir bornoz buldu.

Adaira'nın da kendisi kadar uzun ve düzgün olduğunu bildiği için alaycı bir tavırla, "yarayacaksın," dedi. Jack bornozu askısından çekip aldı ve içine girdi. Belinden sıkıca bağladı ve çıplak ayaklarına baktı; bornozun etekleri inciklerinin ortasına değiyordu.

Ocağa döndü ve yemek tepsisinin önüne oturdu. Çok acıkmıştı ama midesi kazınıyordu. Onsuz yemek istemiyordu, bu yüzden beklemeye karar verdi.

Bütün gece bekleyebilir, diye düşündü inleyerek ve başını sandalyeye yasladı. Bir süre öyle oturdu, gözleri kapalıydı, kalbi hızla atıyordu, nemli saçları omuzlarına dökülüyordu. Sonunda sakinleşeceğini düşünerek kendine bir fincan şarap doldurmaya razı oldu.

Kapı çalındığında şişeyi elinde tutuyordu.

Jack dondu kaldı, sesi kesildi, gözleri yavaşça açılan dikildi. Adaira eşikten geçti. Elinde bir yığın katlanmış giysi tutuyordu ve ilk başta gözlerini ondan kaçırdı. Kapıyı arkasından sürgüledi ve sonra kapıya yaslandı, Jack'e o kadar tanıdık ve sevdiği bir hareketti ki, sanki ikisi de zamanda geriye, el ele tutuştukları geceye dönmüşlerdi.

Onun da en az kendisi kadar endişeli olduğunu, ayrıldıktan sonra kendisiyle yüz yüze gelmekten korktuğunu fark etti. Jack konuşmadı. Adaira nihayet gözlerini kaldırıp odanın diğer ucundan onun bakışlarıyla buluşana kadar konuşmadı.

"Yüzünde kan var," dedi.

Adaira yanağındaki kan izlerini takip etmek için elini kaldırdı. Jack onun ön kolunda daha fazla kan izi fark ettiğinde kalbi hızlandı.

"Ve benim bornozumu giyiyorsun," dedi.

Jack, ağzını açarak ona ihanet etmediğinden emin olmak için aşağıya baktı. "Alternatif olarak bunu tercih edeceğini düşünmüştüm."

Adaira aralarındaki mesafeyi kapatmaya başladı. Jack onu izledi, duygularını ölçmeye çalışıyordu, böylece kendi duygularının haritasını nasıl çıkaracağını bilecekti. Gözlerinde bir parıltı vardı.

-Gözyaşı mı, neşe mi, anlayamadı ama sonra kadın gülümsedi ve adamın nefesi göğsünde asılı kaldı.

"Sanırım o cüppeyi benden daha iyi giyiyorsun," bakışları onun üzerinde gezinirken.

"Bundan şüpheliyim," diye karşı çıktı Jack, kadın yaklaşırken ayağa kalkarak. Şarap şişesi hâlâ elindeydi, parmakları şişenin boynuna kilitlenmişti. "Yine de böyle bir varsayımda bulunmadan önce seni bu cüppenin içinde görmem gerekirdi."

"Mmm." Bir kol boyu uzakta durdu. Ateşin ışığı yüzüne ve uzun, bağlanmamış saçlarına vuruyordu. Yanı başında kınında duran kılıcı ve boynunda asılı duran altın yarım sikkeyi yaldızlıyordu.

Jack bütün gece ona bakabilirdi.

Gülümsemesi hafifledi ama sıcaklığı gözlerinde kaldı. "Seni bu kadar bekletmek istemezdim ama hem sana birkaç giysi bulacaktım hem de birkaç önemli meseleyi halledecektim." Katlanmış giysileri Jack'e uzattı. "Arpın yarına kadar geri dönmüş olur. Rab'in senden aldığı diğer şeyler de öyle."

Jack şeyi yere bıraktı. Kıyafetleri kabul etti ve yığının üzerinde duran yarım sikkelerini görünce rahatladı.

"Zincir kopmuş ama bir kuyumcuya tamir ettireceğim," dedi.

"Teşekkür ." Jack tereddüt ederek giysileri bir kenara bıraktı. Adaira'ya bütünüyle baktı, ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Aralarında hâlâ söylenmemiş sayısız söz vardı ve Jack bunları hissedebiliyor, bir fırtına gibi esiyordu.

"Adaira," diye fısıldadı. "*Adaira*, ben-"

Adının duyulması soğukkanlılığını bozdu. Haftalardır adını duymadığını, *Cora*'ya cevap verdiğini Jack bir an sonra fark etti.

Bir üzerindeki buzu kıran bir kaya gibiydi.

mesafe kaybolana ve Jack onun burnunun üzerinde uçuşan çilleri görebilene kadar öne doğru adım attı. Jack keskin bir nefes aldı, çünkü kızın gözlerinde ateş vardı ve bu ateşten büyülenmişti, aynı zamanda bu sıcaklıktan biraz da korkuyordu. Özellikle de kız ona bir yumruk kaldırdığında.

"Sen aptalsın"- onu bir kez elleriyle itti
-"çekilmez"-sonra onu tekrar dürttü, çarpan kalbinin hemen üzerinden- "*çileden çıkaran* ozan!" Onu üçüncü kez itti ve Jack'i bir adım geri atmaya zorladı.

Kızın gözlerinden yaşlar süzüldüğünü görünce öfkenin korkudan kaynaklandığını fark etti. Ve eğer yumruklarını göğsüne vurmasına memnuniyetle izin verirdi. Ona ne isterse diyebilirdi, çünkü onunla birlikteydi ve onun için önemli olan tek şey buydu. Onunla aynı havayı soluyor, onunla aynı anda duruyordu.

Jack onun kendisini tekrar itmesini bekledi, bunu yapmasını gözleriyle ve avuç içlerini iki yanında tuttuğu elleriyle karşıladı.

Evet, bırak her şeyi Adaira, diye düşündü, bekleyerek. Kendini benimle birlikte çözülmeye bırak.

"Neredeyse *ölmeni* izliyordum!" diye bağırdı ona ve bu sefer yumruğu kendi göğsüne vurdu. Bir kez, iki kez. Üçüncü kez. Sanki kalbinin atmaya devam etmesini emretmesi gerekiyormuş gibi. "Ve ben ..."

Sesi kesildi. Aniden ondan uzaklaştı, yumruğu nihayet açıldı. Elinden yuvarlanan mavi mücevherler yere dökülürken ışıktaki parlıyordu. Ama Jack onların tuhaflığına pek aldırmadı. Adaira'nın sanki ikiye ayrılmış gibi eğilmesini izledi. Bir hıçkırık nefesini böldü. Yere çömeldi ve ellerine kapanarak ağladı.

Jack onu hiç ağlarken görmemişti. Onun göğsünden çıkan böylesine doğaüstü bir sesi hiç duymamıştı ve dinlerken tüyleri diken diken oldu. Onun acısını, kederini hissettikçe ilikleri dondu. O anda bunu günlerdir, *haftalardır* içinde tuttuğunu anladı. Etrafı yabancılarla çevrili bir kalede sessizce gömdüğü bu duyguyu. Kendisine hâlâ şüpheyile bakılan bir diyarda. Onun evi olması gereken ama olmayan bir yerde.

Ona doğru yürürken gözlerinden yaşlar süzüldü. Yerdeki mavi mücevherler çıplak ayaklarını kesiyordu ama onları neredeyse hiç hissetmiyordu. Adairayı kollarına aldı ve sandalyeye taşıdı. Kucağına oturdu ve yüzünü saçlarına bastırarak ona yapıştı. Ağlamaya devam etti ve Jack'in elleri omuzlarını okşadı, omurgasından aşağıya, sonra kaburgalarından yukarıya doğru okşadı. Jack onun düzensiz nefes alış verişleriyle titrediğini hissetti ve kendine çekti, sıcaklığı içine sızıyordu. Sonunda kendi gözyaşlarını daha fazla tutamadı onunla birlikte ağladı.

Bir saat geçmiş olabilirdi. Zaman eriyip gitmiş gibiydi ve Adaira sonunda Jack'e bakmak için arkasına yaslandı, başparmaklarıyla onun gözyaşlarını sildi.

"Benim eski tehdidim," dedi. "Seni özledim."

Jack gülümsedi ve kahkahası yanaklarından aşağı daha fazla gözyaşı süzülmesine neden oldu. Burnunu çekti, burnu uygunsuz bir şekilde akıyordu. "Bakıyorum mektubumu almışsın," dedi boğuk bir sesle.

"Evet. Ve neredeyse bir an bile geç kaldın, Jack."

"Sizi arenaya çeken benim sözlerim miydi, Varis?"

Onun sertleştiğini hissetti. *Mirasçı* için kullandığı eski lakaptı, bir zamanlar Tamerlaine'ler arasında kullandığı bir unvandı. Jack bunu söylediğine anında pişman oldu, her ne kadar dilinden doğal bir şekilde dökülmüş olsa da.

"Hayır," dedi, bakışlarını ondan kaçırarak. "Bu çok garip bir şeydi."

Onun kendisinden uzaklaştığını hissetti. Jack onun belindeki tutuşunu sıkılaştırdı, bakışlarının tekrar kendisini izlediğini hissetmek için çaresizdi. "Peki neydi o?"

Adaira ocağa bakarak, "Yangın," diye fısıldadı. "Alevler söndü. Ateş beni sana getirdi."

Jack şaşırarak ama tek düşünebildiği Mirin'in ocağından yükselen Ash'ti. Ash, Jack'i batıya gitmesi için cesaretlendiriyordu.

"Sana söylemem gereken bir şey var Adaira," dedi.

Kadın dikkatini o kadar yoğun bir şekilde Mirin'in üzerine vermişti ki, Mirin neredeyse düşünme yetisini kaybedecekti. Mirin'in ocağının karardığını ve ateş ruhları için oynadığını anlatırken onu dinledi. Ash'in ona cevapları batıda bulacağını söylemesini.

"Anlıyorum," dedi Adaira ama Jack onun geri çekildiğini hissedebiliyordu. "Ash sana bunu emrettiği için mi buradasın?"

"Evet," diye yanıtladı Jack. "Ama dürüst olmak gerekirse, klan sınırını geçmek için sadece bir neden bekliyordum. Beni siz mi davet ettiniz yoksa başka bir şey mi beni yönlendirdi, size gelmek için bir neden bekliyordum."

Sessizdi.

Birdenbire onun yüzünü, iç düşüncelerini okuyamaz hale gelmesinden nefret ediyordu. Ama içindeki ışık sönmüş gibiydi, sanki yine duygularını bastırıyordu. Bunu istemiyordu. Nasıl hissettiğini saklamasını istemiyordu ve tam elini kaldırıp yüzüne dokunacaktı ki midesi yüksek sesle, ağlamaklı bir hırıltı .

"En son ne zaman yemek yedin, Bard?" Adaira dudak büktü. Jack iç çekti. "Çok uzun zaman önce değil."

"Yalan söylemeyi bırak. Açlıktan ölüyorsun, değil mi? Neden ben üstümü değiştirip üzerimdeki kanı temizlerken sen de yemiyorsun?" Kadın adamın kucağından kalktı ve Jack'in elleri isteksizce kadının belinden kaydı.

"Bu yemeği benimle paylaşmak istemiyor musun?" diye sordu biraz huysuzca.

Kemerini çözüp kılıcını duvara yaslarken sadece gülümsedi. "Ben zaten yemek yedim. Ama bana bir fincan gra doldurabilirsin. Seninle paylaşırım."

Jack yeşil şişeye baktı. Şarap olduğunu düşünmüştü ama şimdi Breccalıların sadece güvendikleri kişilerle birlikte tükettikleri kendi özel içkilerini yaptıklarını hatırladı.

Adaira ellerindeki, yüzündeki ve saçının birkaç telindeki kanı yıkamak için ibriğine ve ibriğine yaklaşıırken o da ikisine birer fincan doldurdu.

Ruhlar, Rab'e ne yaptı? Jack merak etti. Onu öldürmüş müydü? Ama Adaira'nın böyle bir önlem alacağını düşünemiyordu. Ya da ... belki de yapabilirdi. Çok aşına olduğunu hissettiği Adaira'yı görebiliyordu - şarkı söylerken karanlıkta yanında duran Adaira'yı. Onunla alay etmeyi ve ona meydan okumayı seven Adaira'yı. Ama aynı zamanda onun yeni yönlerini de görüyordu. Sanki Breccanlar arasında kendini geliştirmekten başka çaresi yokmuş gibi.

"Batıda geçirdiğin zamanın nasıl geçtiğini merak ediyorum, Jack," dedi, kurulanmak için uzanırken. "Ben

Çok nazik bir karşılama olmadığı için üzgünüm ama bir dahaki sefere gelmeden *günler* önce bana haber vermelisiniz."

"Bir dahaki sefere mi?" Jack homurdandı, bunun ne kadar sıcak olduğuna şaşırmıştı.

onun kanını yaptı. Yakında gideceğini mi düşünüyordu?

Kadın gardırobuna doğru yürürken cevap vermedi. Onun odanın içinde ilerleyişini, ahşap kapıları açışını ve giysilerini karıştırışını izledi. Tuniğini bir kenara atıp soyunmaya başladığında yüzü ona dönüktü.

Jack onun uçuşan saçlarının parıltısını, omuzlarının soluk , sırtının eğimini gördü.

Nefesi kesildi. Gözlerini kaçırarak yemek tepsisine baktı. Ama onun değişimini dinlerken yüzündeki sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Seni buraya Ash'in gönderdiğini söylüyorsun," dedi Adaira. "Ya sana doğuya dönmeni emrederse? Ya Mirin ve Frae'nin sana ihtiyacı olursa? Ya da Torin ve Sidra? Tamerlaine klanı?" Sessizdi ama çıplak ayakları odanın içinde geziniyordu. Ancak tam karşısındaki sandalyeye oturduğunda Jack ona tekrar baktı.

Beyaz, uzun kollu bir giymişti. Boynundaki kurdele gevşekti ve kumaş omzundan kayacakmış gibi görünüyordu. Jack'in gözleri onun altın yarım parasında gezindi, sonra bakışlarıyla buluşmak için boynuna gitti. Kadında keder vardı. Hüzün ve teslimiyet. Jack elini nemli saçlarında gezdirdi.

"Sen kafese kapatılacak bir bülbül değilsin," dedi. "Her ne kadar seni yanımda tutmak istesem de, burada bulunma *sebebin* bana başkalarının senin üzerinde hak iddia ettiğini hatırlatıyor. Ve ateş gibi bir şeyle nasıl rekabet edebilirim? Seni sorumluluklarından uzaklaştırmak benim için yanlış olur."

"Sanırım olaya yanlış açıdan bakıyoruz," dedi Jack, Adaira'nın görevini kalbinden üstün tutacak şekilde yetiştirildiğini bilmesine rağmen. Savunmasızlığın ilk ışıltısında geri çekilmek isteyecekti.

Bir laird kızı olarak ona öğretilenlere, tıpkı Jack'in müziğiyle kendini koruyacağı kadar kolay bir şekilde. Ama o da onların o eski, güvenli yerlere çekilmelerine izin vermeyecekti. En azından aralarında konuşulmadan havada asılı duran kelimeleri söylemeden önce. "Ash'in beni buraya sadece ve sadece görev için gönderdiğini varsayıyorsun. Ama belki de sana havadan, sıcaklıktan ve ışıktan daha çok ihtiyacım olduğunu biliyordu. Sensiz doğuda yaşadığım gibi yaşamaya devam edersem, kısa süre içinde tozdan başka bir şey olmayacak kadar yıpranacağımı biliyordu."

"Jack," diye fısıldadı Adaira. Gözlerini kaçırdı ama Jack dikkatle onu izliyordu ve Adaira'nın bastırmaya çalıştığı korkuyu gördü. Onun görmesini istemediği korkuyu.

"Adaira," dedi ona doğru eğilerek. "Adaira, bana bak."

Bakışları onunkilere döndü.

Son bir ay içinde hayatının ne kadar büyük ölçüde değiştiğini düşündü. Kendisine ait olduğunu düşündüğü ailesini, altında büyüdüğü yalanları. Hizmet ettiği ve sevdiği klan artık onu istemediğinde neler hissetmiş olabileceğini . İnandığı tüm gerçekler yıkılıp gittiğinde.

O buz gibi kendini koruma duygusunu, daha sonra seni yaralayacağı korkusuyla iyi bir şeyi kesme içgüdüsünü biliyordu. Tek başınıza olduğunuzu hissettiğinizde kendinizi korumaktan başka seçeneğiniz olmadığını biliyordu.

"Birbirimizi son gördüğümüz zamanı hatırlıyor musun?" diye başladı. "Annemin ambarında duruyorduk."

Adaira gözlerini kıstı. "Evet, tabii ki. Bunu unutacağımı mı sanıyorsun, yaşlı tehdit?"

"Hayır ama seni bir anlığına geçmişe götüreyim," dedi Jack. "Beni geride bırakmayı seçtiğin için incinmişim. İlk başta bunu anlayamadım, çünkü hissedebildiğim tek şey kendi duygularım ve hislerimdi ve onlar da sana ve bizim için olmasını umduğum şeye çok fazla karışmıştı. Ama her önce güvende olmamı istediğini biliyordum. İstemiyordun."

Hayatımdan endişe ettiğin için beni batıya gönderdin. Doğudaki günlerim sensiz berbat geçse de bunu anlayabiliyordum. Yaşamıyordum; sadece hava ve yer kaplıyordum. Ve senden ayrı kalmak bana bir şeyi çok açık bir şekilde gösterdi."

Gra fincanlarını almak için durakladı. Bir tanesini Adaira'ya uzattı ve o da kabul etti.

"Senin için ne netleşti Jack?" diye sordu.

"Bu yıl ve bir gün hala *bize* ait," dedi. "Hâlâ sonbaharımız, kışımız ve ilkbaharımız var. Ve hiçbir şey -ne ruhlar, ne yalanlar, ne entrikalar, ne de itlaflar- aramıza giremez. Sen nasıl önce benimsen, ben de önce seninim. Diğerlerinden önce. Ama bu işi başaracaksak, birlikte olmalıyız. Olmak istediğimiz şey olmak için zaman ayırabiliriz. Eğer yanında kalmamı istersen bunu gün be gün yapabiliriz."

"İstediğin bu mu Jack?" diye sordu. "Burada benimle kalmak istiyor musun?"

"Evet," diye nefes aldı. "Ama senin de bunu istediğini bilmek istiyorum Adaira. Ve bu senin kendin için verdiğin bir karar olmalı, benim duygularımı bağışlamak için değil."

Adaira o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, fincanını kaldırıp onunkıyla tokuşturduğunda Jack'in kalbi küt küt atmaya başlamıştı.

"O zaman bir yılımızı ve bir günümüzü yaşayalım," dedi. "Benimle kalmanı istiyorum Jack. Sonbahar, kış, ilkbahar boyunca ve eğer istersek daha sonra da."

Birbirlerine içtiler ve içkinin tadı tatlı ve hoştu, tepelerdeki sis gibi, funda üzerindeki sabah çiği gibi. Jack ateşin boğazından aşağı indiğini hissetti ve Adaira'nın bakışlarını tuttu.

"Özür dilerim," dedi aniden. "Seni nasıl incittiğim için özür dilerim. Seni geride bıraktığım için. Bunun seni bu kadar derinden yaralayacağını fark etmemiştim ama etmeliydim. O gün işleri daha iyi idare etmeliydim."

"Affedilecek bir şey yok Adaira," dedi. "Sen en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın ve bunun için özür dilemene gerek yok."

Başını salladı ama "Seni asla incitmek istemiyorum, istemeden bile olsa. Umarım bunu biliyorsundur."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

Midesi tekrar guruldayarak o anı mahvetti.

Adaira onu yemeye teşvik etti ama midesi doğru düzgün bir yemek yiyemeyecek kadar çok düğümlenmiş olduğundan çok az yedi. Adaira fark etti.

"Hadi yatağa gidelim," dedi ayağa kalkarak. "Sana getirdiğim yığının içinde bir uyku tüniği var."

Adaira örtüleri indirirken, Jack gözleri kamaşmış bir halde giysileri karıştırdı. Tuniği buldu ve yatağa doğru yürürken yumuşaklığı karşısında iç geçirerek çabucak giyindi. Kuş tüyü yatağa uzandı.

Adaira mumları söndürdü. Sadece ocakta kısık bir şekilde yanan ateş, Jack'in yanında yatağa girerken onu aydınlatıyordu. Jack dönüp ona baktı.

Battaniyeleri çenesine kadar çekti, ama aynı zamanda ona dönük bir şekilde uzandı, o onu izlerken o da onu izledi, ateş ışığı onları altın rengine boyadı.

"Bana bakıyorsun Jack," diye fısıldadı.

Yatağın üzerinden ona doğru ilerlemeye başladı. "Gözlerimi senden ayıramıyorum."

onun üzerinde gezinirken gülümsedi, teninin sıcaklığını hissedebileceği kadar yakındı ama tam olarak dokunmuyordu. Dudaklarında gezindi, başparmağının altında ayrılmalarını, gözlerinin kapanmasını izledi.

Onu usulca öptü, ağzı çenesinde, boynunda . Nabzının vahşi atışını, boğazının çukurunu öptü. Kız iç çektiğinde, parmakları sırtında gezindiğinde içi sızladı. İç çamaşırının kenarını buldu, vücudundan aşağı kayarken onu yukarı kaldırdı.

"Beni terk ettiğinden beri her gece bunu düşündüm," diye fısıldadı dizlerini öperken, kadının iç sıcaklığı

Kalçalar.

Adam onun tadına baktığında nefesi kesildi.

Ses şimşek gibi içinden geçti ve Jack o anın tadını çıkardı. Karanlıkta sadece o ve kadın vardı. Kapının ve duvarların ötesinde başka hiçbir şey yoktu; ondan ve onun kanında uyandırdığı ateşten ve fırtınalı bir gökyüzünün altında bir devediken tarlasının yanında ettikleri eski yeminlerden başka hiçbir şey yoktu. Kendilerini birbirlerine bağlamak için yaptıkları seçim. Kadının, hem bir dua hem de bir yakarış olarak onun adını söylemesi ve adamın tek kelime etmeden ona cevap vermesinden başka bir şey yoktu.

"Jack." Adamın ağzı tekrar onunkini bulana kadar tuniğini çekiştirdi, vücudu onunkini kapladı.

Bir araya geldiler. Adam kadına bakarken kadın da ona bakıyordu ve adam tamamen onun tarafından tüketilmişti. Kızın hareketleri ve ona dokunuşları. Yanaklarındaki pembelik ve gözlerindeki karanlık sahiplenme.

Yüzünü onun saçlarına gömdü. Onun kucağına teslim olurken nefesini içine çekti.

Bir süre öyle yattılar, sarmaş dolaş, Adaira onun omuzlarını okşuyordu. Onun sesini duyduğunda neredeyse uyumak üzereydi. Fısıltısı onu rüyalarına kadar takip etti.

"Eski tehdit."

Bölüm 24

Torin Sidra'ya musallat oldu.

Eğitim sahasında durup muhafızların idmanlarını izlerken, o da yanında duruyordu. Şato koridorlarında yürürken onu takip etti. Hastalarını ziyaret ettiğinde, onun yanındaydı, yaraları ve yanıkları nasıl temizlediğini dikkatle fark etti. Hangi otları ve bitkileri toplayıp havanda ezdiğini ve şifalı tonikler ve merhemler oluşturmak için neleri karıştırdığını. Maisie'yi geceleri uyuması için yatırdığında ve ona ruhlarla ilgili harikulade hikayeler anlattığında Torin onu dinledi.

Onun kendisini görmesini her şeyden çok istiyordu. Onunla konuşmayı. Elini uzatıp tenine dokunabilmeyi.

Hastalandığında, kapalı kapılar ardında lazımlığa kustuğunda oradaydı. Eli karnına dokunduğunda, çocuklarının karanlıkta bir kıvılcım olduğu yerde. Yemekleri zorlukla mideye indirdiğini, çok az yediğini fark etti. Ve yorgunluğuna ve taşıdığı bitmek bilmez endişelere rağmen, bu illete bir çare bulmak için her zamankinden daha çok çalıştığını gördü.

Klandan daha fazla kişi hastalanmıştı. Torin bilmeceyi kendi içinden çözmeye çalışması gerektiğini biliyordu ama ne yapacağını bilemiyordu. Aklına gelen tek şey Sidra'yı gözlemleyerek ondan bir şeyler öğrenmekti ve cevapların büyük ihtimalle onun elinde olduğunu düşünüyordu. Ama zaman geçiyordu. Öyle görünüyordu ki

Torin, ruhların ebedi alacakaranlık diyarında sabit bir şekilde, ölümlü dünyada günlerin akıp gittiğini hissediyordu.

Buz ve ateş bir araya geldi. Bölünmüş kardeşler, bir kez daha birleşti. Tuzla yıkanmış ve kanla yüklü- hepsi birleşince ödeyeceksiniz.

İş bilmeceyi çözmeye geldiğinde nereden başlayacağını bile bilmiyordu.

Bir gece Sidra Maisie'yi paylaştıkları yatağa yatırırken dikkatle bekledi.

Maisie battaniyenin derinliklerine gömülerek, "Bana bir hikâye anlat," diye rica etti.

Sidra yatağın kenarına tünedi. "Bu gece hangi hikâyeyi dinlemek istersin?"

"Kız kardeşler hakkındaki hikaye." "Hangi kız kardeşler, Maisie?"

"Kitaptakini hatırlıyor musun? Büyükbabamın bana verdiği? Çiçeklerin kız kardeşleri."

Torin'in ilgisi aniden çengele takıldı. Ateş ışığına doğru yaklaşırken bilmece içinde yankılandı.

"Orenna ve Whin'den mi bahsediyorsun?" dedi Sidra.

Maisie başını salladı.

"Bunu de bilmiyorum," dedi Sidra, "ama hatırlamak için elimden geleni yapacağım." Sidra hikâyeyi anlatmaya başladığında Torin onun sözlerini iyice içine çekti. Bir zamanlar kan kırmızısı çiçeklerini alışılmadık yerlerde yetiştirmeye cüret eden ve kulak misafiri olarak diğer ruhları kızdıran Orenna'dan bahsetti. Kır Çiçekleri Leydi Whin'in kız kardeşini sadece davet edildiği yerlerde çiçek yetiştirmeye teşvik etmekten başka çaresi yoktu. Tabii ki Orenna bu düzeltmeye sinirlenmiş ve görmezden gelerek çiçeklerini istediği yerde yetiştirmeye, ateşin, suyun ve rüzgârın sırlarını toplamaya devam etmiş. Sonunda Earie Taşı onu, büyümesine izin verilen tek yer olan kalp hastası toprağa sürgün ederek cezalandırdı. Orenna'nın çiçeklerini yaratması için parmağını ve altın kanının yere düşmesine izin vermesi gerekiyordu ve bir ölümlü hasat yaparsa

ve bu yaprakları yutarlarsa, karşılığında Orenna'nın bilgisine ve sırlarına sahip olacaklardı.

Hikâye sona erdiğinde Torin'in kalbi küt küt atıyordu. Zihni düşünceler, fikirler ve sorularla dolup taşıyordu. Eğer ruhlar âlemindeyse, klan sınırını engelsiz geçebilir miydi? Orenna'nın batıda büyüdüğü mezarlığı bulabilir miydi? Bilmecedeki iki kız kardeş Orenna ve Whin miydi?

"İyi geceler aşkım," diye fısıldadı Sidra, eğilip Maisie'nin alnına bir öpücük kondurmak için. Kızları kollarını iki yana , uykuya dalmıştı. Sidra uzun bir süre onun yanında oturmaya devam etti, kendi gözleri de kapalıydı, sanki gündüz taktığı maskeyi nihayet bırakabilecekmış gibi.

Bitkin görünüyordu. Yüzü ölümcül derecede solgundu ve gözlerinin altında lekeler vardı. Torin ona bir adım daha yaklaştı, saçlarını okşamak, tenine fısıldamak için yanıp tutuşuyordu.

"Dinlenmelisin Sidra," dedi. Sidra iç çekti.

Sonunda ayağa kalktı ve korsajının bağlarını gevşetmeye başladı. Torin her zaman bu sırada ayrılırdı. Her gece, kadın soyunmadan önce, kapıdan içeri süzülür ve şatonun bahçelerinde dolaşarak cevaplar arardı. Tam gitmek için dönüyordu ki, kızın dudaklarından bir nefes kaçtı. Kaşlarını çatarak geri döndü ve kızın topallayarak ocağa doğru gidişini izledi.

Sidra kendini bir sandalyeye bıraktı ve başka bir acı sesini yutmak istercesine dudağını ısırdı.

Torin sanki aralarında bir ip varmış gibi onu takip etti. Birkaç adım durdu, sol ayak bileğini botun içine sürttüğünde endişeyle doldu. Günün büyük bölümünde onu izlemişti ve kendini yaraladığını hatırlamıyordu.

Sidra titrek bir nefes verdi, ona doğru baktı. Torin onun gözlerini üzerinde hissedince nefes alamadı.

"Sidra?" diye fısıldadı, sesi umutla yumuşamıştı. "*Sid*?"

Kadın hiçbir tepki vermedi. Adam hızla kadının olduğunu fark etti.

Torin'in artık bilmesi gerektiği gibi, Sidra ona bakıyordu ve gözleri uyumaya devam eden Maisie'ye sabitlenmişti. Torin boğazındaki yumruyu yuttu ve Sidra'nın dikkatle diz üstü çizmelerinin bağlarını çözmeye başlamasını izledi.

Ayak bileğinde bir destek vardı. Torin bu manzara karşısında kaşlarını çatı; onun yaralı olduğunu fark etmemişti, gerçi şimdi düşününce, sadece sabahları o güne hazırlandıktan sonra yanına geliyordu. Bir kez bile çizme ve eteğin altında saklanan korseyi görmemişti.

Ona bir adım daha yaklaştı. Kendini ne zaman yaralamıştı?

Destek çıktı. Çorabını bacağından aşağı çekmeden önce onu sessizce yere bıraktı. Tüm ayağı sanki üzerinden bir at arabası geçmiş gibi morarmış görünüyordu.

Torin ona doğru koşup yanında diz çökerken nefesi dişlerinin arasından tıslıyordu. "Ne oldu? Bu *ne zaman* oldu? Bunca zamandır seninleydim!"

Sidra ayağını ovuştururken sadece yüzünü buruşturdu. O anda göğsüne inen bir darbe gibi çarptı. Daha yakından ve derisinin altında parlayan altın iplikleri gördü.

Torin topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"*Sidra.*"

Ruhu kırılmıştı. Çatlaklarla dolu bir cam parçası gibi hissediyordu. Parçalara ayrılmak üzereymiş gibi hissediyordu.

Kadının çorabını yavaşça tekrar giymesini izlerken gözleri yaşlarla doldu.

Kendini nasıl iyileştireceğini bilmiyordu. Kendini adadığı onca saatten sonra bile bu iletisi nasıl yeneceğini bilmiyordu.

Torin daha önce hiç böyle bir korku hissetmemişti. Bu bir pençeydi, onu en derin yerlerinden deliyor, her yerini oyuyordu.

ve sakladığı her sır. Onu odasındaki o noktaya, hareket edemez ya da düşünemez hale getirecek güce sahipti. Onu dumana ve anıya dönüştürüyordu. Korkunun içine gömüldü, "*Onu mezarda kaybedeceksin*" diye fısıldayan korkunun. Onları zaten diyarlar ayırmıştı ama ölüm, adadaki ruhların bile dolaşamadığı bir yerdi.

Sidra yükseldi.

Sidra yatmaya hazırlanırken Torin'in gözleri ocakta dans eden ateşe bakarken donuklaşmıştı. Sidra ona doğru yürüdüğünde sonunda ağladı ve gözyaşları bal gibi aktı. Hıçkırıkları dalgalar gibi yükselip alçalıyordu ama kimse onu duyamıyordu. Kimse onun kederine ve dehşetine tanıklık edemezdi.

Sonunda ateş ocakta büyük bir patlama sesi çıkardı. Bir kor loşlukta uçarak Torin'in ayağının üzerine düştü. İçini saran sisin içinden geçip yanan kora baktı ve sonunda kendi duygularından başka bir şey hissedebildiğine hayret etti.

"*Adaira,*" diye tısladı kor, kararmadan hemen önce.

Torin geri adım atarak külün ayağının üzerinde parçalanmasını izledi. Düşünceleri toparlandı, hâlâ korkunun ipleriyle bağlıydı ama bir mantık dalı buldu. Son birkaç gündür gözlemlediği ve duyduğu her şeyi .

Torin hareket etmeye başladı. Kapıdan geçmeden önce yataklarında uyuyan Sidra ve Maisie'ye .

Adımlarını uzatarak avluya çıktı ve birkaç nefes içinde şehrin içinden geçti. Tepelere vardığında durdu.

"Bana batıyı göster," dedi, hangi yöne baktığını söyleyemiyordu. "Beni Adaira'ya götür."

Ayaklarının altından bir gümbürtü geldi. Torin, tepe ruhunun balçıktan yükselerek ortaya çıkışını izledi.

"Sana klan çizgisine kadar rehberlik edebilirim," dedi ruh, sesi zayıftı. "Ama onu geçemem."

Torin ona baktı. "Hasta mısın?"

"Yorgunum."

"Lanetten mi?"

"Birçok şeyden, ölümlü laird."

Torin bu yorgunluğun bir tonunu anladığını düşündü ve "Adın ne? Bana hiç söylemedin."

Bu, ruhun gülümsemesine neden oldu. "Hiç sormadın. Ama bana Hap diyebilirsin."

"Hap," dedi Torin, ismin tadına bakarak. Sık otlar ve fundalarla kaplı yaz tepelerini çağrıştırıyordu. Toprağın güneşten sıcak, yağmurdan yumuşak olduğu zamanları. "Bana klan hattına kadar rehberlik edecek misin?"

Hap döndü. "Evet. Gölgemde kal Torin."

Hap hareket ettiğinde Torin de onu takip etti. Ruhun adım attığı her yerde o da adım atıyordu. Dereler onlar için kıvrılıyor, kumlu yataklarında hızla ilerlemelerini sağlıyordu. Kayalar aşağıda batıyor, ancak onlar geçtikten sonra bir kez daha yükseliyordu. Tepeler yumuşaktı, onları tırmanmak için hiçbir çaba ya da mücadele gerekmiyordu. Bir şelale bile nefesini tutuyordu, böylece çağıladığı zirveye tırmanırken kuru zeminde kalabiliyorlardı.

Aithwood'a vardıklarında ağaçlar hışırdadı ve inledi, dallarını geri çekti ve köklerini kıvrırdı. Yosunlarla engebeli, açık bir yol açılmıştı ve Torin'in kalbi yeniden çarpmaya başladı. Daha önce hiç batıya yürümemişti ve ne bulacağını bilmiyordu.

Hap klan çizgisinden güvenli bir mesafede durdu.

Torin tereddüt etti, topraktaki büyüünün uğultusunu hissediyordu. Bu ona da itici geliyordu ve alnından boncuk boncuk ter akıyordu. "Batıdaki ruhlar bana iyi davranacak mı, yoksa bir savaşa mı hazırlanmalıyım?"

"Korkarım buna cevap veremem," dedi Hap. Saçlarından bir çiçek düştü ve çıplak ayaklarının arasında yere kondu. "Batıda dolaşmayalı uzun zaman oldu. Diğer taraftaki kardeşlerimin ne durumda olduğunu bilmiyorum ama söylentilere bakılırsa pek de iyi durumda değiller. O halde nereye bastığınıza dikkat edin."

Torin uzun zamandır kendini bu kadar gergin hissetmemişti ve refleksi yanındaki kılıca uzanmak oldu. Elbette orada kılıç yoktu. Kılıçları diyarlar arasındaki geçişten sağ çıkamamıştı. Sahip olduğu tek şey boş olan elleri ve dikkatli adım atması gereken ayaklarıydı.

Ormanın batı yarısının kendisini merakla izliyormuş gibi beklediği alacakaranlık mesafeye baktı. Batıya doğru ilk temkinli adımını attığında Maisie'yi düşünüyordu. Yanıklığı, bilmeceyi ve Sidra'nın derisinin altındaki altın damarları düşünüyordu.

Üçüncü Bölüm
Çıra için Bir Şarkı

Bölüm 25

Sidra Rodina'nın çiftliğinden ayrılıyordu, kolunda şifa sepeti vardı, o sırada yol boyunca dörtmala giden beş muhafız gördü. Onların geçişini izlerken gözlerini güneşten korudu, atları bir bakır tozu bulutu savuruyordu. Bu kadar acele edip batıya doğru ilerlerken kanatlanmış olabilirlerdi. Sidra bir endişe hissetti ama kapıya doğru yürürken bu endişeyi üzerinden atmaya çalıştı.

Atanmış muhafızı Blair, iki atıyla onu bekliyordu. Doğru Muhafızları'nın yaşlı üyelerinden biriydi; hiç evlenmemiş ve çocuk sahibi olmamış, tüm hayatını doğuya hizmet etmeye adanmış bir adamdı. Sessiz ama keskin bakışlı, gümüş sakallı, koyu renk gözlü ve şakaklarında yavaş yavaş beyazlaşan uzun kahverengi saçlıydı. Ayrıca bir öküz gibi yapılıydı ve ses çıkarmadan hareket edebiliyordu.

Yvaine, hastalarını ziyarete gittiğinde Sidra'ya eşlik etmesi için Blair'i seçmişti. Sidra ilk başta her yerde peşinde bir muhafız olması fikrinden hoşlanmamıştı. Ama sonra ata binmenin, kendini eyere çekmenin ve sonra da günde birkaç kez yere inmenin onun için ne kadar zorlaştığını fark etti. Ayağı sürekli ağrıyordu ama hamile olduğunu anladığından beri tüm otlardan uzak durduğu için bu ağrıyı otlarla dindiremiyordu.

Blair kısa sürede işe yaradığını kanıtlamıştı. Onu kolayca eyere kaldıracak ve inmesine yardım edecek kadar güçlü ve uzun boyluydu, bu yüzden ayağı yere değdiğinde neredeyse hiç zonklamıyordu. Sidra bazen onun hastalıklı olduğundan şüphelenip şüphelenmediğini, eteklerinin kalkaniyla ve çizmesinin altındaki destekle elinden geldiğince saklamasına rağmen ayağını desteklediğini anlayıp anlamadığını merak ediyordu. Ama anladıysa bile asla belli etmiyordu ve bu da ona güvenmesini sağlıyordu.

Şimdi ona bakıyordu, çünkü o da yanından geçen muhafızları fark etmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu kapıdan geçerken.

Blair kaşlarını çatı. "Emin değilim ."

Sidra derin bir nefes aldı ve daha ne kadar sorunla başa çıkabileceğini merak etti. Çok uzağa giden bir koyun sürüsü ya da ağılından kaçan bir boğa kadar basit bir şey olabilirdi, hatta tepelerin kayması ve bir çiftçiye biraz yaramazlık yapması bile olabilirdi. Bugünlerde belli olmazdı.

Blair onu nazikçe belinden tutmuş ve eyere kaldırmak üzereydi ki ikisi de toynakların ritmik vuruşlarını duydu. Bir atlı yaklaşıyordu. Sidra atların etrafından dolandı, Blair onun gölgesinde kaldı. İkisi de Yvaine'in yaklaşmasını, sonra atını dizginleyerek otların arasında kayarak durmasını izledi.

Sidra kaptanın gözleriyle karşılaştığı anda durumun kötü olduğunu anladı. Kendini hazırladı, kimin hasta olduğunu, kimin öldüğünü, adanın hangi kısmının az önce merak ediyordu.

"Gelin leydim," dedi Yvaine aceleyle atından inerek. "Depoya, rüzgârdan uzak bir yere."

Sidra onu takip etti, Blair atlarla kaldı. Rodina'nın deposu arazinin arka tarafında, artık tamamen yanıklığa yenik düşmüş olan meyve bahçesine bakıyordu. Bina yuvarlak ve küçüktü, sazdan yapılmış yosunlu bir çatısı vardı. İçerisi serin ve loştu, tozlu raflar kış için ayrılmış konservelele kaplıydı.

Sidra hapşırığını bastırarak ayağındaki ağırlığı hafifletmek için duvara yaslandı. "Söyle bana, Yvaine. Ne oldu?"

Yvaine sessizdi. Bu sessizlik Sidra'nın korkusunu buza çevirdi ve günün sıcağına ve elbisesini ıslatan tere rağmen titredi.

"Bunu sana söylemek üzere olduğuma inanamıyorum Sidra," dedi ellerini yüzünde gezdirip avuçlarının içine doğru nefes alarak. Bu Sidra'nın Yvaine'den gördüğü ilk sıkıntı belirtisiydi ama kaptanın ona karşı gardını tamamen indirecek kadar rahat hissettiğini bilmek garip bir şekilde güçlendiriciydi. Sadece bir an için bile olsa.

Sidra neredeyse kendi maskesini bir kenara atıyordu. Neredeyse Yvaine'e o anda ve orada bu illetten hasta , ne kadar zamanı kaldığını bilmediğini ve artık kendini tedavi çünkü evet, aynı zamanda Torin'in çocuğuna hamile olduğunu, her ikisi de onun ruhlar âleminde dolaştığına inansa da hâlâ kendisinden haber alınamadığını söyleyecekti. Ama hayır, hepsi çok fazlaydı, bu son günler korkunç bir balada ilham kaynağı olabilirdi. Sidra bunun yerine yanağının içini ısırdı ve bekledi.

Yvaine ellerini indirdi. Sidra'nın bakışlarıyla karşılaştığında boğazındaki düğümler çözüldü.

Kaptan haklıydı. Sidra'nın onun getirdiği haberlere hazırlıklı olmasının hiçbir yolu yoktu. Sonunda konuştuğunda Yvaine'in gözleri şokla parlıyordu.

"Moray Breccan zindandan kaçtı."

Sidra vadinin beşiğinde yaşayan bir kızken, sıkıntılı ya da üzgün olduğunda sık sık tepelerin derinliklerine giderdi. Asasını alır, bazen koyunları güderdi ama çoğu zaman yalnız giderdi. Yürüyor, yürüyor ve *yürüyordu*. Bir işaret bulana kadar yürürdü, bu herhangi bir şey olabilirdi - garip şekilli bir kaya,

Küçük bir şelale damlası, bir kır çiçeği yaması, gökyüzünde çimenlere belirgin bir gölge düşüren bir bulut. Sonra durur ve yanına otururdu. Genellikle o zamana kadar yürümekten o kadar yorulmuş olurdu ki, sıkıntıları en kötü etkilerini yitirir ve onlardan bir çıkış yolu görmeye başlardı.

Şimdi tepelerde yürümeyi her şeyden çok istiyordu.

"Bir yere daha gerekiyor," dedi Blair onu eyere kaldırdıktan sonra.

Yvaine çoktan muhafızlarının aramasına katılmak için dörtnala uzaklaşmış, Blair ve Sidra'yı Rodina'nın çiftliğinde bırakmıştı. Yüzbaşı Moray'ın kaçış haberini kulağına fısıldadığında Blair irkilmemişti bile ama gözleri hızlıydı, sanki tutsak her an öne fırlayacakmış gibi her gölge titreşimini alıyordu.

"Seni takip edeceğim," dedi Blair ve Sidra başını sallayarak onun atına binmesini bekledi.

Hafif bir tırısla, yolun kenarlarında çiçek açan beyaz kuş otu ve menekşe ebegümecinin yanından geçtiler. Rüzgâr güneyden ılık ılık esiyor, güneş sabah yükselişini sürdürürken gökyüzünde bulutlar açıyordu. Bir geyik ve benekli yavrusu çalılıkların arasından fırladı ve funda yamacının yarısında durup merakla Sidra'ya baktı.

Tepeleri yürüyemediği için eve atıyla döndü. Şimdi sessiz ve boş duran, gölgelerle ve yabani otlar tarafından yavaş yavaş ele geçirilen kail bahçesiyle dolu kulübeye.

Blair inmesine yardım etti. Bu kez ayağı yere değdiğinde yüzünü buruşturdu ve Blair bunu fark etti. *Evet*, diye düşündü Sidra, o kadar yorgundu ki orada çimlerin üzerine yığılıp kalabilirdi. Bir şeylerin yolunda hissetmiş olmalıydı ama kulübeyi aramaya başlamadan önce kızın sabit durduğundan emin oldu. Sidra'nın da bildiği gibi hava açıktı ve Sidra eski mutfak masasında oturup ne yapacağını düşünürken Blair dışarıda bekledi. Başa çıkmak istemediği bir durumu nasıl çözeceğini.

Gözlerini kapattı ama ev içi boş ve tuhaftı. Sidra rüzgârın panjurları tıkırdattığını, ocaktaki eski küllerin üzerinde nefes nefese kaldığını duyabiliyordu.

Moray bir zamanlar tam da bu yerde durmuş olsa da burada hiçbir cevap bulamayacaktı. O geceyi hatırlamak içini ürpertti.

Sidra dişlerini sıktı.

Kendini masadan kaldırdı ve güneşin aydınlattığı bahçeye çıktı. Blair, beklendiği gibi, kapının yanında duruyordu. Sidra bir kucak dolusu otu ve birkaç yabani otu toplamak için durakladı. Yanıklığa bir çare bulmak için günde birkaç saat çalışıyordu ama hiçbir şey yayılmasını yavaşlatmıyordu; bu hastalıktan muzdarip olan hastalarında da sadece küçük semptomları tedavi edebiliyordu. Hasadı sepetine yerleştirirken içini çekti.

Bakışları dalgınca tepeye doğru kaydı. Bir zamanlar Moray'ı bıçakladığı yere.

"Bir süreliğine kayınpederimi ziyaret edeceğim," dedi Blair'e.

Atlarını topladı ve Graeme'in çiftliğine giden tepeye kadar onunla birlikte yürüdü. Sidra yolun yarısında durakladığında, Blair ona kolunu uzattı.

Sidra tereddüt ama utancını yutarak ona yaslandı. Eğer Blair önümüzdeki birkaç hafta, ay ya da Torin dönene kadar onu izleyecekse, eninde sonunda ayağıyla ilgili gerçeği öğrenecekti. Ayrıca eninde sonunda bir çocuk taşıdığını da öğrenecekti. Sidra'nın aklı, devam edip her iki durumu da klanı duyurması gerekip gerekmediğini düşünürken karışmaya başladı.

Hayır, yapamam. Henüz yapamam.

Bazen geceleri uyuyamıyor ve o sessiz saatlerde çocuğu için endişeleniyordu. Yanıklığın içinde büyüyen bebeği etkileyip etkilemeyeceğini bilmiyordu. Sonunda, sürünen gücü göz önüne alındığında, olabilir. Ama eğer

Yanıklık çocuğuna hiç dokunmamıştı, daha önce aldığı otların bunu yapıp yapmadığını bilmiyordu. Yine de o uykusuz gecelerde karanlıkta yatarken, geniş gözlü, yalnız ve ağır kalpliyyken düşünmek için çok fazlaydı.

Graeme'in kapısına ulaştığında rahat bir nefes aldı ve elini Blair'in kolundan çekti.

"Seni burada bekleyeceğim," dedi.

Sidra ona teşekkür etti ve Graeme'i kulübenin içinde, ocağın yanında kalın bir anakara kitabı okurken buldu.

"Sidra?" diye şaşkınlıkla selamladı onu. Ayağa kalktı ve gözlüklerini çıkardı. "Maisie'ye göz kulak olmamı ister misin?"

Sidra, "Hayır, bugün kale bakıcısıyla birlikte," dedi. "Tavsiyenize ihtiyacım var. Gzetimim altında bir adam daha kayboldu ve ne yapacağımı bilmiyorum."

"O zaman çay içelim. Biraz da yulaflı kek ve reel. Buyurun, ."

Graeme sürekli onu beslemeye çalışıyordu. Sidra sadece belirli yiyecekleri mideye indirebiliyordu ama neyse ki bunlardan biri yulaflı kekti. Hiç a olmamasına rağmen Graeme'in çay ve keklerden oluşan bir sofra hazırlamasına izin verdi.

"şimdi, hangi adam kayboldu?" diye sordu masanın karşısına otururken.

"Moray Breccan."

Graeme tam üç saniye boyunca yanıt vermedi. ", " dedi, sesi biraz şaşkın çıkıyordu. "zindandan nasıl kaçtı?"

"Geçen gün benimle konuşmak istedi," dedi Sidra, gözlerini ayına dikerek. "Onu zindanda ziyaret ettim. Adaira'ya bir mektup yazıp yazamayacağını sordu. Ona hayır dedim. Gece vardiyası geldiğinde gardiyanlardan birinden mektup yazabilmek için tüy kalem, mürekkep ve parşömen istedi. Muhafız, bu talebi reddettiğimi fark etmeden ona malzemeleri verdi ve Moray tüy kalemi bir silah olarak kullanarak muhafızı boynundan bıakladı. Oradan, anahtarları aldı

ve çaldığı dirsekle dört gardiyanı daha öldürdü. Yvaine onun bir muhafız kılığına girip Sloane'dan kaçtığına inanıyor çünkü bir sonraki vardiya muhafızların cesetlerini bulduğunda içlerinden biri tamamen çıplaktı. İşte o zaman Yvaine'i kaçtığı konusunda uyardılar."

Graeme çenesini ovuşturdu. "Sanırım onu arama çalışmaları devam ediyor?"

"Evet. Yvaine ve muhafızlar tepeleri tarıyor, ambarları, kümesleri, mağaraları arıyorlar. Daha önce defalarca dolaştığı için ne yazık ki doğuyu iyi tanıyor. Ama ben ..." Sidra durakladı, kısa bir süre gözlerini kapadı. "Korkunç bir şey yapacağından endişeleniyorum. Benden bir şekilde intikam almak için. Klana zarar vermek için."

"Sizce burada masum birine zarar vermeye çalışır mı?"

"Bence yapar. Çoktan *verdi* bile."

"Peki sana ne tavsiye edebilirim Sidra?"

"Onu asla bulamazsam ne yaparım?" diye sordu. "Bulunursa ne yaparım? Beş muhafızımı *öldürdüğü* için onu nasıl cezalandırırım? Onu tekrar zincire vurup cezasını uzatır mıyım? Batıdaki Adaira'yı istemeden etkileyecek ve onu bizden daha da uzun bir süre uzak tutacak bir ceza mı? Onu idam mı ettireyim? Innes Breccan'a mektup yazıp varisi için neyi tercih edeceğini sorayım mı? Herkes benden bilgelik ve bir eylem planı bekliyor ve ben tam anlamıyla ne yapacağımı şaşırılmış durumdayım."

"Sidra," dedi Graeme nazikçe.

Sustu ama kalbi çarpmaya devam ediyordu. Ağzındaki ekşi tadı bastırmak için çayından bir yudum aldı.

"Adaira'ya bir mektup yazmak istediğini söylemişsiniz?" dedi. "Evet."

"Sanırım cevabınızı aldınız."

Sidra kaşları çatılmış bir halde bekledi. "Ne demek istiyorsun?"

"Graeme, "Moray'i bulduğunuzda ona ne yapacağınız konusunda endişelenmenize gerek olduğunu sanmıyorum," cevap verdi.

Doğu'da olmadığı basit gerçeği. Şimdiye kadar çoktan gitmiştir."

Sidra bu ihtimali düşünmek bile istemiyordu. Doğu Moray'i kaybetmeyi göze alamazdı. Ama Graeme'e ve gözlerindeki hüznü ışıltıya baktıkça onun haklı olduğunu anladı.

Gerçi bunu söyleyen Graeme'di. Çünkü Sidra dayanamadı.

"Sanırım Moray kız kardeşiyle birlikte olmak için eve gitti."

Bölüm 26

Adaira Jack'le sarmaş dolaş uyandı. Jack'in kolları Adaira'nın üzerindeydi ve Jack'in nefesleri rüyalarından ağırlaşmıştı. Bacaklarından biri Jack'in bacaklarının arasına sıkışmıştı ve Adaira bir an için Jack'in katı sıcaklığında dinlenerek yavaşça kendine geldi.

Şafağın gri bir ışıqla pencereleri lekelemeye başlamasını izledi. Her sabah kendisine çok büyük gelen bir yatakta uyanırken ne kadar yalnız hissettiğini düşündü. Jack'i nasıl düşündüğünü ve onu özlemesine nasıl izin verdiğini.

Hâlâ onun burada olduğuna inanamıyordu. Titredi ama soğuktan değil.

Adaira, Jack'i uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kaydı. Bir görevliye kahvaltı tepsisini söylemek için sessizce kapıyı açtı ve sonra ocaktaki ateşi karıştırdı. Alevlerin hayranlıkla bakarken sert ve soğuk bir şeye bastı.

Adaira kaşlarını çatarak yere baktı ve küçük mavi bir taş gördü.

Rab'in zehirli kanını ve bir gece önce avucunda taşıdığı kristalleri tamamen unutmuştu. Diz çöktü ve dağılmış mücevherleri topladı, onları çalışma masasına taşıdı ve boş bir kâseye koydu. Sonra sabah abdestini almaya gitti ama düşüncelerinde Rab'i görmeye devam ediyordu.

Onu ahırda, atına binip eve kaçmaya hazırlanırken yakalamıştı. Ama adını söylediğinde

korkak gibi görünmek istemediği için duraklamıştı.

Adaira, Jack'in yarım parasını Rab'in cebinde bulmuştu, ihtiyacı olan onay buydu. Aethyn dozunu Jack'in eline tutuşturarak içmesini emretti. Sonra etkilerinin kök salmasını beklemişti, onun için ne kadar şiddetli olacağından ve zaten kendi kendine doz alıp almadığından emin değildi.

Düşündüğü gibi, adam bundan pek etkilenmemişti. Bir derebeyinin oğlu olarak yıllardır zehri içiyor olma ihtimali yüksekti. Kendi kılıcını kınından çıkarmak zorunda kalmamak için kemerinden dirkini çıkarmış ve sivri uçlu bıçağı yanağından aşağı çekerek yanağını kesip açmıştı. Adamın irkilmesini ve acı içinde tıslamasını izledi.

"Bu yara izi sana aptallığını hatırlatsın," demişti kanı yüzünden aşağı akıp samanların üzerine damlarken. Mavi mücevherlere dönüşüyordu. "Bu yara sana bir daha sevdiklerime dokunmamanı hatırlatsın, yoksa bir sonraki hükmüm o kadar merhametli olmayacak. Anladın mı, Rab?"

"Anlıyorum Cora," diye homurdandı.

Yine de yeterli değildi. Yüzüne vurduğunda, adamın kanının yanaklarına sıçradığını ve parmak eklemlerini lekelediğini hissetmişti. Ancak o zaman gitmesine izin verdi, ama Jack'ten çaldığı her şeyi geri vermesini emretmeden önce değil.

Seyisler dehşete düşmüş ya da belki de şok olmuş bir halde etrafında fısıldaşırken, onun gecenin karanlığında dörtnala gidişini izlemişti. O ana kadar ahırda uysal ve kolayca gözden kaçan bir varlık olmuştu. Yaptığı mücevherleri toplamak için eğildi.

Adaira şimdi sabah ışığında durmuş, suyla boncuk boncuk olmuş ellerine .

Innes ve David'in Rab'e yaptığı "uyarı" hakkında ne düşüneceklerini bilmiyordu. Kendisi de bunun geldiğini pek bilmiyordu ama doğal bir tepki gibi görünüyordu. Biri geliyor

O kadar uzun zamandır bastırılmış bir yanından geliyordu ki, varlığının farkında bile değildi.

Kapısının çalınması bu anı bozdu. Ellerini kuruladı ve Jack'in kıpırdanmakta olduğunu fark ederek odanın karşısına geçti.

"Yatakta kal, yaşlı tehdit," dedi ona, tam da adam saçlarını savurarak doğrulduğunda.

Jack ona sadece kaşlarını çatarak baktı, gözleri hâlâ uykudan ağırlaşmıştı. Adaira kapıyı açtı ve kahvaltıyı getiren hizmetçiye teşekkür . Tepsiyi alıp yatağa taşıdı ve yavaşça şiltenin üzerine bıraktı.

"Peki bu nedir?" Dedi Jack, sesi rüyalardan dumanlıydı. "Yatakta kahvaltı mı?"

Adaira sırtıtarak yatağın üzerine doğru ilerledi. "Dün zor bir gün geçirdin. En azından bunu ."

Jack gülümsemeye karşılık verdi ve dumanı tüten çaydanlığı aldı. İki fincan doldurdu ve Adaira birini almak için uzandığında, sanki tüm tepsi onunmuş gibi onu durdurdu.

"Kahvaltın nerede?" diye alay etti.

Adaira'nın ağzı açık kaldı ama onun şakaları hoşuna gitmişti. "Beni beslemen için sana yalvarmam mı gerekiyor?"

"Seni beslemekten başka bir şey istemezdim," dedi Jack, Adaira'nın dağınık saçlarına ve buruşuk kombinezonuna bakarak. Adaira'nın ayak parmakları battaniyenin altında kıvrıldı, ama yeterince iyi bir karşılık bulamadan devam etti. "Ne ile başlamak istersiniz? Çay mı, parritch mi?"

"Çay," dedi, sonunda ona verdiği fincanı kabul ederek.

Biraz bal ve biraz da krema karıştırdı ve yatak başlığına yaslanıp sessizlik içinde çaylarını yudumladılar. Sonunda Adaira, Jack'e yan gözle baktı, içi sorularla doluydu.

"Mirin ve Frae nasıllar?" diye sordu.

"İkisi de iyi durumda. Frae özellikle onun için sana sarılmamı istedi."

"Bunu duyduğuma sevindim. Onları özlüyorum," dedi Adaira fincanının kenarına vurarak. "Peki ya Sidra ve Torin?"

Jack durakladı ve Adaira bir panik spazmı geçirdi.

"Ne oldu?" diye sordu. "Onlar iyi mi? Bir şey mi oldu?"

"İkisi de iyi," diye onu rahatlatmaya çalıştı Jack. "Ama bir şey oldu ve bunu sana anlatmam gerekiyor."

Adaira, Jack'in anlattıklarını can kulağıyla dinledi. Jack'in anlattıkları karşısında şoktan donup kaldığını hissetti, çay elinde unutulmuştu. Ona hastalığın insanlara nasıl geçtiğini, cevapları bulmak için meyve bahçesinde nasıl oynamaya çalıştığını anlattı. Bane'in onun sözünü nasıl kestiğini ve bir ağaca nasıl vurduğunu - Adaira'nın gördüğü Kae'nin anısının bir parçasını - ve Torin'in ne yapacağını bilemez halde olduğunu.

Jack sessizleştğinde Adaira, "Bunun olduğuna inanamıyorum," dedi. "Ona yazmalıyım. Sidra'ya da."

"Bu da beni sonraki noktaya getiriyor," dedi Jack iç çekerek. "Torin doğudaki yanıklık haberlerini kontrol altına almaya çalışıyor ama batıda da olduğunu fark ettim."

Adaira kaşlarını çattı. "Nerede?"

"Aithwood'da. Karşıya geçtikten sonra hastalanmış bir ağacın yanından geçtim."

"Ailem bu konuda hiçbir şey ,," dedi. "Başka kimse de bahsetmedi."

Jack ona ciddiyetle baktı. "O zaman batıya yayılmış olma ihtimali var. Ya da ailen salgını biliyor ve bunu bir sır olarak saklıyor olabilir."

İkinci olasılık daha olası görünüyordu. Jack ikisine de birer kâse parritch hazırlarken Adaira, Innes ile böyle bir konuşmayı nasıl başlatabileceğini düşündü. Innes böylesine hassas bir konuyu onunla tartışmaya hiç açık olur muydu?

"Yani Torin Breccalıların doğunun hasta olduğunu bilmesini istemiyor mu?" Adaira, Jack'ten kâseyi alarak konuştu. Jack kasenin bol miktarda çilek ve krema koymuştu, Adaira da kaşığını alıp karıştırdı.

"Evet," diye yanıtladı Jack. "Ama bu batının da acı çektiğini öğrenmeden önceydi. Torin hâlâ bunun farkında değil. Sanırım bu onun fikrini değiştirecek."

"Hmm." Adaira çay fincanını yeniden doldurmak için öne doğru eğildi. Geceliği omzundan dirseğine doğru kayd.ı.

"Bu da ne?" Jack'in sesi .

"Ne? Yine bütün çayı içmek mi istiyorsun?" karşı çıktı, adamın açıkta kalan koluna ve yarasını bir arada tutan dikiş sırasına baktığını görene kadar neden bahsettiğinden emin değildi. "Ah. 0. Önemli bir şey değil."

Ama Jack parmak ucuyla iz sürüyordu, gözleri karanlıktı ve dikişleri incelerken parlıyordu.

"*Hiçbir şeye benzemiyor,*" dedi. "Bunu sana kim yaptı?"

"Bu bir kazaydı."

"Kimin eliyle?"

"David," diye yanıtladı Adaira. "Yağmurda antrenman yapıyorduk." Bu sözleri söyler söylemez pişman oldu. Aklına Jack ve babasının arenadaki görüntüleri gelmişti. Adaira aynı düşüncenin Jack'in zihninden de geçtiğini görebiliyordu, yüz ifadesi sanki duygularını çalışıyormuş gibi içe dönmüştü.

Adaira parritchini bir kenara bıraktı.

"Onu serbest bırakmak istiyorum," dedi. "Tüm hesaplara göre, serbest bırakılmalı. İtlafta özgür bırakılmak için yeterince raunt kazandı."

Jack dikkatli bir ses tonuyla, "Innes onun klana geri kabul edilmesini istemiyor," dedi. "Niall'ın yaptıklarını göz önüne alırsak, onun gerekçesini anlıyorum."

"Onunla konuşacağım," diye söz verdi Adaira.

Kahvaltılarını yapmacık bir sessizlik içinde bitirdiler. Sonunda Adaira bu kasvetli havayı dağıtmak için vahşi doğada bir gezintiden daha iyi bir yol düşünemedi.

"Gün bizden uzaklaşıyor," dedi gardırobuna yaklaşıırken. İç çamaşırının yere düşmesine izin verdi ve

Jack'in bakışları tenindeydi. Omzunun üzerinden bakan Adaira onun bakışlarını cesaretle karşıladı. "Giyin Jack. Tanışmanı istediğim biri var."

Tüm batı, aç ve can çekişen ruhlarla dolu bir mezarlık gibiydi. Torin adımlarını dikkatli atıyordu ama yine de çok fazla dikkat çekmeyi başarmıştı. Çimenlerin üzerindeki feribotlar dudaklarını yalayarak onu takip ediyordu. O geçerken fundalar titriyor, kayalar ona yol vermeyi reddediyordu. Buradaki toprak ruhları ondan şüpheleniyordu ve Torin dikkatli olmaktan ve gözlerini hem Adaira hem de Orenna çiçeği için dörtlükten başka ne yapacağını bilmiyordu.

Sonunda bir nehre geldi -Aithwood'un kalbine ve doğuya doğru akan nehirle aynı nehir olup olmadığını merak ediyordu- ve tam nehri geçmek üzereydi ki sudan bir ruh hırılayarak yükseldi.

Torin ayağını kıyıya geri çekti, neredeyse dengesini kaybediyordu. Maviye çalan teni, uzun beyaz saçları ve şişkin, süt gibi gözleriyle yaşlı bir kadın gibi inşa edilmiş olan ruh ortaya çıkınca şok içinde gözlerini kırıştırdı. Burnunu çekti ve sonra gülümseyerek iğneye benzeyen korkunç dişlerini gösterdi. Parmakları uzun ve pençeliydi ve sinirli boynunda solungaçlar çırpınıyordu.

"Benim alanıma girmeye cüret mi ediyorsun, ölümlü adam?" diye sordu.

Torin'in kollarındaki tüyler diken diken oldu ama sesini düz tutmayı başardı. "Evet. Seni gücendirdiysem beni affet, nehrin ruhu."

Kadın kıkırdadı. Bu bir kâbusun sesiydi ve Torin'in sırtında ter izleri oluşmaya başladı.

"Neden burada, bizim diyarımızdasın?" diye sordu, kıyıya yaklaşırken su, topuzlu dizlerinin etrafında akıyordu. Torin onun nehirden çıkıp çıkamayacağını merak ediyordu; eğer çıkamazsa, onun tarafından yutulmamak için tek umudu kıyıydı. "Senin türünden biri buraya gelmeyeli gerçekten de uzun zaman oldu."

Torin tereddüt etti. Hap'e amacını diğer insanlara açıklayıp açıklamaması gerektiğini soracak kadar ileri görüşlü değildi. Su ruhları arasında böyle bir dedikodunun yayılmasına izin vermek tehlikeli olabilirdi ama batı umuda muhtaç bir yer gibi görünüyordu.

Nefes verdi ve "Adayı iyileştirmeye yardım etmek için çağrıldım" dedi.

Nehir ruhu başını eğdi. "Bizi iyileştirmek mi?" diye sordu, kuzeye doğru bir bakış atarak onun ne demek istediğini anladığını belli etti. "Burada olduğunuzu biliyor mu?"

"Hayır."

sessizlik hüküm sürüyordu. Birkaç nefes sonra Torin burada, Bane'in kendi elleriyle mi yoksa bu nehir cadısının kaypak sözleriyle mi öleceğini öğrenecekti.

"Kim olduğunu biliyorum," diye tısladı gülümseyerek.

Torin nasıl cevap vereceğini bilemeden onu inceledi. "O zaman ben kimim?"

"Bir zamanlar Doğu Muhafızlarının Kaptanı, şimdi Doğu'nun Laird'i."

Torin ürperdi; bunun batıdan doğuya akan lanetli nehir olması gerektiğini biliyordu, çünkü bu ruh çok fazla şey biliyor gibiydi.

"Çok uzun zaman önce değil," diye devam etti, "doğuyu korumak için yemin ettiğinizde kanlı bir avuçla saçlarımın üzerinden geçtiniz. O zamandan beri, bekçilerinizin ormanı korurken sanki ben bir hiçmişim gibi beni çiğnemelerine katlanıyorum."

"Özür dilerim," dedi Torin içtenlikle. "O zamanlar gözlerim sana açık değildi. Şimdi de bekçilerimin gözleri açık değil."

Kadın tısladı ve adam onu daha da mı kırdığını yoksa özrünü kabul mü ettiğini anlayamadı.

Ama sonra bu ruhun doğuda olduğunu fark etti. Dedi ki, "Klan çizgisi üzerinden gelip gitme yeteneğine sahipsin. Hem batıdakileri hem de doğudakileri görebiliyorsun. Diğer ruhlar senin kadar güçlü değil."

Gülümsemesi genişledi. Dişleri çoğalmış gibiydi. "*Evet*, evet. Ben diğerlerinden farklıyım çünkü kral bana böyle bir güç verdi."

Torin'in midesi bulandı. Bane'in evcil hayvanlarından biri olmalıydı ve kralı çağırmak üzere olduğuna dair korkunç bir sezgisi vardı. "Sana böyle bir yetenek bahşedildi ama yine de açsın, değil mi? Batıdaki diğerleri gibi, doğuda akarken bile. Kendini yeniden tamamlanmış hissetmeyi, laneti artık akıntılarında tutmak zorunda kalmamayı arzuluyorsun."

Nehir ruhunun neşesi bir anda kayboldu. Süt rengi gözleri karardı ve Torin sözlerinin doğru çıktığını gördü.

"Açsın," diye devam etti, kıyıdaki bir kayaya uzanarak. Sivri kenarlı bir kaya. "Ama ben senin sırrını biliyorum. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum ve eğer seni beslersem, akıntılarından fark edilmeden ya da zarar görmeden geçmeme izin verirsın. Çünkü adayı onarmaya geldim ve sonunda iyileşmek ve artık ikiye bölünmek, kendi benliğine karşı bölünmek istemiyorsun. Bu ancak geçmeme izin vererseniz gerçekleşebilir."

Sessizdi, düşünüyordu. Solungaçları boynunda çırpındı ve dizlerindeki akıntı yavaşladı.

Torin taşla avucuna vurmaya cesaret etti, tam da eski büyümlü yarasını tutan eline. Bir acı titreşimi hissetti ve sonra kanı, loş gri ışıktaki yakut gibi parlayarak yükseldi. Kalbi çarpmaya başlayana ve botları suya batana kadar nehre bir adım daha yaklaştı. Su soğuktu ve sanki yüzlerce küçük el onu çekiştiriyordu.

Bir ürpertiye bastırdı ve kanayan elini ruha uzattı.

Yüzünde üzgün bir ifade belirdi ve kaşları gerildi. Ama sonra onunla buluşmak için öne çıktı ve sunduğu kanı içti. Kanının bir ölümsüzün ağzı tarafından çekildiğini hissetmek garip bir duyguydu. O bir vardı.

Bir panik anı.. Onu posasına kadar tüketecek miydi?

-Ama sonunda elini çektiğinde, kadın onu .

Doymuş ve tok olan nehir ruhu iç çekti.

Artık o kadar yaşlı ve bitkin görünmüyordu ve başka bir şey söylemeden suyun içinde eridi. Torin düşüncelerini toparlayıp nabzının sakinleşmesine izin vererek sadece bakakaldı. Ama sonra kadın onu daha da şaşırttı: Sanki saçlarını toplamış gibi nehrin akışını durdurdu ve onun kuru zeminden geçmesine izin verdi.

"Teşekkür ," diye fısıldadı ve yatağındaki nehir taşlarının, aradaki yumuşak kumun üzerinden diğer kıyıya doğru adım attı. Tekrar yosunların üzerinde durduğunda, nehrin akıntısını sürdürmesini izlemek için arkasına baktı.

Oradan, Adaira'yı bulma yolculuğu o kadar da korkunç değildi.

Belki de diğer ruhlar Torin'in nehirle yaptığı konuşmayı duydukları için ona daha sıcak davranıyorlardı. Ya da belki Torin'in kendine olan güveni artmıştı ve bilmeceyi bir zamanlar düşündüğünden daha hızlı çözebileceğini düşünmeye başlamıştı.

Bir yol bulmuş ve yolda yürürken uzaktan gelen at seslerini duymuş. Kıpırdamadan durdu, tepeyi aşmalarını bekledi. Tepeye vardıklarında nefesi kesildi. İki at yan yana gidiyordu. Atlılardan birini Torin uzaktan seçemiyordu.

Ama diğeri? Torin

onu her yerde tanırdı.

"*Adaira*," dedi koşmaya başlayarak.

Adımları yine uzun ve güçlüydü, altındaki toprağı yiyip . Adaira'ya ve Torin'in Jack olduğunu hemen anladığı diğer atlıya yetişti. Yoldan çıkıp tehlikeli bir tepeye doğru onları takip etti.

"Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" Torin, yanlarından geçtikleri kayalıklardaki her çatık kaşlı yüzü ve otların arasındaki tüm aç balıkları fark ederek, "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu. Doğu rüzgârı, Torin'i nehirden daha fazla üşüten bir kanat lekesiyle esiyordu. Ama Adaira'yı takip etmeye devam etti ve

Jack, onları olması gerektiği gibi bir arada gördüğü için rahatlamıştı ve ateşten çıkan korun kuzeninin adını nasıl fısıldadığını hatırladı.

Torin hâlâ *neden* Adaira'yı bulması gerektiğinden emin değildi. Bilmecenin cevabında Adaira'nın bir rolü olup olmadığını merak ediyordu ama olmadığını düşünmeye başlamıştı; belki de korun onu batıya gitmeye teşvik etmesinin tek yolu onun adını tıslamasıydı. Torin, kuzeninin peşinden giderek zamanını boşa harcıyor olabileceğinden endişeleniyordu, ta ki Jack'le birlikte ağaçların durana kadar.

Atlarını topallayarak ormanın gölgelerine girdiler, Torin de arkalarından. Görünmez olmak garip bir histi ve Adaira'ya uzanıp onu kucaklamak, gözlerini kendisine çevirmesini sağlamak için içindeki arzuyla savaşmak zorundaydı.

Yakında, dedi Torin kendi kendine. Bu kelime onu bir arada tuttu ve devam etmesini sağladı. *Yakında seni tekrar görecek. Yakında evinde olacaksın.*

Torin, Jack ve Adaira'yı karanlık sularla kaplı bir kadar takip etti. O garip yere bakmak için durdu. Suyun ortasındaki küçük bir adanın üzerinde harap bir kulübe vardı ama bundan daha tuhafı soğuk ve boş hissettiren havaydı. Burada hiç rüzgâr esmediğini hemen fark etti. Adaira ve Jack bir zaman yarığına, geçmişin hâlâ alev alev yandığı bir yere adım atmış gibiydiler.

"Burası Loch Ivorra mı?" Jack söyledi.

Adaira'nın başı ona döndü. "Loch Ivorra nedir?"

Jack, "Müzik gözden düşmeden önce Batı'nın son ozanının yaşadığı bir yer," diye açıkladı.

Adaira'nın yüzünden kuşkulu ama memnun bir ifade geçti. "Bunu nereden biliyorsun, yaşlı tehdit?"

"Rab," diye yanıtladı Jack basitçe. "Arpımı buradan çaldığımı düşündü."

Adaira hiçbir şey söylemedi, onun yerine dudaklarını birbirine doladı. Jack'i dar toprak köprüden geçirerek kulübeye götürdü,

Torin arkalarından yaklaştı. Bu yerin ona hissettirdiklerinden hoşlanmamıştı ve aşağıya, gölün sessiz, durgun sularına baktı. İlgili ruha dair hiçbir iz yoktu ama Torin onların varlığını hissetmişti. Derinliklerde gizlenen yaşlı ve tehlikeli bir varlık.

"Bana göstermek üzere olduğun şeye karşı dikkatli olmalı mıyım Adaira?" Jack kulübenin kapısına yaklaştıklarında şöyle dedi. Kail'in bahçesi tam bir felaketti. Devedikenleri eğilmiş, iğnelerini sivriltiyor, yabancı otlar polenle sıırıslıklam olmuş dallarını uzatmış, sanki hem Adaira'yı hem de Jack'i yakalamak istiyorlardı. Torin hemen peşlerine takıldı, kaşlarını çatarak ruhlara baktı, ta ki onlar akıllarını başlarına toplayıp itaatkâr bir şekilde geri çekilene kadar.

"Hayır," dedi Adaira ama sonra kılıcının ucuyla parmağını kesmeye başladı.

"Ne yapıyorsun sen?" Kadın kanayan elini kaldırıp kapının üzerine koyarken Jack tısladı.

Dönen bir kilidin kusursuz sesi duyuldu.

"Büyülü bir kapı," dedi, ahşabı iterek açtı. Eşikten önce o geçti. Jack de onu takip etti.

Torin onları kulübeye kadar takip etti kapının kilidinden etkilendi. Havanın ne kadar çürük koktuğuna dikkat etti. Bir mezarı kaplayan bal ve küflü kâğıt gibi tatlı bir çürüklük. Ama duvarların içinde ne olduğunu görünce kısa sürede kokuyu unuttu.

Rüzgârın ruhu bir palasın kenarında oturuyordu, çivit rengi saçları omuzlarında toplanmıştı. İnce ve zayıftı, teni ilkbahardaki gökyüzünün tonundaydı. Gümüş bağlantılı bir zırh giymişti ve yavaşça ayağa kalktı, yırtık pırtık yanardöner kanatları arkasında yerde sürükleniyordu.

Torin endişeyle ona bakmakla yetindi. Kuzeni "Jack?" diyene kadar Adaira ve Jack'in de ruhu görebildiğini fark etmemişti. Bu benim arkadaşım Kae."

Jack uzun, derin bir nefes verdi. Burada ete kemiğe bürünmüş bir ruh bulduğu için o da en az Torin kadar şaşırmış ve dehşete . Ne olduğunu bilmek için can atıyordu.

bu rüzgâr ruhunun doğal âlemde tezahür etmesine neden oldu. Bu yaygın bir olay mıydı?

Ve sonra çok sıra dışı bir şey oldu. Ruhun dikkati Jack ve Adaira'nın ötesine, Torin'in durduğu gölgeye kayd1. Bekledi, bakışlarının Sidra'nınki gibi, Maisie'ninki gibi onu kesip geçmesini bekliyordu. Sanki her zaman bir hayaletmiş gibi bu duyguya alışmaya başlamıştı. Ama ruhun gözleri onun geniş yapısını izledi. Yüzünün hatlarını.

Kadının bakışları kendi bakışlarıyla birleştğinde nefesi kesildi.

Bölüm 27

Jack yıpranmış mutfak masasında Kae'nin karşısına oturmuş, Adaira'nın küçük bir sofrayı hazırlamasını izliyordu. Koyu kahverengi ekmek, soğan turşusu, bir tekerlek yumuşak peynir ve yabancı kiraz. Jack masanın uzak ucuna dağılmış müzik kompozisyonuna göz attığında, Adaira her birine küçük birer fincan gra dolduruyordu. Kırılğan parşömen yaprakları bal rengindeydi, kenarları yırtık pırtıktı ve mürekkeple yazılmış notalar solmuş ve lekelenmişti.

Gözlerinin duvardaki iskelete kaymasına izin verdi. Hâlâ sağlam olan ve çivilere asılı duran arplara, kırılmış ve yere saçılmış olanlara. Bir münzevi hayatının ya da daha büyük olasılıkla sürgündeki bir ozanın sessiz kalıntılarına. Rafta kırık bir çaydanlık, tuhaf bir fincan koleksiyonu, ezik bir çay yaprağı tenekesi, yaşlandıkça süt gibi olmuş konserve kavanozları. Köşedeki topak topak yatak, sürünen sarmaşıklar tarafından kilitlenmiş panjurlar ve yaprakları toz haline gelmiş, sapları hala uzun, doğaüstü parmaklar gibi kırılgan otlar.

Burayı hem sevmiş hem de sevmemişti.

bir ozanın yaşaması ve türkülerini bestelemesi için iyi bir yuva olacağını düşündü. Burada kimse sizi rahatsız etmez, işinizi bölmezdi. Yine de buranın hüznü, tuhaf bir havası vardı. Neredeyse uyanmak isteyip de uyanamadığınız uğursuz bir rüya gibi hissettiriyordu.

Jack, Kae'nin dikkatini hissederek bir ürperti bastırdı.

Sorması gerekip gerekmediğini bilmediği sorularla dolu bakışlarına karşılık verdi. Ona ve kanatlarına ne olmuştu ve neden tezahür etmiş formunda kilitli kalmıştı? Neden gözlerinde sıcak bir ışıkla, sanki eski arkadaşlarmış gibi ona bakıyordu?

"Kae, Bane tarafından yaralandı ve sarayından sürüldü," dedi Adaira, yanındaki tabureye oturarak. "Onun gökyüzünden düştüğünü gördüm ve vahşi doğada izini bulacak kadar şanslıydım."

"Ne olduğunu sorabilir miyim, Kae?" Jack sordu. "Neden sürgün edildin?"

Kae sessizdi.

"Sesini de aldı," dedi Adaira. "Ama iletişim kurmanın bir yolunu bulduk."

"Nasıl yani?"

Adaira Kae ile bakıştı. "Bana gösterdiğin şeyi ona da gösterebilir misin?"

Kae başıyla onayladı. Elini Jack'e uzattı, uzun, mavi uçlu tırnakları ışıpta saydamlaşıyordu. Adaira ona elini tutmasını söyleyene kadar Jack bir süre şaşkın şaşkın baktı.

Çelik gibi parıldayan ihtiyatlılığını tam olarak gizleyemeden yaptı bunu. Avucu Kae'ninkine dokunduğu anda -onun ölümlü sıcaklığı Kae'nin sonsuz buzuyla buluştuğunda- zihni bunaltıcı renkler ve görüntülerle doldu. Dişlerinin hava çekerek yönünü bulmaya çalıştı.

Bane'in sarayını ve Kae'nin sürgününü gördü. Bulutların arasından düşüşünü. Kendisini karanlıkta bir tepede oturmuş arpını çalarken gördü ve irkildi. Kendisini bir başkasının gözünden görmek tuhaftı. Başı dönerek bir anıdan diğerine geçti, ta ki tüm parçalar bir araya gelene ve zorlukla nefes alıp zorlukla düşünene kadar. Nerede olduğunu bile bilmiyordu ve o-

Kae onu serbest bıraktı.

Jack gözlerini kapalı tutarak ve masanın üzerinde öne doğru eğilerek dönmeye devam etti. Adaira'nın elini hissetti

saçlarına dokunuyordu. Kalbi bir kez daha düzenli atmaya başladığında gözlerini açtı ve şaşkınlıkla Kae'ye baktı.

Çoktan onu izlemeye başlamıştı, teninde boncuk boncuk altın terler parlıyordu. Sanki onun ne düşüneceğini bilmiyormuş gibi yorgun ve endişeli görünüyordu.

"Bunca zamandır beni -müziğimi- koruyor muydun?" dedi.

Kae başını salladı.

Jack *nedenini* bilmek istiyordu. Neden onun için yara almıştı? Müziği onun için tam olarak ne ifade ediyordu?

Ama bu soruları kendine sakladı. Cevaplarını öğreneceği bir zaman gelecekti. Şimdi sadece fısıldadı, "*Teşekkür ederim.*"

Yemeği birlikte yediler. Jack, Adaira'nın Kae'ye itlaf olayını ve Kae'nin hayatını kurtarmak için arenaya nasıl zar zor yetiştiğini anlatmasını dinledi.

"Eğer yangın olmasaydı . ." diye devam etti ve Jack'e baktı.

Jack zaten ona bakıyordu. Ancak o zaman, Adaira'nın ocağındaki alevlerin söndüğünden bahsetmesiyle Jack'in aklına tekrar Kül geldi ve Mirin'in küllerinden ortaya çıktığını hatırladı.

Ash ona *cevapların, eğer ararsan orada olduğunu* söylemişti.

Kae'ye baktı, o sırada Adaira'yı a ile inceliyordu. Jack'in bir ruhun yüzünde olabileceğini asla düşünemeyeceği bir şefkat. Bu manzara onu ölümsüzlük üzerine düşünmeye itti. Hiç yaşlanmamanın ya da ölmemenin nasıl bir his olduğunu düşündü. Zamansız bir şey zamana tabi bir şeye nasıl aşık ?

"Laird Ash hakkında ne biliyorsun, Kae?" Jack söyledi.

Kae'nin dikkati tekrar ona yöneldi, kaşlarından biri kalkıktı. söyleyemezdi eğer yardımsever

Ash'e karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini ve ona zayıf düşmüş Ateş Lordu'ndan bahsederek hata yapıp yapmadığını merak etti. Ama sonra Kae'nin anılarının verdiği hissi ve eğimi ve onu defalarca korumak için hünelerlerini nasıl kullandığını hatırladı.

Ondan korkmuyordu. Şarkı söylediği ve yüz yüze karşılaştığı diğer ruhların çoğundan korktuğu gibi değil.

Kae iki elini de masanın üzerine uzattı. Biri Adaira'ya, diğeri de ona.

Jack de Adaira gibi kabul etti. Üçü birbirine bağlandığı anda, Kae anılarını çağırdı.

Adanın üzerinde süzülüyordu.

Jack onun gözetimi altındaki araziye tanıyamadı. Tepeler çalılar, kırmızı kuzukulağı ve karaçalılarla doluydu. Çalılıklarda yabani meyveler yetişiyor, kayalardaki çatlaklardan beyaz çiçekler açıyordu. İki dağın arasındaki bir yerden berrak ve soğuk bir nehir şırıldıyordu. Jack birden ne gördüğünü fark etti.

Klan çizgisi yere düşmeden önceki batı. Çok güzeldi.

Kae alçaldı, kanatları alçak yerlerde biriken sabah sisini karıştırdı. Elinde dedikodu taşıyor ve aşağıdaki bir çiftliğe bırakmaya hazırlanıyordu ki, hafif bir müzik tınısı dikkatini çekti.

Durakladı, kelimelerin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdi ve döndü.

Ozanı bir vadide, bir üvez ağacının dalları altında otururken buldu. Onu gördüğünde duyguları anında çelişti. Biraz kızgın ve itici hissetti, ama aynı zamanda karşı konulmaz bir şekilde ona ve arından çıkardığı müziğe çekildi. Üstelik hava için bile şarkı söylemiyordu. Ateşi çağırıyordu.

Kae bir gölgeye saklanmış, Iagan'ın oyununu izliyordu.

Saçları uzun ve ketendi, güneşi yakaladığında gözleri alıyordu. Yüzü keskin hatlara sahipti ve solgun teni yaz sıcağından kızarmıştı. Uzun

Tırnakları, kucağında parıldayan bir arptan notalar çıkarıyordu ve şarkı söylerken sesi karanlık bir şekilde yankılanıyordu.

Kül sanki yorgunmuş gibi yavaşça ortaya çıktı. Bir kıvılcım telaşından sıyrılıp uzun boylu, heybetli bir figür haline geldi. Ama Iagan'ın önünde durduğunda yüzünde ne bir şaşkınlık ne de bakışlarında bir hayranlık vardı. Ozana ters ters baktı ve tısladı, "Beni neden tekrar çağırıyorsun? Ne istiyorsun?"

Iagan çalmayı bıraktı. Oturduğu yerde, ağacın dallarının altında kaldı ve "Ne istediğimi biliyorsun," diye cevap verdi.

"Ve bunu sana vermeyi reddediyorum."

"Senden tek istediğim bana gücünün bir kısmını vermen, böylece asla ölmeyebilirim," dedi ozan. "Böylece klanım ve senin türün arasında ün kazanabilirim. Eğer bunu yaparsan, sonsuza dek senin hünerlerini söyleyeceğim."

Ash ona baktı ve keskin kenarlı dişlerini gösterdi. "*Hayır*. Sen buna layık değilsin."

Iagan'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Ama sesi soğuktu, "Nasıl değersiz olabilirim? Senin için şarkı söylemiyor muyum? Senin için çalmıyor muyum? Müziğim senin gözünde yeterince iyi değil mi?"

"Oynarken kalbini görüyorum," dedi Ash. "Özünü ve ne kadar aç olduğunu görüyorum. Sadece kendin ve arzuların için oynuyorsun. Vermiyorsun. Sadece tüketmek istiyorsun. Sırf bu yüzden, istediğin şeyi sana veremem. Bu sana hiç yakışmaz."

Iagan'ın gözleri parladı. "Bir daha sormayacağım Ash. Bir dahaki sefere, sadece *alacağım*."

"Deneyebilirsin Ozan," dedi ruh, kıvılcımlar ve korlardan oluşan pelerininin altında kaybolmadan önce kibirli bir ses tonuyla. Iagan ayağa kalktı, ama öfkesi hissediliyordu. Elindekini yere attı. Arp, gönderme o Çınlama içine ve bracken. Yanındaki kılıcı kınından çıkardı ve üvez ağacını kesmeye başladı, yaprakları, dalları ve salkımları kesti. kırmızıÇilek. Kuşlar kaçtı itibaren ve dallar. A tavşan

köklerinden uzaklaştı. Yerdeki gölgeler bile titredi.

Kae ürperdi.

Yeterince gördükten sonra rüzgârın içinde eridi.

Bir sonraki anısı o kadar keskin değildi. Kenarları bulanıktı ve Jack onu tam olarak görmekte, tüm ayrıntıları kavramakta zorlanıyordu. Batı şimdi seyrek görünüyordu, bulutlar gökyüzünde gri bir kalkan oluşturuyordu. Jack bu anının klan hattı kurulduktan sonrasına ait olduğunu fark etti. Yol boyunca Iagan'ı gördü, arpını kolunun altına sıkıştırmıştı. Daha yaşlı ve sert görünüyordu. Sarı saçları gümüş rengindeydi ve gözleri gurur doluydu, kasvetli ışıktaki mavi değerli taşlar gibi parlıyordu.

"Iagan!" diye seslendi bir ses, öfkeyle kesilmişti.

Iagan durdu ve döndü, üç Breccalı adamın yolda ona yetişmesini izledi.

"Oynadığınızı biliyoruz," dedi içlerinden biri. "Ve *durmanız* gerekiyor. Sen bunu yaparken hiçbirimiz sihrimizi kullanamıyoruz ve ailelerimiz aç kalıyor."

"Küçük bir türküden mi korkuyorsun o zaman?" Iagan gülerek karşılık verdi. "Bir keresinde kızının düğününde çalmamı istemiştin Aaron. Ayakta duramayacak kadar sarhoş olana kadar nasıl şarkı söyleyip dans ettiğini çok iyi hatırlıyorum."

"O *eskidendi*," dedi Aaron. "Artık o günlerde yaşamıyoruz. Ve müziğiniz zararsız değil. Sorun yaratıyor ve çalmayı bırakmanız emredildi."

"Bütün bunlar," dedi Iagan, elini ince çalılara, solan fundalara, bulutlu gökyüzüne doğru sallayarak, "benim suçum değil. Joan ve Fingal'ın suçu."

Anı dalgalanmaya başladı. Jack ona sarıldı ve adamların ne dediğini duymaya çalıştı. Onlar tartışmaya devam ederken Iagan meydan okuyor gibiydi. Ama Jack, Iagan'ın ikileminin bir kısmını biliyordu. Müziğin bir ozanın kanında nasıl kaynadığını ve her damarında nasıl nabız gibi attığını biliyordu. Kemiklere ve organlara nasıl yerleştiğini, yapabileceği tek yolla serbest bırakılmak için nasıl acı çektiğini. Şarkılar, teller ve sesler aracılığıyla.

Breccalılar Iagan'ı dövmeye başladıklarında, Jack soğuk ve kaygan bir şeyin geçtiğini hissetti. Ona tekrar tekrar vurdular, ta ki yolun kenarına yığılıp kalana, kanlar içinde çimenlere düşene ve arpa yanında kırılana kadar.

Iagan bir süre orada yattı. Fırtına başladı, rüzgâr tepesinde uğulduyor, saçlarını yırtıyordu. Yağmur sonunda onu harekete geçirir gibi oldu ve eve doğru sürünmeye başladı. Ancak onu harekete geçiren şey müzik aşkı değildi. Öfkesiydi, kalbinde keskin, parıldayan bir bıçak.

Hafıza kırıldı.

Zihni ve duyuları uyum sağlarken Jack ürperdi. Ama Adaira'nın konuştuğunu duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Kae?"

Ruh geçmişinin parçalarını paylaşmaktan zayıf düşmüş görünüyordu ve sandalyede geriye doğru yığıldı. Adaira hemen ayağa kalkarak onunla ilgilendi ve alnındaki teri nazikçe sildi.

"Al, yudumlayabilirsen bunu yudumla." Gra fincanını Kae'nin dudaklarına doğru kaldırdı.

Kae içini çekti ama içti. Rengi yavaş yavaş yerine geldi ve Jack'e baktı, anılarında ozanı görmesi hakkında ne düşündüğünü merak ediyordu.

Jack sıkıntılıydı. Ayağa kalkarken kaşlarını çatı, boynunu çatlayana kadar endişeyle döndürdü. Duvardaki iskeleti inceledi ve bunun Iagan'a ait olup olmadığını merak etti. Elspeth, Iagan'ın gerçek sonunu kimsenin bilmediğini söylemişti ama Jack'in Kae'nin anısında gördüğü Breccalıların ona olan düşmanlığı göz önüne alındığında, ozanın acı dolu bir ölümle karşılaşmış olma ihtimali yüksekti.

Bir süre Elspeth'in ona Iagan hakkında başka neler anlattığını düşündü.

Bazı efsaneler çetenin Iagan'ın ellerini kestiğini ve dilini keserek onu yavaş ve sessiz bir ölüme terk ettiğini iddia eder. Diğer efsaneler ise Iagan'ın teslim olduğunu söyler.

Klan arkadaşlarına, yaşamasına izin verirlerse bir daha asla nota çalmayacağına yemin etti. Bazı efsaneler cesedinin asla bulunamadığını, Iagan'ın evini çevreleyen gölde arıyla birlikte boğulmuş olması gerektiğini söyler.

Jack masanın üzerindeki müzikleri karıştırmaya başladı. Notalara göz gezdirirken okudukları onu endişeye sürükledi. Bu müzik uğursuzdu, kin, açlık ve öfkeyle çarpıtılmıştı. Jack daha da yaklaştı, içini huzursuzlukla doldursa da bestenin daha fazlasını okudu.

Bu ateş hakkında bir baladdı. Kül hakkında.

Jack sayfaları topladı. Bunları daha sonra incelemesi, müziği parçalara ayırması gerekiyordu. Kemiklerin ve kırık arpların olduğu duvara doğru ilerleyerek küflü kitapların ve parşömenlerin olduğu bir raf buldu. Daha fazla müzik bulmak için onları karıştırmaya başladı. Başboş sayfalar, ciltlenmiş günlükler, hepsi Iagan'ın çarpık yazılarıyla kaplıydı.

Jack yarı bestelenmiş bir türküyü gözden geçirirken raftan bir kitap düştü ve botunun yanına kondu. Durup kitaba baktı, sonra el yazısının Iagan'inkinden belirgin bir şekilde farklı olduğunu görünce şaşırdı. Kitabı almak için eğildi. Kitabın ilk yarısı ve omurgasından geriye kalanlar da tehlikeli bir şekilde gevşemişti. Jack narin sayfaları yavaşça karıştırdı.

Batıdan topladığım diğer hikayeler aşağıdaki gibidir ...

Adaira'nın arkasında durduğunu fark etmemişti.

Çenesini onun omzuna koydu, kollarını beline doladı. Onun gibi okudu ve birkaç dakika içinde titredi.

"Aşağıdaki ruhlar," diye fısıldadı.

"Ne oldu Adaira?"

Kadının elleri ondan uzaklaştı. Jack dönüp ona tamamen baktı.

Benekli sayfadaki kelimelere bakıyordu, gözlerinde heyecanlı bir parıltı vardı.

"Bu kitabın diğer yarısı bende."

Torin kırık kitabı raftan düşüp Jack'in ayaklarının dibine bir adak gibi iner inmez tanıdı. Graeme kitabın benzerini Torin'e vermiş, hikâyelerin kayıp kızların gizemini çözmesine yardımcı olacağını düşünmüştü. Torin inatla içindeki ruh ilminin çocuk hikâyelerinden başka bir şey olmadığını düşünerek kitabı Sidra ve Maisie'ye vermiş, onlar da doğuya gitmeden hemen önce Adaira'ya hediye etmişlerdi.

Bu kırık kitabın hangi ellerden geçtiğini düşünmek çok alçakgönüllüydü. Torin onu uzun zaman önce kimin yazdığını biliyordu. Joan Tamerlaine, bir zamanlar klanlar arasında barışı tesis etmeyi hayal etmiş bir laird.

Kitabın neden ikiye bölündüğünü ya da kalıntılarının nasıl ayrıldığını bilmiyordu ama Jack ve Adaira artık her iki parçaya da sahipti.

Masadan bir takırtı geldi.

Kae hâlâ hasır arkalıklı sandalyede ama Adaira ve Jack'in gitmiş olmasından dolayı daha da şüpheli bir tavırla onu izliyordu.

Torin onunla yüzleşmek için döndü. "Ölümlüler diyarında olmana rağmen beni görebiliyor musun?"

Başıyla onayladı.

Adaira güvendiği için o da ona güvenmeye karar verdi. Torin masaya yaklaştı ve oturdu. Sandalyenin onu tutmayı reddetmesini, bedeninin içinden geçip gitmesini bekliyordu. Ama ahşap sağlamdı ve ona dinlenebileceği bir yer veriyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Yüzü kızardı - gerçekten de bir *sandalyeye* teşekkür mü etmişti? - parmaklarını birleştirdi ve Kae'ye baktı. "Bir bilmeceyi çözmeye çalışıyorum ve sanırım sen bana yardımcı olabilirsin."

Kae başını yana eğdi ve bekledi.

Torin bunu onunla kelimesi kelimesine paylaştı. Bane'in öfkesi tarafından bir ağacın kalbine kazınmış bir bilmece. Yanıklığın karmaşık cevabı.

Dinlerken Kae'nin yüzü düştü. O zaman Torin'in söylediği sözleri kimin eliyle yazdığını biliyordu. Başını iki yana salladı, avuçlarını gökyüzüne doğru açtı. Torin onun ne demek istediğini anlamakta zorlanmadı.

Üzgünüm ama cevabım yok.

Ezilmiş hissetmek istedi. İçinde böylesine baş döndürücü bir umudun yeşermesine izin vermemeliydi. Ama sonra Torin, Kae'nin bilgisinin kendisinininkinden çok daha derin ve geniş olduğuna ve hâlâ ona yardımcı olma şansı bulunduğuna karar verdi.

"Sanırım bilmecedeki kız kardeşler Whin ve Orenna," diye başladı Kae'nin yüz ifadesini dikkatle izleyerek. Kae şaşırarak gözlerini kırptırdı ama devam etmesi için işaret etti. "Kardeşlerinle birlikteyken, doğudan batıya ve kuzeyden güneye eserken, adada sayısız şey gördüğünü hayal ediyorum. Orenna'nın kuru, kalp hastası topraklara sürüldüğü o günü ve ardından klan soyunun Whin'i kız kardeşinden nasıl uzak tuttuğunu görmüş olmalısın."

Kae tereddütlü görünüyordu. Ama ona elini uzattı. Zihnine ve geçmişine bir göz atması için nazik bir davet.

Torin elini tutmak için uzandı. Temas onu şok etti - kız parmaklarının arasında erimemişti - ve kendisinin ondan çok daha soğuk hissettiğini fark etti. Gözlerini kapadı, Jack ve Adaira'da olduğu gibi zihnini görüntülerin doldurmasını bekledi. Ama düşünceleri beklentiyle bomboş bir halde kendi halinde kalınca, tekrar Kae'ye baktı.

Başını sallıyordu.

Bu onun için işe yaramayacaktı. Onu görebilmesine ve elini tutabilmesine rağmen, o bir âlemde, kendisi ise başka bir âlemdeydi.

Torin'in eli onun elinden kaydı. Yenilmiş hissetmek, yumruğunu masaya vurmak istedi. Ama öfkesinin ve sabırsızlığının onu alt etmesine izin vermedi.

"Orenna'nın şu anda nerede ikamet ettiğini biliyor musunuz?" diye sordu. "Eğer beni onun mezarlığına götürebilerseniz

iek aarsa, size çok minnettar olurum."

Kae başını salladı ve masadan kalktı.

Torin'i kulübeden çıkarırken yavaş hareket ediyordu. Torin belki de iyileşmekte olan yaralarının onu rahatsız ettiğini ve ondan kendisine rehberlik etmesini istememesi gerektiğini düşündü. Ama sonra onun temkinli davrandığını, hangi rüzgârın nereden estiğine ve tepelerde hangi yolu izlediğine dikkat ettiğini fark etti. Bazen bir kayanın arkasına ömeliyor, Torin'e öyle yapmasını işaret ediyordu. Torin de dışlarının arasında tuttuğu sorularla ona uyuyordu. Rüzgârın izlediği rotaları ele veren yukarıdaki altın patikalara dikkat edene kadar anlamamıştı.

Kae kuzeyin dikkatini çekmekten kaçınmak istedi.

Güvenli olduğunda, ilerlemeye devam edeceklerdi. Torin, Kae'nin nereye gittiğine çok dikkat ediyor, onu bir tepeye kadar takip ettikten sonra geniş bir vadiye iniyordu. Vadi sisten dolayı soğuktu ve kendini son derece boş hissediyordu. Yavaş yavaş, botlarının altında otlar, yosunlar ve çalılar büyümeyi bıraktı ve kayalar bile azaldı. Sadece toprak ve çakıl taşlarıyla kaplı bir araziye geldiklerinde Torin yakın olduklarını anladı.

Dik bir yokuştan yukarı tırmandılar. Dalgaların kayalara arpışını duyabiliyordu. Havadaki tuzun kokusunu alabiliyordu. Neredeyse kuzey kıyısına varmışlardı.

Torin sonunda mezar taşlarını gördü. İlk başta neye baktığını çünkü Orenna'nın çiçekleri mezar taşlarının ve mezarların üzerinde büyümüş, kalın, kıpkırmızı yapraklarla kaplanmamış adım atacak yer bırakmamıştı. Bu manzara Torin'i kısa sürede kendine getirdi. Kuru, atlak zeminde kandan daha parlak olan çiçeklere baktı.

Yavaşça diz çöktü. Ruhun nerede olduğunu bilmiyordu ama sanki çiçeklerin altında saklanıyormuş gibi varlığını hissediyordu.

"ieklerinden biraz alabilir miyim, Orenna?" Torin sordu.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Köpüklerle çalkalanan bir denize bakan uçurumda yalnızlık elle tutulur bir şeydi. O

Bu yerde kalmaya ne kadar tahammül edebileceğini bilmiyordu ve her an sert rüzgârla ayakları yerden kesilecekmiş gibi hissediyordu.

"Bunu soran ilk kişi sensin," diye cevap verdi Orenna. Torin onu göremiyordu ama sesi yakındı, sesi derinden geliyordu. "Taşıyabileceğin kadarını al."

Torin uzandı ve çiçekleri toplamaya başladı. Kısa sürede ellerini doldurdular, yumuşak ve altın damarlarıyla parlıyorlardı. Onları güvenli bir şekilde ceplerine yerleştiriyordu ki göz ucuyla aniden Kae'nin bir kayanın arkasına saklanmak için fırladığını gördü.

Torin onun kaybolduğu noktaya baktı, kalbi çarpmaya başlamıştı. "Ne oldu, Kae?"

Görüş alanından gizlenen ruh cevap vermedi. Ama rüzgârın uğultusu ve aşağıdaki gelgitin uğultusu Torin arkasındaki kayalıkta ayak sesleri duydu. *Başka* birinin de aklında Orenna vardı ve onun yeşerdiği ıssız yere geliyordu.

Torin yavaşça döndü.

Büyük bir şokla, beklediği son kişiyle yüz yüze geldi.

Moray Breccan.

Bölüm 28

Tabii ki Moray onu göremiyordu.

Torin şaşkınlıkla ayakta dururken ilk kez görünmezliğinden memnundu. Moray'in diz çöküp avuç avuç çiçekleri sökmeye başlamasını izledi. Elleri zindandan kalma kir içindeydi, buğday sarısı saçları keçeleşmişti. Elllerinde ve sakalında kan çilleri vardı ama belki de en kötüsü, üzerinde bir Doğu Muhafızı'nın kıyafeti vardı.

"Ne yapıyorsun sen?" Torin ona bağırdı ve sonra daha iyi düşünerek hırladı, "*Burada* ne yapıyorsun? Senin kilit olman gerekiyordu!"

Sesi duyulmadı. Torinin tek yapabildiği izlemektir, buz gibi Moray üç Orenna çiçeğini ağzına atıp hepsini yutarken dehşet içindeydi.

Batılı varis iç çekti. Omuzlarındaki gerginlik gözlerini kapatırken eridi, hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Büyünün içinden geçmesini bekledi.

Torin'in kalbi durdu. O yokken doğuda neler olmuştu? Moray neden özgürdü? Korkunç bir şey olmuş olmalıydı ve o burada, diyarın öbür ucunda, batıda kapana kısılmış, karmaşık bir bilmece içinde kaybolmuştu.

Torin'in ensesi uyarıcı bir şekilde karıncalandı ve tam Moray gözlerini açıp gözbebekleri büyüyüp genişlerken kenara . Torin hiç Orenna çiçeği yutmamıştı ama bunun bir ölümlüye hız ve güç verdiğini biliyordu. Bu onlara

Ruhların dünyasına bir an için göz atıp, bilmemeleri gereken şeyleri bilmek.

Torin yere çömeldi, parmakları kendini sabit tutmak için toprağı kazıyor, kasları dövüşe hazırlanmak için geriliyordu. Önce Moray'ın onu gördüğünü sandı ama sonra Moray topladığı çiçekleri aceleyle tuniğinin ceplerine soktu, ayağa fırladı ve uçurumun kayalık kenarı boyunca koşmaya başladı. Torin şaşkınlıkla doğruldu.

Bir hıçkırık dikkatini tekrar çiçek tarlasına çekti.

Orenna ortaya çıkmıştı. Az önce Moray'ın bulunduğu yere eğilmiş, boğumlu parmaklarını yere bastırmış, koyu kızıl saçları yüzüne dökülmüştü. Sanki acı çekiyormuş gibi bir hıçkırık bedenini sarstı ve Torin ne yapacağını bilemeyerek tereddüt etti. Tam önünde diz çöküp elini uzatıp hafifçe dokunacaktı ki, kadın başını kaldırdı.

Saçları bir perde gibi ayrılmış, gözyaşları çiy gibi parlayan ince, köşeli bir yüz ortaya çıkmıştı. Yanakları gün batımı rengine kızarmıştı ve menekşe rengi gözleri Torin'e dikilmiş, iri ve parlaktı. Dudakları, dikenli dişlerini ortaya çıkarmak için ayrılmıştı.

"Benden çaldı," dedi. "Tekrar ve tekrar, sormadan, teşekkür etmeden *aldı*. Bilgimi kötülük için kullandı ve eğer lanetlenmemiş olsaydım - bu mezarlıktan ayrılabilseydim - onu avlar ve boğazını koparırdım."

Torin ne diyeceğini bilemedi. Ama adanın büyüsunü ve kaynaklarını hafife aldığı onca zamanı düşündü. Şimdiye kadar, gözleri ruhlara açıkken, yavaşlamayı ve sormayı öğrenmemişti. Ruhlara hediyeleri için teşekkür etmeyi.

Bir şokla, ne olabileceğini gördü: Moray Breccan gibi bir adam haline ne kadar kolay gelebileceğini fark etti.

"O zaman ikimize de haksızlık etti," dedi Torin ayağa . "Ve ben de senin intikamın olacağım."

Döndü ve Moray'ın peşinden koşmaya başladı. Batılı varis, kuzey kıyısının kenarı boyunca şaşırtıcı bir hızla koşarken, uzakta sadece bir gölgeden ibaretti. Ama Torin halktan güç alabiliyordu ve kısa sürede Moray'a yetişti.

Kuzey kıyısı uzun, dik bir uçurum yüzüydü. Aşağıda yumuşak bir sahil yoktu, sadece gelgit kayalık duvara çarpıyordu. Bu kadar yüksekten düşmek bir insanı öldürebilirdi ve Moray'ın uçurumun sivri kenarı boyunca koşarak doğuya dönme kararı Torin'in kafasını karıştırmıştı. Bu ancak Tamerlaine'lere dönüp ciddi bir hasar vermeyi planlıyorsa mantıklı olabilirdi.

Torin'in kanı sıcak ve hızlı bir şekilde çarpmaya başladı. Sidra'yı düşündü. Maisie'yi.

Moray'i gölgede bırakmak üzereydi. Onu tutup tutamayacağını görmek için elini uzatmak üzereydi ve eğer tutabilirse, Torin onu öldürecekti. Boğazını parçalayacaktı. Kafasını en yakın kayaya çarpacaktı-

Moray kayarak durdu.

Torin onun içinde sis gibi eridi.

Yavaşlayıp çimlerin üzerinde oflaya puflaya durduğunda, ne şaşırması ne de hayal kırıklığına uğraması gerektiğini biliyordu çünkü artık daha iyi biliyordu. Ölümlü varlıklara dokunamazdı. Torin, Moray'ın aniden durmasına neyin sebep olduğunu görmek için döndüğünde dişlerini sıktı.

Moray köşeye sıkıştığını hisseden bir hayvanın duruşuyla yere çömelmişti. Gözleri alçalan sisin içinden kayaları ve rüzgârın uğultusunu dinliyordu.

"Kim var orada?" diye sordu sertçe.

Torin yana doğru bir adım attı. Torin'in hareketlerini hisseden Moray yüzünü çevirdi.

"Kimsin sen?" Moray gözlerini kısarak havladı. "Ne istiyorsun?"

Torin ona cevap vermek istedi ama dilini ısırđı. Moray'in kendisine kimin musallat olduğu konusunda belirsiz kalması daha iyiydi. Torin soluna doğru bir adım daha attı. Moray bunu kesinlikle fark etmişti ama Moray'in Torin'in hareketlerinden bir şeyler yakalayabilmesine rağmen onu tam olarak ayırt edememesi Torin'i rahatlatmıştı.

Torin, Moray'in şüpheleri azalana kadar geri çekildi. Sonra daha da yaklaştı ve Moray'in dizlerinin üzerine çöküp kendini uçurumun kenarından aşağı bıraktığını görünce hayretler içinde kaldı. Moray'in sarışın başı kısa süre sonra gözden kayboldu. Torin uçurumun kenarına kadar yürüdü ve gözlerini dik kayalıklara dikti.

Moray, Orenna'nın tüm gücünü kullanarak bir parmak ucundan diğerine geçerek uçurumun yamacından aşağı iniyordu. Etkileyici bir başarıydı ve bunu kendi gücüyle yapmaya çalışan herkes için kesin bir ölüm çağrısı olacaktı.

Torin, Moray'in nereye indiğini merak ederek kaşlarını çattı. Moray dönene kadar yukarıda, düz ve güvenilir bir zeminde beklemenin en güvenli yol olduğunu düşündü. Ama sonra fikrini değiştirdi, merakı öylece durmasına izin vermeyecek kadar güçlüydü. Torin, bunun her anından nefret edeceğini bildiği için kendini dikkatle uçurumun kenarına bıraktı. Uçurumun kayadaki altın cepleri ortaya çıkaran uzun, kaygan yüzünü inceledi; parmaklarının ve ayak parmaklarının uzun, zorlu inişte tutunmak için kullanabileceği çatlaklardan oluşan bir iz.

Moray çoktan uzaklaşmıştı, dalgaların arasından yükselen sise doğru yaklaştıkça sadece bir bulanıklıktı.

Torin içini çekti ve onu takip etmeye başladı.

Uçurumun yarısına geldiğinde Moray'in peşinde olduğu şeyi nihayet gördü. Gelgitlerin köpüğünden yükseliyormuş gibi görünen bir sarmaşık kayanın üzerinde büyüyordu. Küçük beyaz çiçeklerle kaplıydı ve Moray dengesini kaybetmeden toplayabildiği kadarını teker teker koparıyordu. Sıkıştırdı

çiçekleri sanki altından daha değerliymiş gibi ceplerine doldurdu.

Torin kaşlarını çatarak nihayet asmanın bir kısmına ulaştı ve parıldayan çiçeklere daha yakından bakabildi. Bir tanesine dokunduğunda, ne kadar soğuk olduğunu görünce şaşırdı. Yapraklar yazın ortasında buzla kaplanmıştı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti ve bu çiçeğin ne olduğunu merak etti. Ve Moray onu neden istiyordu?

"Çiçeklerinden birkaçını alabilir miyim?" Torin asmaya fısıldadı. İlk başta hiçbir şey olmadı. Dalgaların ve rüzgârın keskin sızıları arasında Torin asmanın cevabını bekledi. Sarmaşık sessiz kaldı ama Torin onu dikkatle izlediği için buzun çatlayıp üç çiçekten koptuğunu gördü.

Moray ona ulaştığında hızlıca üçlüyü sarmaşıktan kurtardı.

Tekrar Torin'in içinden geçti, kolları, göğsü, bacakları. Moray neredeyse Torin'in elindeki çiçekler kadar soğuktu, sanki tenine ayaz yayılmıştı.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ beni takip ediyorsun?" Moray çizdi. "Bakalım ayak uydurabilecek misin?" Kayaya endişe verici bir hızla tırmanmaya başladı ve Torin onun pervasız hızını korumak için mücadele etti, neredeyse sığ dayanaklardan birinden kayıyordu.

Sağlam zemine geri döndüğü için rahatlamıştı ve bir anlığına çimenlere uzanıp nefesini tutmaktan ve kalbini sakinleştirmekten mutlu olacaktı ama bir grup ferî ona doğru tıslayarak onu ileriye doğru itti.

"İntikam sözü vermiştin," diye sabırsızca dürtüklediler. "O zaman ölümlü sözler yalandan başka bir şey değil mi?"

Torin öfkeyle kızardı. Moray'i yakalayamazsa onu nasıl cezalandırabilirdi? Orenna'nın intikamını almak için boğazını parçalayamazsa? Geçmişte Torin'in yöntemi hep bu olmuştu, değil mi? Boyunları kesiyor ve kılıçlarla kalpleri deliyordu. Eski yöntemlerine geri dönmek onun için kolay olmuştu ve şimdi bir an durup düşünmesi gerekiyordu.

duygularını çözdü. Kan dökme arzusu ve olduğundan farklı olma özlemi. Parçalayan değil, iyileştiren biri olmak için.

Gözlerini kısmış, uzaklarda Moray'i arıyordu. Torin onun güneye, Breccalıların bölgesinin karanlıklarına doğru döndüğünü gördü.

Torin takibine devam etmeye karar verdi. Bacakları birbiri ardına kilometreleri yuttu ve Moray'e hızla yetiştikten sonra onu güvenli bir mesafeden takip etti. Ancak Moray'in nereye gittiğini fark ettiğinde Torin'in endişesi arttı.

Breccalıların bir tepenin üzerine inşa edilmiş ve bir hendekle çevrili kalesi çirkin ama kullanışlıydı, tek köprüsüne sadece şehirden ulaşılabilirdi. Bir vadiye yayılmış olan şehir, çatıları liken kaplı, toprak sokakların birbirine bağladığı, her köşesinde bir demir ocağının tütüğü bir binalar ağıydı.

Hava kararmış olmalıydı, çünkü demir dirseklerde meşaleler yanıyordu. Moray başına örtmek için bir ekose çaldı ve fark edilmeden kolayca şehre girdi. Gölgeden gölgeye geçiyor, Torin'in onu takip edip etmediğini görmek için arada bir omzunun üzerinden bakıyordu. Sırttığında Torin, Moray'ın onu hâlâ görebildiğini biliyor ve neye benzediğini merak ediyordu. Sadece altından bir gravür müydü, yoksa ölümlülüğü belli belirsiz bir ışık saçarak onu ele mi veriyordu?

Moray bir tavernaya dalmadan hemen önce, "Devam et, piç kurusu," dedi. Torin taş duvardan içeri girerken gözlerini devirdi.

Moray zindandan kaçmış, doğudan batıya seyahat etmiş, bir avuç çiçek yemiş, bir uçurumdan daha fazla çiçek çalmış ve şimdi bir bara çekilmişti. Torin bunun olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Köşede asık suratla oturmuş bir şişe şarap içen genç bir adam dışında meyhane boştu. Etrafındaki sandalyeler ve masalar uyumsuzdu, sırlı zemin samanla kaplıydı ve ocakta hüznü bir ateş yanıyordu.

Torin, Moray'in adama yaklaşmasını izledi. Kırmızı yüzünde yeni dikilmiş gibi görünen bir yara izi vardı ve Moray ona yaklaştığında adam şişeden bir yudum alıyordu.

"Rab?" Moray tısladı. "Rab, benim."

Rab boğuldu. Ağzından akan kan kırmızısı şarap damlasını sildi ve Moray'e baktı.

"*Moray?* Sen ne-"

"Beni gizlice kaleye sokmanı istiyorum. *Şimdi.*"

Rab daha dik oturdu ama gözleri meyhanenin içinde geziniyordu. "Nasıl dışarı çıktın?"

"Bu uzun bir hikâye ve anlatacak vaktim yok," diye cevap verdi Moray ama kaşlarını çatı. "Yüzüne ne oldu?"

Rab biraz daha alçalmış gibiydi. "Yine uzun bir hikâye. Ve eğer seni kaleye kaçırmamı istiyorsan, bana reddedemeyeceğim bir ödeme yapman gerekecek. Çünkü annen sana yardım ettiğimi öğrenirse . . ."

Moray elini cebine attı. Bir avuç dolusu küçük beyaz çiçek çıkardı ve Rab'in etli eline zorla yerleştirdi.

Rab gözlerini kırpıştırarak onlara baktı, buz gibi çiçekleri sayarken parmakları kıpırdadı. "Çok uzağa gittin, değıl mi?"

"Gelgitin kayayla buluştuğı yerde," dedi Moray. Rab hâlâ tereddüt ediyor gibi göründüğünde devam etti: "Bir zamanlar geceler, fırtınalar ve baskınlar boyunca yanımda at sürdün. Sen benim için bir kalkan ve dosttun, Rab. Bir kardeş. Güvendiğim biri. Hâlâ da güveniyorum, yoksa sana böyle gelmezdim."

Rab içini çekti ama beyaz çiçekleri cebine soktu. ". Seni gizlice bir şarap teslimatına sokabilirim. Ama acele etmemiz gerekecek. Bir sonraki zilde kapılar kapanacak."

Moray ellerini uzattı. "Hadi gidelim."

Torin, Rab'in arabasını köprü boyunca takip etti. Moray gizli bir bölmeye yerleştirilmişti, bu da Torin'e Rab'in kaleye birçok şey kaçırdığını düşündürüyordu.

olmamalıydı. Ayrıca önemli biri olmalıydı, çünkü kapıdaki muhafızlar sorgusuz sualsiz geçmesine izin verdiler.

Rab arabasını bir avludan geçirdi, yosun tutmuş kaldırım taşlarının üzerinden geçirdi ve dolambaçlı bir yoldan aşağı bir dörtgene indirdi. Kemerli bir geçide ulaştığında arabayı durdurdu. Görünüşüne ve kokusuna bakılırsa, yol kalenin depolarına .

Rab birkaç şarap şişesinin yerini değiştirerek Moray için bölmeyi açtı.

"Ne yapmayı planlıyorsun, Moray?" Rab alçak bir sesle sordu.

Gerçekten de, Torin merak etti.

Moray duymuyor gibiydi. Orenna'nın gücü içinden geçmeye devam ederken, gözbebekleri hâlâ büyümüştü ve sanki endişeli ya da heyecanlıymış gibi elleri yanında titriyordu. Başını yana eğmiş, kalenin belli belirsiz yankılarını dinliyordu.

Rab'i pasajda unutulmuş bir halde bıraktı.

Torin takip etti.

Koridorlardan geçip merdivenlerden , muhafızlar ya da görevliler yakınlarda olduğunda gölgelerde durakladılar. Bir noktada Moray su dolu bir sürahi ve lavaboyu kapıp yoluna devam etti ve sonunda demir parmaklıklı bir kapıya geldi.

İçeri süzüldü, karanlıkta el yordamıyla şöminenin üzerindeki büyüdü direği buldu, sonra ona vurarak bir alev oluşturdu ve bir mum zincirini yaktı. Torin her şeyi mükemmel bir şekilde görebiliyordu, gözleri geceden etkilenmemişti ve Moray'ın kişisel odasında olmaları gerektiğini fark etti. Mavi tenteli bir yatak, duvarlarda mücevher tonlarında duvar halıları, giysiler ve botlarla dolu bir gardırop, bir köşede silahların asılı olduğu bir raf ve bir sandalyenin üzerine örtülmüş bir kurt postu vardı.

Torin durdu ve Moray'in yüzündeki ve ellerindeki hapishane kirini yıkamasını izledi. Saçlarındaki keçeleri taradı ve çalıntı Tamerlaine giysilerini çıkarıp parlak mor ipliklerle işlenmiş koyu mavi bir tunik giydi. Temiz botlarını dizlerine kadar düğümledi, beline bir dirsek bağladı ve alnına dokuma gümüşten bir halka taktı.

Dönüşüm geçiren Moray içini çekti ve başını arkaya yaslayarak gözlerini kapattı.

Torin, Moray'in yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştı. Sakinlik, kendine güven. Elinin dirk kabzasını sarma şeklinden ya da hareket ettiğinde alnında parlayan gümüş renginden hoşlanmamıştı.

"Eğer eve ona zarar vermek için geldiysen ..." Torin söze başladı ama göğsü korla doluydu. Alevlenen sıcaklık boğazını ağrıtıyordu. Tehdidini tamamlayamadı ama sesinin Moray'ı ürküttüğünü gördü.

Gözlerini açtı ve gözlerini kısarak Torin'e doğru döndü. "Ah evet, seni tamamen unutmuşum."

Moray ona doğru yaklaşmaya başladı ve Torin kendini tuttu. Ama kalbi çılgına dönmüştü. İçinde hem korku hem de öfkenin birbirine karıştığını hissedebiliyordu.

"O zaman kız kardeşime zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?" Moray durgun bir sesle sordu. "Onu eve getirmek için yaptığım onca şeyden sonra?"

Torin, Moray'in onu yemlediğini biliyordu. Bunu *biliyordu* ve yine de buna karşı koydu. Ama kelimeler çelik kadar keskindi. Ve o gece elindeki kılıca dönüştüler.

"O benim için senin için olacağından çok daha fazla kardeştir" dedi.

Moray'in yüzü öfkeden soldu. Şakağında bir damar yükseldi ve dudığı kıvrıldı, sıkılmış dişleri ortaya çıktı. Ama sonra ifadesini yumuşatarak tarafsız bir hale getirdi.

"Merhaba Laird," dedi biraz da eğlenerek. "Merak ediyordum da ne oldu sana , hiç beri Sidra

beni ziyarete geldi."

Moray'in Sidra'nın adını söylediğini duymak Torin'in ruhunda bir yara açmıştı. Yüzünü buruşturdu, elleri yumruk oldu. Moray onu yine yemliyordu ve bu kez yutkunması gereken kişi Torin olmalıydı. Endişelerini ve duygularını gömmek, karanlığa gömülmelerine izin vermek. Çünkü bunu hissedebiliyordu: Burada, batıda zaten çok fazla zaman geçirmişti. Görevine geri dönmesi gerekiyordu.

Ayrıca Moray'in kendine olan güveninde de bir delik açması gerekiyordu. "Orenna'dan çaldığın güç azalıyor," dedi Torin sorunsuzca. "Planınız her , acele etmelisiniz." Sözleri hedefini buldu.

Moray odasından çıktı ve bir dizi dolambaçlı, meşalelerle aydınlatılmış geçitten hızla geçti. İki kez neredeyse tökezleyerek yemek tepsilerini taşımakta olan görevlilerin yoluna çıkıyordu. Torin'in olmasını umduğu şey de buydu; Moray dikkatsiz davranıp fark edildiğinde planları suya düşecekti. Ama sonra hedefine ulaştı ve oymalı bir kapının önünde durdu.

Moray uzanıp demir kapı koluna dokundu, sanki kilitli olduğunu anlamayı bekliyormuş gibi gözleri kısılmıştı. Kapı açıldı ve Moray içeri adım attı.

Torin duvarın içinde eridi.

Buranın Adaira'nın odası olduğunu biliyordu. Biliyordu çünkü o orada olmasa da Jack masanın başında oturmuş, bir parşömen yaprağına bir şeyler yazıyordu.

Moray dik durdu. Jack'i görünce şaşırdı ama kınındaki dirseği çekti.

"Jack!" Torin bağırdı. "*Jack*, !"

Jack onu duyamıyordu. Yazmakta olduğu kelimelerin esiri olmuş, kapının açılıp kapanması bile gözlerini çekmemişti. Ama sonra, "Ailenle konuşman nasıldı?" diye sordu.

Jack odanın üzerine düşen gölgeyi hissedince, cevap veren sessizlik başını kaldırmasına neden oldu. Torin'in

Çarpan kalbim. Ocakta loş bir şekilde yanan ateş. Moray'in soğuk, yağlı varlığı.

Jack kalemini bıraktı ve sandalyeyi devirerek aceleyle ayağı kalktı. Ama Moray çoktan aralarındaki mesafeyi kapatmıştı, elinde dirik vardı. Dişler geniş bir gülümsemeye parlıyordu.

"Tekrar merhaba, Bard."

Bölüm 29

Adaira, Innes'in uzattığı kadehi aldı. Şaşırtıcı derecede rahat bir bal peteği odası olan lordun kanadındaki ocağın önünde oturuyorlardı. Kirişlerden sarkan ardıç dalları odaya tatlı bir koku yayıyordu. Şömineler ve raflar boyunca yüzlerce mum yanıyor ve demir avizelerin üzerinde titreşiyordu. Yumuşak ışık duvarlardaki duvar halılarının ve boyalı panoların üzerinde nefes alıp veriyordu ve Adaira bir an için onların anlattığı hikâyelere hayran kaldı. Düşen ayları kovalayan tek boynuzlu atlar. Kurtların ayak izlerinden açan çiçekler. Gelgitlerden yükselen bir deniz canavarı.

"Bana sormak istediğin bir şey var," dedi Innes.

Adaira dikkatini duvarlardan uzaklaştırdı. Sandalyesinin arkasına serdiği yumuşak koyun postuna daha da gömüldü. Evet, Innes'e söyleyecek birkaç şeyi vardı ve bu yüzleşmeyi nasıl yapacağından tam olarak emin değildi. İtlaftan beri aralarında bir değişim hissetmişti ve Innes'in de bunu sezdiğini biliyordu. Adaira konuşmadan önce gra'dan bir yudum aldı.

"Evet."

"Aklından geçeni söyle o zaman Cora."

Adaira bitişikteki odaya baktı. Kapı açıktı ve David'in bir çalışma masasında oturup kurutulmuş bitkileri incelediğini görebiliyordu.

"İstersen onu gönderebilirim," dedi Innes.

"Hayır, o iyi. Ama bizi duyabiliyor mu?"

"Yapabilirim," dedi David.

"Güzel. Çünkü iki kez söylemek zorunda kalmak istemediğim bazı şeyler var," dedi Adaira. Cesaretini toplamaya çalışarak fincanından bir yudum daha aldı.

Innes dikkatli bir sesle, "Arenadaki Jack olduğunun farkında olup olmadığımı öğrenmek istiyorsunuz," dedi.

Adaira yutkundu. "Evet."

"Hiçbir fikrim yoktu Cora. Onu zindandan tam teçhizatlı olarak çıkardılar ve 'John Breccan' olarak tanıttılar. Arp çaldığına dair hiçbir şey söylemediler."

"Bu sizi ilgilendirmiyor mu?" Adaira dedi ki. "Klanınızın üyelerinin bilmediğiniz suçlar yüzünden öldürülüyor olması? Masum insanların kelepçeler ve kilitli miğferler altında ölüyor olması?"

Innes sessizdi. Nefes alıyor gibi bile görünmüyordu. Adaira'nın göz ucuyla baktığı David de çalışma masasında donmuş, sırtı onlara dönüktü.

"Adaletsizse böyle bir ölümün onuru nerede?" Adaira sordu.

"Kocanız batıda olduğunu açıkça belirtmeliydi," diye karşı çıktı Innes sert bir ses tonuyla. "Nehir yoluyla geldi. Topraklarıma izinsiz girdi. Geldiğini bilseydim, zindana düşmezdi."

Adaira, "Açık sözlü olsaydı çok yardımcı olacağını inkâr edemem," dedi. "Ama gerçekten de bana yazdı ve geleceğini söyledi. Birbirimize şifreli yazıyoruz çünkü yazımı sanki benmişim gibi okumaya devam ediyorsun-" Sözlerini kısa kesti.

"Sanki burada bir mahkummuşsun gibi mi?" Innes sözlerini bitirdi, sesi daha da soğuklaşmıştı. "Sana öyle mi davrandım?"

"Hayır. Ama-"

"İşin aslı ki, kocanız düşman klandan. Yanında bir de arp getirmiş," dedi Innes. "Bu toprakların kanununu çiğniyor."

"Çalmadı~~ğ~~ı bir arp," diye araya girdi Adaira. "Ama çalmayı planlıyor?"

Adaira sessizdi. Jack oynamak isterse onu reddetmezdi.

Innes içkisinin kalanını geri attı ve fincanını bir kenara koydu. "Düşündüğüm gibi. Jack buraya hoş geldi Cora, ama yasalara uymak zorunda. Başka bir fırtınaya neden olması riskini göze alamam."

"Biliyorum."

Aralarına bir durgunluk girdi. Adaira Niall'ı sormak istedi ama Innes'in sesindeki gerginliği duyduktan sonra bunun için uygun bir zaman olmadığını . Jack'in babasını kurtarmak için ne kadar az zamanı kaldığını hissederek tereddüt etti. Ama aynı zamanda bir çukurda duruyormuş gibi de hissediyordu; eski yaraları deşeceği kesin olan bir konuyu açmadan önce daha sağlam bir zemine basması gerekiyordu.

Innes'in Jack'in ölümünün eşiğinden dönmesinde suç ortağı olduğunu ima etmesi de işe yaramamıştı.

"Başka ne var?" Innes sordu.

Adaira listesindeki son konuya geçmeye karar verdi. Yanıklık.

Innes'e Jack'in onunla paylaştıklarını anlatmaya başladı. Doğudaki meyve bahçeleri hastalanmış ve ruhlar hastalanmıştı. Tamerlaine'ler de bu hastalığa yakalanmıştı.

Konuşmasını bitirdiğinde David eşikte durmuş, sözleri onu daha da yaklaştırmıştı. Ancak Innes, Adaira'nın şüphesini anında uyandıran vurdumduymaz bir ifade takınmıştı, çünkü annesinin birçok maskesini öğrenmeye geliyordu.

"Doğu için çok talihsiz bir durum," dedi Innes. "Ama böyle bir konuda onlara nasıl yardımcı olabileceğimizi bilemiyorum Cora."

"Yanıklığın zaten burada, batıda olduğunu biliyorsun, değil mi?" Adaira söyledi. "Ne zamandır? İlk ne zaman fark ettiniz?"

"Altı hafta oldu," dedi David usulca. "İlk olarak buradan kilometrelerce güneydeki bir ağaçlıkta ortaya çıktı."

"Kaç Breccanlı hasta?"

"Tam olarak emin değiliz," diye yanıtladı David.

Adaira bu ifadeyi doğru mu kabul etmeliydi yoksa ailesinin bu numarayı kendisinden saklamak istediği sonucuna mı varmalıydı bilemedi. Kendisine alınmak için zaman tanımadı ve şöyle dedi: "Bu konuyu Sidra'ya yazmak istiyorum, tabii ki izninizle. doğuda tanınmış bir şifacıdır ve eğer bu hastalık onların da karşı karşıya olduğu bir şeyse, ihtiyacımız olan cevaplara sahip olabilir."

"Hayır," dedi Innes hızla.

"Neden olmasın?" Adaira cevap verdi. "Bu bir tarafın diğerinden daha zayıf ya da savunmasız görünmesi meselesi değil. İkimizi de etkilediği sürece değil."

Bu konuyu ne kadar zorlaması gerektiğini düşünerek durakladı. Innes gözlerini ondan kaçırmış, ateşe bakıyordu ve Adaira'ya annesinin huzursuz hissettiği izlenimini veriyordu. Ancak Adaira'nın umudu, eğer doğu ve batı bu felaketi çözmek için birlikte çalışabilirse, o zaman başka işbirliklerinin de mümkün olabileceğiydi. Adaira'nın daha önce kurmaya çalıştığı ticaret gibi, Moray'ın kaçırma çılgınlığı çıktığında ne yazık ki başarısız olan bir girişim. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca bu hayalin öldüğünü düşünmüştü ama yeniden canlandığını, yeniden ateşlenmeye heveslendiğini hissedebiliyordu.

Klanlar arasında ticaretin kurulması baskınları ortadan kaldıracaktır. Brekanlar ihtiyaç duydukları şeyleri Tamerlainlerden adil bir şekilde temin edebilirlerse, o zaman barış ada için sürdürülebilir bir gelecek haline gelecektir.

"Sidra'yı ziyarete davet etsem nasıl olur?" Adaira devam etti. "Bu bana onu tekrar görme ve klanlar arasında yakınlık kurmaya başlama şansı verir. Ayrıca potansiyel bir tedavi bulma konusunda David'le işbirliği yapmaya da hazır olabilir."

David sessizdi ama bu fikre karşı gibi görünmüyordu. Yine de Innes'i yakından izliyordu, sanki karısının aklından geçen korkuları ve düşünceleri okuyabiliyordu.

Innes sonunda, "Bilmiyorum Cora," diye cevap verdi. "Sidra doğulu laird'in karısı, o değil mi? Eğer bir şey olsaydı

Ona burada, benim topraklarımda bir şey olursa, o zaman istemediğim bir savaş başlar."

"O zaman Torin'i de davet edeyim," dedi Adaira, bunun kulağa imkânsız geldiğini bilerek. Kendisi de bunu hayal etmekte zorlanıyordu. *Hem* Torin *hem* de Sidra'nın batıyı ziyaret etmesini. görebilmek, kucaklayabilmek. Onlarla yüz yüze konuşabilmek.

Sadece özlem bile onu neredeyse eziyordu.

"Yani topraklarımda sadece bir ozan değil," dedi Innes alaycı bir ifadeyle, "aynı zamanda doğulu laird ve karısı da çatımın altında olacak."

Adaira sıırttı. "Ne yanlış gidebilir ki?"

Innes içini çekti ama neredeyse gülümsemesine karşılık verecekti. "Pek çok şey."

"Ama bunu düşünecek misiniz?"

Innes cevap vermek için ağzını açmıştı ki, dış koridordaki bir gürültüyle sözü kesildi. Adaira kapının büyük bir gürültüyle açılmasını izlemek için döndü. Gördüğü ilk şey Jack'ti -gümüş rengi çizgileriyle siyah saçları, beyazlamış yüzü, bir uyarı parıltısıyla anında onunkilerle buluşan gözleri. Boğazında tuttuğu ve hareketlerini kontrol eden dirseği gördü. İlk bakışta tanıyamadığı sarışın, vahşi gözlü bir adamın tuttuğu bir dirsek.

Adaira ayağa fırladı, kalbi kanına ateş gibi çarpıyordu. Tek bakabildiği Jack'in boğazında parlayan bıçaktı.

Innes sakın ve soğuk bir sesle, "Bırak onu Moray," dedi.

Moray.

Bu isim Adaira'yı hemen harekete geçirdi ve bakışları yukarı doğru kaydı. Ağabeyi zaten ona bakıyor, onun da kendisine bakmasını bekliyordu. Gözleri buluşur buluşmaz dirseğini Jack'in boğazından çıkardı ve onu hafifçe ileri doğru itti.

"Bana öyle bakma Cora," dedi Moray. "Ona zarar vermeyecektim."

Adaira düşüncelerini toparlayamadan odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Jack'in kolunu kavradı ve onu koruyucu bir şekilde arkasına çekti. Ama rahatlaması onu yumuşatmadı. Kanında şimşekler çakıyordu ve Moray'i parçalamasına bir nefes kalmıştı. Sözleriyle, elleriyle, eline geçirip fırlatabileceği her şeyle, Innes aralarına girdiğinde.

"Burada ne yapıyorsun?"

"*Varisini* böyle mi selamlıyorsun? Tek oğlunu mu?" diye sordu Moray. Hâlâ elinde tuttuğu dirseği umursamazca sallıyordu. "En azından beni gördüğüne sevinirsin diye düşünmüştüm Innes. Uzun bir yoldan geldim."

Innes'in çenesi sıkıştı. "Şu anda Tamerlaine'lerin gözetimi . Eğer buradaysanız, gelip sizi avlamak için izinleri var demektir."

Moray güldü. "Sizi temin ederim ki böyle bir şey yapabilecek kapasitede değiller."

Innes, "Yaptığın şeyi tam olarak anladığını sanmıyorum Moray," dedi, "ve sonuçlarının ne olacağını."

Moray sessizdi ama pişman ya da endişeli görünmüyordu. Tekrar Innes'in ötesine baktı, gözleri Adaira'yı izliyordu.

"Tekrar soracağım," dedi Innes, Moray'in görüşünü engellemek için kenara çekilerek. "Burada ne yapıyorsun?"

"Benimle kız kardeşimin arasına mı gireceksin?" diye sordu Moray. "Ben olmasaydım, onun hâlâ rüzgârın bir parçası olduğunu düşünürdün! Vahşi doğada at sürerken onun kanatlarını saçlarının arasından geçirdiğine inanarak kendini kandırırdın. Burada onunla birlikte durmazdın, onu yaptığın tüm zehirle doldurmazdın, o mavi mücevherleri saçlarına örmezdin ve-"

Innes onun yüzüne vurdu.

"*Yeter*," dedi. "Suçlarınızı işlediniz ve şimdi cezanızdan kaçılıyorsunuz. Bundan daha büyük

Utanç ve artık Tamerlaine lordu yerinizi öğrenene kadar sizi zincire vurmaktan başka çarem yok."

Moray dudağına dokundu. Kanamaya başlamıştı, vambrace'in kenarından kesilmişti ama sadece kıkırdadı. "Onu elinde tutmak için savaşıacaksın ama beni bırakmayacaksın öyle mi?"

Innes uzun bir süre sessiz kaldı. Adaira annesinin yavaş ve sabit nefes alışını dinlerken parmakları iki yanında kıkırdadı.

Innes sonunda, "O beni senin kadar utandırmıyor," dedi. Moray şaşırtıcı bir hızla ileri atıldı.

Innes onun saldırısını tahmin ediyordu ama yine de çok yavaştı. Adamın kolunu yakalayıp acı verici bir açıyla geriye bükmek için uzandı ama adam önce avucunu kesti. Onu yere sererken kanı bir gül kadar parlak bir şekilde çiçek açtı.

Moray bacağına tekmeleyerek yan masayı devirdi. Bir şişe gra ve bir kâse mavi mücevher -büyük ihtimalle Innes'in bir düşmandan aldığı zehirli kan olan mücevherler -Kırıldı ve yere saçıldı. Gra halının içine sızarken hava aniden soğuk bir kuzey rüzgârı gibi sisli ve nemli bir funda gibi kokmaya başladı.

Adaira geri adım atmak zorunda kaldı. Belinden tutup onu daha uzağa çeken Jack'i arkasında sert ve sıcak hissetti. Ama Innes ve Moray'in güreşmelerini, birbirlerine vurmalarını ve birbirlerini yaralamalarını izlerken afallamıştı. Annesinin kardeşiyle olan ilişkisinin doğası hakkında pek düşünmemişti ama *bunu* asla hayal edemezdi. Varisine güvenmeyen ya da saygı duymayan bir laird. Tek oğlunun kolunu yüzüstü yere düşene kadar bükmekten başka çaresi olmayan bir anne.

Moray sonunda hareketsiz kaldı, kendini kurtaramadı. Gözleri tekrar Adaira'nın kileri buldu ama bakışlarında meydan okuma yoktu, sadece üzüntü vardı.

"Sana bir kez daha soracağım Moray," dedi Innes, dizini sırtına bastırarak. "Neden buradasın?"

"Tamerlaine zindanlarında *on* yılımı heba etmeyeceğim," diye homurdandı. "Sen ve David Cora'yla sonsuza dek mutlu yaşarken, kendimi onların zincirlerine vurup toz olup gitmeme izin vermeyeceğim."

"Bu senin kefaretin."

"Ben *adalet* istiyorum. Bırakın arenada savaşıyım. Bırakın kılıç benim için konuşsun."

Adaira'nın içini bir ürperti kapladı. Adam itlafla yüzleşmek istiyordu ve Adaira bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Moray'ın savaşıma ve muhtemelen ölme şansına sahip olması en iyisi miydi? Yoksa on yıl daha karanlıkta yaşamak Tamerlaine zindanlarına geri mi gönderilmeliydi?

Innes de kararsız görünüyordu. Muhafızlar gelip etraflarını sardığı yüz ifadesi bir anlığına dalgalandı.

"Sessizce zindanlara giderseniz," dedi Innes, "isteğinizi dikkate alacağım."

Moray başını salladı.

Üzerinden indi ve muhafızlar onun yerini alarak Moray'ın bileklerine kelepçeleri vurdular ve onu ayağa kaldırdılar. Adaira onun yüzünü göremedi ama götürülürken saçlarının bir anlık görüntüsünü gördü.

Oda acı verici bir sessizliğe gömüldü.

David yerdeki mavi mücevherleri toplamaya başladı.

Innes elini büktü, parmaklarından kan damlıyordu. "Lütfen bizi yalnız bırak Cora," dedi ve sırtını Adaira.

Söylenmesi gereken çok fazla şey varmış gibi görünüyordu. Yine de Adaira söyleyecek tek bir kelime bile bulamadı.

Jack'in elini tuttu ve onu uzaklaştırdı.

Torin geride, lordun kanadında kaldı. Moray ve Jack'i takip ettiğinde ne olacağını bilmiyordu ama batı lordu ile oğlu arasında gergin bir tartışma olmamıştı.

Innes Breccan'a sadece saygı duymakla kalmayıp, Moray'le başa çıkarken sessiz bir huşu hissetmeyi de beklemiyordu. Onu bıçak kullanmadan, sadece biri kanayan çıplak elleriyle tutmuştu.

David'in Innes'in yere dökülen kanından oluşan mücevherleri toplamasını izledi. Torin gördüğü manzara karşısında büyülenmişti; damarlarındaki bu sihir de neydi?

-Innes'in sözlerini neredeyse kaçırıyordu.

"Moray konusunda ne yapacağım?" diye sordu yorgun bir ses tonuyla. "Onunla nerede yanlış yaptım?"

"Seçeneklerimizi düşünmek için bütün gece vaktimiz var," dedi David nazikçe. "Ama şimdilik? Otur ve seninle ilgilenmeme izin ver."

Innes kendini bir sandalyeye bıraktı ve kanayan elini kucakladı. David yan odaya geçerken gözleri uzak düşüncelerle buğulanmış bir halde bekledi. David bir süre sonra elinde bir rulo keten ve merhem dolu toprak bir kâseyle döndü ve kadının önünde diz çöktü.

"şunları," diye fısıldadı Innes kabaca.

David durakladı ama elindeki malzemeleri yere bıraktı. Eldivenlerini parmak parmak çıkarmaya başladı, ta ki bir fısıltıyla yere düşene kadar.

Torin'in nefesi boğazında düğümlendi.

David'in sol elinin tamamı yanmıştı. Cildi sanki kötü bir şekilde yaralanmış gibi mavi ve mor renklere bürünmüştü. Damarları altın renginde aydınlanmıştı.

Innes kocasının eline baktı, yüzü hem korku hem de ıstırapla oyulmuştu. O anda o kadar savunmasızdı ki, David'in parmaklarını izlerken Torin gözlerini kaçırması gerektiğini hissetti. Kızın eli David'in kolunda gezindikten sonra yüzünü okşadı. Öne doğru eğilip alnını onunkine bastırdı ve aynı havayı, aynı endişeleri soludular.

"Beni defalarca iyileştirdin," diye mırıldandı Innes. "Ama şimdi seni iyileştirmek için hiçbir şey yapamam. Benden önce ölmen zalim bir kader."

David sessizdi ama sonra onun bakışlarıyla buluşabilmek için arkasına yaslandı. "Yapabileceğimiz bir şey var."

Innes gözlerini kapattı. "Cora'nın önerisinden bahsediyorsun." "Kızımız , evet." David Innes'in

yaralı elini. Kanını siliyor, kesiğin üzerine merhem sürüyor. Ketenle bağladı. "Innes? *Innes*, gözlerini aç. Bana bak."

Innes nefes verdi ama gözlerini açtı. David, sanki mavi mürekkepli hikâyelerini gibi başparmağıyla boynundaki dövmelerin izini sürdü. Sanki bu birbirine geçmiş desenler ikisinin birlikte yaptıklarından esinlenilmişti.

"Sidra'ya yazsın."

Torin irkildi. Bu kez Sidra'nın adı, diyarları eriten bir alev gibiydi. Batıda yeterince şey görmüştü. Artık eve dönüp bilmeceyi çözme vakti gelmişti. Moray'in cezası bir başkası tarafından verilmeliydi ve Torin o eski, acı intikam arzusundan vazgeçti.

David ve Innes'i geride bırakarak döndü.

Ama Sidra'nın adı batı tepelerine doğru ilerlerken içinde yankılanmaya devam etti. Doğuya doğru koşarken kanında şarkı söylüyordu.

Bölüm 30

Gece yarısı zili çaldığında Adaira'nın yatak odasında gölgeler uzun ve soğuktu. Jack çalışma masasının önünde durmuş, mum ışığında bir leğene su dolduruyordu. Kale duvarlarının ötesinde gök ve yağmur, Jack'in nabzını yansıtan çılgın bir ritimle pencerelere vurmaya başlıyordu.

Akşamki olaylardan dolayı sarsılmış hissediyordu.

Derisi nemli, nefesleri sığıdı. Moray'in dirseğinin keskin ucunu hâlâ boğazında hissedebiliyordu. Jack ellerini suya sokarken bu anıyı bastırmaya çalıştı. Yüzündeki teri yıkadı ama kapıda Moray'i görmekten kendini alamadı. Moray onu kolayca alt etmişti.

"Boğazında *ikinci* kez bir bıçak görüyorum Jack." Adaira'nın sesi boğuk ve hüzünlüydü. "Özür dilerim."

Kolları beline dolandığı sırada yanındaki ekoseye uzandı ve gözlerindeki suyu sildi. Yanağını onun omzuna bastırdı.

"Hepsi göstermelikti," dedi Jack. "Bana zarar vermedi Adaira. Ve bu senin suçun değil."

Tuniğinin içine doğru nefes verdi. Nefesinin sıcaklığını teninde hissedebiliyordu ve gözlerini kapattı.

"Yorgun musun?" diye fısıldadı.

"Hayır."

"Sana bir hikaye anlatsam uykun gelir mi, yaşlı tehdit?"

Gülümsemekten kendini alamadı. "Belki de."

"Yatağa gel o zaman."

Jack onu yatağa kadar takip etti ve yorganın altına girdi. Sırt üstü uzandı, gözleri kapalıydı ve Adaira yanına yerleşirken onu dinledi. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Jack sonunda tek gözünü açıp ona baktı. Yatak başlığına yaslanmış, tırnaklarını inceliyordu.

"Hikaye nerede?" diye sordu.

"Bir tane bulmaya çalışıyorum. Zor, biliyorsun. Bir ozan için yeterince iyi bir hikaye bulmak, onu sıkmayacak bir hikaye."

Jack güldü. Yüzünü ona döndü, eli çıplak bacaklarının üzerinde geziniyordu. "O zaman belki de sana bir tane anlatmalıyım."

Adaira'nın nefesi kesildi, tam o sırada kapı çalındı.

Kadın küfretti ve isteksizce yataktan sürünerek kalktı, Jack'in parmakları kalçalarından çekildi. Öne doğru oturdu, önce sinirlendi, sonra endişelendi, bu saatte bir ziyaretçinin iyi bir şey getiremeyeceğini düşündü.

Innes'ti.

Laird odalarına girdi. Jack, Innes'in bakışlarıyla karşılaşana kadar Moray'le olan tüm o tartışma hiç yaşanmamış . Onun içinde karanlık ve sıkıntılı bir şey gördü.

Hızla yataktan kalktı.

"Baban seninle konuşmak istiyor Cora," dedi Innes. "Seni odamda bekliyor."

Adaira'nın gözleri büyüdü. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," diye yanıtladı Innes, Jack'e bakarak. "Ama kocanızla yalnız konuşmak da istiyorum."

Adaira bir süre sessiz kaldı ama bornozuna uzanarak onu kombinezonunun üzerine geçirdi. "Pekâlâ."

Jack onun odadan çıkışını izledi, kalbi göğsünde taklalar atıyordu. Innes'in sessiz bakışını hissetti ve ona kendi bakışıyla karşılık verdi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Laird?" diye sordu.

Innes, "Baban hakkında konuşmamız gerekiyor," diye cevap verdi.

Bu sözler Jack'in nefesinin kesilmesine neden oldu. "Adaira mı söyledi?" "Hayır. Niall'la olan bağlantını senin evine geldiğimde öğrendim.

Haftalar önce annemin kulübesine gittim. Mirin'in klan çizgisine ne kadar yakın yaşadığını gördüğümde. Küçük kız kardeşini kumral saçlarıyla gördüğümde." Durakladı ve gözlerini Jack'ten kaçırdı. "Cora'ya olanlarla ilgili gerçeği öğrendikten sonra şaşırmamam gerekirdi. Niall'ın onu nasıl ele verdiğini. Bir Tamerlaine kadınına aşık olduğunu ve ondan çocuk sahibi olduğunu öğrendiğimde de şaşırmamalıyım."

Jack ifadesini temkinli tuttu. Innes'in bu konuşmayla nereye varmak istediğini bilmiyordu. Tarafsız kalması mı gerekiyordu yoksa bir duygu kırıntısı göstermenin en iyisi olup olmayacağını bilmiyordu. Kanına belirsizliğe rağmen, Niall'ın hayatının dengede olduğunu hissediyordu. Parlak bir şekilde yanabilecek ya da tamamen sönebilecek bir takımyıldızı.

"Yani Niall'ın Adaira'nın evlilik yoluyla akrabası olduğunu biliyordunuz," diye başladı Jack dikkatli bir tonda. "Ve yine de itlafta savaşmasına izin vermeye devam ettiniz? Ne amaçla? Sonunda biri onu öldürene kadar mı?"

Innes, "Kararlarımı ya da nedenlerimi anlamanızı beklemiyorum," dedi. "Sizinle konuşmaya gelmemin nedeni de bu değil. Ancak ihtiyacım olan şey bu: Moray doğunun bir tutsağı ama yine de burada, benim gözetimim altında. İtlafta savaşmak istedi ve ben de ona bu fırsatı vermek istiyorum."

"Ona affedilmesi için bir şans mı vermek istiyorsun?" Jack öfkesini bastıramayarak hırladı. "Zindanda sadece bir ay yattıktan sonra serbest kalması için mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Innes. "Onun onuruyla ölmesini istiyorum. Eğer onu Tamerlaine'lere iade edersem, onu idam edecekler. Yaptığı şeyin utancından kemikleri çürüyecek."

Jack o kadar şaşırmıştı ki sadece ona bakmakla yetindi. Ama zihni hızla çalışıyordu.

"Kendisinden daha güçlü bir rakiple karşılaşmasını istiyorum," diye devam etti Innes. "Niall yenilmez."

"Peki ya babamı öldürürse?" Jack sorguladı. "Moray serbest mi kalacak?"

"Hayır. Zindanlarda kalacak ve biri onu yenene kadar tekrar savaşıacak."

Jack bir an için bunu düşündü. "Pekâlâ. Benden ne istiyorsun?"

"Tamerlaine klanının bir temsilcisi olmana ihtiyacım var," dedi Innes. "Benim yanımda itlafı izlemen için. Moray'ın ölümüne tanıklık edeceksin ki laird'in batıda yaptığı kötülüklerin cezasını adil bir şekilde çektiğini bilsin. Bunu yapabilir misin?"

Ondan babasının dövüşünü izlemesini ve belki de Moray'ın şansı yaver giderse ölmesini istiyordu. Niall'ı her düşündüğünde onu saran tüm duyguların üstesinden gelen Jack irkilmek, kendi içine kapanmak istedi. Ama Innes'in sabit bakışlarını tuttu ve bunun beklediği an olduğunu fark etti. Bu an hiç beklemediği bir şekilde gelmişti.

"Bunu senin için yapacağım, Laird," dedi. "Ama şartlarım var."

"Şartlarını söyle."

"İlk mi? Toplama işleminden birkaç saat önce babamla akşam yemeği yemek istiyorum. Kalenin özel odalarından birinde güzel, doyurucu yemek."

"Pekâlâ. Bunun yapılmasını sağlayabilirim," dedi Innes. "Başka ne var?"

Jack tereddüt etti ama konuştuğunda sesi netti. Tereddütsüz. "Eğer babam oğlunu yenerse, Niall serbest kalacak. Ona adını, unvanını, toprağını ve onurunu geri verirsin. O artık bir tutsak değil."

Innes sessizdi. Ama sonra elini uzattı. "Şartlarını kabul ediyorum, Jack."

Elini kabul etti, parmaklarını ezecek kadar sıkı tutuyordu. Sözlü anlaşmayı mühürlediler.

Jack umudun ve güvenin tadını çıkarmak istiyordu ama Moray'ın dirseğinin keskin ucunu hâlâ boğazında hissedebiliyordu. Jack

zindanların acı soğuşunu hâlâ iliklerine kadar hissedebiliyordu. Niall'ın arenada onun adını söyleme şeklini hâlâ duyabiliyordu, sanki bir parçası kopmuştu.

Jack kendini en kötüsüne hazırlamaya başladı.

Adaira David'i laird'in odasında buldu. Bir parça parşömen, yeni kesilmiş bir tüy kalem ve bir hokkanın bulunduğu masasında onu bekliyordu. Bir dizi mum yanıyor ve ışık halkaları oluşturuyor, balmumları aşağıya süzülerek ahşap üzerinde birikiyordu.

"Innes beni görmek istediğini söyledi?" Adaira sordu.

"Evet," dedi David sandalyesini masadan geriye çekerek. "Sidra'ya bir mektup yazmanı istiyorum."

Adaira o kadar şaşırmıştı ki donup kalmış, gözlerini kırpıştırarak ona bakıyordu.

"Onun bir şifacı olduğunu ve yanıklığa çare bulma konusunda benimle işbirliği yapabileceğini söylemişsiniz?" David sordu.

"*Evet.*" Adaira bir adım öne çıktı. Sandalyeye oturdu ve tüy kalemi eline aldı. "Ona ne söylememi istersiniz?"

"Bir davetiye gönderin. Innes ve ben onu ziyaret etmek istiyoruz. Maiyetinde en fazla dört kişi getirebileceğini söyleyin. Muhafızlar ya da hizmetçiler, hatta eğer ona eşlik etmek isterse kocası. Ayrıca tuttuğu kayıtları, yararlı bulunduğu tonikleri ya da bitkileri de getirmesini rica edin, böylece daha önce yaptığı çalışmaları görebilir ve karşılaştırabilirim."

Adaira hevesle yazmaya başladı. Uç parşömene çizik atarken, babasının omzunun üzerinden okuyacağını düşündü ama David'in raftaki kitapları yeniden düzenlemek için yana kaydığını görünce şaşırdı. Adaira onun kendisine mahremiyet tanıdığını fark etti ve kalbi ısındı, minnettar oldu.

Mektubu yazdı ve imzasını attı ama tereddüt etti.

"Mühürlemeden önce okumak ister misin?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladı David. "Sana güveniyorum. Devam et ve mühürle, Cora."

Adaira mum alevinin üzerinde balmumunu ısıttı. Mektubu Breccanların mührü ile mühürledi ve sonra parşömeni David'e uzatarak kabul bekledi.

"Benimle gel," dedi ve arkasını döndü.

Onunla birlikte kuzgunların demir kafeslerde tünediği kuşhaneye doğru yürüdü. Mektubu deri bir kesenin içine konmuş ve kuşlardan birine bağlanmıştı. Adaira babasının yanında durdu ve kuzgunun fırtınanın içinde doğuya, Sidra'ya doğru uçmasını izledi. Yağmur ve rüzgâr yüzünü kaplayan ve saçlarında boncuk boncuk biriken bir sis oluşturmıştı. Gözlerini kapadı ve içine çekti.

"Aileni sık sık düşündüğünü biliyorum," dedi David nazikçe. "Onları özlediğini de biliyorum. Beni ve Innes'i onlarla kıyaslayabileceğini tahmin ediyorum ve bunun için seni suçlayamam. Ama umarım hayatında sadece bir lord ve eşi olarak değil, ne kadar çok yer almak istediğimizi biliyorsundur."

Adaira gözlerini açtı. David'in sözleriyle kalbi hızlanmış, acı dolu anıları canlanmıştı. Alastair, Lorna ve doğuyla ilgili anılar.

Ona bakmak için başını çevirdi. Eldivenli parmaklarıyla hafifçe yanağına dokunmak için uzandı ve tenini örten buğuya dokundu. Adaira açıkçası ne diyeceğini bilemiyordu. Boğazında bir düğüm vardı ve gözleri yaşlarla doldu.

Evet, anlıyorum, demek istedi ama çenesi sıkılı kaldı.

David elini çekerken ona sadece üzgün bir gülümseme verdi. Onu kuş kafesinde fırtınaya bakarken bıraktı.

Yvaine onu şafak elinde yağmur lekeli iki mektupla bulduğunda Sidra kalenin kail avlusundaydı. Güneş, rüzgârla savrulan bulutların arkasından yükseliyordu ve bunaltıcı bir gün olacağı benziyordu. Vadinin sisi çoktan erimişti ve

Arılar ve kızböcekleri durgun desenlerle uçuyordu. Sidra bitkileri kesip hasat sepetine koyarken üzerlerinde sadece bir tutam çiy kalmıştı.

"Biri sana, biri de Torin'e," dedi kaptan. "İkisi de batıdan."

Sidra kiri sildi ve budama makasını önlüğünün cebine sokarak parşömeni kabul etti. Kendisine gönderilen mektup Adaira'nın tanıdık el yazısıydı. Torin'e gönderilen mektup ise Jack'in zarif el yazısına .

Onlara baktı, bu mektupların içinde her ne varsa her şeyi değiştireceğini biliyordu. Bunu hissedebiliyordu, tıpkı saatler sonra kopacak fırtınanın tadını alabildiği gibi. Bir elektrik şoku gibi, sanki ellerini yeni eğirilmiş yün üzerinde gezdirmiş ve sonra bir kılıcın kabzasına dokunmuş gibi.

Moray hakkındaki cevabın bu mektuplarda yattığını biliyordu. Onu arayışları sonuçsuz kalmıştı ve Graeme'in batıya gittiğine dair tahmini büyük olasılıkla doğrudu, çünkü doğuda ondan hiçbir iz yoktu. Sidra şimdi bir bekleme oyunu içindeydi. Nefesini tutmuş, Breccalıların dürüst ya da hilekâr bir hamle yapmasını bekliyordu. Ya Moray'ı koruyacak ya da onu tekrar ele verecekti.

"Yemek mi?" Sidra, bahçe yolundan yürüyüp şatonun serin havasına dönerlerken Yvaine'e sordu.

Yvaine, "Evet, ama ben bir fincan çay alırdım," dedi.

Kadınlar kütüphaneye çekilip küçük, yuvarlak bir masaya oturdular. Edna bir tabak tereyağlı çörek, ezilmiş meyveler ve bir kase krema ile bir çay tepsisi getirdi ve Sidra çayını hazırlamanın rahatlatıcı hareketlerine kendini bıraktı.

"Önce hangisini açayım?" diye sordu.

"Torin'in mektubunu," diye yanıtladı Yvaine.

Sidra mührü kırdı ve parşömeni açtı. Jack'in sözlerini okudu, hangi hem hem de beklenen ve

tamamen şaşırtıcı.

"Ne oldu?" Yvaine, Sidra'nın yüzündeki çizgileri okuyarak aceleyle sordu.

"Moray düşündüğümüz gibi batıda." Sidra mektubu kaptana . "Ama onun için tuhaf bir çözüm öneriyorlar."

Yvaine okurken o çayını süzdü ama kısa süre sonra parmaklarını endişeyle masanın üzerinde kaptanın ne düşündüğünü öğrenmek için bekledi.

Yvaine mektubu yere bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslanarak ellerini ensesinde birleştirdi. "Pekala. Düşündüğüm gibi olmadı."

"Onu arenalarında öldürme riskini göze alıyor muyuz?" Sidra sordu. "Yoksa onu derhal bize iade etmelerini mi talep edeceğiz?"

"Eğer bize dönmesini talep edersek," diye başladı Yvaine, "o zaman onu burada öldürmek zorunda kalırsın Sidra. *Beş* muhafızımı öldürdü ve bu cezasız kalamaz. Onu ilk hapsettiğimizden beri işlediği suçlar katlanarak arttı ve bu noktada Tamerlaine'lerin dökülen kandan başka bir şeyle yatıştırılacağını sanmıyorum."

"Sana katılıyorum," dedi Sidra, içinden bir geçmesine rağmen. Moray'ın başını kesecek kişi kendisi olmalıydı ve daha önce hiç adam öldürmemişti. "Ama onu işlediği suçlar yüzünden öldürürsek, bu batı ile bir savaş başlatır mı?"

"Breccan'larda ne olacağı belli olmaz ama bence olabilir, evet. İşte bu yüzden bence onun ölümüyle ilgilenmelerine izin vermelisin. Bırakın kanı onların eline bulaşsın."

Sidra sessizliğe gömüldü, gözlerini mektuba dikti.

"Yine de Tamerlaine'ler için yeterli mi?" sordu sonunda. "Onun ölümüne tanık olmamak?"

"Hem Adaira hem de Jack bu törende hazır bulunacak," diye yanıtladı Yvaine. "Jack bir türkü yazıp Moray'ın ölümünü klana anlatabilir."

Sidra başını salladı ama bir şeyler hâlâ ona doğru gelmiyordu. Tırnaklarının altındaki balçığı koklayarak dudaklarının kenarını yokladı. "Innes Breccan bunu neden onaylasın ki? Varisini kaybetmeyi onaylasın?"

"Birkaç teorim var," dedi Yvaine, çayını yeniden doldurmak için öne doğru oturarak. "Ama önce Adaira'nın mektubunu okuyun."

Sidra parşömene uzandı, kalbi endişeden ağırlaşmıştı. Ama o sabah ikinci kez tamamen gafıl avlanmıştı. Adaira'nın sözlerini okudukça, içini kavrayan demir yumruk hafiflemeye başladı.

Bir, iki kez nefes aldı.

Yvaine ona sabitlenmiş, bekliyordu.

Sidra mektubu yüzü yukarı bakacak şekilde masanın üzerine koydu. "Onlar da bu hastalıktan muzdaripler. Ve bir tedavi üzerinde işbirliği yapmak için beni ziyaret etmek istiyorlar."

"Hayır, Laird." Yvaine'in cevabı hızlı ve keskindi. "Nöbetimi bırakmana izin veremem."

Sidra yanakları ısınarak, "Ben laird değilim," diye söze başladı. "Ve ben-"

"*Hayır, Laird,*" dedi kaptan tekrar, bu sefer kelimeler daha da sertti. "Eğer batıda sana bir şey olursa . . . Bunu düşünmek bile istemiyorum. Seni kaybedemeyiz."

"Yine de doğuda başıma bir şey gelebilir," diye karşı çıktı Sidra. Ve garip bir şekilde üzerine huzur çöktü. Kendini sakin ve güvende hissediyordu. Zihninde hiçbir şüphe kalmamıştı ve "Ben hastayım Yvaine," dedi.

Yvaine sessizdi ama kaşları çatılmıştı.

"Yanıklık beni hasta ediyor," dedi Sidra tekrar, "Torin'in çocuğunu taşıyorum ve ne kadar zamanım kaldığını bilmiyorum. Burada, doğuda bir tedavi bulmaya çalışırken tüm bilgimi ve kaynaklarımı tükettim ama yine de Merak etmeden duramıyorum. Batıda yetişen ama burada, doğuda yetişmeyen Orenna çiçeğini hatırlıyorum ve bu da bana tedavi için ihtiyacım olan bitkiler olup olmadığını merak ettiriyor.

klan çizgisinin diğer tarafında tedavi. Bu beni şaşırtmaz, sanki ada bir kez daha birleşmeyi arzuluyormuş gibi."

Yvaine içini çekti ama önceki kararlılığı yumuşamaya başlamıştı. "Hamile olduğundan şüphelenmiştim Sidra. Ama yanıklıktan haberim yoktu." Sidra'nın bakışlarını tutarak durakladı. "Özür dilerim. Senin için hastalığı kabul edebilseydim, ederdim."

Sidra gözlerini kırpıştırarak bir damla yaşı geri çekti ama gözlerinin kenarlarında yıldızlar gibi parlıyorlardı. "Buna asla izin vermem."

"Tabii ki hayır," dedi Yvaine alaycı bir tavırla ama gözleri de duyguyla parlıyordu. "İşte bu yüzden batıda sana zarar verecek herkesi öldüreceğim."

"Bunun olmasından endişe etmiyorum," dedi Sidra. "Blair'i ve diğer üç muhafızı yanıma alacağım. Elimdeki tüm bıçaklardan daha keskin olan otlarımı da yanıma alacağım. Ve tamamen güvendiğim Adaira ile birlikte olacağım."

Yvaine çenesini zorladı. Hâlâ itiraz etmek istiyordu. "Seninle gitmek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, Kaptan," dedi Sidra.

"Ama Sidra, ben-"

"*Hayır*. Sana burada ihtiyacım var."

Yvaine bir iç çekerek parmaklarını siyah saçlarında gezdirdi. "Pekâlâ. Ne zaman gitmeyi planlıyorsun?"

Sidra masadan kalktı. Bugünlerde ayağı sürekli ağrıyordu ama artık bu acıya alışmıştı. Hareket etmeyi öğrenmişti ve ayağının enfeksiyon kapmadan önce nasıl hissettiğini hatırlamakta bile zorlanmasına hayret ediyordu.

Şimdi, haftalardır ilk kez, bir tedavi bulunabileceğine dair umudun tadına varıyordu. Batıya yapılan bir davet ona toprağı görme, otlarını, çiçeklerini ve asmalarını eline alma şansı verdi.

Birden kendini bir dağa tırmanabilecekmiş gibi hissetti.

"Sanırım mümkün olan en kısa sürede," dedi Sidra. "Jack' yazacağım ve itlaf için ona onayımı vereceğim. Ben de ona yazacağım."

Adaira'ya geleceğimi söyle. Ziyarettime hazırlanmaları için onlara zaman tanımak amacıyla yarından sonraki gün gidebileceğimi düşünüyorum."

"Nasıl isterseniz, Laird," dedi Yvaine, ayağa kalkmadan önce çayını kana kana içerek. "Blair ile konuşup maiyetinizi ayarlayacağım."

"Teşekkür ederim, Kaptan."

Yvaine başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı ve Sidra güneş ışığının izini takip ederek pencerelerden birine ulaştı. Sessiz sıcaklığında durdu, ışığın içine sızmasına izin verdi ve sadece haftalar önce nerede olduğunu düşündü. Sonra düşünceleri şimdi bulunduğu yere döndü.

Sidra güneşin altında titriyordu.

Bölüm 31

Hap, Aithwood'un gölgelerinde Torin'i bekliyordu. Torin klanı geçer geçmez tepe ruhu neşeyle, "Görüyorum ki batıdan yara almadan kurtulmuşsun," dedi.

Hat.

Torin homurdandı ama şaka yapacak havada değildi. Zihni gördüğü ve duyduğu onca şeyle doluydu ve Sidra için duyduğu endişe on kat artmıştı. "Whin nerede? Beni ona götürebilir misin?"

Torin'in sertliğine alışkın görünse de Hap'in kaşları çatıldı. Ağaçların arasından geçip sisli tepelere doğru ilerledi ve vadilerden birinde durdu.

"Whin'e neden ihtiyacın var?" Hap sordu.

"Sanırım bilmedeki kız kardeşlerden biri," diye yanıtladı Torin, çimlerin üzerine diz çökerek. Sidra'yı merhem ve tonik hazırlarken izlediği zamanlardan ilham alarak bir çalışma masası hazırlamaya başladı. Yakındaki iki kayadan yardım istedi; biri havan, diğeri de havan tokmağı olarak kullanılacaktı ve sonra da elindekileri ortaya koydu. Çimenlerin üzerinde kan gibi parlayan Orenna çiçekleri ve uçuşunun kenarından topladığı kar gibi beyaz çiçekler.

İki kız kardeş, birleşmiş. Buz ve ateş. Tuz ve kan.

"Onunla konuştun mu?"

Torin döndü üzerinde onun dizler için bak Whin arkasında duruyordu, gözleri kız kardeşinin çiçeklerine perçinlenmişti.

"Bir an için, evet," dedi Torin. Whin'in yüzündeki ıstırabı görünce tereddüt etti. "Birkaç çiçek alabilir miyim?"

tacınız . . . Sanırım bilmeceyi çözmek için ihtiyacım olan son şeylerden biri bu."

Whin uzanıp tacından birkaç karaçalı çiçeği kopardı ve Torin'e verdi. Sonra sanki onun çalışmasını izlemeye dayanamıyormuş gibi eriyip gitti.

Yakınlarda sadece Hap ve otların arasında toplanmış birkaç meraklı kertenkele kalmıştı.

"Ne kadar, ne kadar?" Torin çiçekleri taşın üzerine koyarken kendi kendine fısıldadı. Bilmede ölçülerle ilgili hiçbir bilgi verilmemişti. Torin her çiçekten bir tane koymaya karar verdi, sonra ellerini göğsüne sildi.

Asmanın üzerinde ne kadar soğuk olduğunu hatırlayarak beyaz çiçeğin buz olduğuna inandı. Ama yine de tuza ve ateşe ihtiyacı vardı.

En yakın çiftliğe koştu, orası da Mirin'in . Torin güney duvarını aştı ve Mirin'i dokuma tezgâhının başında buldu.

"Bunun için özür dilerim," dedi, her ne kadar kulakları sesine kapalı olsa da. Torin mutfaktan tahta bir kova ve şöminenin üzerindeki şamdanlardan birini aldı. Mirin'in çakmak taşını da alıp vadiye geri döndü; Hap ve feribotlar orada umutla bekliyorlardı.

Mumu ve çakmak taşını kayanın üzerine bıraktı; ilk kez bir adam öldürdükten sonra olduğu gibi şimdi de şiddetle titriyordu. Ama şimdi bu titremenin tek içinden akan, nefeslerini hızlandıran ve görüşünü eskisinden daha da keskinleştiren adrenalindi. Kovayı alarak sahile doğru koştu, yol boyunca her gölgeyi, yeryüzünün her sırrını gördü.

Torin kumların üzerine diz çökmüş, gelgitin çekilip gitmesini izliyordu. "Senden bir parça alabilir miyim?" diye sordu denize.

Okyanus çarpan bir dalgayla karşılık verdi ve Torin'in dengesi bozuldu. İçinden akan su kanında bir ürperti yarattı. Ream'in ona

izin veriyor ya da ama çaresizdi. Torin bir kova dolusu tuzlu su aldı, sonra içinde su ruhu olmadığından emin olmak için suya baktı. Su berraktı, altın ipliklerden, yüzgeçlerden ve gözlerden arınmıştı ve onu vadiye geri taşıdı.

Şimdi birkaç kaya da kaşlarını çatarak yakınlarda toplanmıştı; uzun kök parmaklarını beklenti içinde büken üç kızılağaç kızı gibi.

Torin tekrar diz çökerken onların mırıltılarını duydu. Topladıklarına bakarken sakalından ter damlıyordu ve içten içe bilmeceyi tekrar söylüyordu: *Buz ve ateş bir araya geldi. Bölünmüş kardeşler, bir kez daha birleştiler. Tuzla yıkanmış ve kanla yüklenmiş - hepsi birleşince ödeyeceksiniz.*

Elbette, bu her şeydi.

Derme çatma havanını eline aldı ve çiçekleri taşın üzerinde ezmeye başladı. Daha fazla ruh izlemeye geldiğinde çiçekler kısa sürede güzel kokulu bir karışıma dönüştü. Torin ruhların gözlerinin kendisine dikildiğini hissedebiliyordu ve onları uzaklaştırmak istedi. Seyirci istemiyordu ama yine de onları bu andan mahrum etmek de adil görünmüyordu.

Çalışmasına ara verdi ve ezilmiş yaprakların oluşturduğu lekeye baktı. Sırada ne vardı? Tuz mu, ateş mi? Ya da belki de önce elini kesip içine kan akıtması gerekiyordu?

Torin önce ateşi, sonra suyu ve son olarak da kanı kullanmaya karar verdi. Bir alev yakmak için çakmak taşına uzandı ve mumu yakarken etrafındaki ruhların soluk soluğa kaldıklarını duydu. Başını kaldırıp baktığında yüzlerini buruşturarak geri çekildiklerini gördü.

"Ne ?" diye sordu kabaca.

Sadece Hap yakınında kalmıştı ama tepe ruhu bile alevden rahatsız olmuş gibiydi. "Emin misin Torin?"

"Buz ve *ateş*," dedi Torin. "Evet, eminim. Benden neden şüphe ediyorsun?"

"I . . ." Hap'in söylemek istediği her neyse, dilini kıvırırken kayboldu. Tepe ruhu sadece başını salladı, saçlarından çiçekler döküldü ve bir adım geri çekildi.

Torin bilmeceyi yanlış yorumlamış olabileceğini düşünemeyecek kadar sinirli, endişeli ve yorgundu. Çiçekleri ateşe verdi ve sonra alevlerin tutuşmasını izledi. Tam tuzlu suyu avuçlarının içine alıyordu ki büyük bir *patlama oldu* ve bir şok dalgası onu uçurdu.

Sersemlemiş olan Torin öne doğru oturdu. Tuniği dökülen sudan ve kendi terinden sıırılsıklam olmuştu ve kayadan yükselen dumanı izledi.

"Hayır," diye fısıldadı, çılgınca sürünerek ona doğru gitti. "*Hayır!*"

Yeryüzü ruhları teker teker başlarını eğerek ve üzgün yüz ifadeleriyle geri çekildiler. Torin kayaya ulaştığında tanık olarak duran Hap dışında hepsi eriyip gitti.

Geriye yanık izinden başka bir şey kalmamıştı. Torin taşın izini sürdü ve bir araya getirdiği her şeyin -çiçeklerin, umudunun ve güveninin- yok olduğunu fark etti.

Adaira'nın ocağındaki ateş söndüğünde Jack botların bağlarını dizlerine kadar bağlıyordu. Küllere baktı ve dumanın tiksindirici bir dansla yükseldiğini gördü. Mumlar bile sönmüşü, fitilleri gri sabah ışığında kırmızı kırmızı parlıyordu.

Adaira içini çekerek örgüsünün ucunu mavi ekoseden bir şeritle düğümledi. "Bize ne anlatmaya çalışıyor?"

Jack ayağını yere koydu. Ash'in ne anlatmaya çalıştığından emin değildi ama kendi zihni ölümlü meselelerle fazlasıyla meşguldü. Birkaç saat içinde babasıyla akşam yemeğine çıkacaktı. Niall'a ne söylemek istediğinden ya da rahatsız edici olacağı kesin olan bu karşılaşmaya kendini nasıl hazırlayacağından bile emin değildi. Bundan birkaç saat sonra Niall ve Moray arasındaki ayıklama başlayacak ve Jack ya babasının kurtuluşuna ya da ölümüne tanık olacaktı.

Jack'in zihninde, en neden batıya gönderildiğini düşünmek için daha fazla yer yok gibiydi. Ama ateş ruhu yine alevleri söndürmeye başladığından beri, Jack zamanının tükenip tükenmediğini merak ediyordu. Ash'in onun dikkatine ihtiyacı vardı ve Jack şimdi Kae'nin Ateş Lordu ile Iagan arasında geçen bir tartışmaya dair anlattığı anıyı hatırladı.

Jack'in bakışları Adaira'nın masasına kaydı. Iagan'ın kompozisyonu hâlâ orada bir yığın halinde bekliyordu.

"Sanırım bugün geride kalmam gerekiyor," dedi Jack. Ayağa kalktı ve omzuna iğneleyen Adaira'ya baktı. "Loch Ivorra'dan aldığım müziği çalışmak için biraz zamana ihtiyacım var."

Adaira sessizdi, ağzı yana doğru kıvrılıyordu. "Nasıl isterseniz. Öğle yemeğinin odaya gönderilmesini sağlayacağım, böylece ayrılmak zorunda kalmazsın. Ama kılıcım yanında kalsın." Kınlı kılıca uzandı ve ona uzattı.

Jack kabul ama sadece kılıcın kemerini beline için. Göbeğinden sıkıca bağladı.

"Sana daha çok yakışmış," dedi, onu nasıl tamamladığına hayranlıkla bakarak. Genç bir kızken bile her zaman uzun boylu, ince yapılı ve ay gibi solgundu. Bir zamanlar nefret etmekten hoşlandığı bir kız. Yanında parlayan kılıç da ona çok yakışıyordu. "Ve ben sadece senin için endişeleneceğim, bensiz ve kılıcın olmadan vahşi doğada at sürmek."

Adaira kukuletalı gözlerle ona baktı. "Seni silahlandırmam gerek, yaşlı tehdit."

"Batıya yanımda bir dirk getirdim," diye cevap verdi. "Benim gerçek kılıcım. Sanırım Rab'de hâlâ duruyor. Ve arpım."

"Tamam. Onları kontrol edeceğim." Kadın uzaklaşmaya başladı ama Jack tekrar onun belinden tuttu ve eğilerek dudaklarını dudaklarıyla birleştirdi.

"Dikkatli ol Adaira," diye fısıldadı.

Parmaklarını onun saçlarına geçirdi ve kanını kaynatan yumuşak bir alaycılıkla onu öptü. Ama o görebiliyordu

dikkati ne kadar dağınıktı. Bunu onun vücudunda hissedebiliyordu, aynı gerginlik onun içinde de vardı.

Birkaç saat içinde Moray ile kendi özel yemeğini yiyecekti. Birkaç saat içinde kardeşinin ya kumların üzerinde kan kaybından ölmesini ya da Jack'in babasını öldürmesini izleyecekti.

Bu gün zaten acı ve çelişkili duygularla doluydu ve daha kuşluk vaktiydi.

"Yakında döneceğim," dedi, parmakları Jack'in saçlarından ayrılırken. Jack sonunda onu bıraktı. "Kapıyı arkamdan kilitle, Bard."

Başını sallayarak onu takip etti. "Kae'ye selamımı söyle."

"Yapacağım," dedi Adaira eşikten adımını atarken. Koridorda ilerlerken arkasına bakmadı ama hiçbir zaman arkasına bakarak hızını yavaşlatan biri olmamıştı.

Jack, kadın bir köşede kaybolana kadar onu izledi. Kapıyı sürgüledi ve masaya oturdu.

Nereden başlamalı?

Joan'ın kırık kitabına uzandı, her yarısında ne olduğunu merakla inceledi. İlk yarısına göz gezdirdiğinde, içindeki bazı ilimleri tanıdı. Ancak ikinci yarıyı karıştırdığında, kendisine hiç öğretilmemiş ruhlarla ilgili hikâyelerle karşılaştı. Kökleri batıda olan hikâyeler ve şarkılar.

Ve sonra, belki de en tuhafı, bir hikâyenin ortasında bir nota rastladı:

Iagan beni korkutuyor.

Artık ne müziğine ne de sözlerine güvenebiliyorum.

Çalarken ve şarkı söylerken gözlerinde korkunç ve isimsiz bir şey parlıyor.

Jack Joan'ın sözlerine bakarak durakladı. Kitabın ikiye bölünmesinin nedeni bu not muydu? Birileri Joan'ın içsel endişelerinin başkalarıyla paylaşılmasından mı korkuyordu?

Endişeyle kitabın iki yarısını yavaşça bir kenara bıraktı ve Iagan'ın kompozisyonunu okumaya başladı. Daha derin

Türkölere cesaret ettikçe, ocaktaki ve mum fitillerindeki ateş sanki Ash Jack'in dikkatiyle yenilenmiş gibi yeniden güçleniyordu.

Kapının kibarca çalınması çalışmalarını böldü. Öğle yemeği vakti çoktan gelmişti, saatler Jack'in ellerinin arasından su gibi akıp gitmişti. Koridorda iki görevli bekliyordu; biri ekmek ve çorbadan oluşan bir yemek tepsisi, diğeri ise Jack'in arpını ve hakikat bıçağını saklayan sekilsiz bir bohça taşıyordu.

Jack enstrümanına ve dirkine yeniden kavuştuğu için iç çekti. Onları incelemek için uzun bir an ayırdı, kabzayı ve telleri parmak uçlarıyla izledi. Korkularına rağmen her ikisi de iyi durumdaydı; Rab'in arpı parçalayacağından ve dirseği yok edeceğinden endişelenmişti. İkisini de kaybedecekti.

Jack derslerine dönmeden önce öğle yemeğinden birkaç lokma yemek için kendini zorladı.

Dört element için de türküler buldu. Kül için söylenen şarkı en kötüsüydü; notalar ve sözler ateşi alçaltmak için prangalara ve utanca dönüştürülmüştü. Şarkı Kül'ün tacının parçalarını, gücünün pelerinini, asasının parıltısını talep ediyordu. Sonra deniz için, toprak için, hava için türküler geldi. Bu şarkılar ateş ruhları için olan kadar sert değildi, ancak kısıtlamalar ve sınırlamalar üzerine inşa edilmişlerdi, sözler tıpkı müzik notaları gibi kontrol ve ölçülerle örülmüştü.

Iagan'ın baladları kafes gibiydi. Bir hapishane gibi.

Jack'in nefesi, notaların tamamını ve birbirlerinin üzerine nasıl inşa edildiklerini gördüğünde kesildi. Dört balad, ruhlar âleminde bir hiyerarşi yaratmak için birbirine uyuyordu.

O ana kadar Jack, hiyerarşiyi yaratanın Bane olduğunu düşünmüştü, bazı ruhları alçakta ve onun altında tutmaktan başka bir nedeni yoktu. Ağızlarını mühürlemek, seslerini susturmak için. Ne yapabileceklerini, ne söyleyebileceklerini ve ne kadar güce sahip olduklarını kontrol etmek.

Ama Bane'den hiç ilham almamıştı.

Hiyerarşi Iagan'ın müziği tarafından oluşturulmuştu.

Torin ikinci bir deneme yaptı.

Hâlâ bir avuç Orenna çiçeği, iki beyaz çiçek ve Whin'in tacından bir zincir kalmıştı. Kayanın üzerinde bir yığın daha ezmişti ama şimdi önündeki en büyük engel bilmecenin hangi "ateşi" gerektirdiğini bulmaya çalışmaktı. Eğer alev değilse, o zaman ?

"Sanırım bana yol gösteremezsin," dedi Hap'e, ikisi tepelerde yürürken, Torin amaçsızca, Hap kasıtlı olarak, sanki ruh tek ve tek ölümlü yardımcısının ona çobanlık etmezse bir bataklığa düşmesinden korkuyormuş gibi.

"Ağzımdan ancak bu kadar çıkabilir," diye fısıldadı Hap, sanki büyük bir güç onu engelliyormuş gibi. "Ama belki de bunu şu şekilde düşünmek yardımcı olabilir: Ölümlülerin dünyasında şeyin dengeye ihtiyacı var, değil mi? Aynı şey burada, bizim alanımızda da söylenebilir. Ya da ... belki denge değil, ama tamamlayıcılar ve .. *zıtlıklar*."

Torin kaşlarını çattı. Hap'in ne anlatmaya çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu. Ve tepelerde dolaşmak da düşünmesine yardımcı olmuyordu.

Sidra'yı görme korkusuyla uzak durduğu Sloane'a gitmeye karar verdi. Torin onu görürse delirebileceğini düşündü. Kendini onun yanından ayıramaz, bilmece hakkında eleştirel düşünemez halde bulabilirdi. Yine de ilerlemek için Sidra'nın bilgisine tekrar ihtiyacı vardı.

"Enfekte olmasaydı burada size yardımcı olması için karımı seçer miydiniz?" Torin, dolambaçlı şehir sokaklarının derinliklerinde yanında kalan Hap'e sordu.

Hap, "Evet," demeden önce dudağını ısırdı. Torin homurdandı.

"Biliyordum."

"Sidra'nın bize olan inancı çok derin. Biz ona kendi gücümüzü verirken o bize güç veriyor."

"Ve yanıklığını eklemeyi unutma. Bunu da ona sen verdin."

Hap durdu. Torin utancın boğazının arkasını yaktığını hissetmeden önce birkaç adım daha attı. Durdu ve aniden parçalanacakmış gibi görünen tepe ruhuna baktı.

"Rüzgâr," dedi Hap, saçlarındaki otlar solmaya başlamıştı. "*Rüzgârdı*. Meyveyi ona doğru üfledi. Meyveyi onun yoluna koydu ve ben konuda hiçbir şey yapamadım."

Torin ağzını açtı ama Hap gitmiş, kaldırım taşlarının arasında duran yosunlara .

Yalnız ve acı dolu Torin kaleye doğru ilerlemeye devam etti. Sidra'nın odasına yaklaştığında tereddüt etti. Onu görmeyi özliyordu ve bu özlemin onu yavaş yavaş, nefes çözdüğünü biliyordu. Ama yine de dayanamıyordu yanıklığın cildinde sürünmesini izliyordu.

Kapıdan geçmeye cesaret eden Torin, odanın boş olduğunu görünce rahatladı. İyileşme kayıtlarının tomarlarının durduğu masasına yaklaştı. Kitabın sayfalarına dokunmasına izin vermesi için birkaç deneme yapması gerekti ama kısa süre sonra Torin kitabı karıştırıyor, Sidra'nın kayıtlarını ve büyükannesinin ondan önce kaydettiği notları inceliyordu.

Bilmecenin bileşenlerinden üçü bitkiyse, dördüncüsü de olmalı mı? Pusuladaki dört noktayı anımsatan çift bir sayı mı? Rüzgârın dört gücü mü? Ruhların dört elementi mi? Bilmecedeki kan, tuz ya da ateşin belki de başka bir çiçekten gelmesi gerektiğini düşünen Torin, sayfalarda bunu aradı.

Denge, tamamlayıcılar, zıtlık.

Hap'in şifreli sözlerini düşündü ama yine de bir anlam çıkaramadı.

Torin iç çekerek bir cildi rafa kaldırdı ve diğerini çıkardı. Bunların hepsi Sidra'nın düzenli el yazısıyla yapılmış yeni kayıtlardı ve bir kayıt dikkatini çektiğinde gözleri bulanıklaşmıştı.

Sidra, *Torin'in büyülu bir susturma yarası için tedavi* olduğunu yazmıştı. Ardından gelen tarifler Torin'i iyileştirmekte başarısız olmuştu - ta ki Sidra ateş sütleğeni deneyene kadar.

Nefesi kesildi. Kitabı kapattı, parmakları dalgınca ön kolundaki yara izini takip etti. Şimdi hatırlıyordu. Sesini çalan büyülu yara çok soğuktu. Ateş sütleğeni akıntıyı nasıl yaktığını, onu yavaş ama istikrarlı bir şekilde nasıl bir araya getirdiğini hatırladı.

Kalenin içinden, kalabalık caddelerden koşarak geçti. Tekrar tepelere ulaştı ve bağırdı, "Hap? *Hap!*"

Ruh cevap vermedi. Torin çöktü, yalnızlığı keskinleştı. Ama kanı uğulduyordu ve ateş sütleğeni için dağları taramaya başladı. Sidra bunu defterinde şöyle anlatmıştı -Onu kaygan bir vadide bulmuştu ve kayaların yarıklarında büyümüşü.

Torin sonuçsuzca aradı. Sonunda Whin ortaya çıktı ve onun elleri ve dizleri üzerinde sürünmesini izledi.

"Ne arıyorsun, ölümlü laird?" sordu, ama sesi çimenlerin üzerindeki kırağı gibi soğumuştı.

Torin topuklarının üzerine oturdu ve ona baktı. "Dikkatsizce söylediğim sözler için özür dilerim. Olanlardan ve Sidra'nın hastalığından dünyayı sorumlu tutmuyorum. Hap'le öfkeyle konuştum."

Whin içini çekti ve "Ne arıyorsun?" diye tekrarladı.

"Ateş sütleğeni," dedi Torin. "Şu kayan derelerden birinde yetişiyor. Beni oraya götürebilir misin?"

Whin uzun, delici bir an boyunca ona baktı. Cevap vermeyeceğini düşündü ama sonra döndü ve güneydeki bir tepeye doğru yürümeye başladı, ayak izlerinde kır çiçekleri açıyordu. Torin de onu takip etti. Aşağıya, sis yüklü bir vadiye indiler. Whin vadinin ağzında yavaşça durdu, vadi bir yara gibi yarılmıştı.

Torin onu kendi başına asla bulamazdı.

Whin'e teşekkür etti ama Whin onun vadiye adım atışını izlerken sessiz kaldı. Sisten boncuk boncuk olmuş taş duvarlar iki yanında yükseliyordu. Nefesi yankılanıyordu

Bu yerde, onu kucaklayan kayalara bakarak ürperdi. Ateş sütleğenin krmızı çiçekleri sisin içinden yanarak gözlerini bir yarığa çekti.

Torin hemen tırmanmaya başladı. Parmakları bitkiye dokunduğunda eviyle düşünceler içinde kaybolmuştu. Acı, parlak ve ani bir şekilde kolundan omzuna doğru yayıldı. Elini çekip avucundaki kızgın kızarıklığa, kabarmaya başlayan kabarcıklara baktı.

Sidra'nın onun için hissettiği şey buydu. Onu iyileştirmek için taşıdığı acı buydu ve Torin acı ışınlarına karşı dişlerini sıkarak tekrar denerken elleri titredi. Elinin alevler tarafından tüketildiğini hissederek sarmaşığı çekip . Diğer eliyle ikinci bir sütleğeni hızla kökünden söktü. Acı o kadar büyüktü ki, tekrar yere inmek için mücadele etti.

Bir şekilde ayağa kalkmayı başardı. Sonunda bilmecenin ateşini yakalamıştı.

Eski, kavrulmuş kayanın taze ezilmiş çiçek yığınıyla birlikte beklediği çalışma masasına döndü. Torin diz çökerek ateş sütleğeni çimenlere döktü. Karışıma sadece bir tane eklemeye ve ikincisini başka bir aksilik çıkması durumunda kullanmak üzere saklamaya karar verdi.

Whin yakınlarda duruyordu, tek tanık oydu. Torin Hap'in nerede olduğunu merak ediyordu -belki de tepe ruhu aşağıdan onu izliyordu- ama onun yokluğunu dert edemezdi. Torin tamamen yaptığı işe odaklanmak zorundaydı. Kabarmış elleriyle çalı çırpıyı karıştırması gerekiyordu ve acıyı tahmin ederek bir an tereddüt etti.

Torin derme çatma havan tokmağını eline alıp sütleğeni elinden geldiğince ezerken yüzünü buruşturdu. Avucunun topuğundaki kabarcıklar patlamak üzereydi. Bu tam anlamıyla bir ıstıraptı ve acısını sese doğru haykırdı.

Kan ve tuz, kan ve tuz, diye tekrarlardı kendi kendine, ellerini daldırmadan önce toparlanmaları için bir an verdi.

deniz suyu dolu kovanın içine attı. Kabarcıkları daha da kötü yanıyordu ve okyanusu çiçeklerinin üzerine dökmek için acele etti.

Altından bir gümbürtü geldi. Kavrulmuş taş ikiye ayrılmadan önce inliyor gibiydi ve Torin bir kez daha geriye doğru savruldu. Bir alı parçasının üzerine uzandı, gözlerindeki tozu kırpıştırarak yıldızlara, gneşeye ve aya baktı.

Elleri yanıyordu, inanamayarak güldü. Tüm emeğinin boşa gittiğini anlamak için taşa bakmasına gerek yoktu.

Yine başarısız olmuştu.

Bölüm 32

Adaira kale koridorlarında bir muhafızı takip etti. Çizmelerinde çamur kurumuştı ve elbisesine devedikeni yapışmıştı. Ekosesi bütün gün omzunda tutturulduğu için kırıışmıştı ve nefesleri sığdı. Moray'le akşam yemeğine geç kalmıştı ve kendisinden başka suçlayacağı kimse yoktu.

Loch Ivorra'da Kae'yi ziyaret ettikten sonra eve dönerken vahşi doğada kaybolmuştu. Tepeler ve vadiler onun için değişmişti ve Adaira saatlerce at sürmüş, gözleri umutsuzca tanıdık bir işaret ararken ışığın azalmasını izlemişti. Ama güneş ona yönünü göstermediği için umutsuzca kaybolmuştu.

Uzun zamandır ilk kez korkuyu tatmıştı. Boğazına bir safra kaçmış ve midesi çalkalanana kadar onu yutmuştu. Sakin kalmak için çabalarken buz gibi bir şimşek göğsünü delip geçmiş, ruhların onu oyunlarından kurtaracağını umarak bir sonraki tepeyi, sonra bir sonrakini aşmaya devam etmişti. Sonra bir sis çöktü ve Adaira'nın atından inmekten başka çaresi kalmadı.

Evinin yolunu hiç bulamazsa ne olacağını düşünmeye çalıştı. Tepeler sonunda onu kendi evleri olarak kabul etseydi, saçlarına otlar dolsaydı ve kaburgalarının arasında kır çiçekleri açsaydı. Jack'in her gün onun dönüşünü beklediğini hayal etti. Innes'in vahşi doğada sonuçsuz bir arayış içinde olduğunu.

Adaira arazide yaya olarak yürüyor, atı da arkasından geliyordu. Hava neredeyse kararınca kadar yürüdü ve ancak o zaman sis dağıldı ve uzaktaki ışıltılı şehri görmesine izin verdi.

Kalenin geçitlerinde ilerlemeye devam ederken bu anı onu ürpertti.

Evindesin. , dedi kendi kendine ama yaşadığı korkunun ağırlığını da görmezden gelemedi.

Adaira'nın daha önce hiç görmediği bir kapıya geldiklerinde muhafız ona "Kılıcın," dedi.

"Tabii ki." Yanında kemerle bağlı olduğunu unutmuştu. Onu uzattı ve giysilerindeki devedikenini temizlemeye çalıştı. Sonunda pek de önemli olmadığını düşündü. Bu muhtemelen Moray'la son konuşması olacaktı.

Gardiyan kapının kilidini açtı.

Adaira kendini toparlamak için son bir saniye geçirdi. Sonra ateşle aydınlatılmış küçük bir odaya adım attı. Masada soğumuş yiyeceklerle dolu iki tabak vardı. Moray masanın bir ucundaki sandalyeye zincirlenmiş, gözlerinde sabırsız bir parıltıyla onu bekliyordu.

Gardiyan kapıyı kapatana ve yalnız kalana kadar dilini tuttu.

"Vahşi doğada mı kayboldun, kardeşim?" diye sordu.

Adaira rüzgârdan dağılan örgüsüne dokunma isteğine direndi. "Hâlâ yolumu bulmaya çalışıyorum. Beni beklememeliydin."

"Eğer bu akşamki dövüşü yemek soğuduğu için kaybedersem, o zaman kimi suçlayacağımı bilirim" dedi.

Adaira dudaklarını birbirine bastırdı ama adamın sözleri tüylerini ürpertti. Onun karşısındaki sandalyeye oturdu ve tabağındaki sülün ve dilimlenmiş armutları inceledi. Zerre kadar aç değildi.

Moray yemeye başladığında bileklerindeki zincirler şingirdadı.

"Bana nereye gittiğini söyle," dedi lokmalar arasında.

Yalan söylemenin bir anlamı olmadığını gördü. Adamın bakışlarına karşılık verdi ve "Loch Ivorra'ya gittim," dedi.

Bunu hiç beklemiyordu. Moray'ın kaşları ama şaşkınlığını hemen gizledi. "Anladığım kadarıyla yasak olduğu için sadece uzaktan hoşunuza gitmiş. Büyü ile kilitlenmiş."

"Kapının kilidini nasıl açacağımı biliyorum."

"Ah. Peki bunu sana kim öğretti? David mi Innes mi?" "David," dedi.

"Bu *da Innes* olduğu anlamına geliyor, çünkü onun izni olmadan hiçbir şey yapmaz."

Adaira sessizdi.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?" Moray sorguladı. "Kim hakkında?"

"Innes."

"Ona anne ya da anne demiyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladı Moray. "O hiçbir zaman böyle unvanlarla anılmak istemedi."

Adaira ona inanmadı. Ve konuşmalarının gittiği yönden de hoşlanmamıştı. Innes'ten bahsetmek ellerini nemli hissetmesine neden oldu ve ensesi uyarıcı bir şekilde karıncalandı. Ama Moray'ın sözlerini eğlenceli bulmuş gibi gülümsedi.

"Onun iyi bir laird olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

Adaira omuz silkti. "Evet, göz önünde bulundurarak ne Ben de görüldü Şimdiye kadar."

Moray düşünceli gözlerle ona baktı. "Ondan daha iyi yönetebileceğini düşünüyor musun?"

"Ondan daha *mı iyi*?" Adaira. "Açıkçası bu konu hakkında pek düşünmedim Moray."

"Sen ister miydin Cora?" "Batıya hükmetmek ister miydin? Hayır."

"Batıya değil, doğuya."

Bu onu kısa sürede kendine getirdi. Soğuk bir ifadeyle ona baktı. "Bir zamanlar vardı ama artık yok. Sen bunu benden aldın."

"Peki ya onu geri kazanmana yardım edersem?" dedi. "Ne pahasına?"

Sanki bir bit yeniği olduğunu bilmesinden memnun olmuş gibi gülümsedi. "Sen Innes'i devirmeme yardım et, ben de sana doğuyı tekrar alman için yardım edeyim. Adayı yan yana yönetebiliriz."

Adaira ayağa kalkıp dışarı çıkmamak için kendini zor tuttu. Bunun yerine yüz ifadesini yumuşak ve sakin tuttu, gözleri sıkılmış gibi ağırdı.

"Öyle mi? Peki Innes'i nasıl devireceğiz?" dedi.

"Aethyn zehirlenmesi söz konusu olamaz. kadar uzun süredir kendine doz veriyor ki, muhtemelen bu kadar soğuk olmasının nedeni de bu." Moray yemeye başladı, aklındakileri açıklamak için zaman ayırdı, Adaira onun her şeyi planladığını hissetti. "Sanırım onu alt etmenin tek bir yolu var."

"Hangisi . . . ?"

Moray yarım bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Bir dirsek, böğrüne saplanmış. Hayati organlarına doğru bir kesik. Yavaş ve acı verici bir ölüm şekli."

Adaira kısa bir süre hayal etti. Çelik Innes'i belinden, ekosesinin hemen altından kesiyordu. Dizlerinin üzerine düşerken çıkaracağı sesi. Kanının zemini boyayışını. Görüntü Adaira'nın içinde kara bir buz gibi çatırdadı. Öfkesinin bu kadar çabuk kabarmasına, tekmelenmiş bir kovan gibi uğuldamasına şaşırmıştı ama kardeşinin bunu bilmesine izin veremezdi.

"Bu riskli görünüyor Moray," dedi dikkatle. "Innes'in seni herhangi silah olmadan nasıl yere indirebildiğini göz önüne alırsak."

Moray alay ederek sandalyesinde arkasına yaslandı. "Beni idare etmesine izin verdim. Ama haklı bir noktaya değindin kardeşim. Innes bana güvenmiyor. Yıllardır güvenmiyor ve bu gece onurumu geri kazanmama ve serbest kalmama izin vermeye hiç niyeti olmadığını biliyorum. Öldürülmemi umduğunu biliyorum ama ya ölmezsem? Beni zincire vurup Oathbreaker gibi dövüştürmeye devam edecek.

Eninde sonunda biri beni yenecek. Ve ben sessizce oturup çürümeyeceğim. Birinin doğuştan gelen hakkımı elimden almasına izin vermeyeceğim."

Adaira ürperdi. Sesi kısılmış, hırıltılı bir hal almıştı. Ama gözleri sanki alev almış gibi ateşliydi.

"İşte bu yüzden *sana* ihtiyacım var Cora," diye fısıldadı. "Innes'i böğründen bıçaklayacak kişi olmana ihtiyacım var. Bunu senden asla beklemeyecek, ki bizden nefret etmen için yetiştirildiğini düşünürsek bu oldukça ironik. Ama sana nasıl baktığını görüyorum. Sen onun zayıflığıydın. Zırhındaki boşluk. Sende kendinden bir parça ve Skye'dan bir parıltı görüyor. Böyle bir aşkın seni kandırmasına izin verme. Bir kafese dönüşecek, seni kontrol etmenin bir yolu. Sadece onun istediği şeyleri yapman için seni zorlar."

Adaira sessizdi ama kardeşinin bakışlarını tuttu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu; ağabeyinin sözleri onu çok etkilemişti.

"Ama bunu yapacaksak... *bu gece olmalı*, Cora," diye devam etti Moray, onun sessizliğinden umut çıkararak. "Eğer benimle birlikteysen, Innes'e ihanet edecek cesarete sahip olduğuna dair bana bir işaret vermeni istiyorum. Kumların üzerine çıkarıldığımda saçından bir çiçek koparıp bana atmanı istiyorum. İzleyen herkese bu sadece bir şans jesti gibi görünecek. Ama ben bunun yükselmeye hazır olduğun anlamına geldiğini bileceğim. Oathbreaker'ı öldürdüğümde, dirseğini Innes'in böğrüne saplamayı istiyorum. Sonra da onu balkondan aşağı it."

Adaira, "Benden lordu herkesin gözü öldürmemi istiyorsunuz," dedi.

"Klan size sadece bunun için saygı duyacaktır. Ayrıca kaosa da neden olacak," diye açıkladı Moray. "Bu da benim kaçmamı sağlayacak."

"Ve muhafızları beni anında öldürecek."

"Hayır, olmayacak. En kötü ihtimalle yaralanırsın. Büyük ihtimalle zincirlenip hapsedileceksiniz. O zamana kadar adamlarım toparlanmış olur ve seni kurtarabiliriz."

Adaira gözlerini kapadı ve avuçlarının içine doğru iç çekti. Bu konuşma hiç beklemediği bir şeydi.

"Cora?" Moray onu günümüze geri çağırdı.

Yavaşça ellerini . Ona bakmak için gözlerini açtı.

"Benimle misin?" diye sordu.

Cevabını zaten biliyordu. Hiçbir zaman şüpheye düştüğü, hangi yolu seçeceğini düşünmesi gereken bir an olmamıştı. Ama Moray'in bunu bilmesini istemiyordu. En azından şimdilik.

"Bu akşam düşünmem için bana izin ver," dedi. "Cevabımı bu gece, seni arenada gördüğümde alacaksın."

Şatonun soğuk, kuzey kanadında, Jack küçük, penceresiz bir odada babasını bekliyordu. Basit odada camlı bir ocak, bir duvarda yıpranmış bir duvar halısı ve iki hasır sandalyeli bir masa vardı. Akşam yemeği tahta tabaklarda çoktan getirilmişti. Kızarmış sülün, otlu patates, baharatlı armut, kızarmış tereyağında havuç ve fırından yeni çıkmış, hâlâ sıcak bir börek. Jack beklentilerini yumuşatmaya çalışarak buharın yükselişini izledi.

Niall her an gelebilirdi. Ve Jack hâlâ babasına ne söylemek istediğinden emin değildi. Tek bildiği Innes'in onlara birlikte bir saat verdiği ve gece yarısına doğru itlafın başlayacağıydı.

Ocaktaki ateş odayı boğucu bir şekilde ısıtıyordu ve çıtırtıların dansından Jack uzaktaki ayak seslerinin yaklaştığını duyabiliyordu. Koridorda ağır bir adım, prangaların çınlaması.

Niall neredeyse gelmişti.

Jack durmuş, kapıya bakıyordu. Kemerli soluk ahşap, yapraklı bir asma şeklindeki demir bir kol. Sonunda gıcırdayarak açıldığında bir muhafız gördü. Sonra Niall belirdi, eşikte duruyordu, zindandan çıkmış gibi kir içindeydi.

Gardiyanlar ellerindeki kelepçeleri açtılar ama kaçma girişimi gibi korkunç bir şey olursa kaçmasını engelleyecek olan ayak bileklerindeki kilitleri bıraktılar. Niall odaya bir adım attı ve gardiyanlar kapıyı arkasından kapattı.

Jack kalbi küt küt atarak babasına baktı. Göz teması kurmasını, bir onay sesi duymayı bekliyordu. *Herhangi bir şey* için ama Niall ciddiyetle yere bakıyordu. Zayıf ve bitkin yüzü taş gibi sertti. Kumral saçları parlak ve karışıktı, cildi haftalarca güneş görmediği için solgundu. Çilliydi, yara izleri vardı ve her tarafı siğil dövmeleleriyle kaplıydı.

Onunla aynı odada durmak çok garipti. Neredeyse kopmayı reddeden bir rüya gibi hissettiriyordu. Bu, annesinin gizlice sevdiği adamdı. Adaira'yı doğuya götürmek için kendi lorduna meydan okuyan adam. Hayatının kendisinden geldiği adam. Kanla dövülmüş görünmez iplerle birbirlerine bağlıydılar ve Jack nefes aldığı anda bu iplerin ciğerlerini çektiğini neredeyse hissedebiliyordu.

Bütün saat boyunca orada durmayı mı planlıyor? Garip sessizlik uzadıkça Jack bir an sinirlenerek merak etti. *Neden bana bakmayı reddediyor?*

Ama sonra Jack, babasının ovalamasını izlerken fark etti. bileklerine yerleştirdi. Niall endişeliydi, utanıyordu. Birbirlerini en son arenada görmüşlerdi.

"Oturmak ister misiniz?" Jack masayı göstererek sordu.

Niall sonunda başını kaldırıp yemek masasını inceledi. "Benim için bu kadar zahmete girmene gerek yoktu."

"Sorun değil," dedi Jack, duyguları sesini bastırmadan önce. "Seni tekrar görmek istedim."

Seninle yalnız konuşmak istedim. Seni beslemek istedim. Bu gece kazanacak özgüvene sahip olmanı sağlamak istedim.

Jack ilk önce oturdu, umuyordu ki eğer kendini yemek, Niall masada ona katılacak kadar rahat hissedecekti. Yavaşça yaptı. Jack onu göz ucuyla görebiliyordu.

göz, masaya tereddütle yaklaşıyor. Zincirlerin şingirtısı, uzun gölgesi yerde dalgalanıyor.

Sonunda Niall sandalyesine ulaştı ve oturdu.

Jack gözlerini babasından kaçırarak, "Tabağını uzat," dedi. Mirin'in bunu yaptığını, biri için tabak hazırladığını sayısız kez görmüştü. Bakışlarını tamamen görevine odaklamıştı.

Niall mecbur kaldı. Tahta tabağını aldı ve Jack'e uzattı.

Jack kabul etti ve tabağı yemekle doldurmaya başladı. Zindanda Niall'ı ne kadar iyi beslediklerini bilmiyordu ve Jack'in isteyeceği son şey, bir dövüşün eşiğinde onu hasta etmektir. Jack, Hırsız'la birlikte hücrede kilitli kaldığı zamanı hatırladı. Her ne kadar Hırsız Jack için çok az bir kısmını bırakmış olsa da, verilen yemek çoğu hapishanenin sunduğundan daha iyiydi.

Bu yiyeceği alın ve vücudunuzu güçlendirmesine izin verin, Jack onun için dua etti. *Bırakın ruhunuzu beslesin, kalbinize tüm güzel şeyleri hatırlatsın.*

"İşte," dedi ve tabağı Niall'a uzattı. O göz temasından kaçınmaya devam etti çünkü bu babasının donup kalmasına neden oluyordu.

Niall tabağı kabul etti. "Teşekkür ," diye mırıldandı.

Jack su dolu sürahiye uzandı. Kaynaktan gelen su hâlâ serindi ve ikisine de birer fincan doldurdu.

Şimdi ne yapmalıydı? Bir şey söylemeli miydi? Sessiz mi kalmalıydı?

Jack çatalını alıp yemeye başladı ve Niall da onu izledi. Ama Jack babasına bakmak istiyordu. Ona yakından bakmak, Jack yüzünde kendinden izler bulana kadar yüzünü incelemek istiyordu. Soru sormak istiyordu, sadece sesinin ritmini duymak, bilgisinin boşluklarını doldurmak için bile olsa, ama o an, bahardaki buz kadar zayıf hissediyordu.

Yavaş ve dikkatli hareket etmek zorundaydı. Bu geceyi birbirlerini son kez görecekleri ve konuşacakları gece olarak görmesine gerek yoktu, öyle olsa bile. Jack'in Niall ile tekrar tekrar aynı masaya oturacağından emin olması gerekiyordu, belki batıda, belki doğuda. Belki bir tepenin üzerindeki küçük bir kulübede, Mirin'in masasında. Etrafı en sevdikleriyle çevriliydi.

Bu görüntü gözlerini yaktı ve sanki bir kaburgası kırılmış gibi göğsü ağrıdı.

Jack, "Anakara yemeklerinin oldukça yavan olduğunu biliyor muydun?" dedi.

Böyle rastgele kelimeler ağzından kaçırıldığı için neredeyse kendini gülünç hissedecekti ama sonra yemeğin konuşulabilecek en güvenli şey olduğunu fark etti. Onlar için bir mihenk taşıydı çünkü onu paylaşıyorlardı.

"Ben ... hayır," dedi Niall, derin sesi şaşkınlıkla yükseldi. "Hiç anakara yemeği yemedim."

"Üniversitedeyken uzun yıllar boyunca yedim."

Böylece Jack'in en iyi performanslarından biri başladı, babasına bir zamanlar anakarada yediği tüm yiyecekleri anlatarak onu eğlendirdi. Daha önce hiç böyle boşboğazlık etmemiştii ve bilinçaltı mahcup bir şekilde alevlenmek istedi. Ama onu bastırdı, sonra yemekten müziğe giden kusursuz bir konuşma yolu buldu. Niall'a elini sürdüğü tüm enstrümanlardan ve arpın onu en çok çağıran enstrüman olduğundan bahsetti. Bestelediği müzikten ve isteksiz öğrencilikten kendini adanmış öğrenciliğe, kararsız huysuz öğretmenlikten katı huysuz öğretmenliğe geçişinden bahsetti.

Çok geçmeden Niall'ın bakışlarını yüzünde hissetti. Babası ona bakıyor, onu dinliyordu. Yine de Jack onunla karşılaşmamak için direndi. Tabağındaki son patatesi sıyırırken müziği, arpı ve öğrencileri hakkında konuşmaya devam etti. Sonra anlattıkları her şeyin değiştiği ana ulaştı. Onu eve çağıran bir mektup gelmişti.

Niall hikâyeye kendini kaptırmıştı. Sonunda, "Seni adaya geri getiren neydi?" diye sordu.

Jack gülümsedi. Sonunda gözlerini babasınıninkilerle buluşturmak için kaldırdı.

"Adaira."

Onun adı söylendiğinde ne yapacağını bilmiyordu. Niall'ı geçmişine geri götürecek ve duygusal olarak yeniden geri çekilmesine neden olacak mıydı?

"Sen onunla evlisin," Jack'i şaşırttı Niall. "Evet."

"O zaman ikiniz de mutluluğu birbirinizde bulduysanız, sanırım doğru bir şey yapmışım." Niall aniden masaya çarparak ayağa kalktı.

Jack, Niall'ın gitmekte olduğunu fark ettiğinde afallamış bir halde onu izledi. Yemeği kısa kesiyordu ve Jack panikledi. Birlikte geçirdikleri zamanın bu şekilde bitmesini istemiyordu. Söylemesi gereken, söylemek *istediği* daha çok şey vardı ve aceleyle ayağa kalktı.

"*Baba*," diye nefes aldı, kelime hava gibi zahmetsizce ortaya çıktı. "Baba, bekle."

Niall kaskatı kesildi. Ama Jack'le yüzleşmek için döndü. Alnında derin bir kırıışıklık ve ağzının köşelerinde sanki acı çekiyormuş gibi gergin çizgiler vardı.

"Neden beni tekrar görmek istedin?" Niall sertçe sordu. "Yaptığım onca şeyden sonra benden ne isteyebilirsin ki?"

Jack gözlerini kırıştırdı, Niall'ın açık sözlülüğü karşısında irkildi. Bir öfke kanını ısıttı ve böylesine acımasız bir ifadeye karşılık vermek için sabırsızlandı. Ama Jack öfkesinin korlarını bir kenara bıraktı. "Çocukluğumdan beri," diye başladı nazikçe, "seni tanımayı özlemişimdir. Seni görmeyi, adını söylemeyi çok istedim. Ve şimdi nihayet bu şansa sahibim ve sen bana *nedenini* soruyorsun?"

Niall yüzünü buruşturdu ve gözlerini kapadı. "Özür dilerim Jack. Ama yakında öğreneceğin gibi, ben iyi bir adam değilim."

"'*İyi*' bir adam olmak zorunda değilsin," dedi Jack. "Sadece dürüst biri olman gerekiyor."

Babası ona tekrar baktı. Gözleri kan çanağı mavisiydi, yaz gökyüzü gibi gün batımında , ve dolu

pişmanlık.

"Pekâlâ," dedi Niall. "O zaman seninle dürüstçe konuşmama izin . Çaldım. Yalan söyledim. Öldürdüm. Ben bir korkağım. Seni ve kız kardeşini tek başına büyütmesi için anneni terk ettim. Gitmesine izin verdim. Senin gitmene izin verdim. Frae'nin gitmesine izin verdim. Benim için umduklarınıza *layık* değilim, çünkü anneniz, siz ve kız kardeşiniz için gerekirken hiç savaşmadım."

"O zaman şimdi bizim için savaş!" Jack sertçe cevap verdi. Yumruğuyla göğsüne vurdu, ritmin içinde hareket ettiğini hissetti. "İsimlerimiz elindeki kılıç olsun. Biz senin kalkanın ve zırhın olalım. Bu gece *bizim* için savaş. Çünkü klan çizgisinin ötesinde, Aithwood'un gölgelerinde, annem hâlâ seni bekliyor, hikâyeni dokuma tezgâhında dokuyor. Kız kardeşim de bir zamanlar benim yaptığım gibi seni özliyor, nerede olduğunu merak ediyor ve bir gün kapıyı çalıp gururla ona sahip çıkacağını umuyor. Ve ben de seni her gün anakara hikayeleriyle sıkmaktan ve suçluluğun eski bir deri gibi dökülene ve hak ettiğini düşündüğün hayatı değil, istediğin hayatı seçene kadar senin için şarkı söylemekten başka bir şey istemezdim."

Niall sessizdi ama gözlerinde yaşlar birikmişti. "Bu Bunun için çok geç," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Öyle mi?" Jack karşı çıktı. "Çünkü artık buradayım."

Niall arkasını dönmeden önce bakışlarını bir süre daha dikti. Jack hareket edemiyordu, nefes alamıyordu. Niall kapıyı açtı ve kibarca muhafızlardan onu zindanlara geri götürmelerini istedi.

Kapı kapanırken kelepçeler bileklerine geçirildi.

Yalnız kalan Jack nefesini tuttu ve gardını indirerek acı içinde eğildi. Zihninin, düşüncelerinin dönüp dolaşması için bir hendek kazmasına izin verdi.

Çok mu söyledim? Yeterince söylemedim mi?

Gerçekten öğrenmek için gece yarısı çanını beklemesi gerekecekti.

O öğleden sonra eve doğru yürürken, Frae sonunda cesaretini toplayıp Ella'ya kendisini bir gölge gibi takip eden soruyu sordu.

"Ya babam bir Breccan ise?" Frae gözlerini yerden ayırmadan yoldaki bir çakıl taşını tekmeledi. "Yine de benimle eve yürümek ister misin?"

Ella bir an sessiz kaldı, ama belki de tek nedeni sorunun onu şaşırtmış olmasıydı.

Frae gizlice ona baktı. Son birkaç gündür Ella onu okuldan eve bırakıyordu ve çocuklar onu bir daha rahatsız etmemiştir. Ama hâlâ fısıldaşmalar ve sivri bakışlar vardı. Dersler sırasında birkaç kez kimse Frae'ye eşlik etmek istememiştir.

"Eğer baban bir Breccan olsaydı," diye söze başladı Ella, "o zaman evet, yine de seninle eve kadar yürürdüm ve yine de senin arkadaşın olurum Frae. Nedenini bilmek ister misin?"

Frae başını salladı ama yüzünün kızardığını, tanıdığı başka hiçbir çocuk bu soruyu sormazken kendisinin sormak zorunda kalmasından duyduğu utançla rahatladığını hissedebiliyordu.

"Çünkü senin kalbin iyi, cesur ve nazık," dedi Ella. "Düşünceli ve akıllısın. Ve *bunlar* benim arkadaş olmak istediğim insanlar. Kendilerini herkesten üstün görenlerle değil. Kaşlarını çatan, anlamadıkları şeyleri yargılayan, çamur atan ve korkak kalplere sahip olanlarla değil."

Frae, Ella'nın bir ekose kadar sıcak ve yumuşak olan sözlerini içine çekti ve birden daha hızlı yürüyebildi, çenesi daha yukarıda durdu.

"Ve" diye ekledi Ella muzip bir gülümsemeye, "en iyi meyveli turtaları sen yapıyorsun."

Frae kıkırdadı. "Yarın okuldan sonra gelebilirsin. Sana nasıl yapılacağını gösteririm."

"Bunu çok isterim."

Başka şeylerden konuştular ve Frae, Mirin'in kulübesinin ne kadar çabuk görüldüğünü görünce şok oldu. Eve varmak

hiç zaman almamış gibi görünüyordu. Ella'ya el salladı ve uzun otların, kır çiçeklerinin ve bataklık mersinlerinin arasından geçen patikada yürüdü.

Mirin her zamanki gibi kapıda onu bekliyordu. Ama bu sefer elinde bir mektup vardı.

"Kardeşin bize bir mektup yazmış," dedi Frae'nin saçlarına dokunarak. "Gel, birlikte okuyalım."

Frae kitap çantasını yere atarak hızla içeri girdi. Divanın üzerine atladı ve dizlerini göğsüne çekerek oturdu, Mirin'in ona katılmasını bekledi.

"Çizmelerini minderden çek, Frae," diye nazikçe uyardı Mirin ve Frae anında ayaklarını yere indirdi. "Okumak ister misin, yoksa ben mi okuyayım?"

Frae bir an düşündü. "Okuyabilirsin anne."

Mirin gülümsedi ve onun yanına oturdu. Frae, annesi parşömenin üzerindeki mührü kırıp Jack'in el yazısını ortaya çıkarmak için açarken, bir tırnağını çiğneyerek onu izledi.

"'Sevgili annem ve babam,' diye okumaya başladı boğazını temizleyerek. "Küçük bir sapma yaşamış olsam da sağ salim batıya ulaştım. Yine de endişelenmeyin. Bir kez daha Adaira'yla birlikteyim ve ben ..." Mirin öksürmek için durakladı. Ses derin ve ıslaktı, tekrar öksürdü ve eliyle ağzını kapattı.

Frae kaskatı kesildi. Son zamanlarda annesinin daha çok öksürdüğünü fark etmişti. Ayrıca Mirin'in daha yavaş bir tempoda dokuma yaptığını da fark etmişti; sonuç olarak bir ekoseyi tamamlamak için daha uzun süre çalışması gerekiyordu. Bugünlerde ona pek sipariş veren olmuyordu ama gelenler de sanki kapısını çalarken görülmek istemiyorlarmış gibi geceleri geliyordu.

"Belki bana okuyabilirsin Frae?" Mirin fısıldadı.

Frae başıyla onayladı ve mektubu aldı. Ama annesinin parmaklarındaki kanı gizlice sildiğini gördü. Sanki içinde bir şeyler kırılmış gibi yüzü solmuştu.

Frae fark etmemiş gibi davrandı çünkü Mirin onun bilmesini istemiyordu. Ama endişe Frae'nin içini ürpertti ve Jack'in mektubundaki kelimeler üzerinde tökezlemesine neden oldu.

Eve dön Jack, Frae sonuna geldiğinde ona yalvarmak istedi. *Lütfen eve gel.*

Bölüm 33

Yatak odasına ilk dönen Jack oldu. Adaira hâlâ Moray'le birlikteydi ve oda mavi akşam ışığıyla aydınlanmış, sessizdi. Jack ocağın önünde uyuşuk bir şekilde durmuş, güneş batarken ışığın yavaş yavaş solmasını izliyordu.

Niall ile yaptığı konuşmayı, morarmış hissedene kadar tekrar tekrar yaşadı.

Ateşe bir yığın daha turba atmak ve odaya dağılmış mumları yakmak için hareket ettiğinde neredeyse karanlık çökmek üzereydi. Gözleri benek benek olana kadar dans eden alevlere baktı ve itlafa sadece birkaç saat kaldığını bilerek gözlerini kapadı.

Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Adaira'nın masasında oturan Jack, Iagan'ın bestesine tekrar göz attı. Müziği incelemek Jack'te kendi bestesini yazma, o uğursuz notaları soğuk külden ateşe dönüştürme isteği uyandırdı. Taze parşömen aramak için bir çekmece açtı. Bulduğu şey kendisine yazılmış bir mektuptu.

Jack kaşlarını çatarak gölgelerin arasından mektubu çıkardı. Adaira'nın el yazısını tanıdı ve onun söz konusu olduğu her yerde olduğu gibi kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Parşömeni incelediğinde, ona hiç göndermediği bir mektup yazdığını fark etti.

Mührü açtı ve içeri açtı. Kadının sözlerini okurken hızla çarpan kalbi tamamen durdu.

Benim Eski Tehlikem,

Bu gece aklımı ve kalbimi mektuba yazıyorum çünkü asla göndermeyeceğim. Böyle bir şeyde baş döndürücü bir güç var, öğreniyorum. Kısıtlama olmadan yazmak. Gerçekten hissettiklerini yazmak. Bir anıyı ölümsüz kılmak. Mürekkebe, kağıda ve elinizin eşsiz eğimine.

Bu gece benim için şarkı söylediğini duydum. Benim için çaldığını duydum.

Ve müziğine ne kadar ihtiyacım olduğunu asla bilemeyeceksin. Kilometrelerce sisin, kayaların, çalılıkların ve çoraklığın arasından sesini duymak için ne kadar çaresiz olduğumu. Asla bilemeyeceksin çünkü sana anlatmaya dayanamıyorum, bu yüzden onun yerine buradaki gazeteye anlatacağım.

Bu gece zehir içtim ve beni dona ve buza dönüştürdü. Zehir içtim ve ilk başta demirden, güvenden ve diyarın tüm keskin kenarlarından yapılmışım gibi hissettim, ta ki öyle olmayana kadar. Ve saçlarımda kanla eğirilmiş mücevherlerle odamın zemininde kıvrandım. Kıvrandım ve ağladım ve hiç böyle bir acı hissetmemiştim - yalnızlığın, boşluğun, kederin acısı. İçmemem gereken bir zehrin acısı.

İçimde o kadar ağırdı ki zorlukla sürünebiliyordum. Ama sonra müziğin beni yerde buldu. Sözlerin beni en zayıf, en karanlık buldu. Bana nefes almamı, nefes vermemi hatırlattın. Bana paylaştığımız tüm o ısıltılı anları hatırlattın, sadece bir sezon için bile olsa. Elimi uzatıp sahip çıkacak kadar cesur hala neler olabileceğini hatırlattın.

Böyle bir güzelliği ve gerçeği tekrar duymak için sana yüzlerce fırtına koparmanı söyledim. Kemiklerime yerleştiğini ve kanımı ısıttığını hissetmek için. Sadece ve sadece bana olduğunu bilmek için.

Seni bu mütevazı kelimelerin ve bu sonsuz mürekkebin söyleyebileceğinden çok daha fazla seviyorum. Seni seviyorum, Jack.

-A.

Kelimeler sayfanın üzerinde yüzmeye başladı. Jack gözyaşlarını kırıştırdı ama bir ses kaçı. Ezici bir rahatlama ve şaşkınlık sesi. Kelimelerini görmek, göğsünün içinde kanat gibi açıldıklarını hissetmek.

Ayağa kalktı, mektubu hâlâ parmaklarının arasındaydı.

Gözyaşlarının bulanıklığı içinde yere baktı ve onun acı içinde kıvrandığını hayal etti. Neden zehir içmişti?

Sadece bu görüntü bile onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

Sürünerek ocağa yaklaştı ve uzandı. Sırt üstü uzandı, iyi olan ve belirsiz olan her şeyden bunalmıştı. Gecenin hala getirmeyi vaat ettiği her şey.

Jack gözlerini tavana dikti.
Onun sözlerini yüzlerce kez yeniden yaşadı.

Adaira yatak odasına döndüğünde, bulmayı umduğu son şey Jack'in yerde yatıyor olmasıydı. İçini yakan bir panik dalgası onu Moray ve Innes'e suikast planıyla ilgili her şeyi unutturdu, ta ki Jack başını kaldırıp "Ben . Gel benimle uzan. Manzara buradan kusursuz."

Adaira kapıyı kilitledi, kaşları çatılmıştı. "Peki bu ne manzarası, Bard?"

"Görmek için daha yakına gelmelisin Adaira."

Öyle yaptı ve onun yanına, halının üzerine uzandı. İşte o zaman yerdeki mektubu gördü, parşömen üzerine koyu mürekkeple yazılmış sözcükleri. Hissettiği endişenin yerini hemen rahatlama aldı.

Onun yanında tamamen yere çöktü ve gözlerini kırıslara dikti.

"Görüyorum ki yazımı okuyorsun."

"*Bana gönderilmiş* bir posta," diye karşılık vermekte gecikmedi Jack. "Hmm."

Aralarına bir durgunluk girdi. Rahatsız edici değildi ama Adaira sadece Jack'in içsel düşüncelerini, sözlerinin ne uyandırmış olabileceğini merak edebiliyordu. Bazen Jack'i okumak onun için hâlâ zor oluyordu.

Yan dönerek ona baktı, eli karnının üzerinde geziniyordu. "Zehri neden aldın?" diye sordu usulca.

Adaira iç çekti. "O zamanlar soyluların masasında bir yerim olması için bu görevi kabul ettim. Başka bir baskını önlemek istedim, çünkü bunun iki klan arasında bir savaşa yol açacağına inanıyordum. Ama şimdi? Sanırım bunu kabul ettim çünkü anneme burada bir yerim olduğunu göstermek için çaresizdim. Zehirlensem bile Breccanlar arasında gelişebilecek kadar güçlü olduğumu."

Jack sessizdi, kadın ona her şeyi anlatmaya başladığında dinliyordu. Skye hakkında, Aethyn'li kanın mücevher etkileri hakkında, Innes'in Adaira'nın kaderinde küçük kız kardeşiyle aynı acı verici ölümü yaşamak olduğuna dair endişesi hakkında.

"Innes'in yakında benden tekrar doz isteme ihtimali yüksek," dedi Adaira. "Senden bile isteyebilir, Jack."

Sessizdi ama eli kaburgalarında gezindi ve kalbinin üzerinde durdu. "Buna dayanamayacağım."

"Neden?"

"Çünkü her an arpımı çalabilmem ve şarkı söyleyebilmem gerekiyor. Bunu yapmamı engelleyecek bir şey içmem aptallık olur."

"Annem yasakladığı halde oynamayı mı planlıyorsun?"

Jack'in eli kalbinden tekrar kaburgalarına doğru kaydı. Sanki nefes alışını ölçüyormuş gibi. "Evet. Zamanı geldiğinde. Bundan bir saat, bir gün, bir ay sonra olabilir." Durdu, onu izledi. "Zehri tekrar almak ister misin?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdi. Niall'ın bu konuda kendisini sıkıştırmasından endişe ediyordu ve tam Niall'la yemeğinin nasıl geçtiğini soracaktı ki Niall konuştu.

"Sen ve ben birçok şeyle tek başımıza yüzleştik," diye mırıldandı Jack. "Anakara ile ada, doğu ile batı arasında, dertlerimizi yalnızlık içinde taşıdık. Sanki insanın yükünü bir başkasıyla paylaşması zayıflıkmiş gibi. Ama artık seninleyim. Ben *seninim* ve yüklerini bana bırakmanı istiyorum Adaira."

Onun sözlerini dinlerken zorlukla nefes alabiliyordu. Yüzünü ona döndü ve adamın kolu güçlü ve sahiplenici bir şekilde ona sarıldı. Adam onu kendine sımsıkı sararken sıcaklığının tadını çıkardı.

Adaira o günün erken saatlerinde kaybolduğunu, vahşi doğada dolaştığını hatırlıyordu. Eğer eve hiç dönmemiş olsaydı, eğer toprak onu bütünüyle yutmuş ve bu anı ondan çalmış olsaydı

pişmanlıktan ölebilirdi. Söylemek ve yapmak isteyip de içinde sarmaşıklar gibi dolanan nedenlerle yapamadığı onca şeyi düşünüp dağılırdı. Ama suskunluğunun, çeliğe dönüşmüş gururundan ve korumak için yetiştirildiği görevinden kaynaklandığını hissetti. Kendini sadakatle korumak ve yenilmez görünmek, bir laird'in olmaktan başka çaresi olmadığı gibi.

"Sonbahara, kışa ya da ilkbahara ihtiyacım yok," dedi Adaira, kelimelerin çiçek açmasına izin vererek. "Seni sonsuza dek istiyorum. Benimle kan yemini eder misin Jack?"

Sessizdi ama kara gözleri ateş ışığında parlıyordu. Adaira'nın nabızı boğazında düğümlenmişti ki, adam kemerindeki eski hakikat kılıcı olan dirk'i kınından çıkarmak için uzandı. Bir zamanlar onunla kendilerini kesmişler, kalplerini birbirlerine açmışlardı. Adaira'nın avucunda hâlâ o silik yara izi vardı ve Jack öne doğru oturup onu da yanına çekerken Adaira ürperdi.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım Adaira."

Keskin bir gülümsemeyle karşılık verdi, "Bu evet mi demek oluyor, Bard?" *"Evet."*

O kaydırılmış için onu Dizler, farkına varmak o gerekir var

bu anı daha iyi planlamışlardı. Kanlı avuçlarını bağlayacak ekose şeritleri . Yeminlerini denetleyecek kimse yoktu. Kendilerinden, ocakta yanan ateşten ve Jack'in gerçek kılıcından başka kimse yoktu. Yine de doğru hissettiriyordu. Sanki her zaman burada, dizlerinin üzerinde, birbirlerine dönük, alevler dışında yalnız olmaları gerekiyormuş gibi hissediyordu.

Jack önce davranıp bıçağı avucunun üzerinden geçirdi.

"Kemiğimin kemiği," dedi kanı fişkirirken. "Etimden et. Kanımdan kan."

Adaira ona dirk kabzasını uzattığında aldı, sonra da onun yaptığını yaptı. Bıçak ateş ışığını ve yüzünün kısa bir anlık görüntüsünü yansıtıırken avucunu kesti ve kelimeleri ona tekrarladı.

"Kemiğimin kemiği. Etimden et. kan." Puanlı avucunu onunkine dayadı ve parmakları iç içe geçti.

Birkaç dakika öyle kaldılar, dizlerinin üzerinde, elleri bağlı, birbirine karışmış kanları yere damlıyordu. Adaira yaranın büyüğü ısırığını, nasıl hızla iyileşmeye başladığını hissedebiliyordu. Geride soğuk bir yara izi bırakacaktı ama bundan memnundu. Bu geceyi hatırlamak, avucundaki çıkıntıları hissetmek istiyordu. Ne kadar basit ve gerçek olduğunu hatırlamak. Jack'in ona nasıl . Jack'in gözlerinde daha önce hiç böyle bir açlık görmemişti ve bu onun kanını kaynatmıştı.

"Tenini hissetmek istiyorum," diye fısıldadı. "Aramızda hiçbir şey olsun istemiyorum."

"O zaman beni soyun, Hanımefendi," dedi.

Parmaklarını onunkilerden ayırdı. Kemerini çözdü, tuniğini çıkardı, botlarının bağcıklarını çözdü. Onu çırılçıplak yere yatırdı ve ellerinin elbisesinin bağlarını gevşetmeye başladığını hissettiğinde ürperdi. Adam elbisesini çekip teninde ateş ışığından başka bir şey kalmamıştı. Daha birkaç gün önce bu yerde yatıyordu. Yalnız ve zehirlenmiş bir halde kıvranıyor, ellerinin içinde ağlıyordu. Sadece günler önce, o belirsiz ve sessiz ve delik deşik olmuştu.

Şüphe.

O zamanlar yerini bilmiyordu. Ama şimdi onu taşta kazıyacaktı. Bulutlar kırıldığında onu yıldızlarda bulacaktı. Jack'in avuçlarındaki çizgilerde izini sürecekti. Yara izinin soğuk yankısında. Ağzının tadında.

Adaira, Jack'i içine alırken içini çekti. Hareket etti, nefes aldı ve gözlerini kapattı, Jack'in ellerini belinde hissediyordu, yer dizlerini morartıyordu. Kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti ve bu ateşin peşinden gitmek istiyordu.

"*Adaira*," diye fısıldadı.

Gözlerini açtığında adamın onu izlediğini gördü, sanki onu ezberlemek istiyordu, parıldıyordu, nefesi kesilmişti. Adam nefes aldığında, kadın da nefes veriyordu, sanki aralarında aynı hava geçiyormuş gibi. Adam da onunla birlikte hareket ediyor, tırnakları sanki onu sahiplenmek, onu işaretlemek istercesine tenine batıyordu. Yüzünde çaresiz bir ifade vardı ve Adaira onun savunmasız olduğunu biliyordu. Onu bütünüyle, kalbine kadar görüyordu.

Onun da kendisinde aynısını görmesine izin verdi. Açlığı, özlemi, yaraları. Yazdığı ama hiç göndermediği kelimeleri. Ruhunun hiçbir yere sığmayan şeklini. Bir kez olsun, bu parçalarını teslim etmekten, Jack'le sarmaş dolaş olmalarına izin vermekten korkmamıştı.

Hepsinin gitmesine izin verdi çünkü o onun eviydi, sığınağıydı. Onun sonsuz ateşi, karanlıkta yanıyor.

Bölüm 34

Gece en eski saatlerine girdiğinde, Breccan klanı arenanın tribünlerinde sessizce toplandı. Adaira balkonda durmuş, meşale ışığında onların gelişini izliyordu. Soğuktan korunmak için omuzlarına bir ekose sarmış ve örgülü tacının içine bir devedikeni çiçeği sıkıştırmıştı. Gözleri havada dönen sisin arasından yeni tırmıklanmış kuma doğru kaydı.

Jack'in sırtının küçük kısmına dokunduğunu hissetti.

Birkaç saat önce, battaniyeye sarınmış bir halde yere uzanmışlar ve akşam yemeklerinin nasıl geçtiğine dair haberleri paylaşmışlardı. Jack, Moray'le aralarında geçenler karşısında şok olmuştu; Moray de babasıyla geçirdiği kısa zamanın nasıl geçtiğine üzülmüştü. Niall yenilirse Jack'e ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bunu hayal etmeye çalışıyordu -Kendini böyle bir sonuca hazırlamak, sanki yıllar tek bir akşamda geçmiş gibi yorgun hissetmesine neden oldu.

Ne söyleyebilirim? Ne ?

Bu sorular onun içinde yankılanıyordu. Yanlış yöne sapması halinde itlafa müdahale edememesi endişelerini alevlendiriyordu. Hem Niall için, hem de Jack için. Ama içinde derinlerde bir umut kıvılcımı taşıyordu. Jack'in Niall'a anlattığı hikâyelerin, ona söylediği sözlerin babasını bir savaşa daha taşıyacağını umuyordu.

Gece yarısı zili çalmadan hemen önce Innes balkonda onlara katıldı.

Laird sandalyelerden birine oturdu ve bacak bacak üstüne atarak parmaklarını kucağında birleştirdi. Halkasını, ekosesini ve kılıcını takmıştı ve Adaira omzunun üzerinden ona baktığında sakın ve dengeli görünüyordu. Sanki bu herhangi bir geceymiş gibi görünüyordu, sonucu ne olursa olsun kalbini parçalayacak olan gece değil. Ya Moray'i kaybedecek ve kızını çalan adamı affetme onuruna sahip olacaktı ya da oğlunu zindanda tutmaya mecbur kalacaktı.

Innes onun bakışlarıyla karşılaştığında Moray'in sözleri Adaira'nın hafızasında tekrar canlandı. *Sen onun zayıflığıydın. Zırhındaki boşluksun.*

Kardeşine inanabilir miydi, bilmiyordu. Eğer bu Öyle olsaydı, Innes böyle bir zayıflığı kökünden söküp atmaz mıydı? Bir laird olarak baskınlar yapıyor, savaşıyor, zehir içiyor ve sadece en çok güvendiği, sayıları bir elin parmaklarını geçmeyen kişilerin huzurunda rahatlıyordu. Yıllar boyunca hükümdarlığını kendi cesaretinden başka hiçbir şeyle korumamıştı ve hiç kimse onu devirecek kadar güçlü görünmüyordu. Adaira dışında hiç kimse, eğer annesinin böğrüne bir hançer saplarsa.

Moray bir konuda haklıydı: Innes böyle bir ihanetten asla şüphelenmezdi. Bunun olacağını asla tahmin edemezdi ve yine de Adaira annesine ölümcül bir yara vermenin, kan kaybından ölürken Innes'in gözlerindeki ışığın söndüğünü görmenin nasıl bir his olduğunu her hayal ettiğinde, göğsünde içindeki tüm sıcaklığı yutan bir boşluk hissetti.

Dikkatini ringe geri verdi.

Eğer Moray o gece düşerse, Innes öldüğünde batıya kim miras kalacaktı? Klan bu sorunun cevabına aç gibiydi, çünkü arena hepsini zorlukla alabiliyordu. En arkada kümeler halinde durdular, merdivenlerde toplandılar, banklarda birbirlerine doluştular. Çocuklar bile ebeveynlerinin kucaklarında oturmuş, gözlerindeki uykuyu kırıpıştırıyorlardı.

Rüzgâr doğudan esmeye başladı ve sis girdaplarını eritti. Bulutlar tepeden kırıldı ve gecenin pelerinde mücevher gibi yanan bir dizi takımyıldızı ortaya çıkardı. Tıpkı Innes'in bir zamanlar söylediği gibiydi: bulutlar zaman itlaf için ayrılır ve meraklı bir ay ışığı akışı arenayı gümüşe boyardı.

Godfrey ortaya çıktı, gür sesi ve yüksek enerjisiyle klanı selamladı. Adaira onun takdimini dinlemiyordu çünkü gözleri arenanın kapılarındaydı. Zindan geçidine açılan kapılar.

Uzandı ve Jack'in elini buldu. Parmakları kış ortası kadar soğuktu. İkisi de bu dövüş için oturamayacaktı ve korkulukta yan yana durdular, saçlarında sis parlıyordu. Bekliyorlardı.

Demir telli kapılar gıcırdayarak açıldı.

Önce Niall geldi, omuzları kamburlaşmıştı ve ayakları kumun üzerinde sürükleniyordu. Üzerinde bir tunik, aşınmış bir göğüs zırhı ve yırtık pırtık botlar vardı. Sanki yukarı bakmaktan, gözlerini kaldırıp balkondaki Jack'i görmekten korkuyormuş gibi yere bakıyordu. Muhafızlar onu ringin ortasında kaba bir şekilde durdurdular ve burada el ve ayak bileklerini çözdüler. Ancak ona ezik bir miğfer ve bir kılıç verdiklerinde yukarı bakabildi.

Doğrudan oğluna baktı.

Adaira, Jack'in parmaklarının kendi parmaklarının etrafında sıkıştığını hissetti. Kalbinin hızla çarptığını, endişe ve korkuyla nefes almakta zorlandığını biliyordu. Sonra Niall başını eğdi. Adaira bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Bir teslimiyet işareti mi, yoksa savaşma yemini mi? Jack'in de bildiğini sanmıyordu, çünkü içinden bir titreme geçtiğini hissetmişti.

Niall miğferini giydi. Elinde kılıcıyla rakibini beklerken yüzü ve kumral saçları artık gizliydi. Adaira onun yüzünü canlı ve diri olarak son kez görüp görmeyeceğini merak etti. Gözleri hayatla parlıyordu.

Kapılar tekrar açıldı.

Moray arenaya alındı. Çenesi gururla yukarı eğilmiş, yüzünde çarpık bir gülümseme, gözlerinden uzakta örülmüş sarı saçlarıyla geldi. Yepyeni bir göğüs zırhı giymişti; derisinde tek bir çizik bile yoktu ve botları da yeni bronzlaşmış görünüyordu. Muhafızlar ona arenanın ortasına, Niall'ın birkaç adım soluna kadar eşlik ettiler ve zincirlerini çözdüler. Moray'e cilalı bir miğfer ve sanki demirhaneden yeni çıkmış parlak bir şekilde yanan bir kılıç verdiler.

Adaira bir gölgenin çöktüğünü hissetti.

Zindan bekçisinin ve gardiyanların Moray'i tercih ettikleri belliydi. Ona cephaneliğin sunduğu en iyi şeyleri verirken, Niall'a da hırpalanmış, körelmiş hurdaları vermişlerdi.

Bu adil bir dövüş gibi gelmiyordu ve bir şey söylemeli miyim diye düşünerek dişlerini sıktı.

Jack aklından geçenleri okumuş olmalıydı çünkü elini sıkarak dikkatini çekti.

Yapma, dedi gözleri.

Adaira içini çekti ama onun ne demek istediğini biliyordu. Kökleri Jack ve Adaira'nın çok altında, karışık ve derinlerde olan bu kavga kaderlerinde vardı. İki akşam yemeği sırasında aralarını düzeltmek için fırsat bulmuşlardı ama şimdi sonuç kılıçlara ve onları tutan adamlara bağlıydı.

Birinin ona baktığını hissetti.

Adaira'nın dikkati ringe geri döndü.

Moray dikkatle onu izliyor, işaretini bekliyordu. Miğfer kolunun kıvrımında, kılıç sağ elindeydi. Godfrey suçlardan, cezalardan, onurdan ve kan dökmekten bahsedip duruyordu ama o anda sadece Adaira ve Moray vardı.

Bu her şeyi değiştirebilecek bir andı. Adaira'nın ellerinde bir bıçak gibi duran bir zaman kırılması. Goblende bir hırıltı, onu çözmek için bir çekiş bekliyordu.

Dudağının iç kısmını ısırdı. Zihni dönüyor, bu gecenin ilerleyebileceği tüm yolları tahmin ediyordu. Ama ne yapacağına dair hiçbir soru işareti yoktu ve gözlerini kayıtsızca kardeşine dikti. Saçındaki devedikenine dokunulmamıştı.

Onun farkına varışını izledi.

Innes'e karşı gelmeyecekti. Onun oyunlarına gelmeyecekti.

Moray'in solgun yüzü, miğferini yüzüne geçirmeden hemen önce çirkin bir ifadeye büründü.

Jack'in de bildiği gibi ilk darbeyi Moray aldı. Niall onu engelledi ama karşı hamle yapmaya istekli görünmüyordu. Hayır, babası savunmada kaldı ve Moray'in hamle yapmasına, kesmesine ve etrafında dönerek zayıf tarafını aramasına izin verdi.

Niall arenada Jack'le böyle dövüşmemişti. Niall başından beri sertti, tam olarak ne istediğini ve bunu nasıl elde edeceğini bilen güçlü bir yarışmacıydı. Tıpkı Moray'in şimdi yaptığı gibi zafer için yanıp tutuşuyordu. Varis, sanki önemli olan tek şey kazanmakmış gibi dövüştü. Arenadan bir çıkış yolu açmak için.

Jack inanılmaz derecede gergin hissetmeye başladı.

Hareketleri yumuşak ama itaatkâr olan babasını izledi. Niall sadece tepki veriyordu ve Jack nedenini merak etti. *Neden karşılık vermiyorsun? Neden ona karşı koymuyorsun?*

Niall'ın laird'in oğlunu öldürmekte tereddüt edebileceğini düşündü. Özellikle de Innes'le olan geçmişi göz önüne alındığında. Jack yüzünü buruşturdu. Yemekte Innes'in Moray'in ölmesini *istediğinden* bahsetmeliydi.

Niall tökezledi.

Babası kumların üzerine yığılırken Jack dehşet içinde donakaldı.

Her şey bitmişti. Hiç karşılık vermemişti. Sadece Moray'ın yeteneklerini göstermesine izin vererek zamanını bekliyordu.

Jack gözlerini kapattı. Tamerlaine'lerin temsilcisi olmayı kabul etmiş olsa bile bunu izlemeye dayanamazdı. Babasının son anlarına tanıklık edemezdi. Jack, yüzlerce gözün üzerinde olduğu kumların üzerinde yatmanın nasıl bir his olduğunu hatırladı. Korkusunu kurşuna çeviren ve hareket etmesini zorlaştıran o çaresiz, savunmasız hissi.

Jack derin bir nefes aldı, nabızı kulaklarında zonkluyordu. Omurgasından aşağı buz gibi terin aktığını hissedebiliyordu. Moray'in kılıcının etle buluşmasını, çeliğin kemiği parçalama sesini ve kan sıçramasını duymayı bekledi. Sonun geldiğini duymayı bekledi ama sadece bir tıslama ve bir soluk sesi duydu. Kalabalığın içinde çiçek açan bir şaşkınlık sesi.

Niall'ın kumun üzerinde yuvarlanarak Moray'in dramatik hamlesinden kaçtığını görmek için tam zamanında gözlerini açtı.

İsimlerimiz elinizdeki kılıç olsun.

Niall ayağa kalktı. Moray'e doğru geniş bir hamle yaptı; kılıçları buluştu ve tutuştu. Birbirlerine kilitlenmiş gibiydiler ve Jack miğferleri aracılığıyla konuşup konuşmadıklarını merak etti. Söyledikleri her neyse gergin olmalıydı. Niall kılıcının güçlü bir hamlesiyle Moray'i geriye savurdu.

Sizin kalkanınız ve zırhınız olalım.

Moray bir an için sendeledi. Dengesini yeniden buldu ama nefes almak için bir saniyesi bile yoktu. Niall bir fırtına gibi üzerine geliyor, rüzgâr ve molozları topluyordu. Moray'in tüm kesiklerini ve tercih ettiği hareketleri artık biliyordu, hepsini başlangıçta görmüştü, bir diğerini bir diğerinden sonra savuşturduğu zaman. Jack babasının savaşmadan pes edeceğine inandığında.

Bu gece bizim için savaş.

Sözlerinin yerini bulduğunu ummak, Niall'ın onu dinlediğine ve arenanın ötesinde bir hayat hayal ettiğine inanmak tehlikeli görünüyordu. Suçluluk duygusunun ve geçmişinin nasırlı bir deri gibi yavaş yavaş soyulup atılacağı bir hayat.

deri. Mirin'le, Frae'yle kurabileceği nazik ama sakın bir hayat. Jack ile.

Ve yine de ... klan çizgisi onları hala ayırdığı sürece böyle bir yaşam nasıl mümkün olabilirdi?

Adaira'nın parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı.

Jack dikkatini daralttı. Moray kızgın görünüyordu ve köşeye sıkışmış bir köpek gibi dövüşüyordu ama Niall onun her hareketini tahmin ediyordu. Daha yaşlı ve daha güçlüydü. Duygusuzdu. Akıcı bir hareketle batılı varisi etkisiz hale getirdi.

Moray gözle görülür bir şekilde afallamıştı. Ellerini havaya kaldırırken göğsü zırhının altında kabardı. Kılıcını kurtarmak umuduyla yana doğru fırladı ama Niall onunla yere düşen kılıcın arasına girdi.

Niall Moray'miğferini çıkardı ve kılıcı açıkta kalan boğazına dayadı. Biraz daha derine inerse hayati bir damarı

kesecek ve dövüş sona erecekti. Niall, Innes'in Adaira'nın yanında durmak üzere ayağa kalktığı balkona baktı. Oğlunu

öldürmek için onun iznini bekliyordu. Jack korkuluklara

yaslanmak zorunda kaldı, aniden laird'in geri adım atacağından endişelendi. Innes onlara baktı. Kumdaki izler.

Yıldızları yansıtan kılıç. Moray'in kızarmış yanakları ve Geniş, çaresiz gözlerle.

Innes iç çekti, yılların acı hüznüyle örülmüş bir sesti bu. Yenilginin ta kendisi. Ama sonunda başını salladı.

Moray irkildi, yüzü korkuyla buruştu. "*Anne!*"

Bu onun son sözüydü. Niall kılıcını Moray'in boğazına doğru çekti ve boğazını kesti. Kanı aktı, zırhını lekeledi ve kumun üzerine damladı. Nefes nefese kaldı ve öne doğru düştü, kan gölünün içinde can verdi.

Batılı varis ölmüştü. Breccan klanı, Niall'ın miğferini çıkarmasını ve Innes'in önünde diz çökmesini izlerken sessizdi.

"Onurunu geri kazandın Niall Breccan," dedi, sesi sanki oğlunu yeni kaybetmemiş gibi derin ve güçlü bir şekilde arenaya yayılıyordu. "Kılıç konuştu"

ve suçlarından arındın. Bir kez daha klan arasında özgürce dolaşabilirsin, çünkü ruhlar seni yaşamaya layık buldu."

Niall başını öne eğdi, uzun bakır saçları gözlerine dökülüyordu.

Rüzgâr esmeye başladığında meşale ateşi titriyordu. Gölgeleler kumun üzerinde uzun ve ince bir şekilde süzülüyordu. Bulutlar başlarının üzerinde tekrar bir araya gelerek yıldızları ve ayı yuttu. Sis alçaldı, saçlarda, omuzlarda ve ekoselerde çiy gibi toplandı.

Klan dağılmış bir şekilde ayrılmaya başladı.

Jack hareket edemiyordu. Gözlerini Niall'a dikmiş, onun yükselişini izliyordu. Babasının ona doğru bakacağını düşündü ama Niall göğüs zırhının kemerini çözdü ve düşmesine izin verdi. Zırhını ve kılıcını Moray'in yanında yere bıraktı, sonra da arenanın kapılarından birine doğru kaçtı.

Jack Adaira'ya, "Onunla konuşmam gerek," diye mırıldandı.

Hiçbir şey söylemedi ama yanakları pembeleşmiş, gözleri parlıyordu. Dönerken parmaklarının onunkilerden çözülmesine izin verdi. Innes çoktan ayrılmış, sessizce uzaklaşmıştı. Jack kale koridorlarında aceleyle ilerlerken kalbi göğsüne çarpıyordu.

İki kez geri dönmek zorunda kaldı ama sonunda avluya giden yolu buldu. Evlerine giden insanlarla dolup taşıyordu ve Jack çılgınca Niall'ı ararken kendini bir nehre kapılmış gibi hissetti. Ondaki hiçbir iz yoktu. Sonunda, Jack'in kalabalığın arasındaki bir boşluktan geçerek, gece için kapatılmış bir demirhanenin yanına gitmekten başka çaresi .

Gölgelerin arasında durmuş, avludan geçmekte olan Breccalılara dalgın dalgın bakıyordu.

"Eğer babanı arıyorsan," dedi bir ses, "onu burada bulamayacaksın."

Jack sıçrayıp soluna baktı. Dört adım ötede duran ve taş duvara yaslanmış olan David Breccan'dı.

"Onu gördün mü?" Jack söyledi.

"Ben değil ama kapıdaki muhafızlar yaptı," diye cevap verdi David, yükseltilmiş kapı siperini göstererek. "Köprüden ilk geçen o oldu."

Jack, yaradaki tuz gibi yanana kadar bu sözlerin üzerinde durdu. Babasının onu görmek ya da onunla konuşmak istememesinin ne anlama geldiğini bilmiyordu. Belki de Jack, Niall'ın içinde kendisinin de olduğu yeni bir hayat kurmak isteyeceğini düşünmekle hata etmişti. Belki de sadece huzur içinde yaşamak için yalnız bırakılmak istiyordu.

Jack sisin içine baktı.

Bir yerlerde, babası karanlıkta tepelerde yürüyordu. Yalnız ama özgür.

Ve gideceği tek bir yer vardı. Ormandaki kulübesine.

Bölüm 35

Torin eve gitti.

Bir zamanlar Donella'yla birlikte inşa ettiği ve daha sonra Sidra'yla birlikte sığınak haline getirdiği kulübeye değil. O boş, taş duvarların arasından yürüdü ve babasının evine ve topraklarına doğru fundalıklarla kaplı tepeye çıktı. Büyüdüğü çiftliğe.

Kail avlusunda durakladı. Bir zamanlar buraya her gelişinde bir büyü görmüştü ama o zaman gözleri kapalıydı. Graeme'in bahçesinde ve kulübesinde bakımsızlık ve ihmalden başka bir şey görmemişti ve bu manzara Torin'i rahatsız etmişti. Ama şimdi büyüünün altında yatan, iyilikle yanıp tutuşan yaşamı görüyordu. Bir araya gelen birçok iplik, bütünü oluşturmak için kendi rollerini oynuyorlardı.

Toprakta diz çöktü.

Bahçe ruhları genç ve , ama aralarında kaldıkça daha cesur oldular. Sarmaşıklar ve çiçekler ve yabani otlar ve çiçekler ve taşlar, kırpışan gözleri merakla dolup taşıyordu. Torin ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi -ruhların alanında bunu gerçekten ölçmenin bir yolu yoktu- ama sonunda sarmaşıklardan yapılmış bir çocuk ona yaklaştı. Ruh küçük, dokuma bir elini uzatıp Torin'in koluna dokundu, hayallerini kıracak yumuşak bir dokunuştı bu. Torin sarmaşık çocuğa gülümsemeye çalıştı ama içinde ona sunabileceği bir neşe yoktu.

"Tekrar dene," dedi asma çocuk.

Torin konuşamayacak kadar bitkin bir halde başını salladı.

Çocuk tatlı ve umutlu bir sesle, "Tekrar dene," diye ısrar etti.

Torin denemek istemedi. Ellerindeki kabarcıklar hâlâ olgunlaşmamıştı ve hayatı boyunca hiç bu kadar yalnız ve korkmuş hissetmemişti. Donella öldüğünde bile. Yıllar önce annesi onu terk ettiğinde bile. Torin sadece altı yaşındaydı ama onun ani yokluğunu anlamak için nasıl mücadele ettiğini hatırlıyordu. Kapıda onun dönmesini nasıl beklediğini.

Bahçe sessizdi ve Torin taşıdığı sayısız dert yüzünden yerin dibine batacağını düşünüyordu. Ama çok geçmeden Graeme'nin sesini duydu. Babası kulübenin içinde şarkı söylüyordu. Güçlü ve derin sesi çatlak pencereden içeri sızıyordu ve bu Torin'i ayağa kaldırdı. Pencereye doğru yürüdü ve kulübenin içine baktı. Çatlak panjurdan babasını belli belirsiz seçebiliyordu; mutfak masasında oturmuş, yeni bir şişe içinde gemi üzerinde çalışırken şarkı söylüyordu.

Eski bir türküydü ama Graeme ve Torin'in bir zamanlar, Torin küçük bir çocukken birlikte söyledikleri bir türküydü.

Kulübeyi onarırken, bahçeyi sürerken, akşam yemeklerini pişirirken, giysilerindeki delikleri yamarken babası, "Şarkı söylersen işler daha çabuk biter," demişti. Graeme'in hem anne hem de baba olarak yaptığı bu iş, Torin'in çocukluk günlerini istikrarlı ve öngörülebilir kılıyordu.

Torin rahatlamış bir halde bir süre Graeme'i izledi. Yüzünü bahçeye döndüğünde, yassı bir taşın şüpheli bir şekilde yoluna dikilmiş olduğunu gördü. Ortası çukurdu, sanki yağmur yıllarca üzerine damlamış ve kalbini aşındırmıştı. Otları ezmesi için mükemmel bir yerdi.

"Teşekkür ," diye mırıldandı Torin avluya doğru ve dizlerinin döndü. Ceplerindeki çiçeklere uzandı ve onları önünde bir yay şeklinde açtı. İhtiyacı olan her şeye sahipmiş gibi hissediyordu ama yine de yetersizlik duygusu onu rahatsız ediyordu. Graeme ile birlikte mırıldanmaya başladı, iki kız kardeşi -Orenna ve Whin'i

Taş. Sonra, batının son beyaz çiçeği ve doğunun ateş sütleğini. Tüm çiçekleri kullandı, üçüncü kez başarısız olursa diye hiçbirini sonraya saklamadı.

Eline daha küçük bir taş aldı ve bitkileri ezmeye başladı. Avuç içlerindeki kabarcıklar öylesine şiddetli itiraz ediyordu ki Torin şakaklarının zonkladığını hissetti. Ama acıyı yutarak çalışmaya devam . Kabarcıklar teker teker patladı. Dişlerinin arasından bir inilti süzüldü. Çok geçmeden avuçları kayganlaştı ve babasının şarkısını mırıldanmaya devam edecek gücü kendinde bulamadı.

Sessizliğe gömülen Torin ellerini inceledi ve kanadıklarını fark etti. Yaz şarabı kadar parlak kan, parmaklarından çalkaladığı lapanın içine damlıyordu. Damla damla, taştaki posa kıpkırmızı olana kadar.

Sidra'yı düşündü ve mevsimler geçmeye, takımyıldızlar dönmeye devam ederken onun dönmesini beklediğini hayal ettikçe içi acıdı. Yakında, soğuk bekleyişinden yorulacaktı. Klana liderlik etmeye devam edecekti, onun yapabileceğinden çok daha iyi bir şekilde, ihtiyacı olanları iyileştirerek, çocuklarını yetiştirerek ve hatta belki de bir başkasını sevmeye başlayarak, sonunda toprakta toza dönüşene kadar.

Torin boşa harcadığı tüm günleri, geçip gitmesine izin verdiği tüm anları düşündü. Eve dönmenin bir yolunu bulursa, sevdikleriyle bir gününü, bir saatini, bir dakikasını daha asla boşa harcamayacaktı. Klana liderlik etmekten şikâyet etmezdi; babasını ziyaret etmekten geri durmazdı. Aslında Torin ilk fırsatta Sidra ve Maisie'yi Graeme'lere getirecek, güneşli bahçede oturup yulaflı kek yiyecekler ve eski hikâyelere güleceklerdi-

Ağlamaya başladı.

Taşın üzerine eğilen Torin, ilacı ezmeyi bıraktı. Göğsündeki o derin, yalnız mağaradan çıkan hıçkırıklar içini parçaladı. Yıllardır içinde yaşayan hasarı kabul etmekten korkarak sakladığı kırık yer. Ama oradaydı ve pürüzlü parçalarını hissediyordu.

Gözyaşları sakalında yollar açtı. Çenesinden damlayıp ellerine ve taşın üzerine düşüyor, kanıyla ve adadaki çiçeklerle karışırken yağmur gibi tıslıyorlardı.

Torin zorlukla görebiliyordu ama tek gördüğü kanı, gözyaşlarının tuzu ve pek çok pişmanlığı olana kadar her şeyi birbirine karıştırmaya devam etti. Ellerindeki acı sonunda onu yakaladı ve iç kargaşasını gölgede bıraktı.

Derme çatma havanelini düşürdü.

Torin gözlerini kapadı ve bahçede yüzüstü yatarak yorgunluğunun onu karanlık ve yıldızlardan başka hiçbir şeyin olmadığı bir dünyaya sürüklemesine izin verdi.

Sidra kuzey yolu boyunca batıya doğru ilerledi. Yanına Blair ve diğer üç muhafızı, şifa kayıtlarını, doğu bitkileri ve yarattığı ilaçlarla dolu bir sandığı ve düşmanları için bir hediye -bir çuval altın yulaf, bir kavanoz petekli bal ve bir şişe şarap- aldı. Her şey belirsiz görünüyordu ama Sidra o sabah kendini hazırladığında hiç bu kadar huzurlu olmamıştı.

Bir lordun kıyafetlerini giymişti; vermilyon rengi bir tunik, gümüş iplikle dikilmiş deri bir cüppe, ön kollarında vambrace'ler ve neredeyse dizlerine kadar ulaşmış olan yanıği gizleyen uzun post çizmeler. Torin'in yaptırdığı büyülu yeşil ekoseyi zırh yerine göğsüne örttü ve gözünde yakut olan sıçrayan bir geyik şeklindeki broşla yünü omzunda sabit tuttu.

Aynasının önünde durmuş, sanki bir yabancıymış ama hayranlık duyduğu biriymiş gibi kendine bakıyordu. Uzun siyah saçlarının bir kısmını ördükten sonra alnına gümüş bir halka taktı. Torin'in mühür yüzüğü vardı ama Breccalılar ona baktıklarında kim ve ne olduğunu anlayacaklardı. Son olarak beline bir geniş kılıç kuşandı.

Sidra hiçbir zaman yanında kılıflı bir kılıç taşımamıştı. Şimdiye kadar taşıdığı tek kılıç yiyecek arama bıçağı ve ara sıra kullandığı dirk olmuştu. Ama kılıç taşımak Yvaine'in şartlarından biriydi. Batıya beş günlüğüne ve sadece beş günlüğüne gidebilecek ve yanına küçük bir erzak hediyesi alabilecekti. Adaira'nın koruması altında Breccalılarla birlikte kalabilir ve salgınla savaşta batıya yardım etmek için öğrendiği her türlü bilgiyi paylaşabilirdi. Muhafızları ona eşlik ettiği ve her zaman silahlı olduğu sürece tüm bunları yapabilirdi.

Sidra kabul etmişti.

Ata binmeye hazırlandıktan sonra hazırlıklarının son ve en önemlisini de tamamlamıştı. Sidra Maisie'yi eyere yerleştirmiş ve kızını Graeme'e teslim etmek üzere yola çıkmıştı.

Torin'in babası bahçede durmuş Sidra ve Maisie'nin tepeyi yürüyerek aşmalarını izliyordu. Maisie büyükbabasını görünce heyecanla çığlık attı ve Sidra göğsünde bir ağrı hissetmesine rağmen gülümsedi. Kızının küçük elinin kendi elinden kaymasına izin verdi.

Graeme uzanıp Maisie'yi kollarının arasına aldı. "Bu genç kız da kim? Seni daha önce görüp görmediğimi bilmiyorum!"

Maisie onun alaylarına kıkırdayarak kollarını boynuna doladı. "Benim, Büyükbaba. *Maisie*."

"Ah, Maisie! Evet, doğunun en cesur kızlarından biri. Senin hakkında hikâyeler duydum." Graeme Sidra'ya bakmadan önce göz kırptı.

Sidra bahçede durmuş, rüzgâr saçlarını okşuyordu. Kendisine bakan Graeme'in yüz ifadesindeki hayranlığın yanı sıra, savaş için giyindiğini fark ettiğinde yüzünde beliren endişe kıvılcımını da fark etti.

"Sana söylediklerimi hatırlıyor musun Maisie?" Sidra kızına elini kaldırarak parmaklarıyla saymasını söyledi. "Ben

beş gün doğumu ve beş gün batımı için uzakta olacağım sonra döneceğim. Büyükbaban için iyi ol."

Maisie başıyla onayladı ve Graeme onu taş patikaya oturttu. "Izgarada biraz yulaflı kek var ve Tabitha'nın fırçalanması gerekiyor. İçeri girip bana yardım etmek ister misin, genç kız?"

Maisie gülümsedi ve içeri daldı. Maisie'nin annesinin yokluğu konusunda endişelenmeyecek kadar güvende hissettiğini bilmek Sidra'nın dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu. Bu küçük ama rahatlatıcı bir merhametti ve Graeme yaklaştığında Sidra hâlâ açık kapı aralığına bakıyordu. Bahçe yolunun ortasındaki bir taş takılıp tökezledi ve Sidra ona destek olmak için uzandı.

"Taş koymak için garip bir yer, baba," diye , garip kayayı incelerken. Kalbi yıpranmış görünüyordu.

Graeme sakalını kaşıyarak, "Evet, bugüne kadar hiç görmemiştim," diye cevap verdi. "Ruhlar ayaklanmış olmalı." Dikkati tekrar Sidra'ya kaydı. İçini çekti ve fısıldadı, "Batıya mı gidiyorsun o zaman?"

"Evet," diye yanıtladı. "Maisie'ye göz kulak olduğun için teşekkür ederim. Yakında döneceğim." bir şey gelirse, Graeme'in Maisie'yi bir sonraki laird olarak yetiştirmesi gerekeceğini söylemedi. Klan sınırını geçme konusunda içinde küçük bir şüphe olduğunu da söylemedi. Hayatında ilk kez ne olacağına, onu iyi ya da kötü bir şeyin bekleyip beklemediğine dair hiçbir fikri yoktu.

Graeme onun gözlerinde bu şüpheleri gördü. Şefkatle yüzünü ellerinin arasına aldı. "Güçlü ve cesur olman dileğiyle," dedi. "Düşmanların önünde diz çöksün. Aradığın cevapları bulasın. Muzaffer ve ruhen kutsanmış olasın ve barış gölgen gibi seni takip etsin."

Sidra bu kadim kutsamanın çatışma yaklaştığında bir lorda söylendiğini biliyordu. Kelimeler şimdi onu kavırıyor, kemiklerine yerleşiyordu. Ve yine de, üzerinde durdukça kendini daha dengeli hissediyordu. Haftalar önce, böyle bir anda ayakta duracağına asla inanmazdı ve

kaderin acımasız bir cilvesi olarak suçlayabilirdi. Ama şimdi belki de kaderinde hep burada olmak olduğunu düşünüyordu. Büyükannesinin yanında bahçeyle uğraşarak, bitkilerin sırlarını öğrenerek geçirdiği onca saat. Tepelerde tek başına yıldızlara bakarak ve nereye gitmek ve kim olmak istediğini düşünerek geçirdiği onca saat.

Her zaman burada olman gerekiyordu, diye fısıldadı zihninden bir ses.

Graeme onun alnına bir öpücük kondurdu ve onu serbest bıraktı. Sidra, Graeme onun gözlerindeki yaşları göremeden arkasını döndü.

Tepeden inerken arkasına bakmadı ve muhafızlarla birlikte yolda bekleyen atının yanına gitti. Atına binerken yüzünü buruşturdu, ayağındaki acı nefesini kesiyordu. Topallaması artık daha belirgindi ve sonunda Blair'e açılmaya karar vermişti. Muhafız şimdi onun sırrını kendi sırrıymış gibi saklıyordu ama yakında hastalığı ortaya çıkacaktı. Tek umudu bunun batıya yaptığı ziyaretten *sonra* gerçekleşmesiydi.

Sidra klan çizgisine yaklaşırken Graeme'nin hayır duası üzerinde durdu ve bu kadim sözlerin verdiği güvenceye tutundu. Atı dörtnaldan tırısı ve en sonunda yürüyüşe kadar yavaşlamış olsa da neredeyse varmak üzereydi. Kalbi çarpıyor, kanına endişeli bir sıcaklık yayıyordu.

Yaşlandıkça yıpranan kuzey tabelasını ve ağaçların arasında yeşeren yabani otları gördü. Yolun kıvrıldığını ve sonra batıya doğru teslim olur gibi eğildiğini gördü ve Sidra atını durdurdu.

Göğüslerinde mavi ekoseleri ve yüzlerinde nötr ifadeleriyle bir dizi Breccalı onları karşılamak için bekliyordu. Güneş ışığı saçlarının üzerinde dans ediyordu - sarı, kahverengi, kumral ve siyah- ve tenlerindeki karmaşık woad dövmelerinin üzerinde. Ama Sidra sadece Adaira'yı gördü, en önde durmuş onu bekliyordu.

Sidra atından kaydı. Sert zemine ayak bileklerini sarsarak çarptı ama Adaira'ya doğru ilerlerken bacağındaki acı sadece bir anı olarak kaldı. Sidra bir an sevinçten kıkırdasa mı yoksa kalbi duygularla dolup taşarken rahatlayarak ağlasa mı emin olamadı.

Klan çizgisini geçti ve sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi korkusuzca batıya girdi. Adaira'nın hiddetli kucağına adım attı.

Sanki aralarına hiç zaman girmemiş gibi birbirlerini nefes nefese selamladılar ve birbirlerinin saçlarına gülerek sarıldılar.

Torin yapmadı Biliyorum ne uyandı onu
kadar onun isim Karanlığı yaparak.

"Torin."

Gözlerini açtı ve balçıkla karşılaştı. Ağzında kir, sakalında ot vardı. İnledi ve kendini yavaşça ağrıyan dizlerinin üzerine doğru itti.

"Torin."

Gözlerini kırpıştırarak bulanıklığı giderdi ve kendisini uyandıran sesi tanıdı. Hap yakınlarda, bağdaş kurmuş ve parlak gözlerle oturuyordu.

"Hap," dedi Torin, sesinin bu kadar sert çıkmasına şaşırarak. "Sanırım seni özledim."

Hap sadece gülümsedi.

İşte o zaman Torin, Graeme'nin kail bahçesinin toprak ruhlarıyla dolu olduğunu fark etti. Küçük bahçeyi doldurmuşlar, merak ve neşeyle dolup taşıyorlardı. Torin nefes aldığı anda neredeyse tadını alabiliyordu - yaz yağmurundan sonra toprağın kokusu, çiçeklerin nektarı, çimenlerin üzerindeki çiğ.

"Neden bana geldiniz?" diye sordu, onların varlığından bunalmış halde.

"Arkana bak," dedi Hap.

Torin kalbi oyuk olan taşı görmek için döndü. İlk başta neye baktığını anlayamadı. Bir zamanlar kan, çiçekler ve ıstırabının olduğu yerde şimdi başka bir şey vardı. Pürüzsüz, parlak ve soğuk bir şey.

Yanıklığın ilacı kayanın üzerinde ayın tüm parlıyordu.

Dördüncü Bölüm
Wildfire için Bir Şarkı

Bölüm 36

Sidra çalışma masasında David Breccan'ın yanında durmuş, deri ciltli herbaryumunu inceliyordu. Bastırıp sayfalara tutturduğu bitki kesimleri de dahil olmak üzere kayıtlarından çok etkilenmişti. Bazılarını tanıyor ve iyi biliyordu. Diğerleri ise onun için bir gizemdi.

"Alabilir miyim?" diye sordu ve adam başını sallayınca dikkatle sayfaları karıştırmaya başladı. Parşömene iştirilmiş, hafifçe altın rengi parıldayan küçük beyaz bir çiçek görünce durdu. Sidra bunun büyülü bir çiçek olduğunu biliyordu. Altına David çiçeğin adını yazmıştı: *Aethyn*.

Sidra durakladı, hafızası derinlere daldı. Bu batı çiçeğine aşinaydı. Adını ilk ve tek kez duyduğunda Sloane Kalesi'nin zindanlarında oturmuş Moray ile konuşuyordu.

Aethyn için ne bir karşı önlem ne de bir panzehir var. Ama dökülen kanı mücevhere dönüştürüyor.

Bu Skye'ı öldüren zehirli çiçektir. Bu Laird'in en küçük kızı.

"Aethyn'i tanıyor musun?" David onun durakladığını fark ederek sordu.

"Doğuda yetişmiyor," diye yanıtladı Sidra. "Ama evet, duymuştum." Bu bilgiye nasıl sahip olduğunu söylemedi. Adaira ona Moray Breccan'ın öldüğünü, bir gece önce itlaf sırasında öldürüldüğünü söylemişti. Sidra batı holdingindeyken söylediklerine olduğu kadar söylemediklerine de dikkat etmek istiyordu.

Şimdi Moray'ın, hatta Skye'in adını söylemek Sidra'nın kapatamayacağı bir yara açabilirdi.

Blair sanki onun düşüncelerini sezmiş gibi ona doğru yaklaştı. Onun gölgesi haline gelmişti ve batıya geçtiğinden beri tek bir kelime bile etmemişti. Ama Sidra onun da diğer üç muhafızı gibi ne kadar gergin olduğunu anlayabiliyordu. Onlar doğunun sunduğu en iyi savaşçılardı, bizzat Yvaine tarafından seçilmişlerdi ama daha önce hiç böyle bir durumda kalmamışlardı -batıda açıkça yürüyorlar ve Breccalılarla omuz omuza geliyorlardı.

Bu Sidra için bile tuhaftı. Tamerlaine'ler ve Breccan'lar arasındaki geçmiş göz önüne alındığında, içgüdüleri ona bir tuzağa karşı hazırlıklı olmasını söylüyordu. Umutlu olmasına rağmen, yolculuk sırasında bu tür uğursuz düşünceleri aklından çıkaramamıştı.

Yolda yanından geçtikleri koyun sürüsü doğudan mı çalınmıştı? Şehrin kapısında gördükleri muhafızlar daha önce baskınlarda klan sınırını aşmış mıydı? Kaleye girip çıkmanın tek yolu olan tente, Sidra ve muhafızlarını içeride kilitli tutacak şekilde düşüp duracak mıydı?

Sidra içten içe kendini silkeledi. Burada geçirdiği zamanı en iyi şekilde değerlendirmek ve David'le işbirliği yapmak istiyorsa böyle düşüncelere dalmasına izin veremezdi.

Adaira masanın üzerindeki bir şişe kurutulmuş bitkiye uzandı. O da Sidra'nın yanından ayrılmamıştı ve Sidra'nın ona güvenmesini sağlayan tek şey onun varlığıydı.

"Yanıklığın ilacının iki bitkiyi birleştirerek yapılabileceğini düşünüyor musunuz?" Adaira sordu. "Batıda yetişen bir şey ile doğuda çiçek açan bir şey?"

"İtiraf etmeliyim ki bu olasılık birkaç kez aklımdan geçti," diye yanıtladı Sidra. Gözlerini sayfadaki Aethyn çiçeğine dikmiş David'e baktı.

Laird'in eşi beklediği gibi biri değildi - sert, neredeyse *soluk* bir şekilde yakışıklıydı, zayıf ve zarıftı, yumuşak dilli ve çekingendi - ama sonra tekrar , onu

Zihin Breccanlar, toprakları ve holdingleri hakkında epeyce varsayım geliştirmişti.

"Doğuda yetişip de burada olmayan ne var?" David sordu.

Sidra sayfayı yavaşça çevirdi. "Henüz emin değilim. Ama herbaryumunuz bu soruya biraz ışık tutacaktır."

Ve bu biraz zaman alacaktı. Sonunda David çay ve vişneli bisküvi istedi ve Sidra koleksiyonlarını karıştırmaya devam ederken o, Adaira ve Sidra masaya oturdu. Sidra ilaç tariflerini ve yanıklığı iyileştirmek için yaptığı tüm tonik ve merhemleri teslim etmişti ve göz ucuyla David'in kaşları çatık bir şekilde kayıtları incelemesini izledi. Elllerine eldiven taktığını fark etmişti. Onu klan sınırında gördüğünde bunların binici eldivenleri olduğunu düşünmüştü. Ancak şatoya vardıklarında eldivenleri çıkarmamıştı ve bu onu ilgilendirmese de nedenini bildiğinden şüpheleniyordu.

Ayağındaki ve bacağındaki hastalığı botların, elbiselerin ve çorapların altında saklamak daha kolaydı. Ama eğer hastalık ellerinde olsaydı, onun da eldiven giymekten başka çaresi kalmazdı. Eğer laird'in eşi , Breccalıların onu ziyaret etmek için neden bu kadar hevesli oldukları bir anda anlaşıldı.

"Halkınızdan kaç kişinin hasta olduğunu sorabilir miyim?" Sidra sordu.

David sanki bu numarayı ona vermek istemiyormuş gibi bir an duraksadı. Ama David de onunla aynı şeyi fark etmiş olmalıydı: Eğer gerçekten birlikte çalışacak ve bu sorunu çözeceklerse, birbirlerine karşı dürüst olmaları gerekiyordu.

"Son saydığımda otuz dört kişiydiler," dedi. "her zaman daha fazla olabilir. İnsanların bunu ifşa etmekten utandıklarını fark ettim."

Evet, diye d    nd   Sidra. G  r  n     g  re yanıklı ın bazı yan etkileri g  r  lemiyor ama hissediliyordu. Korku, endi  , utan  .   nk  r ve   aresizlik.

"Klanınızdan ne haber?" David sordu. "Sizin taraftan ka   ki  i hastalandı?"

"Bildi  im kadarıyla on be  ," diye yanıtladı Sidra. Bu sayı nasıl da bo  azına takılmı  tı. İnsanların tehlikeleri bildikleri ve ellerinden geldi  ince bunlardan ka  ındıkları halde bu kadar kolay enfeksiyon kapmaları   ok vahimdi. Kendi enfeksiyonunun ne zaman ba  ladı  ını d    nd  .   ok dikkatli davranmı  tı ama yine de     r  k meyvelere basmı  tı.

David, tariflerinden birini g  stererek, "Burada, enfeksiyonlu b  lgedeki a  rı i  in merhem olarak i  de otu,   uha   i  e  i, ısırgan otu ve deniz salyangozunu denedi  ini g  r  yorum," dedi. "Ben de aynısını denedim ve karı  ıma biraz ardı   eklemenin eklemlerdeki sertli  i hafifletmeye   ok yardımcı oldu  unu g  rd  m."

Sidra merakla   ne do  ru e  ildi. Yanıklı ının ne kadar diren  li hale getirdi  ini hissetmek i  in neredeyse ayak bile  ini esnetecekti, sanki kasları g  n ge  tik  e daha da geriliyordu. "Ardı   eklemeyi hi   d     nmemi  tim.   neriniz i  in te  ekk  r ederim."

"  şte." David aya  a kalktı ve duvardaki raflara do  ru y  r  d  .   alı  ma odası k    k ama rahat bir odaydı, kuruyan otlar, kavanoz ve   i  elerin eklektik bir karı  ımıyla doluydu. Sidra mutfa  ında   alı  mak yerine kendisinin de b  yle bir odası olmasını isterdi.

Koleksiyonunu karı  tırdı ve sonunda ona ah  ap bir kap getirdi; kap a  ıldığında i  inden bir merhem   ıktı. Sidra sadece keskin ve so  uk kokusundan bile bunun az   nce konu  tukları tarif oldu  unu anladı.

"Evet, ardı   a  acını denemeliyim," diye yineledi Sidra, ama David onu   a  ırttı.

"Bunu alabilirsin," dedi.

Onun bakı  lılarıyla buluşmak i  in ba  ını kaldırdı. O zaman anladı. Onun da hasta oldu  unu biliyordu. Topallamasını saklamaya dikkat etmi  ti,

Ama belki de onun için hâlâ aşikârdı.

"Teşekkür ," diyerek kabul .

Adaira alışılmadık derecede sessizdi ama onları yakından izliyordu. İki şifacının ortak bir noktası olduğunu hissediyordu ama Sidra onun tüm detaylardan emin olmadığını söyleyebilirdi. Belki de Adaira, babası ve Sidra'nın kafa kafaya verip tartışmalarına ve altınlarına sahip iki ejderha gibi bilgilerini biriktirmelerine hazırlıklıydı. Sidra şifacıların başka kimsenin bilmediği bir dile sahip olduğunu düşünse de, onların bu kolay dostluğu biraz şok ediciydi.

Gün sona erene kadar çalışma odasında kaldılar. Bir fırtına yaklaşıyordu ve Sidra kalenin harçlarındaki çatlaklardan ısılık çalan rüzgârı duyabiliyordu. Pencere camları yağmurla ağılıyordu ve Adaira Sidra'yı koridorlardan oluşan bir ağın içinden geçirirken öğleden sonra ışığı aniden kayboldu ve kale karanlığa gömüldü.

Uzun, dolambaçlı bir merdivene ulaştıklarında Adaira, "Size odanızı göstereyim, böylece yemekten önce biraz dinlenebilirsiniz," diyordu.

Sidra sonsuz basamaklara baktı, onlara yaklaşmaya isteksizdi, ta ki Blair onun yanında belirip kolunu uzatana kadar. Sidra minnetle kabul etti ve Blair'in dirseğinin kıvrımına tutundu. Adaira'yı yukarı doğru takip ederlerken ayağındaki yükü onun almasına izin verdi ama Adaira arkasından ona bakınca Sidra endişelenmekten kendini alamadı.

Adaira gerçekten de Sidra'nın gardını tuttuğunu fark etti. Blair ona karşı ne kadar dikkatliydi.

Adaira'yı başka bir koridorda takip ettiler ve sonunda misafir süitine ulaştılar. Oda genişti, duvar halıları ve kilimlerle süslenmişti ve koyun postuyla örtülmüş ve bir gölgelikle korunan sayvanlı bir yatak vardı. Ocakta bir ateş yanıyordu ve üstündeki şömine kokulu ardıç dallarıyla yeşillenmişti. Yıkanmak için bir sandalye ve bir masa, bir köşede bir gardırop ve puslu tepelerin manzarası vardı.

"Adaira ile biraz yalnız kalabilir miyim?" Sidra etrafta dolaşan muhafızlarına seslendi.

Blair başıyla onayladı ve diğer üçünü koridora doğru yönlendirdi. Kapı kapanır kapanmaz Sidra Adaira'ya baktı, hem rahatlamış hem de endişeli bir şekilde nabzı atıyordu.

Günün erken saatlerindeki buluşmalarından bu yana ilk kez yalnız kalıyorlardı. İkisi de gardlarını indirip arkadaşlıklarının rahat bağlarına geri dönebilirlerdi. Yine de geçtiğimiz ay o kadar çok şey olmuştu ki, sanki yıllardır ayrıymışlar gibi hissediyorlardı.

"Burada olduğun için çok mutluyum Sid," dedi Adaira. "Ama sormam gerek... Torin'le aranız iyi mi? Gardını fark etmeden edemedim ve açıkçası Torin'in sana batıda eşlik etmek isteyeceğini düşünmüştüm. Jack bana Torin'in mektubuna cevap vermediğini de söyledi. Sen verdin."

Sidra derin bir nefes aldı. Adaira'ya haber verme vakti gelmişti ama böyle bir şey için oturması gerekiyordu.

"Aramızda her şey yolunda. Merak etmeyin." Sidra sandalyeye doğru ilerledi, hafif bir iniltiyle gevşedi. "Ama Torin burada değil, Adi."

Adaira bir tabure çekip Sidra'nın karşısına geçerken yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Nerede o zaman?"

"Ruhlar onu aldı."

Adaira kaskatı kesildi, yüzü ağardı. "Onu *götürdüler* de ne demek?"

Sidra elinden geldiğince iyi bir şekilde açıkladı ve Adaira'ya çıkarımlarda bulunmuştu. Ama Torin'in yıllarca ortadan kaybolabileceğini söylediğine anında pişman oldu. Adaira delinmiş gibi görünüyordu. Dizlerinin üzerine çökmüş, elleriyle ağzını kapatmış, gözleri dehşetle parlıyordu.

"Onun için endişeleneceğini biliyorum," dedi Sidra, "ama endişelenmeni istemiyorum, o da endişelenmez. Eve tahmin ettiğimden çok daha erken dönme ihtimali var. O yüzden lütfen Adi, bunun seni üzmesine izin verme."

Adaira uzun bir süre sessiz kaldı. Fısıldarken parmakları dudaklarından uzaklaştı, "*Sid*. Çok özür dilerim."

Sidra başını salladı, üzerine çöken ayazı eritmeye çalışıyordu. Geceleri onu sık sık ayakta tutan, karanlığa bakıp Torin'siz hayatının geri kalanını hayal etmeye çalışırken titremesine neden olan soğuk. Eğer yanıklık onu öldürmezse, kalp kırıklığı muhtemelen onu erken bir mezara gönderecekti.

Ama bu düşüncelere güç vermek istemedi. Onları bir kenara bırakıp Adaira'ya odaklandı.

"Bana burada senin için işlerin nasıl gittiğini anlat," dedi.

Adaira iç çekerek arkasına yaslandı. "Eh, en hafif tabirle ilginç oldular."

Sidra dinlerken Adaira ona batıdaki hayatından kesitler anlattı. O konuştukça gölgeler derinleşmeye devam ediyordu, daha ikindi olmasına rağmen. Sonunda Adaira odanın etrafındaki mumları yakmak için ayağa kalktı ve endişeyle pencereye baktı.

"Bu gece seni nelerin beklediğini gerek Sid," dedi taburesine dönerek. "Innes bu akşamthane'leri ve varislerini salonda yemeğe davet etti ve de bize katılmanı istiyor, böylece seni tanıtabilir ve neden burada olduğunu açıklayabilir."

Sidra bir anda boğründe şoktan kaynaklanan soğuk bir sızı hissetti. Hafızasında Moray'in sesini tekrar duydu, sanki ona musallat olmuş gibiydi. *Ailem her ay, veliahtlarını ve varislerini bir ziyafet için kale salonuna çağırır. Bu tehlikeli ve öngörülemez bir gecedir, çünkü her zaman ele geçirmek için entrikalar çeviren bir ya da iki veliaht vardır.*

Adaira Aethyn'in tehlikeleri hakkında açıklama yapıyordu ve önleyici dozlar. Sidra onu tamamen duymazdan gelmişti ama kendini tekrar odaklanmaya ve daha dikkatli dinlemeye zorladı. Adaira avucunu uzatıp berrak bir sıvıyla dolu şişeyi gösterdiğinde Sidra boğazından yukarı çıkmaya başlayan safrayı yutmak zorunda kaldı.

"Bu nedir, Adi?"

"Bu bir doz Aethyn," diye yanıtladı Adaira. "akşam yemeğinin riskleri ışığında soylularla, hem Innes hem de David

almanızı rica istedi."

Sidra gözlerini zehre dikti. Bakışları sonunda Adaira'nın kilerle buluşmak üzere yukarı kaydı. "Sen ve Jack alıyor musunuz?"

Adaira tereddüt etti. "Jack yapamayacağını söylüyor. Hâlâ bir doz daha almayı düşünüyorum. Ama yan etkilerinin korkunç olduğu konusunda da sizi uyarmalıyım."

"Peki yan etkileri nelerdir?"

Adaira onları tarif etmeye başladı. Sidra, Adaira'nın bunları sadece kendisi de yaşadığı için bildiğini fark etti ve bu düşünce Sidra'nın kalbini sızlattı. Adaira'yı yalnız ve acı içinde hayal etmek, zehir içmekten başka çaresi yokmuş gibi hissetmek.

"Reddedersen seni suçlamam," diye sözlerini tamamladı Adaira. "Ama bunu düşünmek istiyor musun?"

Sidra ayağa kalkarken sessizdi. Şişeyi almak için uzandı ve ateş ışığına doğru tuttu. "Bu konuda gerçekten hiç şüphe yok, Adi."

"Yani içeceksin?"

"Hayır, yapamam," dedi Sidra, kalbi hızlanmıştı. "Ben hamileyim."

Adaira dondu kaldı ama sonra yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "*Sidra!*"

"Benim için telaşlanma, Adi."

Adaira onu görmezden gelerek Sidra'yı nefes alamayacak kadar sıkıca kucakladı. Ama kontrol altında tuttuğu tüm duyguları aniden göğsünde kabardı. Adaira'ya sarıldı, gözyaşlarını kırptırdı ve arkadaşının neşeli kahkahasının sesi güneş ışığı gibi içinden geçti.

Her şey yoluna girecek, diye düşündü. Ben iyi olacağım. Bebek iyi olacak.

Sidra, Adaira'nın etrafında olmanın ne kadar garip olduğunu düşündü.

onu hissettirdi. Önceki tüm o endişeler küçük ve ince geliyordu. Önündeki günler daha parlak, daha sıcak, sonsuz bir yaz gibi geliyordu.

"Senin adına çok heyecanlandım," dedi Adaira arkasına yaslanarak. "İyi haberlere ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

"Torin ve ben yapmaktan mutluluk duyarız," diye yanıtladı Sidra. "Kendinden geçmiş olmalı."

"Henüz bilmiyor."

Adaira'nın gülümsemesi soldu. Yüzünde yine o acı ifade belirdi.

"Ama," diye ekledi Sidra aceleyle, "döndüğünde bunu öğrendiği için çok mutlu olacak."

"Evet, yapacak."

Gürültülü bir gök gürültüsü onları böldü. Sidra irkildi, kalenin ayaklarının altında gümbürdediğini hissetti. Adaira tekrar pencereye baktı. Endişeliydi ve Sidra onun endişesinin Jack'le bir ilgisi olabileceğini tahmin etti.

"Gitmem gerek," dedi Adaira. "Ama ziyafet zamanı geldiğinde seni almaya geleceğim."

Sidra başıyla onayladı. Adaira'yı kapıya kadar geçirdi ve muhafızlarından içeri girmelerini istemeden önce onun gidişini izledi.

Blair ve diğerleri -Mairead, Keiren ve Sheena- onun etrafında toplandılar. Gerginlik bir arp telinden çıkan notalar gibi üzerlerinden akıp gidiyordu. Çok fazla şey kontrolleri dışında gibi görünüyordu - hava, yanıklık, Breccanlar, akşam yemeğinde zehirlenme olasılığı.

"Ne oldu, Laird?" Blair ona nazıkçe sordu.

Sidra yumruğunu parmak parmak açarak Aethyn şişesini ortaya çıkarırken içini çekti. Zihni düşüncelerle dolup taşarken şişeye baktı. Ne ne de muhafızları bu dozu alamazdı. Ama kendisini ve çocuğunu riske atacak bir yemeğe de katılamazdı.

David'in herbaryumunda gördüğü tüm batı florasını düşündü. Doğudan beraberinde getirdiği tüm bitki örtüsünü düşündü. İntikamcı olanından uysal olanına kadar bitkilerle uğraşarak, iyileştirmek ve onarmak için onların özünü ortaya çıkararak geçirdiği yılları içten içe hatırladı.

Zehirden korkmuyordu. Ve ona boyun eğmezdi.

Sidra muhafızlarına baktı, kalbi sabitti. "Sizden korkunç bir şey istemem gerekiyor."

Torin'in bir kaseye ihtiyacı vardı. İçi boş kalpli kayayı taşıyacak kadar güçlü olmadığı için ilacı içinde taşıyabileceği bir şey. Çılgına dönmüş bir halde Graeme'in kulübesinin kapısından içeri daldı ve babasını Maisie'ye masal okurken görünce şaşırdı.

Torin sanki bir ağa yakalanmış gibi donakaldı. Maisie'nin gülümsemesini ve Graeme'in ona kitap okumasını dinlemesini izledi. Sesi derin bir gök gürültüsü gibiydi ama rahatlatıcı ve istikrarlıydı. Ateşin ışığı yüzlerine vuruyordu ve Torin ölümlüler âleminde akşam olduğunu fark etti. Ve eğer Maisie buradaysa . . . Sidra neredeydi?

"Torin!" Hap kapının ardındaki bahçeden seslendi. "Fazla zamanımız yok!"

Torin sersemlemiş bir halde mutfak köşesine ilerledi ve Graeme'in tahta kaselerinden birine uzandı. Ama o anda babası ve kızıyla birlikte kalmak istiyordu. Kök salmak ve burada kalmak istiyordu ve nelerin tehlikede olduğunu ve ne yapması gerektiğini hatırlamak için içindeki her şeyi -her düzensiz nefesi, her başıboş düşünceyi, nabzının her atışını- kullanması gerekiyordu.

Avluya döndüğünde gökyüzünün değiştiğini fark etti. Hava daha karanlıktı, parazitlerle doluydu. Bulutlar tepesinde toplanmış, yıldızları, güneşi ve ayı yutmuştu. Torin diz çökerken korkudan titredi.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Kuzeyden gelen soğuk rüzgâr esmeye başladığında Hap'in gözleri gökyüzündeydi. Uzun saçları yüzüne dolanıyordu. "O biliyor."

Torin tekrar dondu, eli çarenin üzerinde geziniyordu. "Neyi biliyor?"

Hap, "Bilmeceyi çözdüğünü," diye cevap verdi.

Torin avludaki ruhların geri çekilip fırtınadan saklanmalarını izledi. Siper aldılar ama Hap, rüzgâr saçlarındaki çiçekleri koparıırken bile boyun eğmeden onun yanında durmaya devam etti.

Torin ilaca dokunduğu anda etrafındaki dünya sessizleşti ve ay ışığını avuçlarının içine alarak rüya görüyormuş gibi hissetti. Daha önce hiç böyle bir huzur hissetmemişti ve iç çekti. Soğuk merhemi yavaşça kâseye aktardı ama büyüyen fırtınanın içinde ışıldayan eline baktı.

"Acele et dostum," diye ısrar etti Hap. "Ayakkabılarını çıkar ve yanımda koş. Ayak parmakların ve topukların balçıkta daha hızlı olursun ve oraya zamanında varırsak *O* gelmeden ağaçları iyileştirebiliriz."

Torin botlarını hızla çözdü. Kasesini topladı. ve Hap'i kapıya kadar takip etti, ama sonra omzunun üzerinden son bir kez bakmaktan kendini alamadı.

Yağmurun Graeme'nin kulübesine yağmaya başlamasını izledi ve kendini taş duvarlara, sazdan çatıya ve ahşap kapıya dua ederken buldu. . . *Fırtınaya karşı sıkı tutun. Onları benim için güvende tut.*

Büyüdüğü ev belli belirsiz parılıyordu, sanki dua onu güçlendirmişti.

Torin ancak o zaman döndü ve Hap'in yanında yalınayak koşmaya başladı. Acımasız rüzgâr şiddetini artırırken tepelerin üzerinden hızla geçtiler.

Birlikte, mükemmel adımlarla meyve bahçesine doğru koştular.

Jack, Sidra'yı karşılayan kabile Kistron'a giden kuzey yolunu takip etmeye başlayana kadar beklemişti. Adaira'nın ona söylediği gibi atını grubun arkasına kaydırmıştı. Yol güneye doğru kıvrıldığında, Adaira omzunun üzerinden ona baktı ve Jack maiyetten tamamen ayrılarak atını batıya, vahşi doğaya doğru çekti.

Kae ile tekrar konuşması gerekiyordu ve bunu yapmak için en uygun zaman da buydu.

Adaira ilk başta isteksiz görünse de, sadece tepelerde tek başına at süreceği için kabul etmişti. Ama Sidra'nın ziyareti çok önemliydi ve Adaira'nın bu ziyarette hazır bulunması gerekiyordu. Parmağına iğne batırıp kanını küçük bir şişede topladı ve kulübenin kapısını açabilmesi için ona verdi. Ayrıca ona birkaç talimat da vermişti: *Vahşi doğada geyik izlerini takip et. Loch'u bulmak için dağları arkanızda tutun. Gece çökmeden önce eve dönmek için bolca vaktin olsun.*

atının bir dolambaçlı patikayı boyunca takip etmesine izin vermek

Jack, vahşi doğada tek başına at sürdüğü için kendini hem savunmasız hem de özgür hissediyordu. Bir zirvenin yükselişinde durdu ve dağların hâlâ arkasında olduğundan emin olmak için arkasına baktı. Karanlığın içinden görünen batının sarp kalbi ona yine Aithwood'u düşündürdü. Jack ormanda Sidra ve muhafızlarını selamladıktan sonra *neredeyse* atını güneye çevirecekti. Planlarından sapıp ağaçları takip ederek Niall'ın kulübesine gitmeyi tercih etmişti.

Elbette yapmamıştı. Niall'ın onu geri çevirebileceğinden, hatta kapıyı çaldığında cevap vermeyi reddedebileceğinden çok endişeliydi. Ve Jack'in Kae'yi görmesi gerekiyordu. Iagan'ın müziğini incelediğinden beri kafasındaki sorular kor gibi yanıyordu.

İlerlemeye devam etti.

Çok geçmeden Loch Ivorra'yı çevreleyen ağaçları, ardından da loch'taki küçük adasında sessizce oturan kulübeyi tanıdı. Atını ağaçların altında topallayarak bıraktı ve suyun her iki tarafta da ne kadar durgun olduğunu fark ederek dar köprüünün üzerinden yürüdü. Derenin ne kadar derin olduğunu, alüvyonlarında hangi ruhların yaşadığını ve soğuk gölgelerinde hareket ettiğini merak etti.

Kapıya ulaştığında, Kae'ye içeri girmek üzere olduğunu haber vermek için kapıyı çaldı. Adaira'nın kendisine verdiği, kanı camı kıpkırmızıya boyayan şişeyi çıkardı ve parmağının ucuna bir damla damlattı.

Jack kapıyı açtı ve kulübeye adım attı.

Kae birkaç adım durmuş onu bekliyordu. İyi dinlenmiş ve dinç görünüyordu. Yaraları tamamen iyileşmiş, soluk mavi teninde altın rengi yara izleri kalmıştı.

"Merhaba," dedi Jack garip bir el sallayışla. "Adaira yanımda değil ama kafamı kurcalayan bir şey var ve sanırım cevabı hafızanda saklıyorsun, eğer bir kez daha paylaşmak istersen?"

Kae başıyla onayladı ve masaya oturdu. Onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Iagan'ın hiyerarşiyi şarkı söyleyerek oluşturduğu anı görmem gerek," dedi Jack. "Müziği adadaki ruhlar üzerinde bir kontrol ağı oluşturduğunda."

Kae şaşırmış görünmüyordu ama sanki Jack'in görmek istediği anının zor anı olduğunu biliyormuş gibi aniden endişeli bir havaya büründü. Ama yine de elini uzattı. Jack onu kendi eliyle nazikçe kabul etti.

Birlikte, onun anılarının canlı bir seline daldılar.

Kae müziği duyduğunda adanın üzerinde süzülüyordu. Kaburgalarına doğru çekildiğini ve kanatlarını zayıflattığını hissetti. Çağrıya cevap vermeli ya da büyüsü tarafından parçalanma riskini göze almalıydı.

Iagan'ı Aithwood'da klan çizgisinin yanında, batı tarafında oynarken buldu. Nehir arkasındaydı. Hava ruhları için, güney, batı, doğu ve kuzey rüzgârları için şarkı söylüyordu. Cisimleştiler ve ormanda toplandılar, bazıları isteksizce ama çoğu merakla. Kae onlarla birlikte ozanın ne istediğini görmek için bekledi, çünkü Iagan adanın iyiliği için neredeyse hiç çalmazdı.

Şarkısı ilk başta güzeldi, onları karşılıyordu. Ama şarkı değişmeye başladı ve değiştiğinde, müziğin onun üzerinde süründüğünü hissetti. Kanatlarında ve boğazında sanki bir kanca yutmuş gibi bir acı parlaması oldu. Gitmek istedi ama yapamadı.

Iagan, kuzey rüzgârının en güçlü ruhlarından biri olan Hinder'e mırıldandığında, Kae bir dehşet parıltısı hissetti. Hinder'in türküye itaat etmek zorunda kalışını izledi. Kanatlarını bedeninden koparıp Iagan'ın ayaklarının dibine, klan çizgisinin yanına bıraktı; orada kıpkırmızı ve altın renginde parlayıp çimenlere karıştılar.

Hinder sürünerek uzaklaştı ve ağladı, o kadar güçsüzdü ki ayağa kalkamadı.

Kae hareketsiz kaldı. Kıpırdarsa Iagan'ın Hinder'in itaat etmeye zorlandığı şarkı kadar ona pahalıya mal olacak bir şey söyleyeceğinden endişeleniyordu. Bu yüzden Iagan'ın sırayla toprağı çağırmasını, ağaçlardan, çimenlerden ve kayalardan ruhlar çıkarmasını şaşkınlıkla izledi. Klan çizgisinin her iki tarafında da belirdiler, Whin doğu tarafındaydı. Solgun ve öfkeli bir halde geldi, parmak uçlarından kır çiçekleri süzülüyordu. Iagan tacının bir parçası için şarkı söylediğinde, diz çöküp tacının kısmını ona vermekten başka çaresi yoktu. Hinder'in kanatlarının yanına karaçalı koydu.

Sonra Iagan su ruhları için şarkı söyledi; derelerden nehirlerle ve okyanusun köpüklerine kadar. Ream ve maiyeti kıyıda çok uzaktaydı. Denizin Hanımı geldiğinde solgun ve hastaydı. Kae onu her zaman sert ve güçlü biri olarak tanımıştı ve Hinder'in kanatları ve Whin'in karaçalılarının yanına koymak için derisinden kabuk parçaları kopararak sürünmesini izlemek acı vericiydi.

Kae, Iagan'ın türküsü hiç bitmeyecekmiş gibi hissediyordu. Yerden ve havadan, demirhanelerden ve dokuma tezgâhlarından, insanların kullanabildiği her yerden damarlar halinde gelen batının tüm büyüsunü çektiğini görebiliyordu. Büyü onu besliyor, yıldızlı bir pelerin gibi üzerine çöküyordu. Sonunda Kül ve ateş ruhları için şarkı söyledi.

Ash bir kıvılcım telaşıyla geldi ama karşı koymaya hiç fırsatı olmadı: Iagan'ın müziği o kadar güçlüydü ki onu bir anda yere serdi. Ash için söylenen türkü, Ash'in karşı koyamayacağı bir lanete dönüştü. Asasını bıraktı ve onu kanatların, karaçalıların ve deniz kabuklarının yanına bıraktı. Müzik onu neredeyse tamamen kora dönüştürdü ve yarı saydam, neredeyse görünmez olana kadar derece derece soldu. Iagan'ın önünde secdeye kapanmış, hareket edemiyordu. Sonra ruhların teslim ettiği tüm parçalar yükselmeye başladı.

Ölümlülüğü çatırdayıp buz gibi ondan uzaklaşırken Iagan göz kamaştırıyordu. Kanatlar kendini sırtına bağladı ve karaçalı ile deniz kabukları asanın içine yerleşirken duman olup kayboldu. Kanı altına dönüştü ve müziği saçlarına işleyen yıldızlara dönüştü. Iagan ancak o zaman şarkı söylemeyi ve çalmayı bıraktı. Arpındaki notalar aniden ekşidi, sanki parmakları artık onları tanımıyormuş gibi.

Alet yere düştü. Iagan onun yerine asayı aldı ve asa değişerek onun gücünü yansıtacak şekilde yeniden şekillendi. Üzerinden şimşekler çaktı, gün ortasından daha parlaktı.

Kae diz çöktü. Artık bir ozan olmamasına rağmen Iagan'ın gücünün onu kendine çekmesine karşı koyamadı. Ciğerlerinden hava çekilmiş gibi hissetti ve gök gürültüsü ve sisin adayı ele geçirdiğini hissettiğinde gözleri geri döndü.

Zihni allak bullak olmuş, karanlığa gömülmüştü. Jack onun elini bıraktı.

İkisi de bu anı yüzünden titriyordu ve Jack dünya dönmeyi bırakana kadar gözlerini kapatmak zorunda Kae'ye tekrar baktığında, gerçek parlıyordu.

Iagan hiç ölmemişti.

Güce ve ölümsüzlüğe giden yolda şarkı söylemiş, bunu yapmak için halktan parçalar çalmıştı.

Bane olmuştu.

Bölüm 37

"Onları nasıl iyileştirebilirim?" Torin sordu. Her ağacın hastalıktan nasibini aldığı yanık meyve bahçesinin önünde dururken nefes nefese kalmıştı. Hap yanındaydı ve tepe ruhu bir kez olsun ne diyeceğini bilemiyordu. Üstlerinde gökyüzü çalkalanmaya devam ediyordu. Yağmur yağıyor ve uzaklarda gök gürlüyordu. Torin çıplak ayaklarının altındaki toprakta fırtınayı hissedebiliyordu. Yerdeki titreme, korkunun şok dalgası.

Yavaş ve derin nefes aldı ve tekrar ağaçlara odaklandı.

Torin, Rodina'yla birlikte tam da bu noktada dururken yanıklığı ilk öğrendiğinden beri ona dokunmaması gerektiğini biliyordu. Mesafesini korumuştı, parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı, yanı başında güvendeydi. Ruhların alanında bile dikkatli davranmıştı.

Ama şimdi onları iyileştirmek için elini uzatması gerekecekti.

En yakın ağaca yaklaştı. Köklerinin arasında genç bir kız oturuyordu, uzun yeşil saçlarında elma çiçekleri solmuştu. Göğsünden vurulmuştu ve kalbinden altınla işlenmiş menekşe özsuyu sızıyordu.

Torin diz çöktü. Parmaklarını merhemın içine daldırdı ve yarasının üzerine koydu. Gücün kendisinden kıza geçtiğini, merhemın soğuk etkisinin kızın kanının ateşine karıştığını hissetti. Işığın onun içinden geçerek Bane'in lanetini kovalamasını izledi. Kanadı ve , ta ki

Kanı artık çürümüş değil, yeniden saftı ve yarası kendini toparlarken altın gibi parlıyordu.

Torin bir sonraki ruha doğru ilerledi. Elini uzattı ve başka bir yaranın üzerine koydu, sonra bir başkasının ve ilacın ısıltısı ruh ruh yanıklığı yaktı. Hap meyve bahçesinde yürüdü. Rüzgâr şiddetleniyordu ve dallar fırtınada gıcırdıyor, yarıp çatlamakla tehdit ediyordu. Elma çiçekleri kar gibi yağıyordu.

"Sıkı durun!" Hap bağırdı ve sesi yer değiştirmiş, topraktan, çimenlerden ve balçıktan yükselmişti. Torin meyve bahçesini iyileştirmeye devam ederken bu sözlerin içinde yankılandığını hissetti. "Ona boyun eğme. Boyun eğmeyin. Ona karşı durun. Bu son."

Torin meyve bahçesinin son ruhunu iyileştirdi. Baş zonkluyor, zihni allak bullak oluyordu. Ama Hap'in bakışlarıyla karşılaştığında ayağa kalktı ve bekledi.

Hap, "Burada sana ihtiyacı olan daha çok kişi var," dedi.

Torin tereddüt etti, eve dönme arzusu ile ruhlara olan yükümlülüğü arasında bölünmüştü. Sidra ve Maisie'yi düşündü. Adaira ve Jack'i düşündü. Sonunda seçimini yaparak Hap'e yaklaştı.

"Beni onlara götür."

Jack nihayet kaleye giden köprüye ulaştığında hava neredeyse kararmak üzereydi.

Loch Ivorra'dan çıktığında yağmur yağıyordu. Sıcaklık düşmüştü, sanki kış erken gelmiş gibiydi ve dolu, çalılıkları kirletmişti. Jack atını titreyen ağaçların altında buldu, kulaklarını dikmiş toynaklarını yere vuruyordu. Kuzey ufkundan gelen her ne ise ölümcül olacağa benziyordu ve Jack kendini nemli eyere çekerken titriyor ve nefessiz kalıyordu.

Tek düşünebildiği Kae'nin anısıydı. Aklından tekrar tekrar geçiyordu.

Vahşı doğada at sürerken, bulutlar çürümeye başlamış, şimşeklerle damgalanmıştı. Rüzgâr uğulduyor ve ışık hızla kayboluyordu. Jack atının boynuna doğru eğildi ve kısrağı daha hızlı gitmesi için teşvik etti.

Sonunda Bane'in neden özellikle batıda çalmasını yasakladığını anlamıştı. Bane'in Jack'in müziğine neden bu kadar şiddetle karşı çıktığını ve onu tehdit ettiğini.

Eğer Iagan müzik aracılığıyla kendini ruhların kralı haline getirdiyse, o zaman müzik onu tahtından indirebilirdi.

Şans eseri Jack, karanlıkta bile kaymayan ya da onu aldatmayan yolu bulmuştu. O ve atı çamurları tekmeleyerek yol boyunca uçtular. Fırtınaya karşı bir güvenlik önlemi olarak kapatılmadan hemen önce şehrin kapılarına ulaşmışlardı.

Jack ıssız sokaklarda tırıs tepedeki şatoya yaklaştı. Her kapının kilitli, her kepengin sürgülü olduğunu fark etti. Breccanlılar evlerine kapanmışken, rüzgâr çatılarındaki likenleri ve sazları yırtıp geçerken bile hiçbir yerde yaşam belirtisi yoktu. Birdenbire, kale avlusuna girmesini engelleyen tente indirilmiş olsaydı ne yapacağını merak etti. Nereye giderdi?

Fırtına sırasında at sırtında köprüyü geçmek aptalcaydı ama Jack bunu göze aldı.

Rüzgâr o kadar güçlüydü ki, atıyla birlikte her an yan tarafa savrulup hendeğe düşebilecekmiş gibi hissediyordu. Jack dişlerini sıkarken ölümün takırtısını hissediyor, atı devam etmeye, *devam etmeye* zorluyordu. Çok geçmeden loşlukta beliren kapıyı görebiliyordu, alacakaranlığa karşı bir gölge. Kapının alçalmasını engellemek için altında duran Adaira, meşale ışığıyla aydınlanmıştı.

Öfkeli görünüyordu.

Kadının ifadesi Jack'i, atından inmeden önce yanından geçip avlunun güvenliğine girecek kadar ateşledi

Bir yığın halinde, bacakları altına çökmüştü. Bir seyis atı almak için ileri atıldı ve Jack gök gürültüsü arasında Adaira'nın kapıyı indirme emrini verdiğini duydu. Zincirler kranklandı ve kapı başladı.

Jack döndü ve kadının ellerini hissetti, çaresiz ve öfkeliydi, tuniğini avuçluyordu. Adaira , giysileri vücuduna yapışmış, saçları sırtına dolanmıştı. Fırtınanın içinde ne kadar zamandır onu bekliyordu?

Sırtını taş bir duvara kadar onu avluya doğru itti ve yağmur yoğun ve soğuk bir şekilde yağarken orada birbirlerine sarıldılar.

"Ben de senin peşinden gelmek üzereydim," diye nefes aldı.

Onun yapmadığı için rahatlamıştı. Yüzünü ellerinin arasına aldı, onun keskinliğine, kendine güvenine eğildi.

"Yapmaman akıllıcaydı," dedi. "Bu fırtınada olmaz."

Onu kabaca öptü ve dişlerinin kenarlarını, açlığının ve korkusunun acısını hissetti. Bu onu ateşe dönüşen korlar gibi heyecanlandırdı ve ona cevap verdi, ellerini saçlarında gezdirdi, onu kendisine doğru tuttu.

Öpüşmelerini keserek dudaklarıyla onun kulağını sıyırdı. "Beni böyle endişelendirdiğin için seni daha sonra cezalandırmak zorunda kalacağım" diye fısıldadı.

Jack'in başparmakları, başı arkaya doğru eğilene kadar kadının boğazında gezindi. "Kefaretim ne olacak, Varis?"

Adaira gözlerinde gördüğünü hayal etmesine rağmen cevap vermedi. Şimşek tepelerinde dallanıp budaklanarak onları gümüşe . Gök gürültüsü ikisini de sarstı ve Adaira onun elinden tutarak yan kapıdan içeri çekti.

"Kae?" diye sordu.

Jack'in zihninde Iagan'ı ve Kae'nin anısının acısını bir kez daha canlandıran o tek ismi söylemesinden çıkarılacak sonsuz sonuç vardı.

Bu konuyu daha sonra, kapalı kapılar ardında konuşmaları gerekecekti.

"O iyi," dedi Adaira'yı odalarına kadar takip ederek.

"Şimdi yemeğe geç kalacağız," dedi yorgun bir iç çekişle, botları yerde su izleri bırakıyordu. "Ve kendinizi hazırlayın. Tüm thane'ler ve varisleri Sidra'yla tanışmak için burada. Innes kapıların kapatılmasını emrettiği için bu gece kalede kalacaklar."

Kadının sözleri Jack'i kısa süreli bir şaşkınlığa sürükledi. Rab Pierce ile aynı çatı altında uyuma fikri onu fırtınadan çok daha fazla üşütmüştü.

Breccanlar'ın salonu Sidra'nın beklediği gibi değildi. Şaşırtıcı ihtişamını hayranlıkla seyretmek için bir an durdu: üvez ağaçları gibi karmaşık bir şekilde işlenmiş sütunlar, vitray pencereler, kırmızı mücevher zincirleri ve yeşillik dalları, ziyafetle donatılmış uzun masa. Bu görüntünün -ardıc kokusu, mum ışığının samimi titreşimi, botlarının altındaki pürüzsüz taş- onu topraklamasına izin verdi çünkü bu gece ne bekleyeceğini bilmiyordu. Ve bu belirsizlik kalbinin çılgınca neden oluyordu.

Bu yemeğe kadar geçen saatleri en iyi şekilde değerlendirmişti. Ama tüm hazırlıklarına rağmen işler yine de ters gidebilirdi.

Sidra, Jack ve Adaira'yı masaya kadar takip etti, korumaları da arkalarından geliyordu. Toplanan soyluları - hepsi kılıçlarını kuşanmıştı- saymaya çalıştı ama dikkatini başka yöne vermek zorunda kalmadan önce ancak on ikiye ulaşabildi. Innes masanın başında durmuş onun gelişini izliyordu. Sidra lordun gözünü korkutmayı reddediyordu ama Innes'in bir düşmandan bile saygı uyandıran biri olduğunu da inkâr edemezdi.

Sidra planlarını hayata geçirdiğinde Innes'in ne kadar güceneceğini merak ederek kendi düşünceleriyle o kadar meşguldü ki salonun ne kadar sessizleştiğini fark etmedi. David ve Jack'in arasındaki koltuğuna oturduğunda tüm veliahtlar ve varisleri susmuş, onu izliyorlardı.

David'in verdiği merhemi kullandıktan sonra bileği hâlâ zonkluyordu ama bunun eklemindeki sertliğe ne kadar iyi geldiğine ve topallamasını ne kadar hafiflettiğine şaşırmıştı. Acıya rağmen Sidra çenesini dik tuttu ve bakışlara tahammül etti. Alnındaki yüzük parıldıyordu.

Innes soylulara hitaben, "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Bunun çok beklenmedik ve eşi benzeri görülmemiş bir durum olduğunu biliyorum, ancak batıda yeni bir sorunla karşı karşıyayız. Hastalık yayılmaya devam ediyor ve biz bunu durdurmak ve kendimizi iyileştirmek için ne yapacağımızı şaşırmış durumdayız. Bazılarınız bana gelerek hastalığa yakalanan tebaanızın isimlerini açıkladı ve bu hastalığın utanç verici doğası göz önüne alındığında, bu sayının çok daha fazla olduğundan şüpheleniyorum. Kızım doğudan bir şifacıyı ziyaret edip tedavi için bizimle işbirliği yapması için davet etmeyi önerdiğinde tereddüt ettim. Sadece klanlarımız arasındaki geçmişten dolayı değil, aynı zamanda doğunun acılarımızı bilmesini istemediğim için. Ancak bu fırtına daha da güçlenirken, çirkin bir gerçikle yüzleşmek zorundayım: Bizi kendi mezarlarımıza sürüklemekten önce gururumuzu bir kenara bırakmanın zamanı geldi."

Durakladı ve Sidra'ya baktı. Elini uzattı ve şöyle dedi: "Size Sidra Tamerlaine'i tanıtmak istiyorum, Doğu'nun Leydisi, lordun eşi, şifa bilgisi ile ünlüdür. Kendisi kızımın daveti üzerine burada ve benim çatımın altında barınacak. Beş gün boyunca bizimle birlikte olacak ve salgına çare bulmaya yardım edecek; kendisi ve dört muhafızı benim korumam altında olacak. Herhangi biri ona ya da onlara zarar vermeye kalkarsa derhal öldürülecektir."

Sidra Innes'in bu konuşmasını ve ellerini gergin bir şekilde kalçalarının üzerinde gezdirerek eteğinin cebinde sakladığı Aethyn şişesini ve işaret parmağı ile başparmağında çıkan küçük kabarcıkları hissetti. Bir an tereddüt etti -planlarını iptal etmeli ? Ama sonra Blair'in sabit bakışlarıyla karşılaştı. Blair masanın karşısında duruyordu.

Adaira'nın sandalyesinin hemen arkasında. Ona hafifçe başını sallayarak güvence verdi.

Innes eline bir kadeh şarap aldı ve havaya kaldırdı. David de onu izledi, masada oturan ve kadeh kaldırmaya hazırlanan diğerleri gibi. Sidra kadehine uzanırken elleri terden kayganlaşmıştı. Yüzü kadehin yüzeyine yansıyan koyu kırmızı sıvıya baktı. Belki de bunların hepsi kafasındaydı ve zehirli bir içki için endişelenerek saçmalıyordu. Ama büyüyen çocuğunu düşündüğünde, bunu riske atamayacağını biliyordu. Ne de masada şiddetle sevdiği kişileri riske atabilirdi - ikisi de Aethyn dozlarını almayı reddetmiş olan Jack ve Adaira. Üçü de şu anda savunmasızdı. Sidra ayağa kalktı.

Onun bu hareketi Innes'i şaşırttı ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Sidra gülümsedi ve "Sıcak karşılamanız için teşekkür ederim, Laird. Sizin ve klanınızın arasında olmak, batıda bir düşman olarak değil bir dost olarak yanınızda yürümek benim için bir onurdur. Bir tedavi bulunacağına dair hiçbir söz veremesem de, bir tedavi bulmak için burada geçirdiğim zamanı en iyi şekilde değerlendireceğim."

Innes başıyla onayladı ve kadeh kaldırmak için fincanını kaldırdı.

Sidra eklemeye cesaret etti, "Ve tedbir olarak, muhafızlarımın benim için olduğu kadar ozanım Jack Tamerlaine ve kızınız Adaira için de bir fincan taşıyıcısı olarak hizmet etmelerini rica ediyorum. Zehirlenirsem işbirliğimi ilerletmem imkânsız hale gelir ve Jack ile Adaira en yakın sırdaşlarımdan ikisi olduğu için onların da böyle bir risk almasına izin veremem."

Kimse kımıldamadı. Sidra'nın sözleri masanın üzerinde bir büyü yaratmış gibiydi. Jack ve Adaira bile onun planlarından haberdar değildi ve ilk hareket eden Adaira oldu, sanki protesto etmek ister gibiydi.

Sidra'nın bakışları onunkilere kaydı. Sidra'nın gözlerinde her ne varsa Adaira'nın ağzını kapatmasına ve endişeli görünmesine rağmen başını sallamasına neden oldu.

Bir saniye sonra Sidra nedenini anladı.

"Elbette, Leydi Sidra," dedi Innes dikkatli bir ses tonuyla, ama Sidra bu ses tonundaki kızgınlığı duyabiliyordu. Beklediği gibi, isteği Innes'i gücendirmişti ama yine de Sidra, daha sonra başına daha fazla dert açacak olsa bile, bu konuda endişelenmesine izin veremezdi. "Yine de," diye ekledi Innes, "bu şarabın zehirli olmadığından emin olmak için büyük özen gösterdim."

"Yine de Laird," dedi Sidra, "muhafızlarım kadeh taşıyıcıları olarak hizmet etmeye istekli ve tek bir yudum almadan önce tamamen emin olmalıyım."

"O zaman öne çıksınlar."

Blair Sidra'ya doğru yürüdü ve fincanı onun elinden aldı.

Mairead, Adaira'nın fincanını ondan aldı ve Keiren de Jack'in. İçki içmeyen tek muhafız olan Sheena, üvez bir sütunun yanında durmuş, Sidra'nın şifa çantasını tutuyordu ve gerektiğinde ilerlemeye hazırды.

Sidra hiç tereddüt etmeden Blair'in kadehinden içmesini izledi. Onda hiç korku yoktu, gerçi cesaretinin hayatında sayısız tehlikeyle karşılaşmış olmasından mı yoksa gerektiğinde onu kurtarması için Sidra'ya duyduğu tam güvenden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

Mairead Adaira için içti. Keiren Jack için içti.

Salondaki herkes beklerken dakikalar uzun, sıcak ve gergindi. Sidra yüzündeki sıcaklığı ve teninde parlayan teri hissedebiliyordu. Breccan soyluları ayağa kalkmış, üç muhafız geri çekilip kendilerini kesmeye ve yerde kanamaya hazırlanırken iyi bir görüntü elde etmek için sabırsızlanıyordu.

Blair, Mairead ve Keiren hep birlikte dirikleri kemerlerinden çıkardılar ve avuç içlerini kestiler. Parmak uçlarından kan aktı ve damladı.

Sidra kanın taş zeminde toplanmasını izledi. Blair'in kanı sertleşip mavi mücevherlere dönüştüğünde nefesi kesildi. Keiren'in kanı da öyle. Mairead'in kanı temiz ve kırmızı akıyordu.

Birisi Sidra'nın fincanını da Jack'inkini de zehirlemişti.

Sidra önceki çalışmalarını yanlış yorumladıysa şimdi de iki muhafızı ölecekti.

Sanki her şey yavaşlıyormuş gibi garip bir sakinlik vardı. Innes, Adaira ve Jack gibi değerli taşlara baktı. Sonunda Innes soylularına bakıp soğuk ve sivri bir sesle, "Bunu hanginiz yaptı? Kadehlerini kim zehirledi?"

Bir dizi cevap ve suçlama duman gibi yükselip birbirine karıştı: "Ben değil, Laird!" ve "Onlar yaptı!"

Sidra gürültünün ortasında doğru dürüst düşünemiyordu. Thanes protesto ediyor ve tartışıyordu ve Innes'in sesi öfkeyle yükseliyordu. Breccan topraklarında iki Tamerlaine'in ölümü bir savaş başlatacaktı; ne doğunun ne de batının göze alamayacağı bir savaş. Sidra kaosu izlerken ürperdi.

Kendinden şüphe etmek, Blair'in onun yerine zehir almasına izin verdiği için pişman olmak istedi. Ama işaret parmağındaki ve başparmağındaki küçük kabarcıklara dokunduğunda, kim olduğunu hatırladı. Aethyn'in panzehirini biliyordu, yeter ki kendine güvensin ve bilgisinin ve yılların eğitiminin şimdi içinden akıp gitmesine izin versin.

Yanında duran ve korkudan ciddileşmiş olan David'e döndü.

"Bana ateşte kaynatabileceğim su dolu küçük bir demir tencere, bir bıçak ve kesmek için bir tahta getirebilir misin?" Sidra sordu.

David başıyla onayladı. Mutfaklara açılan doğru yürüdü ve Sidra sandalyesini ocağa yaklaştırmaya başladı.

"Bırakın beni, Laird," dedi Blair ona, ama sesi kısılmıştı ve sanki konuşmak canını acıtıyormuş gibi boğazını temizlerken yüzünü buruşturdu.

Sidra onun yüzünü inceledi. Fincanındaki Aethyn dozu güçlü olmalıydı çünkü Blair'in rengi çoktan solmuştu. Yüzünden buz gibi bir ter boşanıyordu.

"Oturmanı istiyorum, Blair," dedi Sidra.

Jack onun neye ihtiyaç duyacağını tahmin ederek ikinci bir sandalye getirmişti bile. Keiren de ateşin önüne oturduğunda yüz ifadesi asıktı, gözleri suçluluk duygusuyla parlıyordu.

"Ne ?" Jack çaresizce sordu. "Ben hiç istemedim -"

Sidra onun kolunu tuttu. "Her şey . Riskleri bile bile bunu yapmayı kabul ettiler." Yine de muhafızların işbirliği, onların sıkıntısını izlemeyi daha kolay hale getirmedi. Jack'in suçluluk duygusunu biliyordu, çünkü kendisi de hissediyordu, kalbinde bir taş gibi oturuyordu.

Dişlerini sıkarak safrasını bastırdı. Blair ve Keiren'e bakarak, "Ölmeyeceksiniz" diye düşündü. *Benim gözetimim altında ölmeyeceksiniz.*

Davut üç hizmetkârıyla birlikte döndü. İhtiyacı olan şeyleri. Sonra Sheena öne çıktı ve Sidra'ya malzeme çantasını uzattı. Artık ihtiyacı olan her şeye sahipti ve dizlerinin üzerine çökerek yerde bir çalışma masası hazırladı.

Ama başlamadan önce elini cebine attı ve şişeyi çıkardı. Onu ışığa tuttu ve renginin nasıl değiştiğini inceledi. Önceden berrak ve kokusuzdu. Ancak içine bir parça ateş sütleğeni ekledikten sonra bir reaksiyon meydana geldi: sıvı kan kırmızısına döndü ve dokunulduğunda sıcaktı.

Sütleğeni ancak Adaira'nın Aethyn'in yan etkilerini, onu nasıl üşüttüğünü, sanki damarlarında buz toplanıp kalbini zayıflattığını anlattığını duyduktan sonra düşünmüştü. Buz zehrine karşı ateş zehrinden daha iyi ne olabilirdi ? David'in herbaryumunda göremediği sütleğenin tamamen doğuya özgü bir bitki olduğu sonucuna da varmıştı. Breccalıların kendilerini sık sık rahatsız eden bu zehre karşı bir panzehir bulamamış olmaları şimdi çok anlamlıydı.

Sidra çantasını açtı. Sarmaşık otunu çıkardı, elini yakarken dudağını ısırды kabarcıklar oluştu. O

Ne kadar zamanı olduğunu bilmeden hızlıca çalıştı. Sütleğeni şeritler halinde kesti ve ocak ateşinin üzerinde asılı duran kaynar su dolu tencereye koydu.

Ancak o zaman salondaki ezici sessizliğin farkına vardı. Breccanlılar ağızları bir karış açık onu izliyorlardı, sanki olanlara inanamıyorlardı. Yaptıkları masumiyet itirazlarını bir kılıç gibi kesip atmıştı. Innes ve Adaira bile onun karşısında şaşkına dönmüştü.

Sidra tencereyi ocaktan alıp ateş sütleğeninin özünü iki temiz fincana boşaltana kadar yaptığı şeyin büyüklüğünü fark . Havayı yaz ortası şenlik ateşi gibi yanan funda ve mersin yaprakları gibi kokularla kokutan buharı salladı. *Eğer haklıysam, batıyı değiştirmiş olacağım*, diye düşündü.

Artık Aethyn dozları olmayacaktı. Daha fazla baskı yok Adaira'ya onları alması için baskı yapıyor, sonra da saatlerce yatak odasında acı içinde kıvranıyordu. Artık Skye gibi genç kızlar bir asilzadenin iktidar entrikaları yüzünden ölmeyecek. Artık masum muhafızlar evlerinden uzakta kupa taşıyıcısı olarak hayatlarını riske atmak zorunda kalmayacak.

Öz nihayet içilebilecek kadar soğumuştü.

Sidra fincanlardan birini aldı ve önce Blair'e getirdi. Onun gücünün azaldığını, hayatının tükenmekte olduğunu görebiliyordu. Onun kendisine nasıl yorulmadan hizmet ettiğini, hasta ziyaretlerinde ona eşlik ettiğini, ihtiyaç duyduğunda onu kaldırdığını, yorulduğunda onu tuttuğunu ve topalladığında onun ağırlığını taşıdığını düşündü. Kendini tamamen muhafızlara ve doğuya adanmak için evlilik ve çocuklarla dolu bir hayattan nasıl vazgeçtiğini.

Fincanı onun dudaklarına götürürken gözyaşlarını sildi. "İç dostum," diye fısıldadı ve duaları bir orman yangınına dönüşerek zihnini yaktı.

Bu adamın benim için öldüğünü görmeye dayanamam. Lütfen yaşamasına izin ver. Bir haklı olmama izin ver.

Blair gözlerini kapadı ve zayıf bir yudum aldı.

Sidra fincanı bir kenara koymadan önce üç yudum daha alması için onu ikna etti. Adamın kanayan elini kendi eline aldı. Mavi mücevherler kucağının üzerine saçılmış ve ayaklarının dibinde göz kırpıyordu. Sidra adamın kanının avucunda mücevherlere dönüşüp dönüşmeyeceğini görmek için bekledi, soğuk ve sivri.

Bekledi ama sadece adamın kanı aktı ve elini lekeledi.

Blair derin bir nefes aldı. Acıdan titremeye devam etmesine rağmen yüzüne renk gelmeye başlamıştı. Ama ona baktığında, gözlerinin berrak olduğunu gördü.

Sidra sıradaki Keiren'i tedavi etmek için acele etti. İkinci muhafızın iyileşmeye başladığını gördüğünde kalbi küt küt atmaya başlamıştı ve içini çekti. Sidra arkasında duran ve gururla onu izleyen büyükannesinin varlığını hissettiğine yemin edebilirdi.

Sonra o an sona erdi. Soylular tekrar tartışmaya başladı ve içlerinden birkaçı kapılara doğru gitmeye başladı.

Innes'in sesi hepsini susturdu ve "Kimse bu salondan ayrılmayacak" dedi.

Bölüm 38

Salon kapıları parmaklıklı ve korumalıyken Innes, veliahtlarına ve varislerine masadaki yerlerine geçmelerini emretti. El değmemiş ziyafet soğudu ve mumlar erimeye başladı, balmumu gözyaşı gibi damlıyordu. Adaira ayakta kaldı, dikkati öfke saçan Innes ile muhafızlarıyla nazikçe ilgilenen Sidra arasında bölünmüştü. Sanki iki dünya çarpışmış gibi hissediyordu ve Adaira yerinin neresi olduğunu, Sidra'nın yanına mı kayacağını yoksa Innes'in gölgesinde mi kalacağını bilmiyordu.

Jack de onların arasında kalmış gibiydi. Yakınında durdu Tamerlaine muhafızları, ama Innes'in adımlarını izledi, yüzü tedirginlikle çizilmişti. Adaira bir an onu inceledi, aklı karışmıştı.

Eğer Sidra önce muhafızlarının içmesine izin verecek kadar kurnaz olmasaydı, Adaira beklenmedik bir darbeye hem Sidra'yı hem de Jack'i kaybedebilirdi.

"Fincanlarını kim zehirledi?" Innes masaya yaklaşarak tekrar sordu.

Şefler, o geçerken ona bakmayı reddettiler.

Innes, "İçinizden biri bu suçu itiraf edene kadar bütün gece, ertesi gün ve bir sonraki gün boyunca burada kalacağız," diye ekledi.

"Bizi burada tutamazsınız," diye mırıldandı Rab.

Innes durdu. "Neydi o? Yüksek sesle konuşun ve hitap ettiğiniz kişiye bakın."

Rab gözlerini kaldırmaya cesaret ederek onun çelik gibi keskin bakışlarıyla buluştu. Yüzü kızarmış, ifadesi asıktı. "Bizi burada *tutamayacağınızı* söyledim, Laird. Sadece küçük bir zehirlenmeydi ve kimse ölmedi."

Innes, "Kapıdaki siper indirildi ve fırtına şiddetleniyor," diye cevap verdi. "Gidecek hiçbir yeriniz yok."

"Demek , Laird," dedi annesi Griselda, mücevherli elini gergin bir şekilde sallayarak, "bu iğrenç eylemi gerçekleştiren *bizden* biri olmayabilir. Belki de hizmetçilerinizden biri yapmıştır. Mutfakta bazı aşçılarınız arasında dedikodu yapıldığını duymuştum."

Innes çenesini tuttu. Ama David'e döndü ve "Bütün hizmetçileri mutfaktan içeri getirir misin?" dedi.

David başıyla onayladı ve o gece ikinci kez salondan çıktı. Mutfak kapısını tutan muhafızlar gitmesine izin verdi ve dakikalar sessiz ve tedirgin geçti.

Adaira Jack'in bakışlarını hissetti. Bakışlarına karşılık vermek için ona baktı ve düşünceleri birbirlerini yansıtan aynalar gibiydi.

Innes ne planlıyor?

Bilmiyorum.

Belirsizlik Adaira'ya ağır bir pelerin gibi geliyordu. Aşağı.

Çok geçmeden hizmetkârlar mutfaktan gelmişti. Bir sıra halinde durmuşlar, el değmemiş yiyeceklere bakarken kaşları şaşkınlıkla çatılmış, sert bir duruşla oturmuşlar, Innes ise bir heykel gibi ayakta duruyordu.

"İki Tamerlaine fincanı bu gece zehirlendi," dedi. "İçinizden biri bu suçu kimin işlediğini aydınlatabilir mi?"

Hizmetçiler sessizdi, konuşmaya korkuyorlardı. Ama sonra içlerinden biri, örgülü kızıl saçlı, önlüğüne un serpilmiş genç bir kadın elini kaldırdı.

"Bunu yapmam emredildi, Laird," diye itiraf etti. "Yapmak istemedim ama başka seçeneğim yoktu."

"Peki bu emri sana kim verdi?"

Kadın masaya baktı. İşaret etti ve "Rab Pierce yaptı." dedi.

Adaira'nın şaşırması gerekirdi. Ama Rab'e bakarken kulaklarında bir uğultu, nabzında bir tekleme vardı. Yüzündeki buruşuk yara izi ve onu bir taş ocağı gibi kovalaması göz önüne alındığında, buna kısmen kendisinin sebep olup olmadığını merak etti. Ona Aethyn dozunu nasıl içirmişti.

Şimdi bunu ona geri veriyor, en çok sevdiği iki kişiyi tehdit ediyordu.

Rab ayağa fırladı ama yüzü bembeyazdı. "Yalancı!" diye bağırdı kadına. "Seni daha önce hiç ve sana asla böyle bir emir vermem."

Kadın sakince, "Dün gece yatağымda Cora'dan ne kadar nefret ettiğinden bahsederken bunu söylememiştin," diye cevap verdi. "Ya da zehri ellerime bıraktığında. Eğer dediğini yapmazsam ve bu konuda çenemi kapalı tutmazsam bana nasıl zarar vereceğini anlattığında."

Rab itiraz etmeye devam etti ama ona karşı çıktıkça daha da suçlu görünüyordu. Annesi hemen ayağa kalkarak onu yatıştırmaya ve sakinleştirmeye çalıştı.

Griselda gergin bir gülümsemeyle, "Bunun sadece bir sevgili kavgası olduğuna eminim," dedi. ", Rab. Bağırmaya gerek yok."

Innes yeterince görmüştü. Dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmış, gözleri öfkeyle parlıyordu. Kapıdaki muhafızlardan birine döndü. "Doğrama tahtasını getirin. Elleri ve ayak bileklerini bağlayın."

Şoke olan Griselda haykırdı, "Laird! *Bizim yerimize* bu uşağın sözünü mü dinleyeceksiniz?"

"Yapardım ve yapıyorum," dedi Innes. "Şimdi *diz çök*."

Muhafızlar Rab ve Griselda'nın etrafını sararken bir mücadele yaşandı. Ama ikisi de etkisiz hale getirilmiş, bilekleri arkadan bağlanmış, ayak bilekleri birbirine geçirilmişti. Innes'e doğru sürüklendiler ve dizlerinin üzerine çökmeye zorlandılar.

Daha sonra kesme tahtası getirildi. Adaira, üzerindeki koyu lekelerin eski kandan, çentiklerin ise bıçaklardan kaynaklandığını fark etmeden önce bir süre baktı.

Innes, Rab ve Griselda Pierce'ın kafasını kesmek üzereydi, tam burada, salonda.

Adaira'nın midesi çalkalandı. Innes onunla yüzleşmek için döndüğünde geri adım atmaya başladı.

"Pierce'lar sizin olanı *ikinci* kez tehdit ediyor. Yasalara göre, benim onayımla onların canını alabilirsiniz." Innes kılıcını kınından çıkardı. Kılıç ıslıl ıslıldı ve büyüsünü ele veriyordu. Adaira ona bakarken çeliğe hangi büyüün işlendiğini merak etti. Innes kılıcı ona uzatırken elleri ter içinde kaldı. "Kılıcımı al. Adaletini yerine getir."

Adaira sanki suyun altındaymış gibi uyuşuk ve yavaş hissediyordu. Ama Innes'in kılıcını kabul etti. Soğuk, pürüzsüz kabzayı kavradı. Kılıç ağırdı; iki eliyle tuttu ve cilalı çelikteki yansımasına baktı. Solgun görünüyordu, şüpheyi doluydu.

Innes, Rab'i önce kesme tahtasına getirerek başını tahtaya koymaya zorladı.

Adaira Rab'e bakarken salon ölüm sessizliğine bürünmüştü. Nefes nefese kalmıştı, dudaklarında salyalar parlıyordu. Ona baktığında gözlerinde yaşlar vardı. Griselda ağlamaya başladı.

"Cora," diye fısıldadı Rab. "*Cora*, lütfen."

Onun birden fazla açıdan suçlu olduğunu biliyordu. Ve onun kanının döküldüğünü görmek gölgeli, aç bir tarafı vardı.

Kılıcı kaldırdı.

Daha önce hiç kimseyi öldürmemişti. Daha önce hiç kimsenin boynuna kılıç ve bu işi berbat etme ihtimali çok yüksekti. Öfkeli ve üzgündü ve Jack'i arenada yüzüne kilitlenmiş bir miğferle düşündüğünde içindeki her şey ağrıyordu. Torin'in kaybolduğunu, uzaklara gittiğini düşündüğünde. Sidra'yı hayal ettiğinde,

yemek masasında Skye'ı öldüren aynı zehirle . Adaira'nın kucağına alıp büyümesini izlemek için can attığı Sidra ve Torin'in çocuğunu düşündüğünde.

Kan dökerek barış kazanılabilir mi? diye merak etti. İçindeki o açgözlü yan aniden azaldı ve sanki herhangi bir şeye dönüşebilecekmiş gibi merkezinde garip, boş bir yer kaldı.

Bu benim gitmek istediğim yol değil.

Yavaşça kılıcı indirdi. Kılıcı ve bıçağın ayaklarının dibinde takırdamasını izledi.

Başını kaldırıp Breccalıların bakışlarıyla karşılaştı.

"Sidra Tamerlaine ve dört muhafızını batıya davet ettim çünkü bize yardım edebileceğini biliyordum," diye başladı Adaira. "Ölüyoruz, bir salgın hastalığa yakalandık. Açlıktan ölüyoruz, rüzgâra borçluyuz. Batı bu şekilde devam edemez. Ve ben bize yardım edebilecek birini getirdiğimde, sen onun kadehini zehirledin." Adaira gözlerini rahatlamış bir şekilde kapatmış olan Rab'e baktı. "Burada durup kendime 'neden' diye soruyorum. Yüzyıllar süren çekişmelerden sonra bize güvenen Tamerlaine'leri *neden* öldürmek istedin? Kendi korkunuz ve cehaletiniz için değilse neden? Kan dökmekten başka bir şeyin olmadığı geçmişe bakıyorsunuz. Sen kendi Mevcut tarafından ne var olmuştur bitti ve ne Sanki hiç ayağa kalkamayacak ve bundan kurtulamayacakmışsın gibi." Adaira masa boyunca yürümeye başladı. Innes'in gittiği yoldan. Artık Pierce'lara değil, tüm soylulara hitap ediyordu. Kalbi hızla atıyordu ama Sesi güçlüydü, salondaki gölgeleri kovalıyordu.

"Şimdi sizden olabileceklere bakmanızı istiyorum," dedi. "Kızlarınız ve oğullarınız için ne istiyorsunuz? Batı için ne istiyorsunuz? Yaralarımızı ve hastalıklarımızı saklamakla, zehir ve güvensizlik içmekle lanetlenmiş, karanlık ve sessiz bir ülkede yaşamaya devam mı edeceğiz? Yoksa kaderimizi başka bir rotaya mı çevirelim?"

Anne ve babasına baktı. Innes ve David birlikte durmuş onu izliyorlardı. David şaşkınlıkla baktı, ve Innes

kızgın görünüyordu. Ama ikisi de onu dinliyor ve devam etmesini bekliyorlardı.

Adaira bir kez daha kesme taşının yanında durdu. Rab topuklarının üzerine oturmuştu ve gözlerini ona dikmişti.

"Sizden kılıçlarınızı bırakmanızı istiyorum" dedi. "Sizden önyargılarınızı, öfkenizi ve geçmişte size öğretilen her şeyi bir kenara bırakmanızı istiyorum. Sizden bütün ve gelişen bir ada hayal etmenizi istiyorum, ama önce ... birbirimize güvenmeliyiz."

Sessizdi.

Adaira bu sessizliğin ağırlığını hissedebiliyordu ve şüphesi bir kez daha üzerine çökmeye başladı. Şüphe, endişe ve yetersiz olduğuna dair o rahatsız edici his. Ama sonra masadan birinin kalktığını duydu. Yere düşen bir kılıcın şakırtısı. Adaira sese doğru döndü. Thanes'lerden biri kılıcını teslim etmişti. Sonra bir başkası ve bir başkası daha geldi, ta ki kalan on ikithane ve varisleri silahlarını bırakıp onun önünde diz çökene kadar.

Olanların ciddiyeti bir an sonra onu çarptı ve şarap gibi içine sızdı.

Adaira, Breccalıların salonundaki tüm kılıçlar ayaklarının dibinde parlarken duruyordu.

Innes'in ondan hoşnut olmadığını biliyordu.

Soylular geceyi geçirmek üzere şatoda üzere salondan ayrıldıktan sonra Adaira, Innes'i özel bir görüşme için odasına kadar takip etmişti. Innes'in öfkesinin yaptığı konuşmadan kaynaklandığını düşünüyordu, kelimeler nefes gibi zahmetsizce içinden dökülmüştü. Kaburgalarına saplanmış bir ok ucu gibi içinde saklanan kelimeler. Batıda her hafta taşıdığı bir taş parçası. Kendini hiç bu kadar hafif ve

Bu sözleri kılıçla birlikte serbest bıraktığı o anda olduğu gibi yüksüz.

Ama şimdi Innes'in ocağın önünde volta atmasını izleyen Adaira, hoşnutsuzluğunun bundan daha fazla olduğunu fark etti.

"Bana kızgınsın," dedi. "Bana nedenini söyle."

Innes aniden durdu ama yüzü ateşe dönüktü. Işık profilinin keskin hatlarını, saçlarındaki gümüşü ve alnındaki halkayı aydınlatıyordu. Laird'in odası alışılmadık derecede karanlıktı ve Adaira alevlerin alçak ve sönük yandığını fark etti. Sanki sönmek istiyorlardı.

"Ne hissettiğimi bilmiyorum Adaira," dedi Innes.

Innes'in onun doğu adını söylemesi Adaira'nın ağlamak istemesine neden oldu. Görüldüğünü, onaylandığını hissetti. Dizleri bükülmeden önce uzanıp en yakın sandalyeye tutunmak zorunda kaldı.

"Sana kızgın değilim," diye devam etti Innes. "Sadece seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Söylediklerim yüzünden mi?"

"Yapmadığın şey yüzünden."

Adaira kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. Innes onunla yüzleşmek için döndü, bakışları buluştu.

"Pierce'lerin kellesini uçurmalıydın," diye başladı Innes. "Eğer planları başarılı olsaydı, bu klanlar arasında sonsuz bir çekişmeye neden olacaktı ve onların soyuna son vermek sizin hakkınızdı. Ancak bunu yapmadığınız için sizi zayıf olarak algılayacaklar ve tekrar saldıracaklar. Bir dahaki sefere hepsini elinden alacaklar. Anlıyor musunuz? *Bu* sizin ayağa kalkıp soylulara kim olduğunuzu ve size karşı gelmelerinin ne anlama geldiğini gösterme anınızdı."

Adaira nihayet akşamı Innes'in bakış açısından gördü. "Ne olmak için yükselmek?" diye karşı çıktı.

Innes çenesini sıktı. "Eğer bana böyle bir soru sormak zorundaysanız..."

"Sadece duymak istiyorum."

Birbirlerine baktılar, ikisi de pes etmedi.

Sonunda Adaira merhamet etmeye karar verdi. "Varisin olmamı istiyorsun ama yine de senin gibi yetiştirilmediğim gerçeğini görmezden gelmeyi tercih ediyorsun. Hassasiyetlerimde Breccan'dan çok Tamerlaine'im ve bu yüzden seni ve bu klanı hayal kırıklığına uğratmaya mahkumum."

"Bu doğru değil," diye hırladı Innes.

Adaira bir adım geri çekildi, annesinin sesindeki korunaksız duygu karşısında şaşırmişti. Innes de onun yıpranan duygularından rahatsız olmuş görünüyordu. Kendini toparlamaya çalışarak gözlerini kaçırdı.

Innes'in rahatsızlığı Adaira'nın kalbinin onun için, annesinin kaybettiği ve kendisi olmak için teslim olduğu her şey için acımasına neden oldu.

Tüm değdi mi?

"Hayatını yaşamak için kendini olabildiğince güçlü hale getirdin," dedi Adaira. "Kendini ateşte dövülen ve suda söndürülen bir bıçak gibi yaptın. Günden güne. Ama yumuşak olmanın, nazik olmanın zayıf bir yanı yok."

Innes sessizdi, yere bakıyordu.

"Olduğum şeyi değiştiremem," diye fısıldadı Adaira, "senin değiştirebileceğinden daha fazla değil, Anne."

Innes yüzünü saklamak için döndü ama Adaira onun gözlerindeki yaşları görmeden önce değil.

"Bırak beni."

Bu Adaira'yı belirsizlikle ürperten bir emirdi. Ama Innes'in istediği gibi gitti. Koridorlarda yürürken, sanki yıllardır söylemeye can atıyormuş gibi, kelimenin içinden nasıl da doğal bir şekilde çıktığına bir kez daha şaşırdı. Innes'in kendisi için kim olduğunu fark etmesinden bile yıllar önce.

Anne.

Bölüm 39

Jack nefesini görebiliyordu.

Adaira'nın masasında mavi ekoseye sarınmış bir şekilde oturup Iagan'ın bestesini tekrar çalışırken saat geç olmuştu. Notaları hâlâ zihninde duyabiliyordu, sanki Kae'nin hafızası kendi hafızası haline gelmişti. Hinder'den koparılan kanatları, Whin'in tacından çalınan karaçalı hâlâ görebiliyordu. Ream'den alınan kabukları ve Ash'in elinden zorla alınan asayı.

Jack'in zamanı olsaydı, Iagan'ın baladını nota nota ayırırdı. Bu müziği çalar ve onu yeni ve muhteşem bir şeye dönüştürürdü. Adanın ve ruhların iyiliği için ilham verecek uzun, ölçülü bir şarkı. Iagan'ın hiyerarşisini acımasızca çözecekti. Yeterli zamanı olursa Jack ölümsüzleştirilecek kadar zekice ve iyi yapılandırılmış bir türkü besteleyebilirdi. Ama fırtına duvarların ötesinde uğuldarken ve sıcaklık kışın derinliklerinde hissedilecek kadar sert seviyelere düşerken, Jack zamanının yaklaştığını biliyordu.

Spontane bir şekilde çalması gerekecekti. Yüreğinden gelen şarkıyı söylemesi gerekecekti ve ne bekleyeceğini bilmiyordu.

Sürprizlerden ve bir görev için hazırlıksız olmaktan nefret ederdi. Yine de fırtınayı dinlerken, Bane her ağacı, her kayayı, her yapıyı adadan söküp atmadan önce bunu denemekten başka seçeneği olmadığını biliyordu.

Jack masadan kalktı ve arpına uzandı. Ocağın önünde durdu ve enstrümanla ilgilenmeye başladı ama elleri soğuktan kaskatı kesilmişti. Diz çöktü

ateşı besledi, ancak alevler yanmak için mücadele ediyor gibi görünüyordu, sadece küçük bir ılık ve sıcaklık halkası yayıyordu.

"Ne zaman oynamalıyım?" Jack ateşe doğru fısıldadı.

Jack ruhun yakınlarda olduğunu hissetmesine rağmen Ash'ten yanıt gelmedi. Adaira odaya girdiğinde hâlâ ateşin zayıf ve cılız yanışını izliyordu. Innes'le birlikte çalkantılı gecenin ardından bilgi alıyor, sonra da Sidra'yı ziyaret ediyordu.

Jack ayağa kalkıp arpını kucaklayarak onunla yüzleşti.

Adaira ona doğru yürürken bitkin görünüyordu. Ama adamın elindeki arpı görünce yüzündeki çizgiler hafifledi. Bu Lorna'nın arpidi, Adaira'nın Jack'in adaya dönmesini beklerken . Kadın elini uzatıp arpın çerçevesini sevgiyle çizerken, Jack onun için sayısız anının bu arpta saklı olduğunu biliyordu.

"Innes'le konuşman nasıldı?" diye sordu, ona dokunmak için sabırsızlanıyordu. Parmak eklemleriyle onun yüzünü okşadı.

"İyi," dedi Adaira, ona her şeyin iyi olmadığını düşündüren bir ses tonuyla. "Ve elin buz gibi, Jack."

"Belki benim için ısıtabilirsin." Adam onu yatağa doğru itmek üzereydi ki kadın gülümsedi.

"Elinden daha fazlasını ısıtabilirim," diye söz ama onun dokunuşundan sıyrılıp gözlerinde muzip bir parıltıyla kapıya doğru ilerledi. "Ama beni takip etmen gerekecek, yaşlı tehdit."

Jack kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Arpını yere bırak. Paslanmasını istemem," dedi kapıyı açarken. "Ve ekoseni aldığından emin ol."

Meraklanan Jack bıraktı ve ekosesini omuzlarına daha sıkı sardı. Adaira'yı sessiz koridorların dolambaçlı dizisi boyunca takip ederken onu nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Saat geç olmuştu, büyük olasılıkla gece yarısı civarındaydı ve şato uyukluyordu. Ayrıca burası Jack'in hatırladığından daha karanlıktı. Geçitleri aydınlatan meşaleler, tıpkı ocaktaki ateş gibi kısık ateşte yanıyordu. Solmakta olan mavi kalplerinin görüntüsü

Jack, içten içe *yalvardı*: "*Bu geceyi onunla geçirmeme izin ver, gün doğarken sonuna kadar seninle oynayayım.*"

A foolish thing, to bargain with spirits. But Jack felt O soğuk, gölgeli anda garip bir şekilde çaresizdi.

"Odamdaki ilk geceni hatırlıyor musun?" Büyük, kemerli bir kapıya vardıklarında Adaira şöyle dedi. "Nasıl yıkandığınızı?"

"Nasıl unutabilirim ki?" diye söylendi. "O küvete zor ."

"Çünkü Breccanlar yatak odalarında yıkanmazlar," diye açıkladı Adaira. "Ya bir göle giderler ya da buraya gelirler." Kapıyı iterek açtı.

Jack onu nemli bir geçide kadar takip etti. Burası oldukça sıcaktı ve ayaklarının altındaki taşlar kaygandı. Adaira onu dikkatle dolambaçlı bir merdivenden aşağıya, mağaranın tavanını tutan taş sütunlarla geniş bir yeraltı kaynağına açılan bir odaya götürdü. Meşaleler bir sarnıca zayıf bir ışık tutuyordu ve Jack buraya girmek için farklı yollar olduğunu görebiliyordu, hepsi de suya inen merdivenlerdi.

Böyle uzun bir gecede, rüzgâr buz gibi ve ateş zayıfken burayı düşünen tek kişi Adaira değildi. Jack gölgeli suda yürüyen birkaç Breccalı görebiliyordu, sesleri taştan yansıyan alçak mırıltılardı. Jack, daha özel bir alana ulaşana kadar Adaira'yı takip etti.

Başka bir şey söylemeden soyunmaya başladı, giysilerini ve ekosesini kuru bir taş parçasının üzerine dikkatle yerleştirdi. Jack hâlâ her şeyi kavramaya çalışıyordu -daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştı, burası adanın gizli kalbi gibiydi- ve Adaira'nın sarnıca adım atışını izledi. Karanlık su solgun bacaklarını yuttu ve buhar etrafından yükseldi. Daha derine girdi, omuzlarına kadar ıslandı ve ay beyazı saçları arkasında dalgalandı.

Onun bakışlarını hissederek döndü. "Geliyor musun, benim yaşlı tehdidim?"

Bunun geçmişe olabildiğince yakın olduğunu düşünerek gülümsedi. Adaira ile Kelpie Kayası'nda mahsur kaldıkları zaman, denizin ruhları için ilk şarkı söylediği geceyi hatırladı. O zaman da şimdi olduğu gibi, okyanustan korkmasına rağmen Adaira onu suya girmeye ikna etmişti.

Jack soyundu ve giysilerini onunkilerin yanında bıraktı. Suyu ilk adımını dikkatle attı. Tahmin ettiğinden daha sıcaktı ve omuzlarına kadar suya batarken bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldı.

Adaira'nın ortadan kaybolduğunu o zaman fark etti. Gözleri suyun karanlık uzantısında, buharın tıslamasında, ateş ışığının elmaslarında onu ararken kaşlarını çatı.

"Adaira?" diye seslendi, sesi taş tavanda yankılanıyordu. Basamakların ve ateşin güvenliğinden bu kadar uzağa sürüklenmek midesini düğümlerse de daha derine yüzdü. "*Adaira!*"

Bir şey bacaklarına sürtündü. Bir küfür savurdu ve çırpındı, bir ağız dolusu su yuttu. Adaira, gözleri neşeyle yanan ve saçları yıldız ışığı gibi parlayan, derinlerin büyüleyici bir yaratığı gibi önünde yüzeye çıktı.

Jack, kız ona daha önce hiç görmediği bir gülümseme sunduğunda bile ona ters ters baktı. Öpmeye cesaret ederse onu kesecek kadar keskin bir gülümsemeydi bu.

"Benim iyiliğimi hiç mi umursamıyorsun?" dedi kuru bir sesle.

"Oh, bunu önemsiyorum, ama sana bir ceza sözü de verdim," diye cevap verdi, suyun karanlık kısımlarına doğru geri geri yüzerek.

"İtiraf etmeliyim ki Adaira, senin cezanın farklı bir türde olacağını " dedi Jack, onun kendisinden uzaklaşmasını izlerken.

"Ve öyle de olacak, ama önce seni *bu* çekmeliyim Bard, böylece diğerleri bizi duyamayacak."

Sırf bu yüzden onu takip etmeye cesaret edebilir, ayak parmaklarının altındaki kaygan taşın verdiği güveni geride bırakabilirdi ama yine de tereddüt etti ve Adaira'nın daha da uzağa süzülüşünü izledi.

"Benimle gel, Jack." Suyun üzerinde, buharın içinde onun fısıltısını duyabiliyordu. "Karanlığa gel, benimle derinlere gel."

Kadının kendisini öldürmeye çalışıyor olabileceğini düşündü ama yine de onu takip etti, uzanıp ona dokunmaya hevesliydi. Bu, onun bir ineğin sıçrayan zarafetiyle suda ilerlediğini görerek gülmesine neden oldu. Ama çok geçmeden, meşale ışığının artık onları aydınlatmayacağı kadar uzaklaşmışlardı. Jack orada durakladı, ılık suda ilerliyordu.

"Seni göremiyorum Adaira," diye homurdandı.

Hafif bir şıpırtı duydu, sonra kızın elinin koluna dokunduğunu, parmaklarının onunkilerle kenetlendiğini hissedince irkildi.

"Sadece biraz daha ileride," dedi onu çekiştirerek. "Neredeyse vardık."

Jack çok geçmeden kadının onları nereye götürdüğünü gördü. Taş duvarda bir çatlak vardı ve oradan sızan ateş ışığı onları yaklaştırmaya çağırıyordu. Adaira'yı küçük odaya kadar takip etti, duvarda ve ayaklarının altındaki kayada yanan bir meşale bulunca rahatladı. Mutluluk verici derecede ılık ve berrak olan su beline kadar geliyordu ve taşta oyulmuş iki çıkıntı yüzeyin hemen altında banklar oluşturunuyordu.

Jack şükrederek bir üzerine oturdu ve sırtını taş duvara yasladı.

Adaira onun tam karşısındaki çıkıntıya tünedi. "nasıl buldun?" diye sordu. "Ve kim Akli başında bir insan buraya kadar meşaleyle yüzer mi?"

"Meşale hiç ," diye cevap meşaleye bakarak. "En azından ben buraya geldiğimde hep yanıyordu. Burayı tesadüfen keşfettim. Bir gün, haftalar

Geçenlerde yüzmek için sarnıca indim. Ailemin tercih ettiği gibi her zaman merdivenlere ve kapıya yakın dururum. Ama o gün, bu suyun beni başka bir yere götürüp götürmeyeceğini görmek için cesaret edebildiğim kadar uzağa gitmeye karar verdim." Durakladı, budanmış parmak uçlarına baktı. "Sonra suyun üzerinde parlayan bu ışığı gördüm ve beni daha yakına çekerek bu gizli yere götürdü."

Jack küçük mağarayı tekrar inceledi. Kesinlikle samimi bir yerdi ve tam olarak ne için kullanıldığını biliyordu.

Adaira sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Elbette, sık sık buraya gelir ve sizi düşünürdüm," dedi.

Bakışları onun üzerinde keskinleşti. Teni sıcağın pembeleşmiş, gözleri ıslık ıslık oldu. Saçlarının telleri suda uçuşan köpükler gibi dışa doğru süzülüyordu.

"Peki tam olarak ne ?" diye sordu.

Adaira gülümsedi. "Seni bu küçük mağaraya getirmenin nasıl bir mucize , buraya yüzerken nasıl çırpınıp itiraz edeceğini ve neredeyse *boğulacağın*ı düşündüm."

Jack onun yüzüne sıçrattı, ve o sadece güldü, Gözlerindeki suyu siliyor.

"O zaman hayallerin doğru çıktı," dedi, "ama sadece bir dereceye kadar."

"Evet," diye kabul etti, tekrar onun bakışlarıyla buluştu. "Aslında burada tek başıma otururken pek çok şey düşündüm."

Sesi değişmişti. Artık onunla alay etmiyordu ve Jack ruh halinin değiştiğini hissetti. Aklını kurcalayan, ona ağırlık veren bir şey vardı.

"Başka ne ?" diye sordu nazikçe.

"Korkularım hakkında düşündüm," dedi. "Batıda uyandığım her gün nasıl korkuyordum. Sanırım bunun nedeni sık sık kendimi yabancı gibi hissetmemdi. Sanki kendimi kaybediyormuşum ya da kim olduğumu unutuyormuşum gibi. Bu yüzden beni dehşete *düşürse* de buraya gelip ılık karanlıkta yüzerdim ve kendime şöyle *derdim*: *Yeterince derine, yeterince uzağa gidersem, sonunda kenarını bulacağım. Sonunu bulacağım.*"

Adaira dudaklarını birbirine dolayarak durakladı. Yüzünde küçük değerli taşlar gibi parılayan su taneleri vardı. "Korkumun sonunu bulacaktım ya da sonunda onu ele geçirip başka bir şeye dönüştürecektim. Ama ölümlüler âleminin sınırına kadar yüzebileceğimi ve yine de korkabileceğimi keşfettim."

"Korkuna bir isim ver," dedi Jack, Adaira'nın bir zamanlar Torin'e de aynı şeyi söylediğini hatırlayarak. "Bir kez adlandırıldığında, anlaşılır ve senin üzerindeki gücünü kaybeder."

Ötesindeki dünyanın sessiz ve gölgeli olduğu mağaranın açıklığına baktı. "Batı'nın bir sonraki Laird'i olmaktan korkuyorum."

Jack nefes verdi. Günlerdir bunu merak ediyordu, özellikle de o akşam salonda Rab Pierce'in ihanetinden Adaira'nın soylulara söylediği sözlere, ayaklarının dibinde parılayan terk edilmiş kılıçlara kadar yaşananlara tanık olduktan sonra.

Jack onu batılı bir taçla hayal etmekten kendini alamadı.

"Onların varisi olmak istemiyor musun?"

Gözleri onunkilere döndü, geniş ve karanlıktı. "Hayır. Tamerlaine'lerle olanlardan sonra, *hayır*. Bir klana liderlik etmek istemiyorum. Böyle bir yükü taşımak istemiyorum."

"Ve bunun için seni suçlamıyorum," dedi Jack. "Siz batıya doğru yola çıktığınızda Tamerlaine'ler utanç verici davrandılar. Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Bu senin hatan değil Jack," diye fısıldadı. "Ama şimdi aileme onların peşinden gidecek kişinin *ben* olmadığımı söylemek gibi tuhaf bir durumdayım. Ve bir planım olsun istiyorum, *bir şeyler* yapmak istiyorum. Sadece bunun ne olduğunu bilmiyorum."

Jack ona nasıl cevap vereceğini düşünürken sessizdi.

"Aylar önce," diye başladı, "hala öğretmenlik yaparken Anakarada, rotamı belirlemeye çalışırken sizinkine benzemeyen bir an yaşadım. Plan yapmak ve nereye gittiğimi bilmek istiyordum. Hayatımın nasıl gelişeceğini ve amacımın ne *tam olarak* bilmek istiyordum. Ve

Önümdeki beş yılı planlamış olmama rağmen, bir gece yatağıma uzanıp bunu düşünerek paniğe kapıldım.

"Karanlığa baktığımı ve taş duvarların etrafıma kapandığını hissettiğimi hatırlıyorum. Hayatımı ve ne olmak istediğimi hayal etmeye çalıştığımı ve bunu hayal edemediğimi hatırlıyorum. Ama belki de bu his bilinçaltımın anakaradaki zamanımın dolmak üzere olduğunu, o anda imkansız ve bunaltıcı gelse de yakında o hayattan ve o planlardan ayrılacağımı hissetmesinden kaynaklanıyordu."

Adaira dinliyordu, gözleri ona sabitlenmişti.

"Ailene bir cevap vermen gerektiğini sanmıyorum," diye devam etti. "En azından bir süre için. Ama kendini de göz ardı etmemelisin. Belki de yıllar sonra fikrini değiştirdiğini fark edeceksin."

Kadın başını salladı ama adam onun yüz ifadesinde hâlâ bir şüphe kıvılcımı görebiliyordu.

"Yaklaşmak ister misin?" diye sordu biraz huysuzca.

Adaira bakışlarını ondan ayırmıyordu ve o da nefeslerini düzenli ve dengeli tutmaya çabalıyordu. Ama daha önce söylediği sözler aklından çıkmıyor, kanını kaynatıyordu. *Bu sözleri ona* tekrar söylemek istiyordu: *Karanlığa gel, benimle derinlere gel.* Onunla birlikte o sınırı bulmak istiyordu, bir şey başka bir şeye dönüştüğünde bahsettiği sınırı. Gereksiz olan en sonunda yok olduğunda, geride tuz, kemik, kan ve nefesten başka bir şey bırakmadığında, önemli olan tek unsur. Her özünün bulunduğu sınır.

Adaira onun bakışlarındaki arzuyu görmüş olmalıydı. Suyun üzerinde ilerledi ve Jack'in kucağına yerleşti, onunla yüz yüze, göz göze, nefes nefese oturdu. Jack bir iniltiyi yutmak zorunda kaldı. Başka bir ruha karşı bu kadar savunmasız olmaktan zevk alması onu her zaman şaşırtmıştı.

Kendi kalbinin bedeninin dışında nasıl var olabildiğine hayret etti.

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun," diye fısıldadı. "Yalnızca senin tarafından çözülebilirim."

Adaira elini sudan kaldırarak adamın köprücük kemiklerini, ışıktaki titreyen altın yarım parasını izledi.

"Bunu çok iyi biliyorum," diye cevap verdi. "Ama sadece sen de bana aynısını yaptığın için."

Onu öptü, kendi dudaklarıyla usulca dudaklarını izledi ve Jack'in gözleri kapandı. Bu yerde tek başına otururken böyle bir şey olacağını hayal edip etmediğini merak etti. Sonra Adaira'nın dişlerinin ağzını ısırıldığını ve boynu boyunca sürüklendiğini hissetti, onu kendisininmiş gibi sahiplendi ve onu takip etti, kollarında onunla yükselirken su sıçradı.

Onu sarnıcın bu kadar içine, sadece taş duvarların, suyun ve bir meşaleden sonsuza dek yanan ateşin olduğu bir mağaraya davet etmesi akıllıcaydı. Ayın, yıldızların, güneşin ya da rüzgârın asla bir yere. Jack'in derin sularda yürümesine ve neredeyse boğulmasına neden olması iyi olmuştu, ama Jack'in çıkardığı düzensiz sesleri ya da kopardığı çığlıkları birilerinin duymasını umursamazdı.

Onu kayaya yasladı, bacakları beline dolanmıştı. Onun içinde tamamen kaybolmuştu, birlikte yaptıkları şeyde kaybolmuştu. O sınıra, ikisinin de eridiği yere ulaşıyorlardı ve karanlıkta bulmak istediği tek kişinin o olduğunu biliyordu. Dikenleri, hayalleri ve yaralarıyla bile ruhunun şeklini korumasını istediği tek kişi.

Ona tamamen güveniyordu. Ve daha önce hiç kimseye böyle güvenmemişti.

Jack onun yüzünde titreşen coşkuyu izledi; bu onun nefesini kesti. Parmakları saçlarına kayd ve Jack acıyı zevkten ayırt kadar çekiştirdi. Kendini her ikisine de teslim etti.

O ve Adaira sonunda birbirlerine dolanmış ve ağırlaşmış bir halde hareketsiz kaldılar. Aşağı kayarak tekrar su altındaki banka oturdular ve Jack sanki kalbi yerinden çıkacakmış gibi ona sarıldı.

mesafe girerse dayak atmayı bırakacaktı. Nefes alışları yavaşlayıp tenindeki kızarıklık azalırken yüzünü adamın boynunun kıvrımlarına sakladı.

Jack gözlerini kapattı, parmak uçları kadının sırtının kıvrımlarını ezberliyordu. *Soğuk, karanlık bir sonsuzluk boyunca yaşayabilirim ve bu geceyi asla unutmam,* diye düşündü.

Bu şekilde kalabilirdi. Saklı kalabilirdi.

Onunla birlikte dünyadan uzaklaştı; o onun besin kaynağı ve çeliği idi, onu keskinleştiriyor, ayakta tutuyordu. İhtiyacı olan her şey oydu ve müziği onun yanında sönük kalıyordu. Adaira'yı diğerlerine, zanaatına tercih ederdi.

Meşalenin ateşi sanki onun düşüncelerini duymuş gibi dalgalandı.

Jack'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Neredeyse sönmek üzere olan aleve baktı ve Adaira onun kucağında kaskatı kesildi, sanki buranın zifiri karanlıkta ne kadar korkunç olacağını fark etmiş gibiydi.

"Jack?" diye fısıldadı, meşaleye bakmak için uzaklaştı.

Gözlerini yakana kadar ateşe baktı ve yanmasını diledi. *Ben bu gece onunum ve sen o zamana kadar yanmalısın. Senin için şarkı söyleyebileceğim şafağa kadar yan.*

Yangın kıvılcımlandı ama dansını yeniden kazandı.

Yaydığı ışık eskisinden çok daha sönüktü.

Jack parmaklarını Adaira'nın parmaklarıyla birleştirerek, "Sanırım odamıza dönme vakti geldi," dedi.

Kadın cevap vermedi ama onu hızla sarnıca geri götürdü, aşağıdaki derinlikler adamın içinde bir ürperti uyandırdı. Taşlı kıyıya döndüklerinde, sadece ikisinin kaldığını gördü. Diğer herkes gitmişti ve duvarlardaki meşaleler bile sönük yanıyordu. Jack sudan çıkarken üzerindeki giysi yığınının güçlkle seçebildi.

O ve Adaira ekoseleriyle kurulanıp aceleyle giysilerini giydiler. Soğuk hava tenine bir tokat gibi inerken

Koridorlarda ilerliyorlardı, meşalelerden birkaçı söndükten sonra gölgeler giderek yaklaşıyordu.

Ama Jack'i rahatlatan şey, ocaktaki ateşin hâlâ yanıyor olmasıydı. Neredeyse kor haline gelmişti ama hâlâ yanıyordu, tıpkı rüzgârın pencerelerin ötesinde uğuldamaya devam etmesi gibi.

O gece ikinci kez giysilerini çıkardı ve Adaira'nın yanındaki yatağa girdi. Sönmekte olan ışıktaki, nefesini bulutlar gibi yeniden görebiliyordu.

"Titriyorsun," dedi Adaira. Adamın omzunu, göğsünün düzlemlerini izledi. "Üşüyor musun?"

"Korkuyorum," diye itiraf etti.

Vücudu onun titremelerini emene ve sıcaklığı onun içinde eriyene kadar yaklaştı. "Neden korkuyorsun?"

"Sabahın ne getireceğini bilmiyorum," diye fısıldadı. "Bane'e karşı şarkı söylediğimde ne olacağını bilmiyorum."

Bir süre sessiz kaldı, saçlarını okşadı. Ama konuştuğunda sesi alçak ve gürdü ve adam gözlerini kapattı.

"Orada seninle olacağım, Jack. Ne olursa olsun, şarkı söylediğinde yanında olacağım."

Ruhlar için çaldığı diğer düşündü. Deniz için, toprak için. Rüzgâr için. Adaira onunla birlikteydi ve bir dayanak noktası olmuştu. Halk için şarkı söylemek ona kim olduğunu unutturuyordu ama Adaira'nın varlığı ona ölümlü ve toz olduğunu hatırlatıyordu.

Adaira'nın derinleşen nefeslerini dinledi. süre sonra Adaira rüya görmeye başladı ama Jack uyanıktı ve gecenin soğuk havasını içine çekiyordu.

Sonunda ateş söndüğünde, Jack Ash'in ne anlatmaya çalıştığını anladı. Jack'in yalnız oynamaya ihtiyacı vardı. Adaira yanında olsaydı, onu seçerdi. Kalbi ona aitti ve ateşin onun tüm dikkatine ihtiyacı vardı.

Buzlu pencerelerde gri ışıklar açmaya başladı.

Vakit gelmişti ve Jack dikkatlice yataktan kalktı. Adaira uyumaya devam ederken, o sessizce giyindi, üzerine bir

Tuniği, ekosesi, kürklü sağlam çizmeleri. Arpını kılıfına soktu ve omuzlarına yerleştirdi.

"Senin için nerede oynayacağımı bilmiyorum," fısıldadı ocaktaki küllere bakarken.

Cevap gelmeyince Ash'in çoktan Bane'e teslim ve Jack'in müziğinin bile bulamayacağı bir yere kaçtığından endişelendi. Ama sonra Adaira içini çekti ve Jack dönüp ona baktı.

Elini yatağın onun tarafına doğru uzatmıştı ama hâlâ uyuyordu.

Moray Breccan'ın hayatlarını altüst eden o gün paylaştığı şeyi hatırladı. Adaira'nın varlığından ilham alan sözler: *Bu genç kıızı rüzgârın yumuşak, toprağın yumuşak, ateşin bir anda vurabileceği ve suyun rahatlatıcı bir şarkıyla aktığı bir yere yerleştirmesi için güvendiğiniz birini görevlendirin. Eski ruhların toplandığı bir yere.*

Jack, Aithwood'u hayal etti. Burası her şeyin sadece sona erdiği değil, aynı zamanda başladığı . Joan ve Fingal'ın ölümleri. Klan soyu. Ruhların özgürlüğü. Iagan'ın ölümlülüğü ve hükümdarlığı. Adaira'nın doğuya giden yolu. Jack'in babasının evi.

Şimdi onu çağırıyordu.

Adaira için bir not yazdı ve yüzüstü masasına bıraktı:

Benim aşkım,

Ruhlar için oynamaya gittim. Seni yanımda istememe rağmen bunu yalnız yapmam en iyisi. Beni affet, ama seni uyandırmak istemedim. Umarım yakında dönerim.

*Sonsuza dek
seninim, Jack*

Ağzında belli belirsiz bir kül tadı alabiliyordu. Jack odadan çıkmadan önce son bir kez Adaira'ya baktı.

Bölüm 40

Adaira rüzgârın uğultusuna ve soğuk bir yatağa uyandı. Gri ışığa gözlerini kırpıştırarak titredi. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını fark etti ve doğruldu.

"Jack?"

Gözleri loşluğu yarıp geçti. şiltede Jack'in izini fark etti ve eliyle izi takip etti. İçinde hiç sıcaklık yoktu; bir süredir yoktu. Yataktan kaydı, ayakları buz gibi zemine değdiğinde .

Botları, ekosesi ve arpı da kayıptı. Sonra masasının üzerinde onun notunu buldu ve elinde buruşturmadan önce iki kez okudu.

Adaira gardırobunu karıştırdı ve bulabildiği en kalın giysileri aceleyle giydi. Ancak ellerindeki titremeyi ya da endişelerinin açılarak nefesini kesmesini engelleyemiyordu.

Neden beni uyandırmadı?

Salona ulaşana kadar şatonun tamamen ateşsiz olduğunu fark etmemişti. İçerisi insan kaynıyordu ve zaman alacakaranlıkta donmuş gibiydi. Adaira kargaşanın içine baktı ve Sidra'nın çoktan orada görünce şaşırıldı.

Adaira toplanan insanların arasından geçerek ona doğru ilerledi. Kadınlar, çocuklarını örtülerine sarmış, basit ekmek ve yemek yiyorlardı.

ve adamlar depolardan sandık üstüne sandık taşıyorlardı.

"Sid?" Adaira nihayet ona ulaştığında söyledi. Yetersiz ışıktaki Sidra'nın şifa malzemelerini bir gece önce zehirlenmenin meydana geldiği yere yakın bir yerde, masanın üzerine yaymış olduğunu gördü. Elini kesen genç bir çocukla ilgileniyordu ve Adaira Sidra'nın dikişlerini bitirmesini izledi.

"Güzel, kalkmışsın," dedi Sidra, Adaira'ya bakarak. "Şu keten rulosunu bana uzatabilir misin?"

Adaira istenileni yaptı, Sidra'nın genç bir Breccan'a sanki bunu daha önce defalarca yapmış gibi doğal bir şekilde baktığını görünce şoku bastıramadı. Sonra Adaira onun tarafından tedavi edilmek için bekleyen Breccanlıların sırasını fark etti.

"Herkes seni görmek için mi bekliyor?" Adaira fısıldadı.

Sidra çocuğun avucunu sarmayı bitirdi ve ona bir gülümseme sundu. Tek kelime etmeden aşağı atladı ve kalabalığın içinde eridi.

"Hayır, aslında," dedi Sidra ellerindeki kanı silerek. "Annen sığınak olarak salonu açtı. Hava koşulları yüzünden şehirdeki birkaç ev yıkıldı. Korkarım daha da kötüleşecek. Şu anda mümkün olduğunca çok pencerenin kapatılması konuşuluyor ama o zaman da elimizdeki tüm ışığı çalmış oluruz."

Adaira dudaklarını çiğnedi. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" "Hayır, ama 'çanlar çalıyor' gibi bir şey duydum. "Sidra getirdiği bitki şişelerini karıştırarak cevap verdi. "Yine, bunun rüzgâr yüzünden olduğuna inanıyorum."

"Benden önce uyandığına inanamıyorum Sid!"

"Ateş olmadığı için hava oldukça soğuktu ve hareket etmenin en iyisi olacağını düşündüm."

"Özür dilerim," dedi Adaira, sanki ateşin küle dönmesi onun suçuymuş gibi. "Jack'i gördün mü?"

Sidra sonunda Adaira'ya tüm dikkatini verdi. "Hayır, korkarım hayır."

Adaira parmak eklemlerini çatırdattı. Yine o korkunç his, kendini ayıramadığı bir gölge gibi üzerine çökmüştü.

"Sana yiyecek bir şeyler getirmemi ister misin?" sordu Sidra'ya. "Biraz çay?"

Sidra'nın burnu kırıştı. "Korkarım ateş olmadan çay içmek mümkün değil."

"Ah, elbette," dedi Adaira, ama biraz titrediğini hissetti ve masaya uzanıp kendini sabitlemek zorunda kaldı.

Sidra elbette fark etti. "Sorun nedir, Adi?"

"Hiçbir şey. Sadece Jack'in yerini bulmam gerek. Yakınlarda olduğuna eminim. Bensiz uyandı ve onu nerede bulacağıma dair hiçbir fikrim yok."

Sidra'nın kaşları çatıldı. Loş ışıktaki birden , sanki Torin'in kaybolduğu günü düşünüyormuş gibiydi. "Acaba-"

"Tamerlaine şifacısı nerede?"

Adaira ve Sidra, aralarında yaralı bir kadını taşıyan iki Breccalı adamı görmek için döndüler. Kadın inliyordu ve kafasına kanla ıslanmış bir örtü tutuyordu. Sidra hemen onları yanına çağırdı ve masada bir yer açtı.

Adaira yardım etmek için kollarını sıvamıştı ki, birinin kolundan tutup onu uzaklaştırdığını hissetti.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," dedi Innes. "Avludaki depolardan biri çöktü ve rüzgâr tüm kışlık erzığımızı alıp götürmek üzere."

Adaira annesine baktı ve Innes'in tünğine bulaşan kanı görünce irkildi. "Yaralanmışsın. Seni Sidra'ya geri götüreyim. O iyileştirebilir-"

"Bu benim kanım değil," dedi Innes ama sesi yorgun geliyordu. "Başkaları da yaralandı, özellikle de çatıların ve duvarların sağlam olmadığı şehirde. Baban onlara yardım etmeye gitti ama yakında insanların köprüden geçmesi çok tehlikeli olacak ve bu fırtına geçene kadar kapıların kapalı kalmasını emretmek zorunda kalacağım."

Adaira keskin bir nefes aldı ama daha fazla soru soracak ya da önceki gece yaptıkları konuşmanın ne kadar garip olduğunu düşünecek zamanı yoktu. O ve Innes, rüzgârın neredeyse dengelerini bozacak kadar güçlü olduğu avluya çıktılar.

Birkaç ek binanın çatısı uçmuştu. Sazlar rüzgârla uçup gitmişti ve Adaira dikkatli adımlarla avluya girdiğinde, sanki bir dev binaların üzerinde tepinmiş gibi bir taş ve ahşap kiriş yığını gördü. Tahıl çuvalları ve konserve kasaları molozların altında ezilmişti. Bir çuval yırtılmış ve yulaf dökülmüştü. Tahıllar rüzgârın etkisiyle yükseklerle kaybolmuştu. Kaosun ve çaresizlik çılgınlıklarının ortasında Breccahılar kurtarabildikleri her şeyi kurtarmak için acele ediyorlardı.

Yardıma koşarken rüzgâr Adaira'nın gözlerini yaktı. Artık yağmur yağmıyordu ve kuzeyden gelen fırtına havadaki tüm nemi alıp götürmüştü, havayı soğuk ve acı verecek kadar kuru bırakmıştı. Şimdi bulutlar alçakta asılı duruyor, korkunç bir dönüşle dönüyordu.

Adaira'nın korkusu kanını hızlandırdı. Ellerini yönlendirecek gücü bulması, tahıl çuvallarını toplamaya başlaması bir anını aldı. Jack'in nerede olduğunu, henüz çalıp çalmadığını ya da üzere olup olmadığını merak etti. Müziği fırtınayı dindirecek kadar güçlü müydü, yoksa fırtınayı daha da mı kötüleştirecekti.

Innes ve Breccan'larla omuz omuza çalışarak, kurtarabildikleri her şeyi kaleye taşıyarak ileri geri gitti. Saatler geçmiş gibi geliyordu ama Adaira'nın zaman algısı yoktu. Sonunda Innes, Adaira'yı salona geri dönmeye zorladı.

"İç," dedi annesi, eline bir kadeh şarap tutuşturarak.

Adaira bir yudum alana kadar ne kadar kavrulduğunu fark . Derisinin altında kıymıklar ve topuklarında kabarcıklar vardı. Yine de vücudundaki acıyı hissetmiyordu bile. Zihni hâlâ Jack'e odaklanmıştı.

"Babamın şehirde olduğunu mu söylemiştin?" Adaira boş fincanı Innes'e geri uzatarak bunu söylemeye cesaret etti.

Annesi fincanı kendisi için yeniden doldururken bir süre sessiz kaldı. "Evet."

"Oraya gitmemin güvenli bir yolu var mı? Köprüyü kapatmayı düşündüğünüzü söylemişsiniz."

"Jack'in peşinden gitmek istiyorsun," dedi

Innes. "Onun gittiğini gördün mü?"

"Evet. Onun için kapıyı kaldırmak zorunda kaldım ama bunun tek nedeni fırtınaya son vereceğine söz vermesiydi." Innes şarap kadehini boşalttı ve bir kenara koydu. "Gelin, sizi köprünün karşısında göreceğim."

Adaira, Innes'i avluya kadar takip ederken rahatladığını gizlemeye çalıştı. Rüzgâr daha da şiddetleniyordu; kaldırım taşlarını sürüyerek kapıya doğru ilerlerken rüzgâra karşı eğildiler.

Gözetleme kulesinde birkaç Breccan muhafızı vardı ve içlerinden biri Innes ve Adaira'yı karşıladı, sanki lordun yaklaşmasını bekliyormuş gibiydi. Rüzgârın şiddetinden korunmak için bir oyuğa sığındılar.

"Kapıyı kapatayım mı, Laird?" diye bağırmak zorunda kaldı.

"Hayır." Innes'in sesi derin ve sakindi. "Kızım geçmek istiyor."

Bekçi Adaira'ya baktı ama şaşırmış görünmüyordu. Jack'in kısa bir süre önce tam da bu noktada durmuş, elinde arpıyla karşıya geçmeyi beklediğini hayal etti.

Birdenbire onun nerede oynayacağını tam olarak biliyordu. "Acele etmem gerek," dedi.

Innes kasvetli ışıktaki ona baktı. Adaira onun içindeki o korkuyu tekrar gördü, bir mum alevi kadar parlaktı. Ayrılıktan, kayıplardan ve yalnızlık mevsimlerinden doğan bir korku.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim," diye ekledi Adaira kısık sesle. "Bu fırtınayı sona erdirmek için şarkı söyleyecek ve benim de onunla birlikte olmam gerekiyor."

Innes başını salladı ama parmak eklemleriyle Adaira'nın soğuk yanağına dokundu. Bu şefkatli jest kısa sürdü ama Adaira'nın cesaretini yeniden canlandırdı.

"Ben yokken Sidra'ya bakılmasını sağlar mısınız?" diye sordu.

"Benim gözetimim altında güvende," diye cevap verdi Innes, gözlerini tekrar muhafıza dikerek. "Onu geçiş için hazırlayın."

Muhafız Adaira'nın kolunu tuttu ve onu oyuktan köprü'nün ağzına doğru yönlendirdi. Kalenin kapısından şehre uzanan bir ip gördü, karşıya geçerken tutunabileceği bir şey. İp kalın olsa da Adaira kayıp düşmenin, rüzgârın onu kenardan aşağıya, hendeğin karanlık sularına itmesinin ne kadar kolay olacağını hayal etti.

"Bunu beline bağla," dedi muhafız, Adaira'ya daha kısa bir ip uzatarak.

Öyle de yaptı, adrenalinin etkisiyle elleri . Gardiyanın onun ipini ana ipe bağlamasını izledi. "Sakın ," diye uyardı onu.

Adaira köprüye doğru adım attı. Portcullis'in sığınağında bile rüzgârın çekiciliğini, onu alıp götürmeye ne kadar aç olduğunu hissedebiliyordu.

"Adaira," dedi Innes, bağırırken bile sesi zayıftı. "Eğer babanı şehirde görürsen, bana geri gönder."

Adaira başını salladı.

Köprüye ilk adımını attığında kalbi küt küt .

Torin doğudaki son ağacı da iyileştirdi. Şaşırtıcı bir şekilde, kâsenin içindeki ilaç hiç azalmadı. Parmaklarını yüz kere soğuk ışığına tutsa bile kendini yenileyebiliyordu. Sidra'yı ve hastalığa yakalanmış diğer Tamerlaine'leri düşünene kadar rahatlamıştı. Bu merhem onları iyileştirip iyileştirmeyeceğini bilmediğini fark etti.

"Hap?" Torin sesi konuştu.

Tepe ruhu onun yanında duruyordu. Rüzgâr şimdi acımasızca esiyordu ve toprak inliyor, Bane'in öfkesi altında titriyordu. Torin otlardaki, ağaçlardaki, funda ve kayalardaki altın ipliklerini görebiliyordu. Ruhlar krallarına karşı direniyorlardı. Torin, rüzgâr onu yere sermeye çalışsa bile, kendini sabit tutmak için onların baş döndürücü gücünün küçük bir kısmını çıplak ayaklarından bile çekebiliyordu. Karanlık ve kaynayan gökyüzünün dehşetine rağmen Torin'in inancı vardı. Yeryüzünün rüzgara karşı koyacak kadar dayanıklı olduğuna inanıyordu.

"Zamanı geldi," dedi Hap. "Diyarınızın artık geri dönmenize ihtiyacı ."

Torin'in kalbi kaburgalarına çarpıyordu. "Benim için Sloane'a yakın bir kapı yapabilir misin? Doğrudan şehre gitmem gerekiyor." Mümkün olduğunca çabuk Sidra'ya ulaşması gerekiyordu. Onu yıllardır görmemiş gibi hissediyordu ve kanını endişe kaplamıştı. Hastalığın onun sağlığının ne kadarını çaldığını, ne kadar hızlı yayıldığını bilmiyordu.

Hap'e bilip bilmediğini sormaya çok korkuyordu. Hap, "Evet, bu taraftan gel," dedi.

Torin onu bir yamaca kadar takip etti. Birkaç kaya parçalanıyor, parçaları yamaçtan aşağı akıyordu. Otlar gevşemiş ve çiçekler solmuştu. Yine de ruhlar güçlerini koruyor, kaybedemeyecekleri şeyleri ellerinde tutmak için ihtiyaç duymadıkları şeylerden vazgeçiyorlardı.

Hap toprağa dokundu ve yamaçta bir kapı belirdi. Torin'in bir zamanlar kapının aynısı. Kapı açıldı ve büyü ışıltısıyla onu tekrar çağırdı.

Torin ilaç kâsesini yanına sıkıştırarak bir adım öne çıktı ama sonra durup Hap'e baktı.

"Seni tekrar göreceğim miyim?" Torin sordu.

Hap çarpık bir gülümseme sundu. "Belki de. Bugünlerde insan ne bekleyeceğini asla bilemiyor." Ama sonra mizahı azaldı ve gözleri yoğun bir şekilde karardı. "Asla teşekkür edemem

Bizim için yaptıklarınızdan dolayı, ölümlü laird. Cömertliğinizin karşılığını asla ödeyemem. Bu tepe sonsuza dek size bir vasiyet olarak kalsın."

Torin derinden etkilendi. Uzanıp Hap'in ön kolunu kavradı ve Hap'in bu jسته karşılık vermesinden memnun oldu. Ruhun eli soğuk ve pürüzsüzdü. Sonunda Torin'i bıraktığında saçlarından çiçekler dökölüyordu.

Hap, "Git dostum," diye ısrar etti.

Torin döndü ve eşikten içeri adımını attı. Kapının kilitlendiğini ve onu geçidin içine hapsettiğini duydu. Nefes aldı, havadaki yoğun kirin tadını aldı, ayaklarının altındaki nemi hissetti. Burası tamamen sessizdi ve rüzgârın uğultusundan kaçana kadar kulaklarının ne kadar kötü cınladığını fark etmemişti.

Geçidi takip etti, yanlarından geçerken dikenli ışıklar göz kırpıyordu. Toprak koridor kıvrılıyordu; kapıya doğru tam bir daire çizerek yürüdü ve tereddüt etti. Ya bunların hepsi bir numaraysa ve bir kez daha ruhlar âleminde ortaya çıktıysa? Halka istedikleri ve ihtiyaç şeyi vermişti ve belki de şimdi ona güleceklerdi.

Aptal, güvenen ölümlü.

Torin elindeki kâseye baktı ve ilacın hâlâ ay gibi parladığını gördü. Kapıyı açarken derin bir nefes aldı.

İlk önce dünyanın ne kadar sıkıcı görüldüğüne çarptı. Toprakta ne altın iplikler ne de ruhlardan bir iz vardı. Gökyüzü sanki adaya dokunacakmış gibi çalkalanıyor, bulutların arasında şimşekler çakıyordu. Rüzgâr uğulduyor, Torin'in nefesini kesecek kadar soğuk esiyordu.

Yine de odaklanabildiği tek şey önünde uzanan şeydi. Sloane şehri karanlıktı, sanki terk edilmiş gibiydi. Ne kadar zaman geçmişti? O ruhlarla yürürken bir yüzyıl yıllarını mı eritmişti?

Torin rüzgâra meydan okuyarak şehre kadar koştu. Cadde, rüzgârın sürüklediği enkaz dışında bomboştu.

sokakları tekmeledi. Ne muhafızlar ne de insanlar vardı. Hiçbir yerde yaşam belirtisi yoktu. Torin o kadar şaşırılmış ve dehşete düşmüştü ki durdu. Etrafında bir çatıdan çalınmış saz parçaları dönüyordu. Bir ekose, kaldırım taşlarının üzerinde dalgalanıyordu. Birkaç kova duvara çarpıp parçalanmadan önce yan yattı. Cam kırıkları sokakta yıldızlar gibi parlıyordu.

Gözlerini uzakta, gölgeli ve kasvetli bir şekilde beliren kaleye dikti. Torin kaleye doğru ilerledi ve tehlikeli caddede olabildiğince hızlı ilerledi. Kısa süre sonra açık olan ve demirlerinden içeri adım atacak herkesi ve her şeyi karşılayan kapılara ulaştı. Gerçi tüm şehir ve kale boşsa, belki de şok olmamalıydı, belki de-

"*Laird!*"

Ses Torin'i bir ok gibi delip geçti. Durdu ve döndü, muhafızlarından birinin dış duvardaki bir kapıdan çıkmasını izledi.

"Andrew?" Torin sordu.

Andrew tüm edep kurallarını bir kenara bırakarak başladı ve lordunu kucakladı. Torin kolunu muhafıza doladığında bir hıçkırığı yutmak zorunda kaldı.

Görüldü ve duyuldu. Tutulabilirdi. Hayatına ve kendi zaman dilimine geri dönmüştü. Neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu.

"Lordum, sizi beklemiyorduk!" Andrew arkasına yaslandı ve rüzgâr ikisinin de dengesini neredeyse bozduğu için yüzünü buruşturdu. "Buyurun, içeri gelin."

Torin, Andrew'un onu avludan geçirmesine izin verdi. Fuayeye adım attıkları anda Torin bir şeylerin ters gittiğini anladı. Yoğun karanlığa karşı gözlerini ve "Herkes nerede? Ateş neden yanmıyor?"

"Bu sabah ateş söndü," diye açıkladı Andrew, Torin'i gölgelerin arasından çekerek. "Tüm ocaklarımızda, hatta çiftçilerinkinde bile. Çoğu insan evine sığındı,

en kötü fırtınanın geçmesini bekliyor. Diğerleri burada. Kaleye sığınmak isteyen olursa diye kapıları açık bıraktık."

Pencerelerden içeri gri ışığın süzüldüğü salona vardılar.

Torin durdu ve toplanan kalabalığa baktı. Tamerlaine'ler masalarda birbirlerine yakın oturuyor ve ekoselerine sarınıyorlardı. Bazıları konuşarak ve bira ya da şarap yudumlayarak vakit geçirmeye çalışıyordu. Diğerleri ise endişeli çocukları oyunlar ve hikâyelerle eğlendirmeye çalışıyordu. Bazıları yere kıvrılmış, uyukluyordu.

Ancak klan, lordlarının geri döndüğünü her şey durdu.

İnsanlar gürültülü kahkahalar ve rahatlama gülümsemeleriyle etrafında toplandı. Torin bu kadar çok elin kendisine dokunduğunu hissettiğinde neredeyse bunalıyordu. Elindeki ilaç kâsesine sarıldı ve sayısız yüze bakarak Sidra'yı, onun uzun samur saçlarını ve kehribar rengi gözlerini aradı. Nazik gülümsemesini ve zarif ellerini.

Onun aralarında olmamasına şaşırmıştı. Ama onu sormaya fırsat bulamadan Andrew, Torin'i masalardan birine çekti.

"Otur, Laird. Yorgun görünüyorsun." Torin oturdu.

"Size içecek bir şeyler getirmemi ister misiniz? Yemek?" Andrew sordu. "Git ve lorda çizme getir!" diye bağırdı bir başkası. "Ve yeni bir tunik!" Bir başkası, "Saçında ot var, Laird. Ve ellerinizde kir var. Size bir ibrik ve tarak getireyim mi, yoksa yatak odanıza mı gitmek istersiniz?"

Torin dişlerini sıktı. Aniden ayağa kalktı, sesler kesilince şükretti. Sidra'yı tekrar aradı - hiçbir yerde bulamadı - ve sonra, "Bir bardak su alacağım. Ben botlara ya da bir tuniğe ihtiyacım yok. Bana getirin tüm

Yanıklıktan etkilenen Tamerlaine'ler. Ve *ltften* biri karıma burada olduğumu söylesin."

bir an için, belirsiz bakışlar arasından geçenler Torin'in etrafında toplanıyordu. Ne olduğunu anlamakta zorlanarak kaşlarını çattı ama sonra o gariplik geçti ve salon yeniden bir hareketlilik, sohbet ve merak kovanına döndü.

Etrafındaki masa temizlendi ve elindeki ilaç kâsesini masanın üzerine koydu. Hasta olan Tamerlaine'ler - o gittiğinden beri sayıları artmıştı - gelip onun önüne oturdular. Torin ilk olarak Sidra'yı iyileştirmeyi denemenin en iyisi olacağını düşündü. Sidra denemekten korkmayacaktı ve hatta şifayı uygulamasına yardımcı olmak için bilgisini ödünç verebileceğini düşündü. Herkes beklenti içinde onu izlerken salon yeniden sessizliğe gömüldü.

Torin, elinde bir bardak suyla dirseğine yakın duran oda görevlisi Edna'ya baktı.

"Ltften Sidra'yı bana getirir misin?" diye sordu.

Yine o garip, korkunç tereddüt. Edna uzun bir nefes verdi ve, "O burada değil, Laird," dedi.

Torin'in midesi bulandı. "Nerede o?" Bir anda zihninde bir mezar görüntüsü belirdi. Taze toprak, kır çiçekleri ve yüzüne adı kazınmış bir mezar taşı. Tarifsiz bir kederin ilk dikeninin ruhunda yükseldiğini hissedebiliyordu.

"Batıda," diye yanıtladı Edna. "Dn en iyi dört muhafızla birlikte yola ıktı."

Torin en yakın sandalyenin arkalığını kavradı. "Neden batıda?" diye sormadan önce sadece bir nefes süren rahatlamayla ürperdi.

"Breccanlara yardım etmeye gitti," dedi Yvaine kalabalığın önüne doğru ilerleyerek. "Adaira ona mektup yazmış ve onun şifasına çok ihtiyaçları olduğunu söylemiş."

Torin sessiz ve dalgındı. Innes ve David arasında kulak misafiri olduğu konuşmayı hatırladı,

Adaira'dan bahsettiklerinde. *Bırak Sidra'ya yazsın.* Elbette Torin, gelmesi istendiğinde Sidra'nın kendi isteğiyle gitmesine şaşırmamalıydı.

"Peki kızım nerede?"

"Babanla birlikte çiftliğinde."

Torin başını salladı. Şu anda önünde bekleyenleri iyileştirmeye çalışmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Bakışları her birinin yüzüne değdi, zihni dolup taşıtı.

Sid, sen ne yapardın? Bana yol göster.

Hastalar arasında, şu anda masada oturan iki muhafızı da vardı. İlk olarak onlardan birini iyileştirmeye karar verdi; Ian adında, tecrübeli bir savaşçı olan yaşlı bir adam.

"Öne gel Ian," dedi Torin.

Ian hemen itaat etti. Tuniğini yavaşça çıkardı ve vücudunda yanığın vurduğu yeri açığa çıkardı. Sağ omzu altın renginde damarlı ve morla benekliydı. Torin dikkatle derisine dokundu; yumuşaktı ve ruhları nasıl iyileştirdiğini düşündü. Tüm ağaçlarda yaralar açılmıştı, bu yaraların olduğu yerlerde enfekte olmuş özsu serbestçe akıyordu.

Torin, "Dirkünü bana ver, Ian." dedi.

Ian tereddüt etmeden kemerindeki dirseği açtı. Sıradan bir bıçaktı, tam Torin'in istediği gibi. Dikkatlice, yanığın ortasına bir kesik attı. Ian derisi yırtılırken irkildi ama derisinden damlayan kan değildi. Altın lanetti. Torin parmaklarını hızla ilaca batırdı ve açık yaranın üzerine sürerek kalın altını lekeledi. Sonra nabzını kulaklarında hissederek bekledi.

Bu da başarısız olursa ne yapacağını bilmiyordu. umudu ilaçtaydı.

Altın Ian'ın yarasından sızmaya devam ediyor, çürük meyve ve küflü parşömen gibi kokuyordu. Kolundan aşağı aktı ve dirseğinden damladı ama Torin elini ya da merhemi çıkarmadı. ışığını izledi.

Son hastalığı da yavaş yavaş kovaladı ve Ian'ın kanı kırmızıya döndüğünde salonda tezahüratlar yankılandı.

Torin eşikte durmuş, kalenin avlusuna bakıyordu. Rüzgâr hâlâ uğulduyor ve bulutlar kaynamaya devam ediyordu. Batıya uzun bir yol vardı, özellikle de ölümlüler âleminin standartlarına göre. Artık ruhların o uzun bacaklı adımlarına sahip değildi ama yine de fırtınanın dinmesini bekleyemiyordu.

Hastalanan Tamerlaine'leri iyileştirmişti. Biri hariç hepsini ve o da kilometrelerce uzaktaydı.

"Laird?"

Döndüğünde Edna'nın arkasında, istediği deri çantayı taşıdığını gördü.

"Teşekkür ederim," dedi. Göğsüne bağlamadan önce ilaç kâsesini güvenli bir şekilde kesenin içine . Andrew fuayede durmuş, Yvaine gibi ağzını ince bir çizgiye bastırmıştı.

"Laird," dedi Yvaine, "sizinle gelmemize izin verin."

Başını iki yana salladı. "Burada kalmanı istiyorum. Nöbet tut ve ihtiyacı olan insanlarınımıza yardım etmeye hazır ol."

Yvaine kaşlarını çattı. Onunla tartışmak istiyordu ama yıllarca onun yanında eğitim gördükten sonra daha iyi biliyordu. Öte yandan Andrew bilmiyordu.

"Bu havada ata binilmez, Laird!" "Ben yayan gidiyorum," dedi Torin sert bir sesle.

Andrew, Yvaine ve Edna hep birlikte onun çıplak, kirli ayaklarına baktılar.

"En azından sana birkaç çizme verebilir miyim?" Edna biraz bıkkın bir ifadeyle sordu.

"Hayır," dedi, rüzgârın yıktığı avluya ilk adımını atarken.

"En azından ekosemi alır mısınız?" Andrew bağırdı, elleri kareli kumaşı çözmek için acele ediyordu. "Ya kılıcımı?"

Batıya silahsız gidemezsiniz."

Torin ellerini uzatarak teklifleri savuşturdu. "Olduğum gibi giderim. Fırtına dindiğinde sana haber göndereceğim. O zamana kadar sıkı durun."

Arkasından şaşkın şaşkın bakakaldılar ama Sloane'un caddesinden aşağı doğru koşarken onların kuşkulu ifadelerini kısa sürede unuttu. Bir kulübenin bacası yıkılmış, taşlar yola dökülmüştü. Çatı ahşaplarına kadar soyulmuştu. Torin, içeride kimsenin yaralanmadığından emin olmak için durup evin içine baktı. Rüzgârla savrulan yer ıssızdı, bu yüzden yoluna devam etti.

Arnavut kaldırımlı yol sert toprak zemine dönüştüğünde Torin durdu. Hap'in ona verdiği tepeyi görebiliyordu, asla hareket etmeyecek ya da kaymayacak bir tepe. Olanların bir rüya olmadığını hatırlatan bir şey. Rüzgâr Torin'i neredeyse deviriyordu ve tepeye doğru koşarak güney yamacına sığındı.

Batıya kadar nasıl başaracağını bilmiyordu, hele de kuzeyden esen ve onu adadan denize sürüklemeye niyetli gibi görünen rüzgâr varken.

Tepenin gölgesinde çömelirken titreyen Torin sonunda yolculuğun ne kadar sürdüğünün önemli olmadığına karar verdi. klan sınırına kadar sürünerek gidebilirdi. Çimenlere doğru bir adım attı, sonra dengesini korumak için eğilerek bir adım daha attı. Rüzgâr onu dizlerine kadar ittiğinde Torin bağırdı: "**Hap!** Yardıma ihtiyacım var!"

Tepe ruhunun bu kadar çabuk cevap vermesini ya da tepeleri kaydırmak için sahip olduğu gücü esirgemesini beklemiyordu. Ama Torin, önünde dar bir vadinin açıldığını, yükselen tarafının Bane'in gazabından nasibini aldığını izledi.

Torin vadinin çimenli zemini boyunca koştu. Kilometreler katlandı ve hızla Aithwood'un kenarına ulaştı. İnleyen ağaçların arasından geçerken Hap'in gücünün ayaklarının altında azaldığını hissetti. Klan çizgisi önünde yükseldiğinde,

Torin bir an tereddüt etmeden karşıya geçti ve ormanın batı tarafına girdi.

Kirstron Kalesi'ni canlı bir şekilde hatırlıyordu ama kendine onu perdenin diğer tarafından gördüğünü hatırlattı. Kaleye varmadan önce kaç kilometre koşması gerektiğinden emin değildi ve adanın batı yarısı da doğuyu vuran aynı fırtınanın merhametine kalmış gibiydi. Hatta klan hattının bu tarafında fırtına daha da şiddetliydi.

Ama sonra, Torin tökezleyerek ilerlemeye başladığında, zeminin tekrar kaydığını ve ona hızlı bir geçiş sağladığını hissetti. Buradaki ruhların onun yaptıklarını duyup duymadıklarını merak etti. Ya da belki de ilacı taşıdığını hissetmişlerdi. Merak edecek vakti olmadığından onlara güvenmeye karar verdi ve şehir görünene kadar korunaklı rotaları boyunca koşmaya başladı.

Kirstron ona Sloane'u hatırlatıyordu; gölgelerle doluydu ve bir boşluk hissiyle doluydu. Kapılar sürgülenmiş, kepenkler kilitlenmişti. Çöpler yollarda yuvarlanıyordu. Şehrin yüksek kesimlerindeki evler yığınlar halinde çökmüştü.

Kaleye giden bir köprü olduğunu hatırladı. Hendeği geçmek için şehrin kuzey ucuna doğru ilerledi ve sonunda orada bir hareket gördü. Torin David Breccan'ı hemen tanıdı. Laird'in eşi, üç Breccan muhafızıyla birlikte sokaklarda aceleyle ilerliyor ve köprüye doğru gidiyordu.

Torin takip etti.

Çok geçmeden kapıya ve ötesindeki köprüye rüzgârın bulanıklaştırdığı bir bakış attı. Karmakarışık bir manzaraydı, insanlar bir ipe bağlanmış ve ileri doğru itiliyorlardı. Kapılar inlemeye ve kaymaya başlamıştı ve Torin, David geçtikten sonra kapıların kapanacağını hemen anladı.

Kalabalığın arasına dalarak ilerledi. Kimse onu fark etmedi; görünüşünde kim olduğunu ele veren hiçbir şey yoktu ve muhafızlardan biri ona şöyle dediğinde

İpe tutunup kendini karşıya çekmesi için Torin sadece başını salladı.

David Breccan'ın tam arkasından geçerken Torin gözlerini eşinin açık kahverengi saçlarından ayırmadı. Fırtınada bir işaret.

Karşıya geçiş yavaş ve tehlikeliydi. Kimse Torin'in beline bir ip bağlamamıştı ve her seferinde bir adım atarak güvenli bir şekilde karşıya geçmesi için ellerindeki güç ve ruhundaki kararlılıktan başka hiçbir şeyi yoktu. Rüzgâr elbiselerini yırtıyor ve gözlerini yakıyordu. Ama durmadı ya da yavaşlamadı, ayağı da kaymadı. Çıplak ayakları altındaki ahşap panellere yapıştı.

Yine de kale kapısına ulaşip kapının altından geçtiğinde kalbi rahatlamıştı. Bunu bir başka karışıklık anı izledi. Kapıları kapatmak için daha fazla muhafız elini kaldırdı ve bu da avluyu kasıp kavuran rüzgâr kanalını anında kapattı. Torin ancak o zaman Innes Breccan'ın kaosun ortasında bir sütun gibi durduğunu ve kocasının kolunu kavramak için uzandığını fark ederek iç çekti.

David'e baktı. Giysilerinde kan vardı ve yorgunluktan yere eğilmişti ama dinç görünüyordu. Torin birden kıpırdıyamadı, Innes'in yüzündeki duygu kırılganlığını izledi. Ve sonra onun dikkatini hissetti, çünkü gözleri kaymış ve onu delip geçmişti.

"Gölgenizde kim var?" Innes keskin bir ses tonuyla David'e sordu.

Torin onun sorgusunu bir tokat gibi hissetti. Dik durup Breccalıların şüpheli gözleriyle karşılaştığında omuzları ağrıyordu. Konuşması ve bir açıklama yapması gerektiğini biliyordu. Ama o kadar yorgundu ki sesi göğsünde kaybolmuş gibiydi.

David, Torin'i inceledikten sonra, "Onun kim olduğunu bilmiyorum," dedi.

Ama Torin, Innes'in bakışlarını ne kadar uzun süre tutarsa, onun gözleri de o kadar büyüyordu. Bir ses çıkardı, yarı homurtu, yarı kahkaha. Sanki rüzgârın az önce avlusuna getirdiği şeye inanamıyormuş gibiydi.

"Ruhlar bana saldırıyor. Bu Doğu'nun Laird'i."

Breccan'ların salonu doğal olmayan bir sessizliğe büründüğünde Sidra havan tokmağı ve havanıyla otları öğütüyordu. İlk kar yağışının sessizliğine benziyordu, soğuk, berrak ve garip bir şekilde huzurluydu. Birinin ona baktığını hissetti ama başını kaldırıp bakmadı. Loş salona ilk adımını attığından beri sayısız göz onu izliyordu. Breccanlar onu gözlemliyordu, bazıları güvensizlikle, bazıları merakla ve o da kendi kendine buna dayanabileceğini söylemişti, en azından bir süre daha. Ta ki fırtına bu kaleyi kökünden söküp atana ya da Jack'in şarkısı onu bastırana kadar.

"Sidra."

Onu şok eden, sessizliğin içinde söylenen adı değildi. Bir yaz vadisi gibi sevgili, derin ve sıcak bir sestti. Bir daha asla duyamayacağını düşündüğü bir ses.

Başını kaldırdı. Gözleri alacakaranlığı, etrafındaki birçok yüzü yarıp geçti. Belki de sadece onun sesini hayal etmişti ama kalbi küt küt atıyordu. İnsanlar hareket etmeye başladı, birine yol verirken botları zemini sürtüyordu.

Kalabalığın içinde bir yol açıldı ve sonunda onu gördü.

Torin ondan birkaç adım ötede duruyordu; uzun, ince ve kir içindeydi. Ayakları çıplaktı ve tuniği yırtık pırtıktı. Sakalında otlar ve uzun keten saçlarında mavi çiçekler vardı. Başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyordu ama yine de gözleri sanki salonda başka kimse yokmuş gibi sadece ve sadece ona sabitlenmişti. Bu diyarda ondan başka kimse yoktu.

Sidra havan tokmağını düşürdü.

Ona doğru koştu, bileği acıyla sızlıyordu ama bunu neredeyse hiç hissetmiyordu. Onun hareketi Torin'i yakalayan büyüü bozdu. Torin onu karşılamak için koştu ve Breccalıların salonunun ortasında, etrafları yabancılarla çevriliyken çarpıştılar.

Torin'in ellerinin kendisine dokunduğunu hissettiği an, onu içine çektiği an her şey unutulup gitti.

"*Torin*," diye soluk soluğa ona sarıldı.

kolu sert ve sahiplenici bir şekilde kızın etrafına dolandı ve eli saçlarının arasına girerek kızın ağzını kendi ağzına çekti. Onu daha önce hiç böyle öpmemişti, sanki onun içinde derinlerde yaşayan bir şeye ihtiyacı varmış gibi. Öpücüğü aç, çaresiz ve şiddetliydi ve Sidra öpücüğün ayak parmaklarına kadar kıvrıldığını hissetti. Adamın içindeki balçığın tadını alabiliyordu -yabani, yeşil bir tatlılık- ve onun nerede olduğunu merak etti. Gördüğü şeyleri ve eve dönüş yolunu nasıl bulduğunu merak etti.

Adamın ağzı kızınkinden ayrıldı, nefesi kesildi. Adını fısıldamadan önce bakışları bir anlığına buluştu, alnını, çenesinin kenarını öptü ve Sidra, sakalları tenini tırmalarken ve kalbi ateşle yanarken kendini bir arada tutmaya, dik durmaya çalıştı.

"Nasıl ..." demeye çalıştı, avuçları göğsünün üzerinde hızla ilerliyordu, "beni burada bulacağını nasıl bildin?"

Torin başını kaldırdı ve bakışlarını onunkilerle aynı hizaya getirdi. Kolunu ona doladı, elini saçlarında gezdirdi. "Önce eve gittim," dedi. "Sonra sana geldim."

"Yalnız
mı?" Başını
salladı.

"Fırtınayı nasıl atlattın?" diye fısıldadı.

"Biraz yardım aldım," dedi Torin ve sonra gülümsedi. Sidra onun gözlerinde yaşlar olduğunu fark etti ve boğazında oluşan düğümü yutmaya çalışarak yüzünü inceledi.

"Ne zaman döneceğinden emin değildim," diye itiraf etti.

"Biliyorum ve üzgünüm," dedi. "Çok cesurdun Sidra. Bensiz de çok güçlüydün, klanı ve doğuyu bir arada tutuyordun. Şimdi sana yardım etmeme izin ver, aşkım. Onu tekrar seninle taşımama izin ver."

Sözleri onu titretti. Taşıdığı tüm yüklerin ağırlığı omuzlarından başladı, sanki sırtındaki bir kaya sonunda kayıyormuş gibi ve aniden derin bir nefes alıp omurgasını düzeltebildi.

"Seni iyileştirmeme izin ver Sid," diye fısıldadı Torin ve dünyası şok içinde sessizleşti.

Torin onu sandalyelerden birine götürdüğünde konuşmadı. Ama Torin önünde diz çöktüğünde kalbi hızlanmış ve elleri aniden soğumuştı. O zaman Breccalıları hatırladı. İzlemek için yakınlarda toplanmışlardı. Aralarında Innes ve David'i de görmüştü.

Ama Torin, Sidra'nın sol botunun bağını çözmeye başlarken tamamen ona odaklanmıştı.

İçine bir panik dalgası yayıldı. "Torin, *bekle*," dedi ellerine uzanarak.

Durakladı ve sonra tekrar fısıldadı, "Seni iyileştirmeme izin ver."

Torin'in onun hasta olduğunu nereden bildiğini anlamamıştı ama yine de salladı. Arkasına yaslandı ve Torin'in çizmesinin bağlarını çözmesine izin verdi. Deri ipler ve tabaklanmış deri düştü ve sonra Torin onun derme çatma desteğinin düğümlerini nazikçe çözdü ve çorabını aşağı çekerek hastalığını Breccalılara gösterdi.

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Torin masanın üzerindeki soyma bıçağına uzanana kadar Sidra başını kaldırıp bakmaya dayanamadı. Gerginlik havada çatırdıyordu ama Innes elini kaldırarak klanına sessiz kalmalarını söyledi.

Torin deri çantasını açtı ve içi parlayan bir maddeyle dolu tahta bir kâse çıkardı. Torin'in gözleri tekrar onunkilerle buluştuğunda Sidra nefesini tuttu.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu. "Evet," dedi kadın.

"Bu sadece bir an için acıtacak."

"Biliyorum. Her şey yolunda."

Bıçağın ucunu baldırına yaklaştırdığında bile hâlâ tereddüt ediyor gibiydi. Sonunda sığ bir kesik attı. Sidra dudağının içini ısırırken altının bacağından aşağı damlamaya başlamasını izledi. Torin bıçağı bir kenara bıraktı ve parmaklarını merhemine içine daldırdı. Yarasına götürdü ve Sidra ne kadar soğuk olduğunu hissedince nefesi kesildi.

Altın Torin'in kolunu boyayıp altındaki zeminde bir havuz oluşturana kadar kanadı da kanadı. Ama sonra bunu hissetti; merhemine yanıklığı yakmaya başladığı anı. Gözleri yaşararak izledi, hastalık ondan kovulmuş ve kanı tekrar kendi kanı olmuştu.

Torin şefkatle yarasını bir keten şeridiyle sardı. Ona gülümsedi ve Sidra'nın göğsü sıcaklıkla doldu.

"Burada iyileştirilmesi gereken başka biri var mı?" Torin ayağa kalkarken sordu. "Yanıklığın ilacı bende."

Teklifi taş suratlı bir sessizlik ve karanlık bir inançsızlıkla karşılandı. Sidra orada hasta olan Breccalıları olduğunu biliyordu ama yine de ağızlarını kapalı tuttular. Onların boyun eğmeyi reddetmelerini izlerken neşesi azalmaya başladı.

Torin bekledi ama kimse kıpırdamayınca ilaç kâsesini çantasına geri koymaya başladı. Tekrar Sidra'ya bakıyor, gözleri onun her çizgisini ve kıvrımını izliyordu ki sonunda bir ses sessizliği bozdu.

"İyileşmeye ihtiyacım var."

Sidra döndüğünde David Breccan'ın öne çıktığını gördü.

Eldivenlerini çıkarıp yere, ayaklarının dibine bıraktı ve hasta elini ortaya çıkardı. Torin'e tamamen güvenerek elini ışığa doğru uzattı.

Fısıltılar kalabalığın içinde dönüyordu.

Torin bıçağı temizledi, ilacı aldı ve David'in yanına gitti.

Ve Sidra, Torin'in elleriyle batıyı iyileştirmesini şaşkınlıkla izledi.

Bölüm 41

Jack, Spindle'ın Vadisi'nden çok az sorunla geçmişti, yeryüzü ruhları fırtınada hızla ilerlemesine yardım etmek için yükselmişti. Vadiden çıktığında, Aithwood'un yakında olduğunu, uzakta belirdiğini biliyordu. Şimşek tepesinde dallanıp alçak, kaynayan bulutları aydınlattığında neredeyse kasvet içindeki gölgesini görebiliyordu.

Sadece altı adım ötede, önündeki ağaca bir ok isabet etti ve Jack şok içinde geriye sıçradı. Ağacın ikiye bölünüp büyük bir gürültüyle yere düşmesini ve alevlerin üzerini kaplamasını dehşet içinde izledi. Şimşek tekrar çakmaya hazırlanırken Jack, Bane'in onu gördüğünü fark etti. Bane tam olarak nerede olduğunu biliyordu ve eğer hareket edip bir sığınak bulmazsa, şarkı söylemeye bile fırsat bulamadan doğranacaktı.

Jack çılgınca koşmaya başladı.

Çarpmanın etkisiyle dizleri zonkladı ve şimşek tekrar çaktığında nefes bir bıçak gibi ciğerlerini kesti. Çarpılmak üzereydi; bunu etrafındaki havada, nasıl karıncalandığını ve tısladığını hissedebiliyordu. Bane onu öldürmek üzereydi ve Jack kuzey rüzgârından kaçamayacağını biliyordu. Açık havada, dağlarla orman arasında sıkışıp kalmışken olmazdı.

Şimşek çakmadan hemen önce funda Jack'in etrafında kalın ve uzun bir şekilde büyüdü, mor çiçekleri rüzgara meydan okuyordu. Bir kalkan gibiydi ve Jack dizlerinin üzerine çöküp altına süründü, gölgeleri tarafından korundu.

Bane'in yıldırımı sadece birkaç metre arkasına isabet etti. Funda titredi ama büyümeye devam etti, genişledi ve kalınlaştı, toprakta bulabildiği yetersiz büyüyü kendine çekti. Jack sürünerek ilerlerken, Bane yıldırımlarını fırlatmaya devam ediyor, genişleyen çalılıkta onu vurmaya çalışıyordu.

Nefes nefese kalan Jack durakladı. Yönünü kaybetmişti; ormanın hangi yönde olduğunu bilmiyordu ve toprağa yaklaştıkça çenesinden ter damlıyordu.

Bane'e karşı şarkı söyleyecek kadar cesur ya da güçlü olduğunu nasıl düşündüğünü merak etti. Tüm bunlar aptalca, ulaşılmaz bir rüya gibi geliyordu ve tam arkasını dönmeyi düşünüyordu ki fundalıkta bir yüz gördü. Bu bir ruhtu; sivri kulakları, keskin dişleri, dağınık uzun saçları ve kedi yarığı gibi altın gözleri olan bir kadın. Çelimsiz görünüyordu, ruhani yüzünde çizgiler vardı ve Jack onun kendisini korumak, kralına karşı gelmek için içindeki her şeyi verdiğini fark etti.

"Orman uzanıyor Ozan," diye fısıldadı. "Ağaçlar benden daha güçlüdür ve sana daha iyi bir barınak sunabilirler."

Jack tereddüt etti.

Ama sonra yüzünü *buruşturdu* ve "*Kaç!*" dedi.

Yukarı doğru sıçradı ve koşmaya başladı, tam o sırada Bane fundalıktaki ruha vurdu. Jack durup arkasını dönmek istedi ama kızın ölüm çığlığını duydu. Onun için kendini feda etmişti ve rüzgârda yanan fundanın tadını alabiliyordu. Aithwood'un gölgelerine doğru koşarken, yüksek, birbirine kenetlenmiş dalların onu Bane'in görüş alanından sakladığı yerde, duygu nihayet ona çarptı.

Jack durdu ve kendini bir ağaca için uzandı. Nefes nefese eğildi ve kendine gelmeye çalıştı. Gözyaşları gözlerini yaktı ve boğazında düğümlendi. Kendini bu kadar hırpalanmış hissederken ve kalbinden başka ona yol gösterecek hiçbir şeyi yokken nasıl şarkı söyleyeceğini bilmiyordu.

Bane tekrar saldırdığında düşünceleri dağıldı. Yıldırım Jack'ten çok uzakta olmayan bir meşe ağacına çarptı ve çarpmanın etkisiyle gözyaşlarını yutup yoluna devam etmek zorunda kaldı. Bir sığınak bulması gerekiyordu. Biraz dinlenebileceği ve nefes alabileceği bir yer. Arpını kollarına alıp parmaklarını tellerin üzerine koyabileceği bir yer.

Jack sık ve karanlık ormana baktı.

Babasının evine doğru koştu.

Niall'ın kapısında durup kapıyı çalmaktan, ama görmezden gelmekten korkuyordu. Jack bu korkunun nereden geldiğini bilmiyordu, sadece çocukluğundan beri iliklerine işlemiş gibiydi. Şimdi babasının adını ve nerede yaşadığını bilmenin endişesini daha da artırması garipti; öyle ki Jack kapıya yaklaştığında avluda donup kalmıştı.

Kulübeye baktı.

Bahçedeki bitkiler fırtınanın etkisiyle kırılarak etrafını sardı. Yanık odun kokusu rüzgâra karışırken ağaçlar inliyordu. Jack savunmasız olduğunu biliyordu. Tüm Aithwood'daki tek açıklıkta, babasının ön bahçesinde duruyordu. Bane sadece kilometrelerce öteden saldırıyor, onu avlıyordu. Ama Jack ilerleyemeyecek kadar korkuyordu.

Ön kapı açıldı.

Niall sanki Jack'in varlığını hissetmiş gibi eşikte belirdi. Birbirlerine baktılar ve bir anlık şoku paylaştılar.

"Jack?" Niall sonunda ona seslendi.

"Bir yere sığınmam gerekiyor," dedi Jack, sözcüklerin üzerinde tökezleyerek. "Başka nereye gideceğimi bilemedim."

"O zaman gel içeride." Niall. çağırdı
onu. "Önce Fırtına seni alıp götürür."

Jack taşındı İleri, Rahatladım. O
Basamaklı içine yazlık, şaşırttı
tarafından nasıl farklı o hissettim ile yangın

sönmüştü ve fırtına tepemizde şiddetleniyordu. Hava karanlıktı ama kulübe sıcaktı ve kendini güvende hissediyordu. Jack iç çekti. Elspeth'in loşlukta ona yaklaştığını gördüğünde arpa sırtından indiriyordu.

"Senin için endişelendim Jack," dedi büyükannesi, ellerini kavuşturarak. "Ama Niall bana onun için ne yaptığını anlattı."

Onun için mi? Jack yakınlarda duran Niall'a bakarak merak ettiBabası duvara bakıyordu, ellerini ceplerine sokmuştu, belli ki utanmıştı.

"I-" Jack söylemeye başladı ama sesi yakınlarda patlayan gök gürültüsü tarafından bastırıldı. Çizmelerinin altındaki zemin sarsıldı. Bulaşıklar mutfak masasının üzerinde tıkırdadı. Şömineden bir şamdan düştü. Otlar kirişlerden toz kaldırdı.

Bir an için Jack nefes alamadı. Bane'in onu bulmaya kararlı bir şekilde Aithwood'daki her ağacı devirdiğini düşündükçe korku yeniden kalbini sardı. Kralın yakında Niall'ın kulübesini hatırlama olasılığının ne kadar yüksek olduğunu. Jack babasına ve ninesine bir şey olmasına dayanamazdı.

"Seni tekrar görmek güzel, Elspeth," dedi Jack. "Ama korkarım kuzey rüzgârı beni avlıyor ve ben sadece ikinize de bela getirdim."

Niall şimdi ona bakıyordu, kaşları çatıktı.

"Ne sorunu?"

Jack babasının bakışlarıyla karşılaştı. "Ruhlar için şarkı söylemem gerekiyor ve Bane sessiz olmamı istiyor. Bunu kapınıza kadar getirdiğim için tekrar özür dilerim ama-"

"Bana ne yapabileceğimi söyle," diye araya girdi Niall nazikçe. "Seni nasıl koruyabilirim? Neye ihtiyacın var?"

Jack, Niall'ın hararetli teklifi karşısında kadar şaşırmıştı ki ona sadece bakakaldı. Ama sonra hafızası küllerinden doğan bir kor gibi kıpırdandı. Jack sadece birkaç gece önce babasına söylediği sözleri hatırladı.

Sizin kalkanınız ve zırhınız olalım.

Jack'in kendine güveni geri gelmeye başladı. Parmakları kıpırdadı, ardından notalar koparmaya heveslendi. Iagan'ın hiyerarşisini yıkmak için söyleyeceği türküyü görmeye başladı -ateşi, suyu, toprağı ve rüzgârı özgür bırakmak için- ve sözcüklerin yükseldiğini, ciğerlerini orman kokulu havayla doldurduğunu hissetti.

"Eğer siz ikiniz nehrin aşağısını takip eder ve fırtınanın en şiddetli olduğu zamanlarda Mirin ve Frae'nin yanında kalırsanız," dedi Jack, "bu beni rahatlatır."

Niall'ın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi, belki Mirin'in ya da Frae'nin adı ya da onlarca yıllık özlem onu harekete geçirmişti. Ya da belki de gizlice sevdiklerine kavuşmasına çok az kaldığını fark ediyordu.

"Emin misin, Jack?" Niall sordu. "Eğer ihtiyacın olursa yanında kalabilirim."

Teklifi Jack'in ağlamak istemesine neden oldu. Ama o sadece gülümsedi, gök gürültüsü daha da yaklaşırken bile kendine güveni artmaya devam ediyordu. Şarkı söylemeye hazırdı.

"Teşekkür ," dedi Jack, "ama yalnız oynamam gerekiyor."

Niall elini saçlarının arasında gezdirerek başını salladı. ". Birkaç eşyayı toplayayım, sonra doğuya gideriz."

Babası ve Elspeth iki çantayı doldurmak için acele ederken Jack arpını masanın üzerine koydu. Kulübenin duvarları inlemeye başladı. Çatıdan sazlar sökülüyordu. Jack panjurlardaki çıtaların arasından şimşegin çakışını görebiliyordu ve zamanın neredeyse geldiğini bilerek derin bir nefes aldı.

"Hazırız," dedi Niall. Arka kapıyı kırarak açtı ve ince bir ışık huzmesinin içinde durdu.

Soğuk rüzgâr iplikleri içeri sızdı ve Elspeth'i kucaklayan Jack'in alnındaki saçları kaldırdı.

"Bize barış şarkısı söyle Jack," dedi büyükannesi, yıpranmış elini onun yanağına koyarak. "Bunu yapabilecek kadar güçlü biri varsa, o da sensin."

Niall'ın yerini alması için geri çekildi.

Jack ne söyleyeceğini düşünmek için zihnini zorluyordu ama önce Niall konuştu.

"Ne yapmaya niyetlendiğinizi ya da sizden ne istendiğini tam olarak anlamış değilim. Bu görevi bir kenara bırakıp bizimle gelmen için sana yalvarmayacağım, çünkü içinde daha yüksek bir çağrının izini görüyorum. Nereye gidersen git her zaman yanacak bir alev."

Niall sustu ama gülümsedi. Ve Jack sonunda babasında kendinden bir parça gördü. Niall'dan çaldığı gülümsemeyi.

"Ama o zaman sana benim demekten gurur duyduğumu söylemeden gitmene izin veremem," diye fısıldadı Niall, "sadece annen ve ruhlar tanıklık edebilse bile. Ve şimdi de sana benim demekten gurur duyuyorum."

Jack babasının sözlerini içine çekti. Bu sözler kalbini sakinleştirmiş ve kararlılığını pekiştirmişti. Niall alnından öptüğünde Jack gözlerini kapattı. O buna hazır olmadan önce, babasının varlığının sıcaklığı kayboldu. Niall, Elspeth'e arka kapıya kadar eşlik etti ve Jack sanki gölgelerine bağlanmış gibi onları takip etti. Kail'in avlusunda durdu ve açıklığın etrafındaki ağaçların gıcırdayıp inlediğini, dallarının yapraksız kaldığını gördü.

Bu son, diye düşündü Jack, Niall ve Elspeth'in gözden kaybolana kadar nehrin aşağısına doğru yürümelerini izlerken. *Bir son ve bir başlangıç.*

Jack kulübeye döndü ve kapıyı kilitledi. Sonra Arpı kolundan çıkardı ve kayışını başına geçirdi. Enstrüman omzuna rahatça oturdu ve notalarını ve türküyeye nasıl başlayacağını düşünüyordu ki panjurların arasından sızan altın bir parlaklık gördü.

Şimşeklerin artık çakmadığını fark etti. Gök gürültüsü sessizleşmişti. Yine de parlak bir şey karanlığı yutuyordu.

Jack aceleyle ön pencereye gitti ve panjuru açtı. Sıcaklığı teninde bir güneş yanığı gibi hissediyordu ve uyuşuk bir şekilde yanan ormana baktı. Ağaçların yanışını izledi.

Ateş rüzgârın etkisiyle daha da büyüdü, genişledi. Alevler Niall'in bahçesinin yakınında çatırdıyor, onu ve Jack'i tamamen tüketmeye hazırlanıyordu.

Adaira rüzgârın onu parçalayacağını düşündü. Elleriyle tutunacak bir yer bulmak için çaresizce vadi boyunca süründü. Önünü zar zor görebiliyordu; dünya çivit mavisini ve griden oluşan bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. Bane üflelemeye devam etti, parmaklarını saçlarında gezdirdi, nefesini ağzından çekti, onu baş aşağı döndürmekle tehdit etti.

Adaira kaydığını hissettiğinde dişlerini sıktı. Rüzgâr onu alıp uzaklara savurmak üzereydi. Çaresizce parmaklarını balçığa sapladı.

Yardım ! Toprağa haykırmak istedi. Çimenlere, fundalara ve tepelere. *Onu bulmama yardım et.*

Bir kayaya sıkıca tutunmuş, ayakta duramıyor ya da ilerleyemiyordu.

Ona tutunarak, zamanda asılı kalarak, Jack'e asla ulaşamayacağından endişeleniyordu. Yalnız öleceğinden. Rüzgârın esiri olarak.

Ama sonra gözlerini açtı, çalılarının arasındaki geyik izini gördü ve buranın tanıdık geldiğini fark etti. Adaira onu bir tepeye götüren dolambaçlı patikayı takip etmeye başladı. tanıdığında nefesi kesildi.

Burası Innes'in bir zamanlar ona gösterdiği yuvaydı. İhtiyacı olduğunda onu barındıracak bir yer.

Adaira tökezleyerek ilerledi ve yamaçtaki kayayı buldu. Lento canlandı ve ot yığınlarının altına gizlenmiş kapı ortaya çıktı. Adaira fırtınadan kaçma hevesiyle kapıyı açtı.

İçeri süzüldü. Burada bile ateş yoktu ve büyümlü bir bıçakla kıvılcım saçan biri de yoktu. Küçük bir ışık kırıntısına sahip olabilmek için kapıyı açık bıraktı.

Yere oturdu, kulakları ve yanakları rüzgârdan yanıyordu. Dizlerini göğsüne doğru çekerek rahatlamaya çalıştı.

Titreme.

Sonunda, ne yapacağını bilemez bir gözlerini kapattı.

Adaira orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu, donup kalmıştı ve bir gölgenin üzerine düştüğünü hissetti. Yuvanın lentosunun hemen altında biri duruyordu. Gözleri hâlâ kapalıyken ve kalbi çılgına dönmüşken kemerindeki dirkine uzandı, gözlerini açıp *saldırmaya* hazırlanıyordu ki bir elin ön kolunu kavradığını hissetti. Uzun, keskin tırnaklı parmakları olan bir el.

Adaira irkildi ve başını kaldırıp baktı. Bu Kae'ydi. Ruhun gözleri endişeyle açılmıştı ama yüzünde kararlılık ifadesi vardı ve birden Adaira'nın aklına Kae'nin fırtınaya karşı durabileceği geldi. Kalan kanatları bir kalkan gibiydi, rüzgârı bir tıslamayla bölüyordu.

Adaira'yı ayağa kaldırdı. Birlikte ıssız vadide ilerleyerek doğuya doğru ilerlediler. Kendilerini bir hayal dünyasında kapana kısılmış gibi hissediyorlardı, Adaira Kae'nin kanatlarının altına sığınmıştı. Sonra Adaira uzakta ışıklı ve büyüleyici bir şey gördü. İlk başta ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama sonra dik durdu ve Kae'nin yanına sokuldu.

"*Kae*," diye nefes aldı Adaira,
sarsılmış bir halde. Kae yanıt olarak
ürperdi.

Aithwood yanıyordu.

Jack, Bane'in ateşi kendi iradesi dışında kullandığını biliyordu. Ash'in onun vahşi yanışının içinde bir yerlerde tutsak ve borçlu olduğunu biliyordu.

Jack ön kapıyı açtı.

Babasının kapısının önünden geçerek kail avlusuna doğru yürüdü. Buranın yanmasını istemiyordu. Yine de ateş yaklaşıyor, yaklaşıyor, ağaçları ve içlerinde yaşayan ruhları yok ediyordu.

Jack alevlerin içine baktı. Mavi ve altın rengine boyanmış Ash'in ormanının zemininde sürünerek ağladığını gördüğünü sandı.

Arpını çalmaya ve ateş için şarkı söylemeye başladı, Iagan'ın bir zamanlar söylediği notaları aldı ve onları geri aldı, ama kısa süre sonra alevlerin sıcaklığı onun için çok fazlaydı. Jack nehre doğru yürürken şarkı söylemeye ve çalmaya devam etti, orman yangını sanki hâlâ Bane'in kontrolündeymiş gibi onu takip ediyordu ama Niall'ın kulübesini ve bahçesini korudu.

Nehrin akıntıları soğuk ve berraktı. Jack onların içinde durdu ve suyun ruhlarına şarkı söylemeye başladı; nehirler, dereler, ırmaklar, deniz. Yine Iagan'ın türküsünü çözdü ve onun yerine halkın iyiliği için şarkı söyledi, uzun zaman önceki günlerde bir zamanlar nasıl olduğunu hatırladı. Sesi ve notaları yükselip alçalırken, Iagan'ın müziğinin kötücüllüğüyle bir tezat oluşturacak şekilde, aşağıya baktı ve akıntılarda gizlenen kana susamış nehir ruhunu gördü. Mavi renkli bir teni, süt rengi gözleri ve iğne gibi dişlerden oluşan bir yüz ifadesi vardı ve müziğiyle büyülenmiş bir halde onu dinliyordu. Ve ateş hâlâ yanıyordu. Nehir yatağını geçiyordu ve Jack suyun sıcaklığının giderek arttığını hissedebiliyordu.

" et," tısladı nehir ruhu ona, tam da kaynayan su tarafından karşı kıyıya adım atmaya zorlanmadan önce.

Müziğinin bir işe *yarayıp* yaramadığından tamamen emin olmasa da *devam etti*. Bane'in hiyerarşisi değişmemiş, bir ağ gibi bozulmamış görünüyordu ama Jack ısrar etti, ağaçların arasından klan çizgisine doğru ilerledi, hâlâ şarkı söylüyor ve çalışıyordu. Bölgenin kenarı boyunca yürüdü ve yeryüzünün ruhları, ağaçlar ve tepeler, funda ve kayalar, kır çiçekleri ve yabani otlar, dağlar ve vadiler için şarkı söylerken hem doğuyu hem de batıyı seyretti.

Jack o zaman hissetmeye başladı - ayaklarının altında toplanan gücü. Altın akıntıları, sihir dereleri. Müziği onu yukarı çekiyor ve bir ağacın köklerinden su çekmesi gibi kanına karışıyordu. Birden sanki yüz gün, yüz yıl boyunca şarkı söyleyebilecekmiş gibi hissetti. Sesi derin ve güçlüydü, fırtınayı kesiyordu ve telleri daha hızlı ve daha hızlı kopardıkça notalar tırnaklarından kıvılcımlar gibi düşüyordu.

Orman ateşi hâlâ onu takip ediyordu, ısıdan titriyordu ama Jack ondan korkmuyordu. Bir pelerin gibiydi, geliyordu ve Iagan'ın gücünün neredeyse kırılmak üzere olduğunu biliyordu. Şimdi rüzgârla oynama zamanıydı.

Jack güney rüzgârının bağlarını çözmeye cesaret etti. Doğu rüzgârı. Batı rüzgârı. O şarkı söylerken, etrafına düzensiz bir şekilde şimşekler çaktı. Şimşekler ağaçları kesip yere düşürüyor, reçine lekeli kalplerini yarıyordu. Ağaçlar o kadar yaşlıydı ki, adanın tüm sırlarını barındırıyor olmalıydılar. Ruhları nefes nefese kalıp dumana karıştı.

Jack, yer sarsılırken ve rüzgâr uğuldarken bile şarkı söylemeye devam etti. Ruhların onu korumak için kendilerini feda ettiklerini biliyordu sadece *tutunup* sona ulaşması gerekiyordu. Batının ona verdiği büyüü solumaya devam etti, ta ki her kemiği ve damarı aydınlanana kadar, sanki gece gökyüzünden bir dizi yıldız yutmuş gibi.

Birdenbire adını ya da nereden geldiğini hatırlayamadı. Tek bildiği, arkasında bir cüppe gibi yayılan, çatırdayan orman ateşiydi... kadim yüzleri ve hikâyeleriyle ağaçlar, saraylılar gibi etrafında duruyor, onu korumak için Bane'in gazabını emiyorlardı... sanki onu karşılamak istercesine ayaklarının dibinde açan çiçekler... yağmaya başlayan, deniz tadındaki yağmur.

Ama çaldığı notaların ve söylediği sözlerin arasında bir yerde, gözleri yaz gökyüzü kadar mavi, saçları ayın gölgesinde bir kadın vardı. Yara izi olan bir kadın

Avucunda kendi eşleşen bir gülümseme kanını hızlandırdı.

Kim o? diye düşündü, gözlerini kapattığında onun kısa anlık bakışları dikkatini dağıttı. Onu karanlığa doğru kovalamak, tenine dokunmak için uzanmak istedi. Nota üstüne nota koparmaya devam ederken elleri aniden ağrımaya başladı. Çalmasını yavaşlattı, dikkati dağılmıştı. Avuç içlerindeki yara izlerinin sanki aralarındaki bir sırrı çözecekmiş gibi aynı hizaya gelmesini istiyordu. . . .

Önüne yıldırım düştü. Beyaz sıcaklık yüzünü yaktı ve irkilerek gözlerini açtı. Arp ona karşı dayanılmaz derecede sıcaktı. Ama Jack'in söyleyecek sadece bir kitası daha vardı.

Klan çizgisi boyuncakavrulmuş çiçeklerin ve toprağın üzerinde yürüyerek ilerledi. Jack kuzey rüzgârında şarkı söylemeye başladı.

Kanatlar ağaçların dalları arasından geçerek renk renk sönüyordu. Sıcaklık düştü ve ışık, akşam karanlığı çökmüş gibi görünene kadar azaldı.

Jack, Bane'in ortaya çıktığını biliyordu. Ama ağaçların arasındaki karanlıkta kuzey kralının ışıldayan gözlerini görene kadar bekledi. Elinde şimşekle titreyen bir mızrak tutuyordu.

Jack, kral yüzünü tamamen ona dönmek için öne çıkana kadar bekledi. Tıpkı Jack'in hatırladığı gibiydi. Uzun boylu ve beyaz tenliydi, uzun saçları sulandırılmış bira gibi soluk altın rengindeydi. Kıpırmızı kanatları zayıf ışığı yakalıyor, gümüş bağlantılı zırhına kırmızı bir renk veriyordu. Yıldızlardan oluşan bir zincir onu taçlandırıyor.

Ama ölümsüzlüğüne rağmen Jack hâlâ Iagan'ın izlerini görebiliyordu. Bir zamanlar olduğu adam, sanki yüzyıllar boyunca hüküm sürmüş ve hiç ölmemiş gibi, o ölümlü gölgeyi hala yok edememişti.

"Arpını yere bırak," dedi Bane ama sesi zayıftı. "Arpını bırak, ben de seni bağışlayayım."

Jack ancak o zaman krala keskin kenarlı bir gülümseme verdi. Iagan'ın bir zamanlar çaldığı her şey için şarkısına devam etti. Yırtık kanatlar ve parlak karaçalı çiçekleri. Kırık, yanardöner deniz kabukları ve ateşten bir asa.

Ruhlar bağlarından kurtuldu. Iagan'ın zalim türküsünün ağırlığından kurtuldular ve dünya bir anlığına daha parlak, daha sade, daha ezici hissetti.

Jack, Bane'in acı içinde sarsılmasını izledi. Sırtındaki kanatlar gevşeyip düştü. Mızrağındaki şimşek karardı, küllere, karaçalılara ve deniz kabuklarına dönüştü.

"Benim şarkım," dedi Bane, sesi acıdan tüylenmişti. Jack'e bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha, ayaklarının altındaki toprak titriyordu.

Jack dumanı, ateşi ve notalarının ritmini tadarak kesik kesik bir nefes aldı. Bane tepesinde belirip ellerine ve arpına bakana kadar şarkı söyledi.

Sonra Jack sessizliğe gömüldü. Kral'a bakarken, Bane'in derisindeki çatlakları fark etti, sanki buzdan yapılmış gibiydi. Saçlarındaki yıldızlar dökülmeye başlamıştı.

"Şarkımı çaldın," dedi Bane. "Şarkımı çaldın ve onu yeniden yaptın ve böylece tacımı çaldın."

Bir zamanlar saçlarını süsleyen yıldızlar şimdi Jack ile Bane arasındaki boşlukta geziniyordu ve Jack aniden nefesini tutup dizlerinin üzerine çöktü. Derisinde daha fazla çatlak oluştu ve içindeki gölgeler ortaya çıktı. Çivit mavisi, gri ve kuzeydeki gece yarısı kadar soğuk.

Müzik bir zamanlar ona gücünü vermişti. Müzik şimdi onu elinden aldı.

Yıldızlar süzülerek yaklaşıyordu. Mavi ışıklarını saçlarına dokumaya başladıklarında Jack nefes almaya cesaret edemedi. Arpını tuttu ve sonunda yüzü parçalanan Bane'e baktı. Kuzeyli kral titredi ve toza dönüştü.

Jack kuzey rüzgârının sonunda dinmesini izledi.

Adaira klan çizgisinde yürüdü. Dumanın sisi yüzünden zorlukla görebiliyordu ama ateşin vaadini takip etti, ışığı onu daha yakına çağırıyordu. Etrafındaki ağaçlar sessiz ve hareketsizdi. Hava kalın ve ağırdı ve Adaira endişeyle titreyerek acele etti.

Kae nefesi kesilene kadar onu yakından takip ediyordu.

Adaira döndü, her şeye hazırды. Ama Kae'nin kanatlarının tamamen onarılmış bir şekilde dışa doğru açıldığını görmeyi ya da Kae'nin gökyüzüne bakarken gözlerinin açıldığını görmeyi beklemiyordu. Bulutlar dağılıyor ve güneş aşağıya doğru akmaya başlıyordu.

Kae nefesini verdi ve ışığın içinde eridi.

Onun ortadan kaybolması Adaira'yı tedirgin etti. Kaenin basitçe kendi diyarına mı döndüğünü yoksa yok mu olduğunu bilmeden aceleyle yoluna devam etti.

Çok geçmeden ormanı yakan ateşin çıtırtısını duyabildi. Bir sıcaklık dalgası hissediyordu.

Adaira ağaçların arasından Jack'i gördü.

Elinde arıyla klan çizgisinde duruyordu. Arkasında ateş yanıyor, tehlikeli bir şekilde yakındı, sanki tutuşmasına az kalmış gibiydi. Kahverengi saçlarını yıldızlar taçlandırmıştı ve sanki onun göremediği bir şeyi görmüş gibi önündeki toprağa bakıyordu.

Yaklaşmaya cesaret etti, kalbi çarpıyordu. O orada olmadan türküsünü çoktan söylemiş olmalıydı ve ne olduğunu bilmiyordu.

Çizmesinin altından bir dal kırıldı.

Başını kaldırdı. Gözleri karanlık ve tekinsizdi, sanki onun içinden bakıyormuş gibiydi. Adaira adamın bakışlarında hiçbir tanıma olmadığını fark ederek durdu. Onu görmüştü ama tanımıyordu ve elini uzattı.

"Jack," diye fısıldadı.

Keskin bir nefes aldı. Onu tanıdığı anda anlamıştı, çünkü yüzü hem rahatlatma hem de acı içinde buruşmuştu, sanki sesi onu bir rüyadan uyandırmış gibiydi.

"*Adaira*," dedi ona doğru adım atarak. Arp elinden yuvarlandı ve Adaira'nın irkilmesine neden olan metalik bir çınlamayla yere düştü. Jack enstrümanına hiç bu kadar dikkatsiz davranmamıştı.

Ateş yükseldiğinde çaresizlik yüzünü gölgeleyerek ona doğru uzanıyordu. Alevler mavi yürekli ve pürüzlü bir şekilde aralarına girdi ve Adaira'nın kavurucu sıcaktan tökezleyerek kaçmaktan başka çaresi . O kadar parlaktı ki gözlerini kapattı, alnında boncuk boncuk terler belirdi ve giysilerini ıslattı.

Klan çizgisinin üzerinde diz çökmüş, ellerini toprağa sokmuş, ateşin hafiflemesini bekliyordu. Sıcaklık azaldığında gözlerini açtı. Alevler kendiliğinden sönmüş ve orman dumanla kaplanmıştı.

"Jack?" Adaira ayağa kalktı. Havanın keskinliği karşısında öksürdü ve ileri atıldı. "*Jack!*"

Kadın aceleyle onun durduğu yere gitti. Kadın dumanın içinden, balçığın üzerinde ezilmiş yakutlar gibi yanan korların arasından aradı. Korkusu bir anda pençesine dönüştü ve yerde onun yanmış bedenini ararken hıçkırıklarını bastırdı.

Ondan hiçbir iz yoktu. Nereye gittiğine dair hiçbir iz yoktu. Yerde sadece kül ve yanık bir çizgi vardı, ateşin yanmayı bıraktığı yeri işaret eden sınır. Sonra parıldayan bir şey gördü, dumanı tüten harabenin ortasında bütün ve zarar görmemiş bir şey.

Adaira ona bakarken donakaldı.
Jack'in arpi.

Bölüm 42

Rüzgâr kuzeyden esmeye ilk başladığında Frae endişelenmişti. O ve Mirin panjurları sürgülemiş ve bahçedeki son meyveleri toplamışlardı ama annesi sakindi, çay yapıyor ve sanki başka bir günmüş gibi dokuma dokuma yapıyordu.

"Korkma," demişti gülümseyerek.

Frae annesinin sahip olduğu cesareti bulmaya çalışmıştı ama sonra rüzgâr uğuldamaya başladı. Duvarlar sarsıldı ve kapılar sanki biri içeri girmeye çalışıyormuş gibi tıkırdadı. Rüzgâr çatlaklardan tıslıyordu, soğuk ve acımasızdı ve sonra ocaktaki ateş sönmüştü. Fenerler de sönmüştü, ta ki evin içindeki gölgelerde hiçbir alev yanmayana kadar.

Frae o zaman dehşete düşmüştü ama Mirin yine de onunla sakince konuşmuştu.

"Fırtına yakında dinecek, sevgilim. Gel yanımdaki yatakta dinlen, sana bir hikaye anlatayım."

Frae botlarını çıkarmış ve Mirin'in dediğini yaparak karanlık yatak odasında annesinin sıcaklığının yanına yerleşmişti. Ama Mirin'in sesi boğuk ve tuhaftı, sanki soluyordu. Masalı bitiremeden, "Sanırım biraz uykuya ihtiyacım var, Frae," dedi.

Frae, annesinin uykuya dalarken aldığı nefeslerin derinleşmesini dinlemişti. Mirin uyurken Frae uyanık kalmış, gözlerini çatıya dikmiş, her an rüzgârla uçup gitmesini bekliyordu.

"Anne?" Frae, endişelerine tek başına katlanamayacağını söylemişti. "Anne, uyan."

Mirin cevap vermemişti. Frae annesinin omuzlarını sarsarak daha yüksek sesle seslendi. Ama Mirin derin bir uykuya dalmıştı ve nefes alış verişleri yavaştı.

Toniğe ihtiyacı vardı. Tonik ona yardım edecekti.

Frae ateş olmadığını hatırlamadan önce yataktan fırlamıştı. Annesinin toniğini hazırlayamayacaktı. Soğuk odada durmuş, karanlık ocağa, Mirin'in tezgâhına ve bilinmeyene bakıyordu.

Daha önce hiç böyle bir korku yaşamamıştı ve bu korku onu yere yapıştırdı. Hızlı ve sık nefes alışları sanki hiç nefes almıyormuş gibi geliyordu, sanki demir bir el kalbini kavramıştı. Frae, Jack'in ona yardım etmek için orada olmasını diledi. Annelerini kurtarmak için ne yapması gerektiğini söylemesini.

Dehşete kapılmış bir halde titriyordu ki ön kapı çalındı.

İrkildi, bir an paniğe kapıldı. Böyle bir saatte kim ziyarete gelirdi ki? Frae'nin hatırlayabildiği en kötü fırtına sırasında?

Cevap veremeyecek kadar korkmuş, sinmişti. Ama sonra düşündü, *ya Jack ya da Sidra'ysa? Ya biri yardıma geldiyse?* Frae kapıya koştu ve buz gibi elleriyle sürgüyü açtı.

Verandada, göğsüne mavi bir ekose örtmüş kızıl saçlı bir adam görünce şaşırdı. Yanında yaşlı bir kadın vardı ve gözlerini rüzgara karşı kısmıştı. Frae gözlerini kırpmıştı ve korkuyla geri adım attı ama sonra bu adamı daha önce gördüğünü fark etti. Bir keresinde arka bahçede durmuş, onu bir baskından korumuştı. Bir tutsak olarak evin içine sürüklenmiş ve annesinin adını haykırmıştı.

"Yanınıza sığınabilir miyiz, Frae?" diye sordu.

Başını salladı, adamın onun kim olduğunu nasıl bildiğinden emin değildi. Ve adamla konuştukları anda kendini ne kadar rahatlamış hissettiğini fark etti.

yaşlı kadın kulübeye adım attı. Artık yalnız değildi ve mavi ekoseler giymelerine rağmen ikisine de güveniyordu.

Adam rüzgâra karşı kapıyı kilitlemesine yardım etmek zorunda kaldı. Ondan sonra ne diyeceğini bilemedi. Ateş yoktu, çay yoktu ve gözlerini adama dikmiş, yetersiz ııkta yüzünü belli belirsiz seçebiliyordu.

"Annen evde mi, Frae?" diye sordu ve Frae onu aradığını anlayabildi.

"O hasta," diye fısıldadı Frae.

Adamın nefes aldığını duydu, sanki sözleri onu bir bıçak gibi kesmişti. "Beni ona götürebilir misin?"

Frae ona yatak odasına kadar rehberlik etti. Hâlâ çok karanlıktı ama Mirin'in kesik kesik nefes alışlarını duyabiliyordu ve adamı ona doğru yönlendirdi. Frae, adamın yatağın kenarına oturuşunu izledi.

"Mirin?" dedi, sesi derin ve nazıktı. Cevap gelmedi. Ona tekrar seslendi, ısrarla. "*Mirın*, gözlerini aç. Bize geri dön."

Frae sesinin onu uyandıracığını umuyordu ama Mirin uyumaya devam etti.

"Sanırım toniğe ihtiyacı var," diye fısıldadı Frae, . "Büyü onu hasta ediyor."

Adam kayarak ona baktı. "Ateş olmadan başarabilir miyiz?"

"Hayır."

Uzun, korkunç bir an boyunca sessiz kaldı. Ama sonra annesine döndü ve Frae sadece alacakaranlıkta parıldayan saçlarını görebildi.

"Gel kızım," dedi yaşlı kadın, Frae'nin elini tutarak. "Zencefilli kek hazırladım ve okunmayı bekleyen bir kitap var."

Frae divandaki kadına katıldı. Isınmak için birbirlerine yakın oturdular ve kadın Frae'ye bir dilim zengin, hoş kokulu kek ikram ettiğinde Frae kabul etti. Mirin muhtemelen Brecceli bir yabancından yemek yediğı için onu azarlardı,

Ama Frae, tatlılığından huzur bularak birkaç ısırıkta mideye

Önünde açık duran bir kitap gördü, daha önce hiç görmediği bir kitaptı ve bunun kadına ait olması gerektiğini düşündü.

"Adın ne senin?" Frae sordu.

"Benim adım Elspeth," dedi kadın. "Evim sizinkinden çok uzakta değil."

"Nehrin yukarısında mı yaşıyorsun?" "Evet."

Frae bunu hayal etti; onu ve Mirin'i Elspeth'e bağlayan nehri. Kitaba baktı ve "Okuyabilir miyim?" diye sordu.

Elspeth, "Buranın ışığı oldukça loş olmasına rağmen bunu yapacağınızı umuyordum," dedi. "Gözlerinizi yormanızı istemem."

"Onları zorlamayacak. Annem gözlerimin çok iyi gördüğünü söylüyor." Frae kitabı kucağına koydu ve karanlıkta yüksek sesle okumaya başladı. Kısa sürede hikâyenin büyüüne kapıldı ve endişeleri uçup gitti - Mirin hakkındaki endişeleri, kırmızı başlı adamın kim olduğu hakkındaki endişeleri, fırtına hakkındaki endişeleri. Jack'in onlara dönüp dönmeyeceğine dair endişeleri.

Daha sonra hangisinin önce geldiğini merak edecekti: fırtınanın kopması mı yoksa yangının geri dönmesi mi? Emin olamıyordu, belki de ikisi aynı anda olmuştu. Ama aniden alevler bir çatırtıyla ocakta parladı ve fenerler alevlerini bulup masanın üzerinde ıslıl ıslıl yandı. Rüzgâr hafifledi ve güneş ışığı panjurlardaki çatlaklardan içeri girmeye başladı.

Frae'nin nefesi kesildi. Arkasından gelen ayak seslerini duyduğunda şaşkınlıkla ateşe bakıyordu.

"Frae?" diye sordu adam. "Annenin toniğini yapmama yardım eder misin?"

"Ah evet!" diye bağırdı, kitabı dikkatle bir kenara bırakarak. "İşte, sana nasıl yapıldığını göstereceğim."

Frae'nin çaydanlığı kaynamaya bırakmasını ve Mirin'in otlarını süzgeçte toplamasını dikkatle izledi. Ateş yanıyordu

O kadar parlaktı ki su birkaç dakika içinde kaynadı, Frae'nin içi rahatladı ve yaprakları çabucak suya batırdı.

"Ona bunu nasıl içireceğimizden emin değilim," dedi Frae, Mirin'in en sevdiği fincana keskin kokulu demi döktükten sonra.

Adam kadehi kadından aldı ve yatak odasına taşıdı.

Mirin hâlâ uyuyordu, koyu renk saçları etrafında toplanmış, şakaklarında gümüş ipliklerle parlıyordu. Gözlerinin altında mor lekeler vardı ve yüzü kül rengindeydi. Frae onun çok hasta görüldüğünü, sanki akşam olduğunda yok olacakmış gibi olduğunu düşündü. Yatağın üzerine çıkmadan önce bir süre ellerini ovuşturdu.

Mirin'in bir yanına, adamın diğer yanına oturdu ve adamın parmaklarını daldırıp Mirin'in ayırık dudaklarının arasından damlatmasını izledi. Frae önce bunun tuhaf olduğunu düşündü ama adamın ne kadar ısrarcı ve dikkatli olduğunu gördü. Çok geçmeden Mirin onun parmaklarından sayısız damla yutmuş, yüzüne renk gelmeye başlamış ve nefes alış verişinin düzeni değişmişti.

Frae, annesinin gözlerini açtığı ve yanında oturan adamı gördüğü anı asla unutmuyacaktı. Mirin'in önce ona, sonra da Frae'ye nasıl gülümsediğini asla unutmuyacaktı.

Frae her zaman büyüünün bir his olduğunu bilmek istemişti. Bazen vadilerden kır çiçekleri toplarken ya da şırıl şırıl akan havuzlardan birinden su içerken onu elleriyle kavradığını hayal etmişti. Aysız bir gecede yıldızlara baktığında. Ama artık biliyordu.

Mirin'in elini tutup sıırttığında büyüünün yumuşak ve nazık olduğunu hissetti.

"Nereden biliyorsun?" Sidra Torin'in saçlarını okşayarak sordu. "Hasta olduğumu nereden biliyordun?"

Breccanlar'ın kalesinin derinliklerindeki odasının mahremiyetinde, yatağında sarmaş dolaş yatıyorlardı. Fırtınanın dinmesinin ve güneşin doğup batıyı aydınlatmasının üzerinden saatler geçmişti. Torin ve Sidra o saatleri David ve Innes'le birlikte yorulmak bilmeden çalışarak doldurmuşlardı; yaralanan ya da acı çekenleri iyileştirmiş, molozları , onarımlar yapmışlardı. Breccalılarla omuz omuza çalışmışlardı ve kimse buna karşı çıkmamış ya da garip karşılamamıştı. Hayır, sanki bu hep böyle olmuş, bir klan diğerine yardım etmiş gibi görünüyordu.

İşbirliklerini mümkün kılan şeyin yanıklık ve rüzgâr olduğunu bilmek alçakgönüllülüktü.

Güneş öğleden sonra havayı ısıttığında Innes, Torin ve Sidra'yı o akşamki yemekten önce dinlenmeleri için odasına göndermişti. İkisi döner dönmez lord ve eşinin yanı sıra Adaira ve Jack ile birlikte yemek yiyeceklerdi. Sidra bu yemekte ne olacağını bilmiyordu ama bunun yeni bir şeyin başlangıcı olmasını umuyordu. Bu yemeği paylaşmak bir anlayış ve hatta belki de bir dostluk oluşturacaktı.

Torin biraz daha yaklaştı, teni Sidra'nınkine sıcacık değiyordu. İkisi de kirliydi -tırnaklarının altında kir, saçlarında kir vardı- ama Sidra bunu umursamamıştı. Torin battaniyenin altında ona katılana kadar giysilerini çıkarmış ve bitkin bir halde uzanmıştı.

Bir süre ona baktı. İrisleri peygamber çiçeği gibi maviydi, iç halkaları kahverengiydi. Gökyüzünün ve toprağın rengi. Birkaç çiçeğin hâlâ saçlarında saklı olduğunu fark etti. Ona yakıştıklarını düşündü ve öyle kalmalarına izin verdi.

"Sen beni göremiyordun ama ben seninleydim Sid," dedi kolunun izini sürerek. "Diğer taraftan bile seni canlı bir şekilde görebiliyordum."

Bunu düşündü ve onun varlığını hiç hissedip hissetmediğini merak etti. Belki bir ya da iki kez, diye fark etti. Ne zaman kalede bir cereyan hissetse.

"Bilmeceyi nasıl çözeceğimi şaşırmıştım," diye devam etti. "Bana hastalığın cevabını verecek bir bilmece. Ve bu yüzden siz merhem hazırlarken ve hastalarınızı iyileştirirken onları izledim, yeterince dikkat edersem cevabı ellerinizde bulacağımı düşündüm."

"Peki ya sen?" diye fısıldadı.

"Evet." Parmaklarını birleştirerek gülümsedi. "Ve Maisie de yardım etti."

Sidra, Torin ona her şeyi anlatırken onu dinledi. Torin'in hikâyesi, bilmece ve içinde bulunduğu durum, topladığı çiçekler ve başarısız denemeleri onu alıp götürmüştü. Hap adında bir tepe ruhu, zorluklar içinde ona arkadaş olmuştu.

"Cevabı bulamayacağımı düşündüğüm pek çok an oldu," diye itiraf etti. "Sanırım senin bu hastalıktan etkilendiğini fark etmemiş olsaydım, hâlâ ruhlar âleminde, karaya vurmuş ve başıboş bir halde olurdum." Saçlarının siyah düğümlerine dokunurken bir süre sessiz kaldı. "Bana neden söylemediğini merak ettiğim ve bunun için acı çektiğim anlar oldu. Sonra bizi kurtarmak için elinden geleni yaptığını fark ettim ve cevabı bulmak için seninle birlikte çalışmaya hazır ve istekli olmalıydım."

Sidra onun yumuşak bir sesle söylediği sözlerden etkilenerek kısa bir süreliğine gözlerini kapattı. "Eğer yanıklığın bana dokunduğunu gördüysen," diye başladı, gözlerini tekrar ona dikerek, "o zaman sen de gördün mü-"

Bitirecek zamanı yoktu. Torin'in eli battaniyenin altından kayarak karnının üzerine geldi.

"Evet," dedi gözlerini kırıştıran bir gülümsemeye. "Eve, sana dönmek için bu kadar çaresiz olmamın bir başka nedeni."

Sidra soluk soluğa bir sesle güldü. "biraz şoktayım Torin."

"Ben de öyle," diye kabul etti, sesi neşeyle ısınmıştı. "Yine de daha fazla memnun olamazdım Sid. Senden bir çocuk yapmak için." Onun üstüne çıkacak şekilde yer değiştirdi.

Sanki onu ezebileceğinden endişe ediyormuş gibi tüm ağırlığını dirseklerine ve dizlerine verdi. "Umarım çocukta senin gözlerin, gülüşün, kahkahaların ve cesaretin vardır. Yeteneklerin, sabrın ve nezaketin." Kadının boğazını, kalbinin nabzının hemen üstünden öptü. "Umarım çocuğumuz senin tüm özelliklerini ve benim sadece birkaç özelliğimi miras alır."

"Yarısı benden yarısı sende," diye ısrar etti Sidra. "Kendi kişiliklerini kazanana kadar."

Torin ona baktı. Onda gurur ve belki de bir parça korku gördüğünü düşündü. Alaycı bir tavırla ekledi: "Sence Maisie bu habere sevinecek mi?"

Kıkırdadı. "Hiç şüphesiz *çok heyecanlanacak*. Senin ve benim ellerimiz dolu olacak Sid." Ama sonra gülümsemesi soldu ve Sidra onun gözlerinde başka bir ışığın yansıdığını gördü.

Ona dokunmak için uzandı ve Torin'in yüzü acı ya da zevkten çatladı.

"Sana zarar vermek istemiyorum," dedi. "Ya da çocuğa."

"Bana ya da çocuğa zarar vermeyeceksin," diye karşılık verdi onu daha da yaklaştıran.

Vücutları birleştğinde nefes nefese kaldılar. Onu içinde hissettiğinden beri sadece birkaç hafta geçtiğini biliyordu, ama diyarlar onları ayırmıştı. Ona bir daha sarılıp sarılamayacağını ya da onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ettiği haftalar olmuştu. Nefesini teninde hissedip hissedemeyeceğini, ağzının tadına bakıp bakamayacağını ya da karanlıkta sesini duyup duyamayacağını.

Torin'le birlikte evindeydi. Batıda, pencereden içeri süzülen güneş ışığı altında olabilirdi ama onun kollarında evindeydi. Torin'in adını fısıldamasıyla kendini hiç bu kadar güvende hissetmemiş, hiç bu kadar derinden tanınıp sevilmemişti.

Ve Sidra çiçeklerin Torin'in saçlarından süzülüşünü izledi.

Adaira, Jack'in arpını batı tepelerinin üzerinde taşıyordu. Bulutlar güneşin altında dağılırken gökyüzü parlak bir maviye bürünmüştü. Ağaçlar yapraklarını dökmüştü.

Fırtına; dalları öğleden sonra ışığında dimdik duruyor, çimenlerin üzerine eğri büğrü gölgeler düşürüyordu. Funda düzleşmiş ve kır çiçekleri kırılmıştı. Yine de geçen her anla birlikte toprak canlanıyor, güneşin tadını çıkarıyor gibiydi.

Birkaç çiftliğin yanından geçti ama evlerini onaran ve enkazları temizleyen Breccalılarla konuşmak için durmadı. Yoldan saptı ve tanıdık bir vadiyi takip ederek bir ormana, oradan da daha uzağa, bir kayalığa doğru yürüdü.

Bir zamanlar Kae'nin yaşadığı kulübe Adaira'nın günler önce bıraktığı gibiydi, fırtınadan etkilenmemişti. Toprak köprüden, büyüğü bozulmuş, ardına kadar açık duran ön kapıya doğru yürüdü.

Adaira serin gölgelere doğru adım attı. Buraya, lanetlenmiş bir göle neden geldiğini bilmiyordu. Neden bu yere çekildiğini hissettiğini bilmiyordu ve duvarda asılı iskelete bakarken son umudunun da azaldığını hissetti.

Elbette Jack burada olmayacaktı. Artık onun diyarında değildi - yangın onu ele geçirmişti - ve Adaira kalp acısıyla ağırlaşmış bir şekilde palyasın kenarına oturdu. Uzun bir süre orada kaldı ve güneş ışığının altın rengine dönüşmesini izledi. Kail avlusunda kuşlar ötüyor, tatlı şarkıları cırcır böceklerinin cıvıltılarına ve ara sıra gölden yüzeye çıkan bir balığın takırtısına karışıyordu. Bir esinti, duvarların ötesindeki uzun otları ve devedikenlerini sallayarak iç çekti. O yumuşak rüzgârdan bir dal açık kapıdan içeri süzüldü ve Adaira'nın yüzüne sevgi dolu bir el gibi dokundu.

Kae'nin onu izleyip izlemediğini merak etti.

Adaira Jack'in arpını kulübede bırakmayı düşündü ama sonra *hayır dedi*. Lorna Tamerlaine'in Adaira'ya arp çalmayı öğretmeye çalışmasının üzerinden uzun zaman geçmiş olmasına rağmen, arp onda kalacaktı. Adaira'nın bir arpın başına oturup parmaklarını oynatarak arp çalmayı öğrenmeye çalışmasının üzerinden yıllar geçmişti.

notalar. Müzik ona direnmişti, ama belki de sadece o da müziğe direndiği için.

Adaira şimdi usulca arpın çerçevesini izliyordu. Akşam vakti çöküyordu; ailesi yokluğundan endişelenmeden önce eve dönmesi gerekiyordu. Yine de ilk yıldış gökyüzünü aydınlatana kadar bekledi. Jack'i talandırırken gördüğü yıldışlar gibi sadakatle yanan soğuk ve uzak bir ateş.

Arpından bir nota koparmaya cesaret etti.

Bölüm 43

Adaira o gece akşam yemeğinden ne bekleyeceğini bilmiyordu. Neredeyse anne ve babasının yemeğini iptal edecekti - kendini yorgun ve kalp hastası hissediyordu ve hiç de aç değildi - ama yemekte onlara katılmak için Innes'in özel odasına girdiğinde ... Adaira, Torin'in masada Sidra'nın yanında oturduğunu görünce şaşkına döndü. Göz göze geldikleri anda Adaira sanki bir baraj yıkılmış gibi geçmişin hızla ilerlediğini hissetti. Sanki kuzeniyle hiç zaman geçmemiş gibiydi -daha dün değil miydi Torin'le doğudaki fundalıklarda koşturdukları- ve Torin ayağa kalkıp onu kucaklamak için koşarken Adaira güldü.

"Ne zaman geldin?" Adaira arkasına yaslanarak haykırdı ona bakmak için kollarını açtı.

Torin gülümsedi. "Saatin kaç olduğundan emin değilim. Fırtına vardı." "özlemiş olmalıyız," dedi. "Ben çok "Burada olduğun için mutluyum, Torin."

"Ben de öyle, Adi. Gel, biz de seni bekliyorduk."

Birlikte masaya doğru yürürlerken Adaira onda bir şeylerin farklı görüldüğünü düşündü. Tam olarak adlandıramadığı ama yine de hissettiği bir şey. Kötü bir şey değildi - daha çok yaşlanmış gibiydi. Daha yumuşak ve daha zayıf görünüyordu, sanki bazı kısımları yontulmuş gibiydi. Ruhlar âleminde bulunmanın onda bir iz bıraktığını hayal etti ve anında göğsünde o ağrıyı yeniden hissetti.

Adaira masadaki yerini buldu ve hatırlamak için gözlerini kapatarak bir nefes aldı. Jack'i hâlâ canlı bir şekilde görebiliyordu.

hafızasında. Saçlarında yıldızlar ve gözlerinde esrarengiz bir ışıkla alevler tarafından tüketildiği görüntüsü. Ruhlar arasında bir kral.

"Jack nerede?" Sidra sordu.

Adaira yanındaki boş sandalyeye baktı, sanki adının duyulması onu harekete geçirecekmiş gibi. Onun için ayrılan yere baktı ve ardından şarap bardağına uzandı. Duyurusunu yapmadan önce uzun bir yudum aldı.

"O gitti."

Sözleri masanın üzerine buz gibi düştü. Ama endişe ve şaşkınlıkla ona doğru eğilen anne babasının dikkatini, Sidra'nın şefkatini ve Torin'in ciddi anlayışını hissetti.

"Fırtınayı sona erdirmek için şarkı söyledi," diye açıkladı Adaira, "ve bu onun ölümünü gerektirdi. Ruhlar onu aldı." Ve ne bu konuda daha fazla konuşmak ne de acıma duygusuna maruz kalmak istemediği için tabağını yemekle doldurmaya başladı.

Torin de onu takip , sonra da rengi iyice solmuş olmasına rağmen Sidra.

Ama Innes, konuşmanın etrafında asla dans etmeyen biri olarak, "Özür dilerim Adaira," dedi.

Adaira çenesini sıktı ve neredeyse soğukkanlılığını kaybediyordu - gözlerinin yaşardığını hissedebiliyordu. Şarkı söylediği sırada Jack'in yanında ne olurdu diye düşünmeden edemedi. Ateş yanarken onun yanında dursaydı.

Onunla kalacaktı, bu kadarını biliyordu. Ona yemin, seçim ve aşkla bağlı kalacaktı, bu üç bağ kolay kolay kopmazdı. Bane hâlâ dünya perdesinin ardında hüküm sürüyor olacaktı ve batı gölgede kalacaktı. *Hayır*, dedi kendi kendine, duygularını silkeleyerek. *Her zaman böyle olması gerekiyordu.* Ve Jack'i de bunu bildiği ve onu yataklarında uyurken bıraktığı için suçlayamazdı.

Onun hem gücü hem de zayıflığı olmuştu.

"Üzülecek bir şey yok," dedi annesinin bakışlarına karşılık vererek. "Onun kaderinde her zaman ruhlar için oynamak, rüzgârın üstesinden gelmek vardı."

Neyse ki Innes konuyu burada bıraktı ve yemek rahatsız edici bir sessizlik içinde başladı. Adaira konuyu değiştirdiği ve doğrudan meselenin özüne indiği için babasına minnettardı.

David hem Torin'e hem de Sidra'ya, "Sizinle doğuda bir ilişki sürdürmek istiyoruz," dedi. "Ve ticaretin klanlarımız arasında yakınlık kurmak için iyi bir yol olacağını düşünüyoruz."

Torin Sidra'ya baktı ama Sidra Adaira'ya baktı. Doğu ile batı arasında bir ticaret kurmak her zaman onun hayaliydi.

Adaira sessiz kaldı. Elbette hâlâ takasın gerçekleşmesini istiyordu. Sadece yanında Jack olmadan gerçekleşmesini asla hayal edemediği bu konuşmayı yönlendirmek için kendini çok boş hissediyordu. Bu kadar çabuk el sıkışmalarının nedenlerinden biri de buydu: Jack ilk takası ve umarız gelecekteki takasları denetlemek için onun yanında duracaktı. Bu yeni ve imkânsız görünen çabasında ona destek olacak bir ortak.

Gözleri tekrar Jack'in tabağına kaydı.

Sidra, Adaira'nın üzüntüsünü hissederek, "Biz de bunu isteriz," diye cevap verdi. Dikkatini David'e çevirdi. "Bu konuda nasıl ilerlemek istediğinizi hiç düşündünüz mü?"

Innes, "Bunu ayda bir yapmanın en iyisi olduğunu düşünüyoruz," diye söze başladı. "Breccalılar ihtiyaç duyduğumuz zamanlarda bizim için yaptıklarınızı asla unutmayacaktır ve klanımdaki çoğu kişi mallarını sizinkilerle takas etmeye açık fikirli ve istekli olacaktır. Sadece bunun için uygun bir yer bulmayı henüz düşünmedik ve klan çizgisinin bizi böldüğü için meselenin en can alıcı noktasının bu olduğunu biliyorum."

Adaira sadece birkaç saat önce klan hattında yürümüştü. Orada farklı bir şey fark etmemişti ama toprağın içinde dolaşan büyüye de pek dikkat etmemişti. Jack çizgide kaybolmuştu. Bane'in de sonunu orada getirmişti. Adaira şimdi adayı uzun süredir bölünmüş tutan lanetin kalkıp kalkmadığını merak ediyordu. Jack tacını aldığı anda bulutların nasıl dağıldığını düşündü. Güneşin yeniden batıyı nasıl doldurduğunu.

Bazen bunu hayal etmişti - lanetin çözüldüğünü ve adanın bir kez daha birleştiğini.

"Bir şey hissettin mi Torin?" diye sordu kuzenine.

Avucundaki büyülü yara izinden bahsettiğini biliyordu. Doğu Muhafızları Yüzbaşılığına terfi ettiğinde aldığı yara.

Torin yara izinin parıltısına bakarken elini esnetti. "Gerçekten de geçitten geçberi hiçbir şey hissetmedim."

Ama Adaira, o döndüğünde adanın da tehlikenin pençesinde olduğunu düşündü. Belki de klan soyunun büyüü hâlâ devam ediyordu ama herkes fırtına yüzünden bunu fark edemeyecek kadar meşguldü.

"Sidra ve benim yarın klanımıza dönmemiz gerekiyor," diye devam etti Torin, Innes'in bakışlarına karşılık vererek. "Eve dönerken klan soyuna bir göz atıp gücünün hâlâ yerinde olup olmadığına bakacağım. Biz de açımızdan ticaret üzerinde düşünmeye devam edeceğiz. Sanırım bunun gerçekleşmesi için iyi bir yer bulabiliriz."

Şarap kadehini kaldırmak için durakladı ve Adaira'ya baktı. "Her şeyden önemlisi, birbirimizle iletişim halinde olalım."

Adaira ona alaycı bir gülümseme verdi. Ama kadehini onunkine kabul etti. Adanın dört liderinin bir araya gelip birbirlerine ve ticarete kadeh kaldırdıklarını görmek için ne kadar çaresiz olduğunu fark etmemişti, ta ki her şey önüne serilene kadar.

Sidra, Torin ve Adaira'yla birlikte doğuya doğru at sürdü, Blair ve diğer muhafızlar da onu takip etti. Eve dönmeye, kendi yatağında uyumaya ve Maisie'ye sarılmaya fazlasıyla hazırđı ama yine de adada geleceğin neler getireceğini, ticaretin nasıl ilerleyeceğini ve atmaları gereken sonraki adımları düşünmek dikkatini dağıtıyordu.

Yine de Aithwood'un kömürleşmiş kalıntılarını görür görmez zihni sessizleşti.

Duman hâlâ durgun bukleler halinde yükseliyordu. Ormanın büyük bir bölümü yanmıştı, ancak kuzey tacı ve güney kısmı olmak üzere hâlâ zarar görmemiş bölümler vardı. Sidra daha da yaklaşınca manzaranın sanki ormanın kalbi sklmş, geride kl ve ağaç gövdelerinin kömürleşmiş kaburgaları kalmış gibi göründüğünü düşündü.

Kısrağını yürüyüşe kaldırdı, sonra küçük grup ormana ulaştığında attan indi. Torin, Sidra ve Adaira yanmış kalıntılar arasında yürürken muhafızlar atların yanında kaldı. Sidra, Jack'in bu yerde durup şarkı söylediğini, yandığını ve iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu hayal etti. Hâlâ onun gerçekten gittiği gerçeğini kavramakta zorlanıyordu - Torin'in aksine, ölümlü hayatına geri dönmesinin hiçbir yolu yoktu.

"burada." Torin'in sesi sessizliği bozdu.

Sidra klan sınırına yaklaşırken adımlarını yavaşlattı. Torin ve Adaira gibi o da yanmış ağaçlara çok yaklaştığı için kömürle kaplanmıştı. Sanki ormanın bu kısmından geçip de burada olanlardan etkilenmemek imknsızmış gibi.

 çizginin önünde durmuş, aşağıya bakıyorlardı. Sonra Torin Sidra'nın eline uzandı.

"stne basar mısın Sid? Yaramda hissedip hissedemeyeceğimi görmek istiyorum."

Başını sallayarak çizginin üzerinden geçti, sonra dönüp Torin'e baktı. Torin kaşlarını çatmış, elini esnetiyordu.

Parmaklar.

"Bir şey hissettin mi?" Adaira sordu.

"Hayır," diye yanıtladı. "Hiçbir şey hissetmedim. Klan soyunun laneti burada bozuldu."

"Ormanın daha aşağısında test edelim mi?" Sidra önerdi. "Ağaçların yanmadığı bir yerde mi?"

"Evet. Gel Sid." Tekrar kızın eline uzandı ve onu çizginin üzerinden geri çekti.

Önce kuzeye doğru yürüdüler ve sonunda ateşin söndüğü yere vardılar. Bir dünyadan başka bir dünyaya, külle kaplı çoraklıktan yemyeşil bir berekete adım atmak gibiydi. Sidra çizgiyi tekrar geçerken ürperdi, bu kez Torin'in kaşlarının izledi.

"O zaman senin geçişini hissettim," dedi. "Lanet hâlâ burada duruyor."

"O zaman büyük ihtimalle ormanın güney ucunda da vardır," dedi Adaira ama sesi sanki nefes almakta zorlanıyormuş gibi ince ve tuhaf çıkıyordu. "Şimdi oraya doğru yürümeliyiz." Döndü ve yanmış kısımda tekrar adım atmaya başladı.

Sidra batıya doğru geri adım attı ve olayın burada gerçekleşmiş olması gerektiğini düşündü. Jack'in ateşe dönüştüğü yer.

Kavrulmuş Aithwood'un tamamında yürüdüler ve sonunda yerdeki tuhaf bir çöküntüye geldiler; altın rengi kum ve pürüzsüz taşlarla dolu geniş ve sık bir yatak.

Sidra birden ne olduğunu anlayarak, "Ruhlar," fısıldadı. "Nehir ..."

"Gitti," diye bitirdi Adaira, yan gözle ona bakarak.

Sidra bir süre onun bakışlarını tuttu. Adaira'nın gözlerinde ateşli bir parıltı vardı ve yüzünde kömür rengi çizgiler oluşmuştu. Sidra arkadaşının koluna dokunmak, onu sabit tutmak için uzanmak istedi, bu ormanın onun için bir dizi duygu barındırdığını biliyordu. Burası kaderinin mühürlendiği yerdi. Bu ormana yatırılmıştı.

Bu yaşlı ağaçların arasındaki yosunlar, hiç sahiplenilmemiş bir adaktı. Ve böylece bu nehir onu doğuya, Tamerlaines'in kollarına götürmüştü.

Sidra, Adaira'nın botlarının üzerinde izler bırakarak nehrin açıkta kalan yatağından geçişini izledi. Ancak Adaira, teorilerini test etmek için klan çizgisinde kalmak , yanmış nehri takip etti ve su hala akıyor olsaydı akıntı yönünde yürüyecekti.

Kadın ormanın içinde gözden kayboldu ve Torin, "Ona biraz zaman verelim," diye mırıldandı.

Sidra başını salladı.

O ve Torin, Jack'in fedakârlığının lanetin bir kısmını bozduğu, ancak müziğinin hâlâ ulaşamadığı yerler olduğu sonucuna vardılar. Bu keşfin ada için ne anlama geldiğini merak ederek akıntıya karşı el ele yürüdüler ve kısa süre sonra ormanda bir eve rastladılar. Fırtınanın etkisinden hâlâ kurtulamamış bir avlu, taş ve sazdan yapılmış bir kulübe vardı. Adaira kulübenin içinden panjurları açıyordu ve Sidra geçici olarak ona katıldı.

"Burada kimin yaşadığını biliyor musun?" Sidra mutfak masasına ve kırımlardan sarkan otlara dikkat ederek sordu.

"Niall Breccan'ın var," diye yanıtladı Adaira. "Jack'in babası."

Sidra dondu kaldı. Bu gerçeğe şaşırması gerekirdi ama yine de ona bir darbe gibi çarpmıştı. "Jack'in babası bir Breccan mı?"

Adaira pencerelerden birinden eğilerek, "Evet," diye cevap verdi. "Torin? Torin, içeri gel. Sana ve Sid'e bir hikâye anlatmak istiyorum ve bunu iki kez aktarmak zorunda kalmak istemiyorum."

Bir an sonra Torin arka eşikte, ışıkla çerçevelenmiş olarak belirdi. "Maisie'nin tutulduğu yer , değil mi?" dedi. "Ve Moray onları çalarken diğer kızları da."

"Evet," dedi Adaira masaya otururken.

Sidra da oturdu, dizleri aniden güçsüzleşmişti. Torin önce ana odayı inceledi; şöminenin üzerindeki şamdanlara, köşedeki bastonlara ve bir duvara dayalı masaya baktı. Sonunda masadaki Adaira ve Sidra'ya katıldı. Adaira onlara Jack'in babasının onu doğuya, Mirin'e götürüşünün hikâyesini anlatmaya başladığında sessizdiler.

Sonunda, Torin parmaklarını sakalında gezdirmekten sakalına daha fazla kömür . Dirseklerini masaya dayayarak iç çekti.

"Demek burası Niall Breccan'ın evi," dedi. "O şimdi nerede?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Adaira. "Belki de özgürlüğüne kavuştuktan sonra buraya hiç dönmemiştir."

Torin, "Sanırım öyle yaptı," dedi. "Eksik eşyalar var, sanki aceleyle toplanmış gibi."

Sidra dudağını ısırarak Adaira'nın sabit bakışlarıyla buluştu. Her iki kadının da soruları vardı ama yüksek sesle konuşamayacak ya da merak edemeyecek kadar hassas hissediyorlardı. Kuş sesleri ve hafif bir esintiyle tatlanan sessizlik kulübeye yayıldı. Adaira sonunda ayağa kalktı ve şöyle dedi: "İkinizi de çok uzun süre tuttuğumu biliyorum. Eve dönmek için sabırsızlandığınızı tahmin edebiliyorum ve şu anda öğleden sonra oldu."

Sidra ve Torin onu arka kapıdan çıkarken takip etti. Burası tuhaf ama büyüleyici bir yerdi ve Sidra burayla ilgili karışık duygularıyla mücadele ediyordu. Maisie bir zamanlar burada tutulmuştu ama Jack'in babası korkunç bir durumda yakalanmış iyi bir adamdı. Duygularının kabardığını hissetti ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken içini çekti.

Adaira yine nehir yatağında durmuş, akıntıya bakıyordu. Doğuya doğru bakıyordu.

Sidra onun yanında durdu, ayaklarının altındaki birkaç taş yerinden oynadı.

"Bu sana neye benziyor Sid?" Adaira sordu.

Sidra önce kararsız bir şekilde önüne baktı. Ama sonra Adaira ile aynı görüntüyü gördü ve içini bir sıcaklık kapladı.

kanında.

"Bir yola benziyor."

Frae kail avlusunda kızıl saçlı adamın -annesi ona Niall diyordu- yanında diz çökmüştü ve sonunda cesaretini toplayıp söylemek istediği sözleri söyledi.

"Sen benim babam mısın, Niall?"

Niall dondu kaldı, kehribardan izler taşıyan eli kailin içinde saklıydı. Ama Frae'ye baktı ve bakışları nazikti. "Evet, Frae."

"Siz de Jack'in babası mısınız?"

"Evet."

"Yine de sen bir Breccan'sın."

". Bu seni korkutuyor mu Frae?"

"Hayır," diye cevap verdi dürüstçe, gözlerini ona dikerek. "İyi olduğunu biliyorum."

Gülümsedi ve dikkatini bahçeye vermeden önce öksürdü. Frae onun birkaç damla gözyaşı sakladığını düşündü ama sonra şöyle dedi: "Bunu duyduğuma sevindim. Ben de baban olduğum için mutluyum. Şimdiye kadar gelemediğim için üzgünüm."

"Bizimle kalacak mısın? Benimle ve annemle?" Frae sordu. "Ve Jack, ne zaman eve gelirse?"

Niall durakladı, sanki düşüncelere dalmış gibiydi. Onun sessizliği Frae'yi tedirgin etti ve onun gittiğini hayal ederken kalbi aniden çok hızlı atmaya başladı. Onun gitmesini istemiyordu. Yine de ona nasıl hissettiğini söyleyemeyecek kadar utangaçtı.

"Burada seninle, annenle ve izin verirsen Elspeth'le kalmayı çok isterim."

"Evet, *Elspeth!*" Frae alnını şapırdatarak ağladı. Yeni arkadaşını dahil etmeyi unuttuğu için suçluluk duygusuna kapılmıştı. "Benim odamda kalabilir. Yani *Jack'in* odasında. Önce onun, sonra da benim."

Niall, Frae'nin sepetine bir demet kail koyarken, "Çok kızım," dedi. Ona göz kırptı ve Frae gülümsedi, o kadar mutluydu ki göğsünün patlayabileceğini düşündü.

"İşte, şimdi biraz havuç toplayalım mı? Sanırım annenin hoşuna gider."

Frae salladı ve havuçların yetiştiği sıralara doğru ilerlediler. Öğleden sonra geç saatlerdi ve rüzgar sessiz, gökyüzü bulutsuz, güneş parlaktı. Mükemmel bir gün gibi görünüyordu ve atlılar yaklaştığında Frae babasına üç ineklerinden bahsediyordu.

Aithwood'un bekçileriydi. Klan hattında devriye gezen Doğu Muhafızları'nın en güçlüleri. Frae onlara her zaman huşu ile bakmıştı. Onu ve Mirin'i güvende tutuyorlardı ve Frae onlara her zaman güvenmişti. Ama atlılar bahçe duvarının diğer tarafında durduklarında yaylarındaki okları çektiler.

"Ayağa kalk Breccan," diye emretti içlerinden biri. "Ellerini kaldır."

Frae bir an şaşkınlıkla bakakaldı. Babası mavi ekosesini giymiyordu ama dövmelelerini de saklayamıyordu. Niall yavaşça ellerini kaldırdı ve ayağa kalktı.

"Bizimle gel," dedi başka bir muhafız. "*Şimdi*. Kızdan uzak dur."

Niall sert adımlarla ilerlemeye başladığında, Frae kollarını Niall'a doladı.

"Hayır. *Hayır!* O benim *babam*."

Sözlerinin nasıl kanatlanıp Tamerlaine muhafızlarının yüzlerine çarptığını izledi. Kaşları düştü ve ağızları ince, sert çizgiler halinde sıkıştı. İçlerinden biri sonunda şöyle dedi: "Hadi ama Frae. Bu adam tehlikeli ve izinsiz girmiş. Bırakın gitsin."

Sadece Niall'a daha sıkı sarıldı ve yüzünü onun gömleğine gömdü. Dünyanın ne kadar acımasız olduğuna, babasının *sonunda* Mirin'le birlikte olmak için gelip de muhafızlar tarafından götürülmesinin ne kadar adaletsiz olduğuna ağlamak istiyordu.

Niall ona, "Her şey yolunda Frae," diye fısıldadı.

"Hayır, değil!" diye bağırdı. Frae keskin bir nefes aldı, başını arkaya yasladı ve sanki yüzü

Ateş. Çok öfkeli, çok kızgındı. Daha önce hiç bir yetişkine bağırمامıştı ama sesinin yükselmesine izin verdi. "Bütün hayatım boyunca seni bekledim! Onlara iyi olduğunu söyle baba. Söyle onlara!"

"Frae." Mirin'in sesi güneş ışığını kesiyordu. Ama kızını azarlamıyordu; onu sakinleştirmeye çalışıyordu ve Frae annesine baktı.

"Bu adamı isteyerek mi barındırıyorsun Mirin?" diye sordu muhafızlardan biri. Okları hâlâ Niall'ın üzerindeydi. Ve onu bırakmayı reddettiği için Frae'ye de.

Mirin Niall'ın yanına geldi. Bakışları karanlık ve sabitti, muhafızlara bakarken çenesi yukarı doğru eğikti. "Evet, o bir misafir."

"O bir *Breccan*."

"Ve o benim," diye karşı çıktı Mirin soğukkanlılıkla. "Masum bir insanı vurmadan önce oklarınızı indirin."

"Ne demek o *senin*? Bu adama bağlı mısın Mirin?"

Frae annesinin Niall'a bakışını izledi. "Evet. Yıllar önce bu tepede, ayın ışığında bir yemin etmiştik. O benim ve eğer ona zarar verirsen, bana karşı asla ödeyemeyeceğin bir borcun olur."

Hava gerginlikle çatırdıyordu. Kimse konuşmuyor ya da hareket etmiyordu; hepsi bir ağa yakalanmış gibiydi ve Frae bundan sonra ne olacağından emin değildi. O ve Mirin, Niall ve Elspeth'i nasıl güvende tutabileceklerdi? Sonra onu şaşırtan bir ses geldi ve tüm dikkatleri bahçe kapısına çekti.

Torin muhafızlara, "Oklarınızı indirin," diye emretti. "Kale barakalarına dönün ve yeni talimatlar alana kadar orada kalın."

Muhafızlar solgun ve şaşkın görünüyorlardı ama hemen lorda kulak verdiler. Okları sırtlarındaki sadaklara geri koydular ve bir toz bulutu içinde oradan ayrıldılar.

Frae rahatlayarak ürperdi ve kollarını Niall'dan çözdü. Torin'e baktı, yüzündeki koyu lekeler onu şaşırtmıştı.

Yüzü ve giysileri; bacadan çıkmış gibi görünüyordu. Sidra onun yanındaydı, o da kor izleri taşıyordu. Frae'nin umudu Mirin konuşana kadar sürdü.

"Laird, Lady. Lütfen bu adamın burada benimle güven içinde kalmasına izin vermenizi rica ediyorum. Klan için bir tehdit değil."

"O Niall Breccan, anladığım kadarıyla?" Torin, bakışları Mirin'den Niall'a kayarak konuştu. "İçeri gelip hepinizle biraz konuşabilir miyiz?"

Frae bunun iyiye mi yoksa kötüye mi işaret merak etti. Torin ve Sidra onları dinleyecek miydi? Niall'ın elini tutmasına izin verdi ve laird ile şifacıyı kulübeye kadar takip ettiler.

Elsbeth konuşulanları pencereden duymuş olmalıydı; mutfak masasında çay ve içeceklerden oluşan bir sofraya hazırlamıştı ve herkes orada toplanmıştı, sessizlik Sidra bozana kadar gergindi.

"Aithwood'daki kulübenden yeni geldik, Niall."

Frae babasına baktı. Parmaklarını saçlarında gezdiriyordu ve gergin görünüyordu. "Yangından kurtuldu mu?"

"Evet."

"Bunu duymak rahatlattı."

Torin, "Oraya dönme planınız olup olmadığını öğrenmek istedik" dedi.

"Benim evime mi?" Niall durakladı ama gözleri Mirin'e kaydı. "Burada Mirin ve Frae ile birlikte annem Elspeth'in yanında kalmayı umuyordum."

Frae tırnaklarını ısırды, bahçedeki toprağın tadına baktı. İşte o an gelmişti. Babasının onlarla kalmasına izin verilip verilmeyeceğini öğreneceği andı.

Torin elini kaldırarak, "Elbette burada kalabilirsin," dedi. "Bu senin ailen ve sen onlara aitsin. Ama ormandaki kulübenizi kullanabilir miyiz diye sormak istedik."

"Kullanmak mı?" Niall sordu. "Ne için?"

"Orada bir ticaret kurmak istiyoruz," diye yanıtladı Sidra. "Breccanlılar ve Tamerlainliler için buluşup alışveriş yapabilecekleri bir yer

yemeklerini ve hikayelerini paylaşabilecekleri bir yer. Barışın tesis edilebileceği bir yer."

Niall birkaç nefes sessiz kaldı. Ama yüzüne yeniden renk gelmişti ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu hoşuma gider. Nasıl istersen öyle kullanabilirsin." Torin, Elspeth'in doldurduğu çaydan bir yudum alarak, "Teşekkür ederim," dedi. Dudaklarını büzdü ve Frae belki de ve çay tadı Berbat. Ama sonra ve Laird dedi, "Konuşmamız gereken başka bir şey var."

Frae öne doğru eğilmiş, bekliyordu. Torin hâlâ tereddüt edince Sidra boğazını temizledi. "Klan soyunun bir kısmı lanetini kaybetti," dedi. "Aithwood'un yandığı yerde, Jack'in şarkı söylediği yerde."

"Jack?" Frae umutla bağırdı. "Yakında eve dönecek mi?"

Sidra şimdi tereddüt ediyordu. Mirin Frae'nin elini kavradı ve sıkıca tuttu. Frae annesinden şifacıya baktı, kalbi çarpmaya başlamıştı.

"Kardeşim nerede?" diye sordu. "Adaira ile birlikte mi?"

"Korkarım kardeşin Adaira'nın yanındayken bir şey oldu. Ruhlar için şarkı söyledi Frae," dedi Sidra. "Eminim Aithwood'un bir kısmının yandığını fark etmişsindir."

Frae başını salladı. Elbette öyleydi. Fırtınadan sonra kulübeden çıktığında dikkatini çeken ilk şeylerden biri buydu. Bazen rüzgâr batıdan estiğinde dumanın kokusunu hâlâ alabiliyordu.

"Jack yaralandı mı?" diye fısıldadı.

"Hayır," diye yanıtladı Sidra. "Ama o ruhlarla birlikte olmaya gitti." "Ne demek istiyorsun?"

Yetişkinler sessizdi ama hepsi de ciddi ve rahatsız görünüyordu. Frae'nin bakışları her birinin yüzüne değdi ve kalbi sadece daha hızlı atarak midelerini ağrıttı.

"Yani geri gelmeyecek mi?" diye sordu.

Mirin, Frae'nin saçlarını okşamak için uzanırken, "Hayır, sevgilim," diye mırıldandı. "Ama o-"

"Bana *söz verdi*," diye tısladı Frae. Yine o öfke kaynıyordu. Öfke ve başka bir şey. Tadı tuz ve kan gibiydi ve parmaklarını Mirin'inkilerden çekerek masadan kalktı. "Yakında döneceğini söylemişti. Bana söz vermişti!"

"Frae . ." Mirin ona doğru uzanarak şöyle diyordu.

Frae'nin göğsünden bir hıçkırık koptu. Torin, Sidra, Niall ve Elspeth'in önünde ağlamaktan utanarak dönüp kaçtı. Arka kapıdan çıkıp bahçeye doğru koştu ve kendini kapıda yakaladı. Zorlukla görebiliyordu; gözyaşları her şeyi bulanıklaştırıyordu. Sonunda alçak taş duvarı tırmanarak aştı ve nehrin olduğu tepeden aşağıya doğru fırladı.

Jack'in ona sapanla nasıl ateş edileceğini ve en iyi kayaların nasıl seçileceğini öğrettiği yerin kıyısına oturdu. Sidra'nın söylediklerini anlamakta zorlanıyordu - kardeşi nasıl gitmiş olabilirdi? Frae ayağa kalktı ve taş toplamak için kumlu nehir yatağına gitti.

Kolları ağrıyana kadar onları birbiri ardına fırlattı. Mirin yanına oturmaya geldiğinde, dizlerini göğsüne çekmiş, tekrar çimlerin üzerinde oturuyordu. Hava alacakaranlıkla birlikte soğumuştı ve Frae titriyordu. Öfkesi geçip gitmişti ve hissettiği iki şey ağır ve üzgündü.

"Onun ölmesini istemiyorum," diye fısıldadı

Frae. "Jack ölmedi, Frae."

"Ama o *gitti*!"

"Evet. Ama hâlâ yaşıyor." "Nerede?"

"Yukarı bak, Frae," dedi Mirin merakla yumuşak bir sesle.

Frae yukarı bakmak istemedi. Ama baktı, karşı koyamadı.

"Bana ne gördüğünü söyle sevgilim."

"Bulutlar," dedi Frae inatla. "Peki başka ne var?"

"Gökyüzü."

"Peki bulutlar ve gökyüzünden daha fazlası var mı?"

Frae gözlerini kıstı. Alacakaranlığın eflatun pelerininini kıran ilk takımyıldızını seçebiliyordu. "Yıldızları görüyorum. Ve ayı."

Mirin onu yakınına topladı ve Frae annesinin kollarında dinlendi. İkisi de yıldızların teker teker yanmaya başlamasını izledi ve Mirin fısıldadı, "İşte kardeşin orada. O ateş ve adanın ışığı. Yıldızlar parladığı sürece o hep seninle olacak."

Frae sessizdi, bu düşünceyi içine çekiyordu. Bu kez ağladığında Mirin'in gözyaşlarını silmesine izin verdi.

Bölüm 44

İlk takas Niall Breccan'ın Aithwood'un kalbindeki kulübesinde gerçekleşti. Adaira ve Sidra geçtiğimiz iki hafta boyunca birlikte çalışarak evi temizlemiş ve bahçeyle ilgilenmişlerdi. Bahçeye masalar kurmuşlar ve üzerinde büyük yemekler pişirmek için açık havada bir ateş çukuru inşa etmişlerdi.

"Sence bugün kimse gelecek mi?" Adaira sordu.

Sidra açık hava ocağının üzerinde büyük bir çorba kazanını karıştırıyordu. "Bence çok şaşıracaksın, Adi."

"İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?" Sidra sadece gülümsedi.

Adaira, Mirin'in nehir yolundan ilk gelen olduğunu görünce şaşırmadı. Yanında birkaç dokumanın yanı sıra yeni boyanmış ipliklerden oluşan bir sepet de getirmişti. Ardından Una Carlow geldi ve takas için bir şey getirmemiş olsa da Sidra ona bir kase çorba ikram ettiğinde memnuniyetle kabul etti. Bir başka Tamerlaine de deniz kabukları ve renkli cam boncuklarla süslü kolyeler taşıyarak geldi.

Adaira, Breccalılardan herhangi birinin gelip gelmeyeceğini görmek için beklerken adım atma dürtüsüne direndi.

Sonunda yedi kişi geldi. İkiisi Mirin'le, üçü de Tamerlaine kuyumcusuyla takas yaptı. Gelen Breccan ve Tamerlaine'lerin neredeyse tamamı Sidra'nın hazırladığı yemeği yemek için kaldı. İki klanın üyeleri ayrı masalarda otururken Adaira son derece memnundu.

"İyi bir başlangıç," demişti Innes takasın gidişatını incelemek için geldiğinde.

Dolunayın bir görünüp bir kaybolmasını beklemektense iki hafta sonra bir takas daha yapmaya karar verdiler. Daha fazla Tamerlaine ve daha fazla Breccan geldi. Bu sefer masalarda birbirlerine karıştılar, verilen yemekleri yediler ve mal alışverişinde bulundular.

Ortam hâlâ temkinli ve gergin hissediliyordu ama Adaira hayatı boyunca böyle bir günü görebileceğini hayal bile etmemişti. Her şeyi izledi, sessizce hayret etti ve bunun keyfini çıkardı - ta ki Niall'ın kulübesini çevreleyen yanmış ağaçları fark edene kadar. Bu manzara ona kendini yeniden ağır hissettirdi, sanki kederi demire dönüşmüştü.

Bazı günler ormanın yanmış kısmında yürürdü. Orası her zaman ciddi ve ürkütücüydü, sanki adanın o kısmı gerçekten ölmüş gibiydi. Başka ruhların eninde sonunda burayı geri alıp almayacağını ya da yanan yerin sonsuza dek olanların bir kanıtı olarak kalıp kalmayacağını merak ederdi.

Yaz yerini sonbahara bırakırken ve kış yaklaşırken günler kısaldı ve geceler uzadı.

İlk kar yağdı ve Adaira Breccan depolarının tehlikeli bir şekilde azaldığını gördü. Bane'in laneti kırılmış olsa bile, batının bulutların altında kaybettiklerini geri kazanması birkaç mevsim alacaktı. Innes her zaman Adaira'nın yiyecek bulmasını sağlasa da bazı geceler yatağa aç gırıyordu. Adaira, annesinin kızını doyurmak için yemek yemediğinden şüpheleniyordu.

Adaira, Torin ve Sidra'ya yazdı.

Artık haftada bir yapılan takas sırasında daha fazla yiyecek ortaya çıkıyordu. Haber batıda yayılmaya devam etti ve daha fazla Breccalı yulaf ve konserve meyveler, peynir tekerlekleri ve krema ve tereyağı kavanozları, otlar ve kurutulmuş et ve balık ve çiftlik hayvanları için takas yapmaya geldi. En iyi dokumalarını ve silahlarını, en iyi sepetlerini ve ayakkabılarını, mücevherlerini ve kürklerini getirdiler ve Tamerlainler biraz pazarlık yapmadan da olsa tekliflerini kabul ettiler.

Adaira bir gece Innes'le birlikte odasında oturmuş, ikisi de ateş ışığında sessizce kitap okuyorlardı.

Innes aniden, "Bugün klan hattı hakkında düşünüyordum," dedi.

Adaira sayfasından başını kaldırıp baktı. "Ne olmuş buna anne?" "Lanetin sadece belli bir yerde nasıl bozulduğu."

Innes

kitabını kapattı ve Adaira'ya baktı. "Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ben de merak ettim ve bunu Torin ve Sidra ile tartıştım."

Innes, "Bence bunun nedeni lanetin iki kişi tarafından yaratılmış olması," dedi. "Yani başka bir çiftle son bulmalı."

Adaira sessizdi, vereceği cevabı tartıyordu. İki yüzyıl önce Joan Tamerlaine ve Fingal Breccan tarafından kurulan klan soyunun kökenini düşündü. Sarmaş dolaş öldüklerinde bile son sözleri laneti tetiklemişti.

"İyileşmesine yardımcı olmak için ne yapabilirim bilmiyorum," dedi Adaira. Kendini garip ve rahatsız edici bir şekilde sorumlu hissediyordu. Bazen rüyalarına sızıyor ve kendisini ve Jack'i birlikte ölürken, ateş tarafından süpürülürken görüyordu. Bu kâbuslardan her zaman soğuk terler dökerek, suçluluk duygusuyla delik deşik olarak uyanırdı.

Ona yeterince çabuk ulaşamamıştı.

Innes, "Yapabileceğiniz bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi. "Bu sadece aklıma gelen bir düşünce."

sessizlik girdi. Adaira ateşe bakmayı reddediyor, dikkatini kitabına vermeye çalışıyordu. Ama düşünceleri birdenbire klan soyuyla ilgili sorularla dolup taşmaya başladı. O gece odasına döndüğünde Joan'ın kırık günlüğünü eline aldı ve sayfalarını karıştırdı.

Adaira ikinci yarının son sayfasını hiç okumamıştı ama şimdi okudu. Joan'ın son yazısı onu şaşırtmıştı:

Batı'yı değiştirebileceğimi düşünmüştüm ama böyle bir şeyi hayal etmekle ne kadar aptallık etmişim. Soğuk kalpli ve acımasızlar.

yüzlü ve kibirli ve kendimi adamdan nefret etmeye başladım. Yarın, ormandaki sınıra gideceğim ve beni Fingal'in olarak işaretleyen avucumdaki yara izini keseceğim ve kız kardeşlerimin evine, babamın mezarının bulunduğu topraklara döneceğim. Doğuya döneceğim ve batı ile çatışmaya hazırlanacağım, çünkü ada için çekişmeden başka umut yok.

Adaira Joan'ın günlüğünü bir kenara koymadan önce yazıyı iki kez okudu. Kendi yara izine baktı, Jack'le kan yemini ederken kendisine verdiği yara izine. Bu kolay kolay bozulmayacak bir yemindi ve Adaira, Joan'ın Aithwood'un ortasında böyle bir yara izini kesmeye çalıştığını hayal etti. Fingal'in onu orada, ağaçların arasındaki gölgelerde bulduğunu gördü. Joan kanlar içinde, öfkeli ve onu terk etmeye hevesli olurdu.

Eğer bir Breccan ve bir Tamerlaine arasındaki kan ve sözler klan çizgisini oluşturduysa, o zaman kesinlikle bunu geri alabilirlerdi.

Adaira parşömene ve tüy kalemine uzandı. Aklındaki şeyin işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ama en azından denemek istiyordu. Yazdı:

Torin,

Yarın şafakta benimle klan hattının en kuzey noktasında buluş.

-A.

Torin, Adaira ile klan sınırında buluştuğunda yumuşak **bir** kar yağıyordu. Sabah ışığı loş maviydi ve hava soğuk ve berraktı. Adaira ağaçların ötesinde, yüksek gelgitin kayalara çarpmasıyla kuzey sahilinin gürültüsünü duyabiliyordu.

"Anladığım kadarıyla bir fikrin var?" Torin doğu tarafında kalarak tahmin yürüttü. Çizmelerinin arasındaki klan çizgisi toprakta bir karıktı. Kar bile ona dokunamazdı.

"Evet," diye yanıtladı Adaira. "Joan'ın günlüğü sayesinde. Loch Ivorra'da bulduğumuz ikinci yarısı." Jack'in hakikat bıçağını kemerinden çıkardı. "Eğer her birinden iki kişi

Klan bu sınırı kan ve lanetlerle oluşturdu, o zaman iki kişinin kan ve bir hayır duasıyla geri alabileceğine inanıyorum."

Torin, Adaira'nın elini uzatışını izledi. Kan yemininin izini taşıyan avucunu değil, diğerini kesecekti. Bunu yapmadan önce, "Bu Jack'in hakikat kılıcı. Eğer bunu kendi avucunu kesmek için kullanır ve benimle bu yolda yürürsen, söyleyeceğin tüm sözler sadece dürüst ve doğru olacaktır. Benim doğu için yapacağım gibi sen de batı için hayır duası edeceksin."

Torin sessizdi ama Adaira onun düşüncelerinin eğimini okuyabiliyordu. Bir zamanlar Breccanları düşman olarak görmüştü. Hayatı boyunca onlarla savaşmış, hatta bazen klan çizgisini aşanları öldürmüştü. Ama Adaira Torin'in artık dürüstçe batının iyiliği için konuşabileceğini umuyordu.

", " dedi başını ciddi bir şekilde sallayarak.

Adaira avucunu kesti. Acı keskindi ve dirseği Torin'e uzatmadan önce yüzünü buruşturdu. Kuzeninin de aynı şeyi yapmasını izledi, büyülü yara izini taşıyan avucunu kesmeyi seçmişti. Onu Doğu Muhafızları'nın Yüzbaşı yapana yara.

"Elimi tut," diye fısıldadı Adaira ona.

O yaptı. Parmakları kaygandı ama yürümeye başladıklarında karışan kanları kara ve klan çizgisine damlayarak Orenna'nın çiçekleri kadar kırmızı bir iz bıraktı.

Adaira doğu için hayır duasını okumaya başladı. Ne söyleyeceğinden ya da bunu nasıl yapacağından emin değildi ama şimdi kelimelerin kendiliğinden geldiğini fark etti. Tamerlaine'ler, ekinleri ve bahçeleri, çocukları, ruhları ve mevsimleri için şifa ve bereket diledi. Doğu için iyilik ve yaşamdan söz etti. Sonuna ulaştığında kalbi göğsünde çarpıyordu.

O ve Torin, elleri birbirine dolanmış, kanları akarken, botlarının altında kar çtırtıdayarak klan çizgisinde yürümeye devam ettiler. Torin sessiz kaldığında, Adaira acaba

Batı için iyi ve dürüst bir hayır duası vermek için mücadele ediyordu.

Ama sonra onu şaşırttı.

"Batıdaki Breccanları kutsuyorum," diye başladı Torin, sözleri duman gibi yükseliyordu. Batıdaki kail yard'ları ve loch'ları, dereleri ve vadileri kutsadı. Breccan çocuklarını, sağlıklarını ve ruhlarını kutsadı. Gelecek tüm günler için

Torin sözlerini bitirdikten sonra, ormanın kavrulduğu yere doğru sessizce yürümeye devam ettiler. Jack'in kaybolduğu yere.

Adaira ne bekleyeceğini bilmiyordu. Jack klan soyunun bu kısmındaki laneti ateş, gök gürültüsü, müzik ve fedakârlık yoluyla bozmuştu. Ama Adaira durup Torin'le birlikte geldikleri yola dönüp baktığında, kanlarının karda kaybolduğunu gördü. Klan soyu yok olmaya başlamıştı.

Sessiz, nazik bir onarımdı. O kadar sessizdi ki, gerçekleşmesini beklemeseler, *umut* etmeseler çoğu kişi bunu kaçırabilirdi.

Adaira başını kaldırıp Torin'e baktı ve onun gözlerinde yaşlarla kendisine gülümsediğini gördü.

Haberin yayılması uzun sürmedi. Adaira ve Torin klan soyunun diğer iki parçasından laneti kaldırmışlardı ve artık lanet kalkmıştı. Artık doğu ile batı arasında büyümlü bir yarık yoktu. Bunun Cadence'in geleceği için ne anlama geldiği hâlâ bir muammaydı; şimdiye kadar bildikleri tek şey bölünmüş bir adaydı. Torin Adaira'ya basitçe şöyle demişti: "*Günden güne ilerleyeceğiz Adi.*"

İçini çekti, bu planın içinde dinleniyordu. Uzun ilk kez, tüm cevaplara sahip olması gerekmiyordu.

Innes, Adaira'yı tamirattan kısa bir süre sonra bir akşam yeni kütüphanede kitap okurken buldu. Başını kaldırıp baktı.

Innes'in hattın nasıl kaybolduğuna dair daha fazla soru sormasını bekliyordu.

"Ne oldu anne?"

"Uzun zaman önce kızlarımın benim gibi olmasını istedim. Benim aynam olmalarını." Innes sanki anılarında kaybolmuş gibi durakladı. "Artık bana hiç benzemediğini bilmek beni rahatlatıyor. Siz kendinizsiniz ve benim sizi şekillendirmede ya da biçimlendirmede hiçbir rolüm yok. Düşmanlarımın seni benim yapabileceğimden daha büyük yaptığını bilmek ne kadar ironik."

Adaira ne diyeceğini bilemez bir halde gözyaşlarını tutamadı. Ama Innes'in sözleri onu derinden etkilemişti.

Innes, "Yakında klanın varisini belirlemem gerekiyor," diye devam etti. "Sen benim ilk ve tek tercihimsin. Kendimi senden başka kimseyi kutsarken göremiyorum Adaira. Ama bundan vazgeçersen anlayışla karşılarım ve başka birini bulurum."

Adaira bu anı bekliyordu. Innes'in onun seçimini sesiyle ve sözleriyle onaylamasını. Innes'in istediğı şeyin bu olduğunu belli etmesini. Yine de Adaira ne istediğinden emin değildi. Vizyonunun Innes'inkiyle uyuşup uyuşmayacağını merak ediyordu. Tekrar böyle bir role adım atacak kadar cesur olup olmadığını.

Adaira'nın yüzündeki tereddütü okuyan Innes, "Bana şimdi bir cevap vermek zorunda değilsin," dedi. "Ama bunu düşünecek misin?"

Adaira önündeki masanın üzerinde yanan mumlara baktı. Jack'i düşünerek ateşin dansını izledi. Hayatının seyrinin ne kadar değıştiğini, hiç tahmin etmediğı bir yola nasıl sapmış olduğunu düşündü. Bazı açılardan bu değışiklikler iyi olmuştu, ama diğer açılardan? Kendini parçalanmış hissediyordu, sanki hayatı paramparça olmuştu.

"Sorduğun için onur duydum anne," dedi Adaira sonunda. "Bunu düşüneceğim."

Innes başını salladı ve başka bir şey söylemeden gitti. Ama Adaira oturup uzun bir süre aynı sayfaya baktı, zihni allak bullak olmuştu.

Bu konuşmadan sonraki bir hafta boyunca Adaira rüyasında Breccanların liri olduğunu gördü. Uykusunda bile bundan kaçamıyordu. Çok geçmeden kendini sarnıcın içinde buldu ve kıyafetlerini çıkardı. Suyu adım attı ve sıcak karanlığın içinde yüzdü.

Jack'i düşündü. Onu buraya getirdiği o gece, yani paylaştıkları son gece ne kadar korkmuş olduğunu düşündü.

Onun da derinlerden aynı derecede korktuğunu bilmiyordu.

Adaira şimdi içine doğru yüzüyordu, korkusu midesinin sıkışmasına ve zihninin yarışmasına neden oluyordu. Ağlayacağını düşünene kadar kendini daha da içine itti ve sonra yarığın içindeki ışığı gördü. Sonsuza dek yanan meşaleyi.

Bitkin bir halde mağaranın içine doğru yüzdü. Jack'in bir zamanlar oturduğu çıkıntıya yerleşti ve uzun bir süre hayatı ve nereye gittiği hakkında düşündü. Artık Jack'in bir parçası olmadığı günlerinde ne yapmak istediğini.

Meşaleye baktı ve yanışını izledi.

"Jack?" diye fısıldadı ve sonra anında kendini azarladı. O olduğunu düşünerek ateşle konuşmaya başlarsa aklını kaçıracaktı. Bir şekilde onun olduğunu biliyordu. Onun yakınında olmadığını biliyordu ve mağaradan uzaklaştı.

Adaira merdivenlere ulaşp yeniden giyindiğinde kararını vermişti. Cevap içini yakıyordu ve doğruca ailesinin yanına, odalarına gitti. Innes ve David birlikte küçük bir akşam yemeği yiyorlardı ve ikisi de ona baktılar, nemli saçları ve kızarmış cilt.

"Adaira?" diye sordu babası. "Bize katılmak ister misin?"

"Cevabımı aldım," dedi nefes nefese. Gözlerini, sanki bir rakiple karşılaşmış gibi ayağa kalkmış olan Innes'e çevirdi.

"Peki neymiş o?" Innes sordu.

"Bana mirasçını söyle," dedi Adaira. "Batıya liderlik etmek istiyorum."

Bölüm 45

Jack taht odasında, hayallerden örülmüş bir yerde duruyordu. Ne duvarlar ne de tavan vardı. İki yanındaki sütunlar eriyerek geceye karışıyor, burada binlerce yıldız yanıyor, bazıları dokunulacak kadar alçakta asılı duruyordu. Sütunların arasında ateşle parlayan demir mangallar duruyordu ve her mangalın arkasında bulutlardan ve ışıktan oyulmuş bir kapı vardı. Çıplak ayaklarının altında berrak bir mermer zemin, zeminin ötesinde ise parlak bir gün batımı vardı.

Gece gökyüzünden kesilmiş cüppeler giyiyordu, kumaşın üzerine takımyıldızlar serpiştirilmişti. Yıldızlardan oluşan tacı alacakaranlıkta parlıyor ve ateş parmak uçlarında dans ediyordu. Bazen cilalı bronz ve dumandan yapılmış bir yer olan kalenin derinliklerine doğru yürürken yansımasını yakalıyordu. Kendisine uzun süre bakmayı sevmezdi çünkü gözleri değişmişti; kor gibi parlıyorlardı. Belli açılardan yarı saydam görünüyordu, sanki içinden her şey geçebilirmiş gibi. Yüzü daha keskin, daha dardı, sanki çiradan kesilmiş gibiydi.

Ama bazen eskiden kim olduğuna dair izler görüyordu. Sık sık yara izine, saçındaki hızlı gümüş çizgiye dokunuyordu.

Taht odasında beklerken ruhların toplanmasını izledi.

Hepsi bunu hissetmişti - klan çizgisi tamamen solduğunda yaşanan değişimi. Gölgeler büyümüş küçülmüş, renkler daha parlak olmuştu.

İsimsiz takımyıldızlar yanmaya başlamıştı, sanki gökyüzünde yeni bir harita açılmıştı.

Yumuşak bir histi bu, yağmurun hafif pıtırtilarıyla uyanmak gibi. Ve Jack o anda ne yapması gerektiğini biliyordu.

Uzun süredir kral değildi ama yine de hepsini çağırmıştı - rüzgârın her kanadını, toprağın her meyvesini, okyanusun derinliklerinden gelen her yaratığı, ateşten gelen her koru.

Gruplar halinde toplandılar, mırıldanarak ve kaşlarını çatarak beklerken birbirlerine karışmayı reddettiler. Bu açıdan insanlığa pek benzemiyorlardı ve Jack'in anıları alevlendi.

Adaira'nın önünde diz çöktüğünü gördü, avucunda kan vardı. adını fısıldadığını duydu, nefesini teninde hissetti. Bazen onu gördüğünü, sarayın ruhları arasında yürüdüğünü, saçlarının gün batımının gölgelerini yakaladığını düşünüyordu.

Cübbesi bir kalkandı; titremesini, hissettiği acıyı gizliyordu. Ruhlar onun acısını ne görebiliyor ne de anlayabiliyordu; yarısının açtığı yarayı. Acısı hiç dinmeyen bir yara.

"Hepimiz toplandık," dedi Ash. "Bizi neden çağırdınız Kral?"

Jack'in anıları soldu, onu soğuk ve boş bıraktı. "Sizden bir isteğim var, adanın ruhları."

"Konuş," dedi Denizin Ream'i, gözleri bir istiridye kabuğu gibi yanardönerdi. Uzun, yeşil saçlarından yere su . Sabırsızdı, gelgitlere dönmeye hazırды.

"Kralınızı tahttan indirerek size bir iyilik yaptım," dedi Jack, "ve şimdi sizden bir iyilik istiyorum. Tacımı alın ve onu kendi , aranızda buna layık olan birine verin. Sizden ölümlü hayatıma dönmeme izin vermenizi istiyorum."

Fısıltılar toplantıdakileri ürpertti. Jack kürsüsünden izledi, kalbi hızlandı.

Daha sonra Kır Çiçekleri'nden Leydi Whin konuştu, kız kardeşi Orenna da onun yanındaydı. "Ama sen ölümsüzsün,

Kralım. İnsan diyarına dönerseniz, günleriniz yeniden sayılı .
Toprağa dönüşecek ve bir mezarda çürüyeceksiniz."

"Korktuğum bir kader değil," dedi Jack. "Benim korktuğum
şey

Asla iyileşmeyecek bir yarayla sonsuza dek."

Halk bu düşüncüyü kavrayamamış görünüyordu. Güney rüzgârından bir ruh şöyle dedi: "Ama Kralım, saltanatınız ölümlüler arasında onurlandırılacak. Gelecek nesiller boyunca yaptıklarınızı anlatacaklar. Hüneriniz daha da artacak, ama sadece bizimle kalırsanız."

"Yaptıklarımın anlatılmasını istemiyorum," diye cevap verdi Jack. "Onları yaşamayı tercih ederim."

Ash sıkıntılı görünüyordu. Kaşları çatılmış, ağzı sert bir çizgiye bastırılmıştı. Ama sonra Ateş Lordu şöyle dedi: "Müziğiniz sizin tacınızdır Majesteleri. Eğer onu bizden birine verirsiniz, aşağıya döndüğünüzde zanaatınız elinizden alınır."

Jack nazikçe, "Zaten burada bundan mahrum kaldım," diye cevap verdi. "Ve artık arp çalamasalar bile ellerimle çalışarak ve sevdiklerimle birlikte yaşayarak kısa bir ömür sürmeyi tercih ederim. Eğer beni burada tutarsanız, sadece daha da zayıflayacağım. Sizin krallığınızda eksik olduğum için umduğunuz kral olamam."

Ruhlar kendi aralarında tartıştılar, onun itirafından rahatsız oldular ve Jack sessizce durup tartışmalarını izledi. Çok geçmeden deniz ruhları da toprak ruhları gibi kalabalığın içine karışmış, ateş suyla, toprak rüzgârla omuz omuza vermiş, ama hiçbiri tatmin edici bir sonuca varamamıştı. Sonunda Hap adında bir ruhu gürültünün üzerine konuştu: "Kralım? Tacını giymesi için aramızdan kimi seçerdin? Aramızdan kim buna layık?"

Bu gürültüyü susturdu. Birdenbire bütün gözler Jack'in üzerine dikildi. Hap'in sorusuna cevap vermek onun için kolaydı. Onu salona süzülürken gördüğü anda kimi seçeceğini biliyordu. Topluluğun arka tarafında, Whin'in yanında durmuş, kanatlarını iyice kapatmıştı.

"Kae," diye seslendi ona.

Kae'nin gözleri irileşti ama ruhlar onun için ayrıldığında öne doğru bir adım attı. "Majesteleri?" dedi, sesi derin ve nazikti. Jack bu sesi kendi anıları dışında ilk kez duyuyordu ve onun eski haline döndüğünü görünce gülümsedi.

"Vahşi olduğun kadar yumuşak kalplisin de," dedi. "Adanın birçok yüzünü, sırlarını ve mucizelerini biliyorsun ve hem ölümlülere hem de ruhlara karşı iyisin. İhtiyacımız olduğunda bize yardım ettin ve zor ama doğru yolu seçmekten korkmuyorsun. Sen olmasaydın, Bane'i nasıl yeneceğimi asla keşfedemezdim. Eğer tacımı kabul edersen, onu sana özgürce vereceğim. Eğer teklifimi kabul edersen, beni ölümlüler diyarına geri götür ki kendi ruhumu onarabileyim."

Kae tereddüt etti. Keskin bir nefes aldı ve Whin'e baktı. Kır Çiçeklerinin Leydisi çoktan ona usulca bakmaya başlamıştı. İki ruh zihinlerinde bir süre sohbet etmiş gibiydiler. Sonra Kae dikkatini Jack'e geri verdi.

Diz çöktü.

Jack kürsünün merdivenlerinden indi. Başına dokunduğu anda tacının yıldızları sürüklenmeye başladı. Boşlukta ilerleyerek Kae'nin çivit rengi saçlarında toplandılar. Jack doğru kararı verdiğini biliyordu; aralarından biri hüküm sürmeliydi, başka bir ozan değil.

Kae ayağa kalktığı anda, ruhlar ona doğru eğildi.

Jack birden kendini güçsüz hissetti, dik durmakta zorlanıyordu. Bunun sebebinin gücünü teslim etmek mi yoksa ölümlüler diyarında tekrar yürümek üzere olduğunu bilmek mi olduğunu bilmiyordu.

Kae onun elini tuttu. Taht odasında bir rüzgâr toplanmaya başladı. Ream'in yosun gibi saçlarını karıştırdı ve Whin'in parmaklarından kır çiçekleri çıkardı. Mangallardaki ateşi dans ettirdi ve Jack son bir kez Ash'in bakışlarıyla karşılaştı.

Ateş Lordu başını salladı, üzüntüsü her halinden belliydi.

Kae rüzgâra seslendi.
Jack'i uzaklara taşıdı.

Kış mevsimiydi.

Jack gözlerini açtığında kar yağıyordu.

Klan sınırında, yangının bir zamanlar onu ele geçirdiği yerde duruyordu. Adaira'yı en son gördüğü yerde. Elbette Kae onu buraya getirecekti.

Önündeki orman yanmış ve karla beneklenmişti. Jack - yalınayak, donmuş ve çıplak- bir zamanlar ilham verdiği harabenin içinde ilerlemeye başladı. Burada ruhlar yoktu ve burası boş geliyordu; Jack onların yasını tuttu, yanından geçtiği yanmış gövdelerin izini sürdürdü, kömür parmaklarını işaretledi.

Titriyordu ama aynı zamanda havanın ısırmasının, soğuktan cildinin , yani hayatta olduğunu hatırlamanın da tadını çıkarıyordu.

Çok geçmeden ormanda yankılanan sesler duydu. Biri gülüyor, bir başkası da yüksek sesle konuşuyordu. Jack seslerin babasının evinden geldiğini anladı ve sessizce yaklaşıp harabenin içinden kulübeyi görünce durdu.

Ne beklediğini bilmiyordu ama bahçedeki masalar sepet sepet mal toplayan insanlar değildi. Bir pazara benziyordu. Tamerlaine'ler ve Breccan'lar yollarını ayırırken Jack ağaçların arkasında saklandı, kar ticareti erken bitirmişti.

Jack eve bir sandık taşıyan Adaira'yı tanıdı. Neredeyse ona doğru koşacaktı ama çıplak olduğunu ve birkaç Breccan'ın onun etrafında dolandığını hatırladı. Jack, ayakları karda uyuşsa bile bekledi.

Adaira sonunda peleriniyle tekrar avluya çıktı. Saçları örgülüydü ve alnında parlayan gümüş ışıltısını görebiliyordu.

Breccalılardan biri, "Atınızı getirelim mi, Düşes?" dedi.

Adaira tereddüt ediyor gibiydi. Jack sadece onun varlığını hissedip hissetmediğini merak edebilirdi. Hissetmiş olması için dua etti, korumaları gibi görünen biriyle ayrılırsa ne yapacağından emin değildi.

"Hayır," diye cevap verdi. "Burada yapmak istediğim birkaç şey daha var. Bensiz gidin ve anneme akşama evde olacağımı söyleyin."

Breccanlar teker teker ayrıldılar, botları karda iz bırakıyordu.

Jack, Adaira'nın ateş çukurunun üzerine kar dökmesini ve alevlerin tıslayarak karşılık vermesini izledi. Sonunda yalnız kalmıştı. Kalbi küt küt atarak ağaçların arasında ilerlemeye başladı.

Onu duymuş olmalıydı. kaldırdı ve Aithwood'u tararken gözleri kısıldı.

Jack ormanın kenarında durdu ve onun kendisini görmesini bekledi. Ayak bileğine kadar inen karın içinde durdu ve yavaşça derin derin nefes aldı. Gözleri mavi kış gölgeleri arasında onu bulduğunda bakışlarının onu delip geçtiğini hissetti.

Adaira'nın dudakları aralandı. "*Jack?*" diye haykırırken nefesi bulutlara dönüştü.

"Adaira," dedi, sesi kırılarak. Sanki daha önce Yıllardır konuşmadım.

Nehir yatağını koşarak geçti, yakalarındaki pelerini çözdü. Pelerini onun omuzlarına attı ve adam pelerinin sıcaklığından ve onu kucaklayan kollarının sıcaklığından inledi.

"Jack, rüya mı görüyorum?" diye fısıldadı onun saçlarına.

Elleri uyuşmuştu ama karşılığında ona dokundu. Bir uyanış gibi hissetti. Kanı ona yakın olmak, onu görmek, onun kollarında olmak için akıyordu. Güldü ve ona daha sıkı sarıldı.

"Hayır," dedi. "Sana geri döndüm."

Adaira adamın yüzünü incelemek için arkasına yaslandı, sonra aşağıya, kaburgalarını geçip kızarmış ayaklarına kadar indi. "Çıplak," dedi

dedi bir parça kuşkuyla. "Ruhlar, donmadan önce içeri girin!"

Kadının onu nehir yatağından geçirmesine, avludan geçirmesine ve eve sokmasına izin verdi. Evin ne kadar değişmiş olduğunu görünce şaşırdı. Adaira bir tüccarın zulasından ona yedek kıyafet bulmak için koştururken, o da bazıları eşyalarla kaplı masaların düzenini inceledi.

"Burası farklı görünüyor," dedi.

"Evet, biraz. Merak ediyorsan söyleyeyim, baban artık burada yaşamıyor," dedi Adaira ona bir tunik ve çizme getirirken.

Jack bacakları kaskatı kesilmiş halde giyinmeye başlarken pelerininin düşmesine izin verdi. "Peki o nerede?"

Adaira pelerininin üzerindeki karı silkeledi. "Annen ve Frae ile birlikte yaşıyor. Büyükannen de yle."

Jack ocağa doğru baktı. Ateş yanıyordu, kısık ama altın rengine. Adaira koluna dokunana kadar bir an için düşüncelerinde kayboldu, ruhlarla geçirdiği zamanı hatırladı.

"İyi misin, Jack?" diye sordu.

"Evet." o dedi. "Can sen söyle Ben nasıl uzun Ben de gittin mi?"

"Oturabilirim ama önce otur," dedi Adaira, onu masalardan çekerek. "Bize bir demlik çay demleyeyim."

Bir banka oturmuş, Adaira'nın raftaki kurutulmuş yaprak tenekesine uzanışını izliyordu.

"Yüz on bir gündür yoktun."

Parmaklarını saçlarında gezdirerek küfretti. Adaira omzunun üzerinden ona baktığında, "Birinin saydığını bilmekten memnunum," dedi.

Sadece gülümsedi ve çaydanlığı ateşin üzerine koymak için arkasını döndü. "Sanırım ruhlarla geçirdiğin zaman o kadar da korkunç değildi?"

"Hayır," diye yanıtladı. "Ama onların arasında mutlu değildim." Kadın sessizdi ve adam onun çay servisini izledi,

Sonra da masanın karşısına oturdu.

"Ben yokken neler olduğunu anlat bana," dedi. "Buranın nasıl bir ticaret yeri haline geldiğini ve o gümüş halkanın alnınızda nasıl durduğunu anlat bana, *Varis*."

Adaira bir an için ağzını kapattı. Nereden başlayacağını bilemiyordu ama sonra ona her şeyi anlatmaya başladı. Jack onu dinlerken, nehrin nasıl yola dönüştüğünü ve babasının evinin klanlar arasında nasıl bir buluşma yeri haline geldiğini anlatırken gözlerindeki ışığa bayılıyordu. Bunun ne kadar iyi sonuçlandığını ve en beklenmedik dostlukların nasıl kurulduğunu. Adaira'nın Batı'nın Laird'i olarak annesinin görevini üstlenmeye nasıl karar verdiğini.

Jack gülümsedi. Kız konuşmasını bitirdiğinde çayı soğumuştur ama yine de içinde daha önce hiç böyle bir sıcaklık hissetmemişti. Ateş Kralı olduğu zaman bile.

"Ve böylece korkunu başka bir şeye dönüştürdün," dedi. "Asla bulamayacağını düşündüğün yere ulaştın ve onu kendininmiş gibi sahiplendin. Aferin aşkım."

Adaira sessizdi, mağaradaki konuşmalarını . Ama sonra yüzü kızararak gülümsedi ve Jack aniden aralarındaki mesafeye dayanamadı, bu mesafe sadece masanın uzunluğu kadar bile olsa.

"Bana yaklaşır mısın?" diye fısıldadı.

Adaira ayağa kalktı ve masanın etrafında yürüdü. Yüzünü ona dönmek için bankta döndü ve Adaira ona yaklaştı, bakışları aynı hizaya geldi ve kalpleri uyum içindeydi.

"Seni özledim," dedi. "Sanki bir yanım kopup gitmiş gibi hissettim. O sabah seni arkamda bırakarak bir hata yaptığımı hemen anlamıştım. Ben oynarken yanımda durursan bölüneceğimi, ruhlar yerine seni seçeceğimi düşünmüştüm. Ama şimdi görüyorum ki yanımda sen olmalıymışsın, çünkü ateş beni ele geçirdiğinde, sadece yarım bir ölümlüyü aldılar. Ölümlülüğümü ve bedenimi aldılar ama kalbim ölümlüler aleminde seninle kaldı."

Adaira nefes verdi ve Jack gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdığında gözlerini kapattı.

"Çok endişelendim," diye nefes aldı, ona bir kez daha bakarak. "Yeni diyarında beni unuttuğundan ve burada paylaştığımız zamandan çok endişelendim. Seni bir daha görürsem beni hatırlamayacaksın diye."

"Ateşin içinde bin yıl yaşasam bile," dedi Jack, "seni unutmazdım. Kendime izin vermezdim."

Adaira'nın ağzında bir gülümseme belirdi. "Bu yeni bir türkünün başlangıcı mı, yaşlı tehdit?"

Jack onun gülümsemesine karşılık verdi ama gerçeğin, bir zamanlar müziğinin doldurduğu içindeki boş yerleri kazıyıp geçtiğini hissetti. Bu kaybı düşünmek bir an için canını yaktı, ama sonra Adaira elinin tersini izledi ve ışık ve umutla dolduğunu hissetti.

"Bu arada arpın da kurtulmuş," dedi. "Yangın seni aldıktan sonra arp geride kaldı. Mükemmel durumda olduğunu da eklemeliyim. Odamda seni bekliyor."

"Ona göz kulak olman çok iyi oldu," dedi Jack. "Ama artık ona ihtiyacım yok."

Adaira kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun Jack?"

"Müziğim benim tacım oldu. Ve ölümlü hayatıma dönmek için tacımdan ."

Sessizdi ama yüzü solgunlaşmıştı. Onun kaybının yasını tutuyordu, belki de ondan daha fazla ve Jack bu acıyı hafifletmek istiyordu.

" daha arp çalamayabilirim ya da klan için şarkı söyleyemeyebilirim," dedi. "Ama *bunun* benim şarkım olduğunu anladım. *Bu* benim müziğim." Ve onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Aylar önce sana senin nakaratından ilham alan bir mısra olduğumu söylemiştim. O zaman sözlerin ne anlama geldiğini bildiğimi sanıyordum ama şimdi derinliğini ve genişliğini tamamen anlıyorum. Seninle bir türkü yazmak istiyorum, notalarda değil ama seçimlerimizde, birlikte hayatımızın sadeliğinde ve rutininde. Her gün doğumunda senin yanında uyanmak ve sarmaş dolaş uykuya dalmak

Her gün batımında seninle birlikte. Kail avlusunda senin yanında diz çökerken ve bir klanı yönetirken ve ticareti denetlerken ve ailelerimizin sofralarında yemek yerken. Hata , çünkü hata yapacağımı biliyorum ve sonra telafi etmekte, çünkü seninleyken bir zamanlar olmayı umduğumdan daha iyiyim."

Adaira onun avucunu öpmek için yüzünü çevirdi, kan yeminlerinden kalan yara izi hâlâ parlıyordu. Ona tekrar baktığında gözlerinde yaşlar vardı.

"Ne düşünüyorsunuz, Varis?" Jack fısıldadı, çünkü birdenbire onun düşüncelerini öğrenmek için yanıp tutuşmaya başlamıştı. Ne hissettiğini bilmek için.

Adaira öne doğru eğilerek onun dudaklarını kendi dudaklarına değdirdi. "Sanırım ada kemiklerimi aldığında son günüme kadar seninle böyle bir müzik yapmak istiyorum. Sanırım sen benim özlediğim, beklediğim şarkısın. Ve bana döndüğün için her zaman minnettar olacağım."

Jack onu usulca öptü. Onun tadı ve hissi tanıdıktı, sevgilisiydi ve kendini onun rahatlığına bıraktı. Parmaklarını onun saçlarında dolaştırırken, soluklarını çekerken ve onun kendisine sarıldığını hissederken. Kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti, arpını çalıp şarkı söylediği zamanlarda bile.

Ruhlar. O vardı asla keçe böyle merak ediyorum, ve Bir türkünün son notası gibi ruhunda yankılandı.

Kısa süre sonra Adaira ayrıldı ve ona gülümsemek için arkasına yaslandı. Ne kadar zaman geçtiğini ya da ateşin ne kadar az yandığını fark etmemişti bile. Pencerenin ardındaki buzlu ışık

Pencereler maviydi ve akşam olduğunu hissetti.

"Mirin'e gidip masasında bizim için fazladan bir yer ayırıp ayıramayacağına bakalım mı?" Adaira sordu.

Jack'in kalbi hızlandı, taştı. "Bunu çok isterim." "Gel, yaşlı tehdit."

Adaira'nın onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Ocaktaki ateşi harladılar ve mumları teker teker söndürdüler.

Ticaret evinin dışına çıktıklarında kar kalın ve yavaş bir şekilde yağıyordu. Adaira parmaklarını

ve onu nehir yolundan aşağıya, solmuş klan çizgisinin yanından geçirdi. Ağaçlar birer birer devrilene ve karların arasından aniden bir ışık parlayana kadar ikisi de doğuya adım attıklarını fark etmedi.

Burası Mirin'in kulübesiydi. Ateşin ışığı karanlığı aydınlatıyordu ve Jack bir süre ona baktı. Yarının ne getireceğini merak etti. Bu yeni dünyada önümüzdeki günler nasıl olacaktı. Birleşik bir adada. Eli Adaira'nın elindeydi, yaraları aynı hizadaydı.

Ama bu başka bir rüzgârlı, ateşin aydınlattığı gecenin hikâyesi.

Teşekkür

Hem *Büyülü Nehir* hem de *Sonsuz Ateş'te* toplum ve aile çok önemli roller oynuyor. Ve gerçek şu ki... Bu kitabı harika bir grup insanın desteği ve uzmanlığı olmadan yazamaz, gözden geçiremez ve yayına hazırlayamazdım. Bunlar benim topluluğum ve ailem, enerjilerini, sevgilerini, sihirlerini ve zamanlarını bir insan, bir yazar olarak bana ve anlattığım hikayelere yatıran insanlar. Ve şimdi Jack, Adaira, Torin, Sidra ve Frae'nin yolculuğu sona ererken onları tanımaktan onur duyuyorum.

İlk olarak, Cennetteki Babamdan gelen rızık ve çelik. Teşvik ve spontane akşam yemeği randevuları ve Ben ile uzun akşam yürüyüşleri, benim daha iyi yarım. Kanepe kucaklamaları ve Sierra'dan dışarı çıkma hatırlatmaları. Annemle öğle yemeği, çünkü bu kitabın teslim tarihleri çok yoğundu ve bazen yiyecek bir şeyler hazırlayacak enerjim olmuyordu. Babamdan gelen telefonlar, ki bunlar her zaman günün parlak noktasıdır. D&D kampanyalarımızdan araba yolundaki yürüyüşlere kadar kardeşlerimle geçirdiğim her an. Bana sevgi ve mirası örnek göstermeye devam eden büyükanne ve büyükbabalarım - Büyükanne ve Baba ile Oma ve Opa-.

New Leaf Literary'deki inanılmaz ekibime, bu kitabı yayına hazırlamama yardımcı olmak için yukarıda ve öteye gittiler: Suzie Townsend (eşsiz menajerim), Sophia Ramos (Torin'in 1 numaralı hayranı) ve Kate Sullivan (olağanüstü editör). *Ateş* olmasaydı bugünkü halini alamazdı

Uzmanlığınız, sihriniz ve her taslağı dikkatle okumak için ayırdığınız tüm zaman için. Kendra Coet'e, yayıncılığın perde arkasındaki tüm işlerine yardımcı olduğu için. Veronica Grijalva ve Victoria Hendersen'e, bu seriyi yurtdışındaki yayıncılara tanıtmaya devam ettikleri için.

William Morrow ve Harper Voyager'daki harika ekiplerime minnettarım. Editörlerime: Kadans Unsurları'nın neye dönüşebileceğini ilk gören ve bu yolculuğun başlangıcında bana rehberlik eden Vedika Khanna'ya ve 2022'nin ortalarında gemiye atlayan ve bu kitabı yayına hazırlayan Julia Elliott'a. İkinize de ve bu seriye ayırdığınız tüm zamana, anlayışınıza ve sevginize son derece müteşekkirim. İnanılmaz reklamcım Emily Fisher'a. Deanna Bailey'e ve bu seriye verdiğiniz tüm harika pazarlama çalışmalarına. Liate Stehlik, Jennifer Hart, Jennifer Brehl, David Pomerico, DJ DeSmyter, Pamela Barricklow, Elizabeth Blaise, Stephanie Vallejo, Paula Szafranski, Angie Boutin, Cynthia Buck ve Chris Andrus'a. Bu seri için iki muhteşem kapak hazırlayan Yeon Kim'e. Cadence haritasına hayat için Nick Springer'a.

Harper Voyager UK'deki muhteşem ekibime: Natasha Bardon, Vicky Leech, Elizabeth Vaziri, Jack Renninson, Emma Pickard, Jaime Witcomb ve Robyn Watts. Tuhaf İngiltere kapaklarını çizdiği için Ali Al Amine'ye.

Zamanlarını ayırıp okuyan ve bu süreçte benimle birlikte kutlama yapan yazar arkadaşlarıma: Isabel Ibañez (*Nehir* ve *Ateş*'i pek çok karışık taslak boyunca okuyan ve seri için mükemmel sonu bulmama yardımcı olan), Hannah Whitten, Shea Ernshaw, Genevieve Gornichec, Ava Reid, Sue Lynn Tan, A.G. Slatter, Danielle

L. Jensen ve Vania Stoyanova'ya. Kristin Dwyer'a romantik sahneleri gecenin birinde Isabel'in kanepesinde okuyup bana çok değerli geri bildirimler (ve güvence!) verdiği için.

Bu serinin başarısını izlemek alçakgönüllü ve heyecan verici oldu ve bana inanılmaz bir destek olan bu kitap sever işletmelere derinden müteşekkirim: Book of the Month, Illumicrate, Fox & Wit, Emboss & Spine, BlueForest BlackMoon, Barnes & Noble, Little Shop of Stories, Parnassus Books, Joseph-Beth Booksellers, The Inside Story ve Avid Bookshop.

Ve size, sevgili okuyucularım. Siz olmasaydınız bugün burada olamazdım. Keşke bir fincan çayla oturup en sevdiğimiz kitaplar ve karakterler hakkında konuşabilseydik, ama şimdilik, sevginiz ve desteğiniz için *teşekkür* ederek kapatacağım. Benimle birlikte bu vahşi, harika yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

REBECCA ROSS gençler ve yetişkinler için fantastik romanlar yazıyor. Kuzeydoğu Georgia'nın Appalachian eteklerinde kocası, canlı bir Avustralya çoban köpeği ve bitmek bilmeyen bir kitap yığınıyla birlikte yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda kitap okurken ya da kır çiçekleri ve hikâye fikirleri yetiştirdiği bahçesinde bulunabilir.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Rebecca Ross tarafından da yazılmıştır

Kadans Unsurları Duolojisi

Büyülü Bir Nehir

YA Romanları

Kılıç ve Şarkı Kardeşleri

Düşler Altında Yatıyor

Kraliçe'nin Yükselişi Duolojisi

Kraliçe'nin Yükselişi

Kraliçe'nin Direnişi

Bookperk

er e
bang'îns biftek kek s 'sč*edal eeb ve
daha fazlası doğrudan gelen kutunuza gönderilir.

ŞİMDİ KAYDOLUN

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

SONSUZ BİR YANGIN. Telif Hakkı © 2022 Rebecca Ross LLC tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

BİRİNCİ BASKI

Kapak tasarımı Yeon Kim

Kapak görselleri©

Shutterstock

Harita tasarımı: Nick Springer / Springer Cartographics LLC

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur. Dijital

Baskı ARALIK 2022 ISBN: 978-0-06-305605-3

Baskı ISBN: 978-0-06-305603-9

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay
Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat Toronto,
Ontario, M5H 4E3 www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India A
75, Sektör 57 Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
London SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.